

Ztracené Legendy

Díl 1.

Prokletí Aryvitu

Vavruša Martin

© text: Vavruša Martin, 2015

© ilustrace na obálce: Karlíková Petra, 2015

Publikoval <http://ztracene-legendy.webnode.cz>

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace
nesmí být rozšiřována bez písemného svolení majitelů
práv

Kontaktní email: Mar12Vav@seznam.cz

OBSAH

Úvod	6
Kapitola 1. – Ukradené dědictví	10
Kapitola 2. – Špehové a zrádci.....	30
Kapitola 3. – Otázka moci.....	54
Kapitola 4. – Argsbow.....	61
Kapitola 5. – Ztracená legenda.....	82
Kapitola 6. – Učitel magie.....	86
Kapitola 7. – V obležení	94
Kapitola 8. – V tarditských lesích.....	103
Kapitola 9. – Rozpory.....	120
Kapitola 10. – Nakrylská válka.....	126
Kapitola 11. – Archivy Faderu.....	143
Kapitola 12. – Swamovo tajemství	151
Kapitola 13. – Aryvův potomek	155
Kapitola 14. – Vena.....	168
Kapitola 15. – Rána do srdce	176
Kapitola 16. – Začátky povstání.....	196
Kapitola 17. – Kalvil	207
Kapitola 18. – Korunovace.....	220
Kapitola 19. – Schůze vládců	232
Kapitola 20. – Černá Magie	243

Kapitola 21. – Pátrání	254
Kapitola 22. – Nebeské peklo	270
Kapitola 23. – Svitek pěti měsíců.....	275
Kapitola 24. – Zlomek pravdy	290
Kapitola 25. – Pavoučí skála	297
Kapitola 26. – Zloděj.....	311
Kapitola 27. – Pod věží mágů	330
Kapitola 28. – Nevinné město	339
Kapitola 29. – Na pokraji války	349
Kapitola 30. – Vzpoura	352
Poděkování	356
O autorovi.....	357

Úvod

Iryn stál uprostřed malé předsíně a nadšeně pozoroval otce, jak se obléká do zářivě lesklé kroužkové košile a přes ni si přehazuje černou tuniku. Dětskou myslí se přitom hnaly myšlenky na slávu a moc a chlapec přitom sám sebe viděl, jak stojí po boku otci, oblečen do téže uniformy. Na okamžik procítl ze snění a podal otci kožený pásek, na němž byl připjat dlouhý meč černý jako nejhlubší noc.

Zahleděl se otci do očí a usmál se. Jejich město, Fader, je možná v obležení nepřáteli, ale když je tu jeho otec, nemají ani nejmenší šanci. Ani by nespočítal, kolik bitev už otec přečkal a vždy se vrátil v pořádku, nanejvýš měl pár škrábanců. O to víc mladého Iryna zarážel matčin vzlykot, který se ozýval z vedlejší místnosti.

Otec zachmuřeně pohlédl tím směrem a pak poklekl k synovi. „Dej na maminku pozor a moc nezlob,“ řekl a přinutil se k úsměvu. Ještě jednou starostlivě pohlédl na dveře, které ho dělily od milované ženy, pak si nasadil přílbu a odešel.

Iryn dlouho stál uprostřed místnosti a dojatě pozoroval místo, kde před chvílí zmizel jeho otec. Mezitím vzlyky ve vedlejší místnosti nabývaly na síle. Iryn už znal tyto matčiny nálady při otcově odchodu do války a věděl, že jen potřebuje čas. Obvykle se prostě zavřel v jiném pokoji a čekal, než matka sama vyšla, ale teď pocítil nepřekonatelné nutkání podívat se na otce, jak vede vojáky. Opatrně otevřel dveře a vyklouzl ven.

Nikdy nezjišťoval, jakou pozici jeho otec v armádě zastává, ale nepochyboval o tom, že je přinejmenším kapitán oddílu. Řadový voják by být nemohl už jen proto, že jejich rod byl jeden z nejprestižnějších. Nepocházeli z rodu Aryva, nejmocnějšího mága všech dob a zakladatele jejich země, Aryvitu, ale jejich rody si byly velmi blízké. Irynův prapředek stál Aryvovi po boku od samého začátku jeho vzpoury až do konce a získal za to právě onen černý meč, který dnes do bitvy nesl jeho otec. Arytus byl zbraní děděnou už spoustu generací.

Její čepel se neztupila ani nepošpinila, ale především šlo o jednu z nejostřejších a nejpevnějších zbraní. Říkalo se dokonce, že silná ruka by jím dokázala rozpúlit nepřítelovu zbraň na jediný úder. Bylo to zkrátka dědictví, na něž se Iryn těšil již od chvíle, kdy byl schopen aspoň trochu chápat jeho nesmírnou hodnotu.

Venku zuřila bouře, ale Iryn na ni byl zvyklý. V takových podmínkách vyrůstali všichni, kdo se narodili v Aryvitu, poněvadž tato bouře byla vedlejším důsledkem kouzla seslaného před lety na Aryva jako trest za jeho vzpouru a panovala nad jejich zemí bez ustání už pět tisíc let.

Aryvitská armáda se shromažďovala na jihu, na samém okraji města. Čítala zhruba deset tisíc vojáků, ale armáda Nevritu, stojící před branami byla přibližně stejně veliká a kolovaly zvěsti, že posledních pět let neprohrála ani jedenkrát. Dosvědčoval to i fakt, že se jejich společná hranice posunula téměř až k hlavnímu městu, Faderu.

Roky na Nakrylu se dělily na pět měsíců o pětapadesáti dnech, které nesly stejná jména jako měsíce na obloze, jež lidé uctívali jako své bohy. Kvůli tomu také docházelo k většině sporů mezi jednotlivými zeměmi a ani tato válka neměla jinou příčinu. Zatímco obránci z Aryvitu uctívali modrý měsíc, Veratu, Nevritané byli oddáni bílému měsíci, Kaluru.

Hradby města se právě plnily lučištníky. Za jejich zády vyčkávaly dvě řady pěšáků, až nepřítel využije žebříky. Za branou se formovala jízda, připravená vyrazit hned jak bude potřeba. Všude kolem pobíhali vojáci. Zuřivou bouří se nesly burácivé hlasy velitelů udělující rozkazy.

Krom vojáků tvořily armády všech zemí na Nakrylu ještě tvorové specifičtí pro každou zemi. Po obou zvířecích druzích však nebylo ani stopy. Do této bitvy se zřejmě zapojit neměly.

Iryn se rozhlížel, kde najde svého otce. Netrvalo to dlouho. Mezi všemi těmi statnými postavami jeho chudé tělo vyniklo. Dříve i on býval ramenatý muž se vzpřímeným držením těla, ale v posledních letech značně pohubl a jakoby se zmenšoval.

Právě se shýbal a ztěžka opíral o meč, tváří odvrácen od brány. Na kůži se mu leskl pot a dešťové kapky a z úst plival krev. Obličej mu křivila bolest. Vzhlédl a zaraženě pozoroval syna. „Iryne?“ zasípal. Napřímil se a usmál, jako by veškerá bolest zmizela. „Co tady děláš? Proč nejsi s maminkou?“

Iryn jej pozoroval a nemohl uvěřit svým očím. Vypadal tak silně, tak proč se před chvílí skláněl k zemi a plival krev? „Tati! Oni tě zranili?“

„Ale kdepak!“ zasmál se jeho otec. „To nic není. Běž zpátky za matkou. Já budu v pořádku.“ Postrčil ho zpátky a otočil se, aby se dál věnoval přípravám na bitvu.

Iryn však neodešel. Nedokázal si pomoci. Musel zjistit, co se jeho otci stalo. Aby otce přesvědčil, že se vrací za matkou, prošel na druhý konec ulice, kde se otočil a vrátil před bránu, odkud mohl pozorovat veškeré dění.

Jeho otec právě vcházel do žlutého stanu, vkusně zdobeného zelenými a modrými pruhy, nad nímž se ve větru zmítala vlajka s rozevřenou dračí tlamou chrlící oheň. Pod ní bylo malé modré písmeno A, avšak složitě tvarované, s mnoha přebytečnými čárkami. Toto písmeno byl Aryvův symbol a dříve i symbol Aryvitu, ale když se rod temného mága vytratil, bylo zakázáno používat je jako oficiální znak země, a tak získalo své místo pod dračí hlavou.

Iryn ke stanu co nejtíšeji doběhl a přiložil k plachtě ucho, aby mu neuniklo nic z rozhovoru vevnitř.

„Kapitáne, dejte se dohromady!“ křičel právě druhý muž, kterého Iryn neznal. „Pokud to takhle s vámi půjde dál, je tohle vaše poslední bitva.“

„To je, veliteli,“ odvětil Irynův otec. V hlase se mu mísily hořkost a bolest. „Proto jsem s vámi chtěl mluvit. Nechci hlídat hradby...“

„Kapitáne, rozkaz je rozkaz! To byste si měl uvědomit!“

„Nechci hlídat hradby, ale vést výpadový oddíl!“

Mezi muži se rozhostilo ticho.

„Mám vás poslat do oddílu, který čeká jistá smrt?“ zeptal se velitel. „Co vaše zásluhy? Máte na lepší pozici. Ty muže má vést muž bez větších znalostí vedení. Zkušené lidi potřebujeme na důležitějších pozicích.“

„Jak jste řekl, mám velké zásluhy,“ odvětil Irynův otec sotva slyšitelně. „Nemám proto právo zemřít, jak chci? Nebude i pro vás lepší, když zemřu teď, ale s tím, že nepříteli způsobím velké ztráty, než když zemřu o pár dní později na lůžku, na chorobu, kterou žádný mág nedokáže vyléčit?“ Jeho hlas postupně nabýval na síle, až skoro křičel.

Opět se rozhostilo ticho, jak velitel sváděl vnitřní boj mezi snahou vyhovět umírajícímu a svědomím, že poslal dobrého vojáka na jistou smrt. „Dobrá. Ať je po vašem. Co mám říct rodině?“

„Neříkejte jim, že to bylo mé rozhodnutí, ani o mé nemoci. Řekněte, jen, že jsem padl při obraně města...“

Iryn se probudil zalitý potem a ztěžka oddechoval. Poslední dobou se mu stále častěji vracely tyto vzpomínky na poslední chvíle otcova života. Aryvit onu bitvu nakonec vyhrál a zahnal nepřítel na ústup. Ale Iryn to jako výhru nebral. Jeho otec se dočkal své čestné smrti, tak jak chtěl, a jeho přemožitelem se stal jeho vlastní švagr, Hybert z Hobatu, který pak ukořistil onen černý meč. Nedlouho poté zemřela i Irynova matka, když neunesla žal a bez ohledu na syna si bodla dýku do srdce.

Dlouho poté Iryn nevěděl, co si vlastně o svém otci myslí. Bylo mu smutno, protože mu chyběl, ale taky cítil zklamání a trochu i vztek, že otec na jistou smrt nesl zbraň, která měla patřit Irynovi.

Zato v pocitech vůči Hybertovi z Hobatu měl hned jasno. Byl to sprostý zloděj a nic víc.

Vstal a vyhlédl oknem ven. Začínalo se rozednívat. Uplynulo dlouhých šestnáct let od chvíle, co se jeho otec vrhl v čele malé skupiny jezdců do houfů nepřátelské armády. Nadešel čas vzít si zpět, co mu patří.

Kapitola 1. – Ukradené dědictví

Slunce právě stoupalo na oblohu, když ticho v malém nevritském městečku narušily spěšné kroky, jež jako pohřební zvony odbíjely poslední chvíle života. Zda znějí pro Iryna či pro jeho strýce, to se mělo teprve ukázat. Iryn byl zahalený do dlouhého černého pláště a tvář skrýval pod kápí, jak bylo zvykem u všech, jejichž výuka magie dosud neskončila. Pod spodním lemem oděvu čouhala špička lesklé pochvy.

Strážím, které spaly na svých stanovištích podél cesty, nevěnoval ani nejmenší pozornost. Byl si naprosto jistý, že se neproberou, poněvadž jejich nedbalost způsobilo jeho vlastní kouzlo. Místo toho upíral zrak na nízkou horu, jež se tyčila uprostřed města. Z ní na okolní domy jako starostlivý otec shlížel ohromný, pískově žlutý dům s vysokými oblými okny, šindelovou střechou a zlatou korouhví na jejím vrcholku. Jeho průčelí zdobila železná brána, na níž se leskl erb správce města, Hyberta - dva zkřížené meče a čistě bílý štít s velkým písmenem H.

Od stěn se odrážely první ranní paprsky, takže stavba zářila jako osamělá hvězda na nebi. Ostatní domy se topily ve tmě a špíně. Studené kamenné zdi a malá čtvercová okna s polámanými dřevěnými okenicemi budila dojem cel a kolem střechy ze slaměných balíků se šířil nepříjemný zápach plísně. V zapadlých ulicích se tísnil žebrační. Hobat byl hanebnou skvrnou na cti své země, přestože jeho nynější správce dělal, co mohl, aby pověst města napravil.

Hora, na níž se rozkládalo správcovo sídlo, byla obehnána hradbami, jež se napínaly k obloze a snažily se v příchodím budít posvátnou úctu. Každý kámen byl pečlivě opracován, aby dokonale zapadal mezi ostatní a nevznikala tak ani nejmenší spára, která by umožnila nezvanému hostu dostat se dovnitř. Jediná cesta na druhou stranu vedla skrze bránu z železných tyčí, již střežila dvojice statných vojáků. Ale i ti teď seděli na zemi s hlavou na prsou a očima zavřenýma. Iryn si promnul ruce

a zahleděl se na bránu. Zhluboka dýchal, věděl, že má jen jeden pokus, pak už by nemusel mít dost sil. A další příležitost, jaké se mu dostalo dnes, by nemusela přijít ještě hodně dlouho. Předešlého dne se konala velká oslava a nenašel se žádný Nevri'an, který by si ji dokázal odpustit. A proto teď také město spalo.

Iryn dlouze zívá. On by také uvítal delší spánek. I když se oslav nezúčastnil, celou předešlou noc probděl. Lidé venku výskali a jásalí a jemu se podařilo usnout jen krátce před koncem oslavy. Kdyby to býval věděl, šel by za nimi ven i on. Asi by se do oslav neponořil tak jako oni, ale aspoň trochu by se uvolnil. Potrásl hlavou a obrátil své myšlenky k bráně. Svislé tyče byly od sebe vzdáleny tak akorát pro jeho nohu, křížila je navíc i jedna vodorovná, na níž by si mohly jeho ruce chvíli odpočinout. *To by měla být hračka*, zhodnotil situaci.

Nebyla. Zjistil to hned vzápětí, když se dotknul první železné tyče. Byla na ní velice silná vrstva oleje. Zdálo se, že při ochraně správce se neopomnělo zholat nic.

Iryn zanačoval a otřel si ruce do uniformy jednoho z vojáků. Byla to nepříjemná komplikace, ale rozhodně se nemínil vzdát po prvním neúspěchu. Také měl v záloze několik překvapení pro své nepřátele. O krok poodstoupil a s pohledem upřeným na prostřední dvojici tyčí začal tiše odříkávat abecedu. To mělo vést k lepšímu soustředění a vnímání okolních detailů, tedy i stop po kouzlech.

Iryn zopakoval abecedu podruhé a potom potřetí. Mezi mřížemi se zhmotnil průsvitný zelený zámek. Iryn zopakoval abecedu ještě třikrát, ale žádné další zámky už neobjevil. Ušklíbl se. Před ním byla vůbec nejjednodušší pojistka proti kouzlům, poněkud nepřesně nazývaná Myšlenkový zámek. Reagovala pouze na zvuk kouzelných slov, ale na samotnou kouzelnou moc už nikoliv. K jejímu překonání stačilo Irynovi slova pouze zašeptat a přitom stát dostatečně daleko.

Brána se s ohlušujícím rámušem zřítíla dovnitř a uvolnila mu cestu. Prošel skrz ni, minul Hybertovy soukromé stáje na úpatí

hory a začal stoupat po dlouhém schodišti vytesaném do kamene a vedoucím přímo až k hlavním dveřím domu. Schodů bylo mnoho, ale i když poslední rok mohl jen lenořit v malém hostinci ve městě, při jejich zdolávání se ani nezapotil.

Jak teď stál vysoko nad městem, u mohutné železné brány, připadalo mu, jako by se chystal vstoupit do nějakého paláce. Skoro měl pocit, že by se měl vevnitř chovat uctivě, předstoupit před majitele s poklonou a nic nedělat, dokud k tomu nebude vyzván. Nebyl právě zvyklý navštěvovat podobné skvosty a i když věděl, že vevnitř žije muž, který mu zabil otce, nemohl si zabránit v úžasu nad tou krásou.

Až to jednou dobudeme, mohl by mi to Swam nechat, napadlo ho. Koneckonců to patří mé rodině, třebaže vzdálené.

Zašeptal jediné slovo a brána před ním se rozplynula a odkryla pohled na dlouhou prosvětlenou chodbu. Po celé její délce se rozprostíral šarlatový koberec zlatě popsáný řadou slov neznámého jazyka.

Iryn vykročil chodbou, tiše opakoval abecedu pro případ přítomnosti kouzel a očima těkal ze strany na stranu, aby mu neunikla žádná nástraha.

U stropu se vznášely skleněné lustry, ale namísto tradičních svící z nich místnost ozařovaly magické koule velké jako pěst. Byly to drobné symboly měsíce Kaluru, které uměl vytvořit jakýkoliv mág, který tento měsíc uctíval. Hybert ovšem mág nebyl. Světlo dostal zřejmě darem. Stěny hned u dveří zakrývaly vysoké police přeplněné desítkami bot, ale dál je nahrazovaly velké zlaté rámy, zpočátku prázdné, ve vzdálenějších částech se z nich usmívaly tváře některých bývalých správců Hobatu. U dveří na druhé straně místnosti stál malý dřevěný stolek s keramickou vázou plnou narcisů a malým stříbrným rámečkem s obrázkem šťastné rodiny, kterou malíř namaloval s největší pečlivostí.

Hned vedle stolku se o meč s modrou čepelí opíral muž, jemuž obličej zdobily četné jizvy a vrásky. Propadlé, nevyspalé oči si příchozího podezíravě měřily skrze špinavé šedé vlasy,

kteřé připomínaly pavučinu. Suché fialové rty si pro sebe něco mumlaly. Pravá ruka, opírající se o meč, se silně třásla, levá mu končila u lokte, jak o ni přišel ve válce. Z mocného bojovníka, jímž kdysi býval, teď byla pouhá troska. I tak v Irynovi osoba vzbudila novou vlnu nenávisti.

Zlostně sykl. „Proč nespíš, Hyberte?!“ Doufal, že po včerejších oslavách bude Hybert stále ještě tvrdě spát a nebude tedy moci klást žádný odpor.

Hybert se zakoktal, ale nakonec ze sebe přece jen dokázal vypravit několik slov. „Mám sny. Lidé. Chodí mě zabít.“

Ach ano, na to Iryn zapomněl. Hybert byl proslulý svým neklidným spánkem, v němž jej přicházeli zabít obyvatelé Hobatu. Tyto sny u něj probudily paranoi, kvůli níž investoval do města veškerý svůj osobní majetek. Zbyly mu jen dědičné odznaky rodu, jako byl meč, o nějž se opíral.

Starý muž si olízl suché rty. „Kdo- kdo jsi?“

„Ten, kdo si přišel vyrovnat účty za smrt svého otce.“ Shodil si z hlavy kápi a odhalil tak svou mladou tvář s ledově modrýma očima, které se snažily probodnout svého nepřítele pohledem. Měl krátké černé vlasy, vepředu trochu rozčuchané, malý nos a tenké rty zkřivené v úšklebku. Na zkosené tváři mu rostlo strniště. „Iryn,“ odvětil.

Své jméno sotva slyšitelně zašeptal, ale přesto se neslo po místnosti a odráželo od stěn s dunivou ozvěnou.

Hybert sebou trhl a chvíli se marně pokoušel popadnout dech. Ne, že by se Iryna, svého synovce, tak děsil, ale jméno s sebou přineslo také nepříjemné vzpomínky na Hybertovu sestru. Pohledem správce bezděky zabloudil k obrázku, který ležel na stolku vedle něj. Tam byli ještě rodina. Potom se ovšem Irynova matka zamilovala do Aryviřana a odjela za ním.

V Hybertovi vzkypěl hněv. Jeho sestra už možná několik let byla mrtvá, ale ještě stále se jí mohl pomstít na jejím potomkovi.

Iryn jako by mu četl myšlenky. „O Aryvitu se tvrdí, že je největším zlem na světě,“ pronesl tiše. „Ale teď jsi to spíš ty, kdo by mě chtěl trestat za činy mé matky, nemám pravdu?“

Hybert vztekle zavrčel. „No a? Mám na to plné právo! O Nevritu vám toho jistě řekla spousta. Rád se postarám, aby za to tvá země zaplatila, i kdyby to mělo být jen životem jednoho nezkušeného mága.“

Na okamžik Irynovi úsměv z tváře zmizel, ale téměř ihned se vrátil, ještě širší než předtím. „Když myslíš, že to dokážeš...“

Nebyl to ani tak lehkovážný úsměv nebo sebejistý tón slov, co Hyberta přimělo vyrazit. Ne, nejvíc ho vyprovokoval výsměch, který se jeho synovci leskl v očích. Zařval a s mečem nataženým před sebe se proti němu rozběhl.

Iryn tasil vlastní meč a přikrčil se. Na okamžik pomyslel i na kouzla, ale pak je zamítl. Jeho otec zemřel mečem, když byl oslabený nemocí. Tak on Hybertovi oplatí stejnou mincí!

Vyhnul se ráně, která na něj mířila shora, a natáhl se vlastní zbraní, aby ji zabodl nepříteli do hrudi. Hybert byl sice starý, ale podařilo se mu uskočit, takže si odnesl jen lehké škrábnutí na levém boku. Iryn se ale nezastavil, znovu se rozmáchl a Hyberta stálo opět spousta sil, aby mu včas nastavil do cesty meč. Iryn věděl, že mu stačí už jen chvilka, než se strýc unaví, ale rozčilovalo ho, že sám není schopný jeho obranu prorazit. Zařval a znovu prudce bodl do strýcovy hrudi. Tentokrát už byl Hybert příliš pomalý a dokázal jen sevřít kov, který mu trčel z těla.

Teprve v tu chvíli si Iryn uvědomil, že je konec. „Tohle je za otce!“ odplivl si trochu opožděně a trhl mečem, aby jej uvolnil ze strýcova sevření. Hybertovo tělo bezvládně dopadlo na podlahu.

Iryn pocítil zvláštní prázdnotu. Vztek z otcovy smrti zůstával, naopak mu přišlo, že jen vzrostl. A na Hybertovi si ho už vybit nemohl. Neradostně se usmál, když si uvědomil, že se v posledních letech upnul k nesprávnému cíli. Snažil se na to nemyslet a raději vyrval ze sevření strýcovy chladné ruky modrý meč. Jeho učitel magie, Skalv, rád sbíral vzácné zbraně a Iryn nepochyboval, že Hybertův meč se mu zalíbí.

Když teď byl pán domu mrtev, nic mu nebránilo vydat se na průzkum jeho sídla. Nešel sem jen, aby zabil Hyberta, jak všem tvrdil a jak zněl jeho úkol. To, co jej sem nejvíc táhlo, byl meč, který Irynově rodině před několika tisíci lety daroval sám Aryv – první temný mág a zakladatel země Aryvit – jako odměnu za oddané služby, a od té doby byl předáván z otce na syna, dokud jej Hybert nesebral jeho poslednímu nositeli. Teď nastal čas, aby na něj Iryn uplatnil svůj nárok.

Hybertův dům byl ale rozlehlý a Iryn musel chvíli bloudit jednotvárnými místnostmi, než našel dveře, nápadně se odlišující od ostatních. Podobně jako hlavní dveře do domu, i tyto byly ze surového železa, ale skoro to vypadalo, že září ostrým slunečním světlem.

Když přimhouřil oči, zahlédl Iryn skrze světlo i jemné řezby, jimiž byly dveře zdobeny. Nerozeznával v nich však žádné obrazy ani písmo – bylo to jen několik propletených čar.

Pochyboval, že bude odemčeno, ale i tak zkusil vzít za mosaznou kliku a zatlačil. Dveře se prohnuly jako by byly z obyčejné látky, přesto, když do nich zlehka udeřil mečem, vyšel čistý zvonivý tón. Železo očividně podléhalo nějakému kouzlu, které je činilo elastickým, přinejmenším při kontaktu s kůží. Nemohl ovšem spoléhat na to, že se mu podaří železo protrhnout – v takovém případě by kouzlo nejspíš nemělo význam.

Hlavou se mu mihl nápad, nad nímž se musel ušklíbnout. Ztratil by tím spoustu magické síly, na druhou stranu to byla asi nejjistější varianta. Zavřel tedy oči a vyslovil zaklínadlo.

Na chvíli mu zalehlo v uších a měl pocit, jako by se pod ním otřásla zem. Když oči znovu otevřel, zdí kolem dveří byly rozbořené, přestože kusy železa stály bez hnutí dál. Nemělo to tedy zamýšlený efekt, avšak díry v okolí dveří byly dost velké, aby se dokázal protáhnout na druhou stranu.

Ocitl se v místnosti tak zářivě bílé, až měl pocit, že se vznáší v nicotě. Stěny byly pokryté malířskými díly, které zachycovaly především Hyberta v souboji s Irynovým otcem. Na obraze

hned vedle dveří se Hybert vítězoslavně tyčil nad svým mrtvým soupeřem, jednu nohu položenou na jeho hrudníku a pravou ruku zvednutou k nebesům. V dlani svíral meč černý jako noc.

Při pohledu na obraz se v Irynovi vzmáhal vztek. Hybert se chvástal před světem s mečem, o němž nevěděl zhola nic. A slavil vítězství nad mužem, oslabeným neléčitelnou nemocí, jejíž příčinu dodnes nikdo neznal.

Odvrátil od výjevu zrak a pohlédl do středu místnosti, kde na vysokém stole ležela velká krabice. Nepochyboval o tom, že meč Arytus bude právě tam. Roztřeseným krokem pomalu přešel blíž a vystoupal po malých schůdkách vedle stolu. Dech mu uvázl v hrdle. Shora bývala krabice zasklená, ale skleněná výplň teď ležela vevnitř, roztříštěná na desítky kousků. Prohlubně v sametové vystýlce naznačovaly, že tam dříve nějaké zbraně byly. Nyní tam ovšem ležel jen malý kousek pergamenu.

Iryn padl na kolena a s hlavou svěšenou začal bušit pěstí do stolu. Nemohl přece mít takovou smůlu!

Do očí se mu nahrnuly slzy a tvář mu zkřivila zlostná grimasa. Ulevil si několika vybranými nadávkami a přinutil se pomalu vstát. Kolena ho bolela, jak jimi dopadl na hranu schodu, ale toho si teď nevyšímal. Když se konečně přinutil ke klidu pomalým oddechováním, sebral pergamen a rozložil ho. Rozmazaným zrakem sotva rozeznal jednotlivá slova, ale nakonec se mu podařilo krátký vzkaz přečíst. Byl adresován přímo jemu.

Bud' pozdraven, Iryne.

*Nepátrej více po svém meči. Je navždy v mých rukou.
S přáním brzké smrti*

R. G. V.

Iryn neslyšně pohnul rty v náznaku tří iniciál. Potrásl hlavou – nic mu neříkaly. Zavřel oči a přinutil se k dalšímu hlubokému

nádechu. Nezbyvalo mu než věřit, že Veratu zajistí jeho náhodné setkání se zlodějem.

Protáhl se kolem dveří, svižně proběhl několik místností, až se zase konečně ocitl přede dveřmi Hybertova domu. Nadechl se čerstvého vzduchu, aby si pročistil mysl. *Zatracený zloděj! Tak dlouho jsem si to připravoval a teď... Ale počkej, já tě dostanu!* Zamyslel se. To, že mu nechal vzkaz, nemohl brát jinak než jako provokaci. Nebylo pochyb, že zloděj chce, aby ho pronásledoval. Ale to si vybral špatnou oběť... Pak tu ale byla ta potíž, kde zloděje hledat. Aryvit ihned vyloučil, jelikož zloději z jeho země by se nijak nevyplatilo ukrást mu zbraň. Především by potom musel žít v každodenním strachu, že by si jí Iryn mohl všimnout. Jenže ze zbylých devíti zemí se nedala vyloučit ani jedna. Všechny spolu byly ve válce a jedna druhé nic nedarovala. Opět si stáhl kápi do obličej. *Nejlepší bude prostě se vrátit domů a počkat, až se zase naskytne nějaká stopa,* přiznal si rezignovaně.

Při pomýšlení na domov se neubráníl úsměvu. V Nevritu strávil celý jeden rok a domov ve Faderu mu už opravdu chyběl.

Málem už vykročil, když si vzpomněl, že tady nebyl pouze z vlastního rozmaru. Musel přinést důkaz, že splnil svůj úkol.

Vrátil se zpátky do domu a s odporem uřízl strýci prst s pečetním prstenem. Skryl ho do malého váčku u pasu a začal sestupovat po schodech dolů. Když byl jen deset schodů od země, náhle se zastavil a teprve v tu chvíli si všiml, jak jej od vyvrácené brány napůl nechápavě a napůl zděšeně pozoruje dvojice vojáků. Jeho kouzlo očividně přestalo fungovat.

Vojáci se trochu vzpamatovali a s tasenými meči se mu rozběhli vstříc.

Iryn pozvedl zbraň, kterou sebral strýci a pomalu sestoupil i zbytek schodů.

Vojáci se od sebe trochu rozestoupili, aby na něj mohli útočit ze dvou stran. Na to Iryn čekal. Sotvaže se mezera mezi nimi zvětšila, proběhl jí a utíkal ulicemi města k západní bráně.

I ostatní strážní už byli vzhůru, ale k Irynově štěstí všichni hleděli opačným směrem v očekávání útoku z vnější, ne zevnitř. A i když už si postavy v plášti všimli, ještě jim okamžik trvalo, než si uvědomili, že něco není v pořádku a rozběhli se za ní.

Poplach se městem rozezněl teprve, když už Iryn vybíhal západní branou ven. Stočil se vlevo a chvíli běžel podél hradeb. Za okamžik už spatřil urostlého hnědého hřebce, který na něj poslušně čekal u kamenných zdí města. Vyhoupł se do sedla a pobídl koně do trysku.

Ujel několik mil na západ, než zvířeti dovolil zpomalit.

Ohlédl se. Město za ním vypadalo tiché a klidné. Ani se za ním nepokusili poslat těch pár vojáků, co měli. Zřejmě věděli moc dobře, že než by byli připraveni na delší pronásledování, on už by byl příliš daleko.

Přesto to uvnitř města právě muselo vřít jako v čerstvě rozkopaném mraveništi. Takové mise, kdy „vrah bez tváře“ zmizí za všeobecného rozruchu a zanechá za sebou významného muže mrtvého, aniž by ho někdo viděl při činu, obvykle vyvolají v prostých obyvatelích strach.

Otočil se čelem zpět k cíli své cesty. Téměř toužebně hleděl na temná oblaka, rýsující se v dáli před ním. Tam leží jeho domov, Aryvit. Opět pobídl koně do cvalu.

O hodinu později hranice své země konečně překročil a těžké dešťové kapky bouře, která nad Aryvitem panovala již tisíce let, z něj rázem smyly i poslední zbytky nervozity. Měla pro ně být trestem za to, že Aryv započal nekončící válku. Tak ji možná vnímaly první generace, ale on se narodil do bouře a proto pro něj symbolizovala domov. Jako pro všechny jeho vrstevníky. Navíc kouzlo zřejmě nefungovalo tak jak mělo. Aspoň Iryn se domníval, že mělo způsobit záplavy v zemi, ale voda, která se vsákla do země, se během pár hodin vypařila zpět do oblak a tento nekonečný koloběh proto zemi nijak neškodil.

Seskočil z koně a pustil se do příprav stanu. Ještě stále bylo sice odpoledne, ale ranní dobrodružství bylo přinejmenším vyčerpávající.

Jakmile byl stan pevně ukotvený, musel ještě postavit drobný přístřešek, aby mohl rozdělat oheň, aniž by vytrvalý déšť plameny uhasil. Ten tvořila prostá látka, očarovaná, aby skrz ni neprosakovala voda a aby nevzplála. Upevňená byla obvykle na čtyřech kovových tyčích, které se daly přizpůsobit výšce ohně.

Když bylo toto všechno připraveno, vyskládal těsně mimo dosah plamenů čtyři zelené bobule velké asi jako pěst. Povrch měly hladký, místy pokrytý hnědými strupy, které svědčily o jejich stáří.

Posadil se na velký kámen v trávě před svým stanem a bez hnutí pozoroval plody, jež nabývaly stále hnědší odstín. Hlavu mu při tom znovu zaplnily myšlenky na tajemného R. G. V. a rodinný meč.

Nikdy v životě mu Arytus nepatřil, posledních šestnáct let byl navíc zcela mimo jeho dosah, a přesto se teď nedokázal smířit s tím, že by jej ještě stále neměl mít. Prostě cítil, že už nastal ten pravý čas. Ale zloděj mu překazil plány.

Slupka bobulí konečně dostatečně ztmavla, a tak je opatrně vzal a položil do trávy vedle sebe. Byly horké, ale chladný vzduch udělá své. Po minutce čekání vzal Iryn první plodinu. Chvilí podržel nad plameny nůž, aby spálil nečistoty na něm a potom začal ořezávat strupovitou slupku. Nakonec se do jídla hladově zakousl.

Pokrm byl trochu kyselý a zároveň nasládlý. Chutnalo to skoro jako chléb s jablky. Bez tepelné úpravy to bylo prakticky nepoživatelné, ale upečené byly tyto bobule chutné a na dlouhé cesty příhodné, poněvadž tři bobule vydaly za sváteční večeři.

Když takto pojedl, ulehl do stanu a téměř okamžitě usnul.

Do hlavního města, Faderu, dorazil až pozdě večer, o dva dny později. Nejprve město viděl jen jako malou nerovnost na obzoru, ale jak se blížil, získávalo podobu mohutných kamenných hradeb, po jejichž ochozu přecházely desítky dvojic vojáků v černých uniformách, budov, jejichž doškové střechy

se rýsovaly proti šedivým mrakům na obloze, a vysoké kamenné věže, která přísně shlížela na okolní domy.

Navedl koně k východní bráně, kde stála další dvojice vojáků, jež před ním zkrřížila svá kopí, aby mu zahradila vstup. Za nimi už se rozprostírala široká dlážděná ulice vedoucí hluboko do města.

„Jméno? Původ?“ zeptal se muž po Irynově levici.

„Iryn, Aryvit.“

„Shoď kápi!“ přikázal mu druhý voják. „Pokud jsi z Aryvitu, dobře víš, že to musíme žádat.“

Iryn přikývl a krátce jim odkryl své rysy. Jako na zavolanou z oblohy padl blesk a zvýraznil světlem jeho tvář. Potom si kápi zase přetáhl přes hlavu.

Strážný mu uvolnil cestu. „Můžeš jít.“

Iryn opět přikývl a podjel pod ochozy do města. Pomalu postupoval širokou ulicí k věži s velitelstvím a rozhlížel se na obě strany. Pohled na dřevěné chatky chudších lidí nebo na kamenné domy hlouběji ve městě, které patřily zámožnějším obyvatelům, už mu chyběl. Musel se ušklibnout, když tu a tam ve dveřích zahlédl lidi, kteří jej ostražitě pozorovali, mnohdy dokonce s rukou na zbrani. Až takový byl jejich odpor k mágům. Chápal to – všichni znali legendu, v níž temný mág Aryv rozvrátil existující říši, aby se ujal moci, čímž způsobil její rozpad na stávajících deset zemí. A všichni se také obávali možnosti, že by se znovu objevil někdo takový, kdo by jim rozvrátil život, na jaký jsou zvyklí.

Dál projížděl městem, až stanul před chladnými zdmi velitelství. Těch pár oken, jimiž se dalo vyhlédnout ven, bylo chráněno silnou mříží, takže budova působila dojmem, že je to jedno velké vězení, přestože cely zabíraly jen pár místností pod zemí. V severní stěně se mezi dvěma pochodněmi leskly hladké dveře z ebenového dřeva a právě tam teď Iryn zamířil. Seskočil z koně, vzal za zlatou kliku a vstoupil dovnitř.

Přivítala ho dlouhá chodba osvětlená desítkami pochodní, z níž na první pohled nevedly žádné další dveře. Iryn se tím

nezaobíral a pomalým krokem procházel chodbou. Měl přitom zavřené oči, protože i když nebyly vidět, vedly odsud desítky dveří a jediný způsob, jak najít ty správné, byl promítnout si v hlavě místnost takovou, jaká skutečně je. Přinášelo to i své nevýhody, když mladí posílčci a vojáci s důležitými zprávami zabloudili, ale tento systém zajišťoval vládci Aryvitu bezpečí, kdyby padly hradby.

Iryn napočítal dvanácté dveře vpravo a opřel se dlaní o zeď v místech, kde tušil jejich střed. Asi po dvaceti vteřinách, kdy se takto bez ustání opíral, se ozvalo praskání kamene a kus zdi se odsunul a otevřel jako dveře. Odhalil tak malou místnost, v níž nebylo nic, než schodiště stoupající ve spirálách ke stropu.

Iryn proklouzl na druhou stranu a opět za sebou zavřel. Zevnitř už dveře vypadaly zcela běžně a byly také vybaveny zrezivělou klikou, aby se průchod dal otevřít okamžitě.

Po schodech vystoupal o dvě patra výš a vstoupil do trojúhelníkové místnosti ozážené třemi bledě modrými koulemi světla. Pod nimi ležel na zemi tlustý černý koberec s modrým kruhem uprostřed, který znázorňoval měsíc Veratu.

Iryn přešel k jediným dveřím, které z místnosti vedly, zaklepal a bez vyzvání vstoupil dovnitř.

Za dveřmi našel půlkruhovou dřevem obloženou místnost, jež náležela vládci Aryvitu. Uprostřed stál dlouhý stůl z třešňového dřeva, který se ztrácel pod hromadou pergamenů. Za ním plápolaly v krbu plameny. Všechny tyto detaily dobře znal ze svých předchozích návštěv. Mihotavé světlo ale ozařovalo tvář černovlasého muže, kterého v životě neviděl. Mnul si dlouhý knírek a zvědavě si Iryna prohlížel bystrýma zelenýma očima. Mohlo mu být sotva čtyřicet, ale i tak vypadal velice zkušeně. Usadil se do křesla za stolem a otevřel jednu z přihrádek. „Jméno?“ zeptal se.

„Iryn.“

„Celé jméno,“ upřesnil vládce podrážděně. „Nemůžu si pamatovat celá jména všech.“

„Iryn Reckem. Kde je Swam?“

Swam Bergone byl vládce Aryvitu. To on Irynovi dal za úkol zabít Hyberta. Věděl, že by mu Iryn nikdy neodpustil, kdyby tento úkol svěřil někomu jinému. Na to ho znal příliš dobře a měl ho příliš rád, než aby mu pomstu odepřel.

„Takže, Iryne,“ odpověděl mu cizí muž, zatímco se přehraboval v přihrádce u stolu. Jeho otázku ignoroval. „Mé jméno je Arth. Očividně ti uniklo pár událostí ve vlastní zemi, takže stručně: Jsem nový vládce. Pozici jsem si získal před čtyřmi měsíci, asi týden poté, co zemřel ten tvůj Swam.“

Do Iryna jako by uhodil blesk. Otevřel ústa a jen nevěřičně hleděl na Artha. Ten muž si z něj musel tropit žerty! Vždyť Swam jen seděl v této místnosti a všechno řídil, na nic jiného neměl čas. Nebyl nikdo, kdo by měl Swamovi usilovat o život.

On sám měl Swama obzvlášť rád, protože se k němu vždy choval přátelsky a kdykoliv mu dal nějaký úkol, neformuloval to jako příkaz, ale spíše jako žádost. Pod jeho vládou měl Iryn dojem, že si může dělat, co chce. A znal příliš dobře ostatní lidi, než aby věřil, že takový bude i jeho nástupce.

Arth dál pokračoval. „Město se shodlo na mé vládě téměř jednohlasně. Správci měst mě podpořili také.“ Vytáhl z přihrádky tenký svazek papírů a rozevřel ho. „Naštěstí jsme vše dokázali utajit před ostatními zeměmi na tak dlouho, aby krátkého zmatku nestihli využít. To by ti mělo stačit. Pokud ne, obrať se na někoho jiného. Mám na práci důležitější věci, než každému vysvětlovat, co se stalo. Ber jako poctu, že jsem ti to sdělil osobně.“ Pohlédl do svazku. „Iryn Reckem. Dvaadvacet let.“ Zamračil se, jak pročítal další informace. „Píše se tady, že jsi měl zabít jednoho jediného člověka. Co ti na tom, u Verata, může trvat rok?!“

Iryn se konečně vzpamatoval. „Jak?“

„Cože?“

„Jak zemřel Swam?“

„Do toho ti nic není. Co ti na tvém úkolu trvalo rok?“

Iryn sevřel pěsti a spolknul ostrou odpověď. „Měl jsem vše naplánované, tak abych to stihl za tři dny, ale den po mém

příchodu se něco stalo v okolí Hybertova domu, takže mě pak hlídali a podezírali. Polevili, až když jsem se neúčastnil nedávných válečných tažení, do nichž se zapletly všechny země.“ Vytáhl z váčku Hybertův prst a položil jej na stůl.

Arth nakrčil nos, ale nechal kousek těla ležet na místě. Pohlédl někam za Iryna a dlouhou chvíli mlčel. Nakonec znovu nahlédl do spisu na svém stole. „Také zde vidím, že to byl tvůj strýc, koho jsi měl zabít. Většina lidí se snaží vyhnout vraždám své rodiny, aby je v poslední chvíli nedostihl soucit, ale ty ne. Byl to úkol, který by zvládl každý amatér, takže ses musel o úkol sám přihlásit. Proč?“

Iryn Arthovi pohlédl zpřímá do očí. „Zabil mi otce,“ řekl klidně. „Neměl jsem nejmenší důvod couvnout. Chtěl jsem pomstu.“

„Ach,“ řekl Arth. „Tak proto. Dobrá, pár dní si odpočiň. Přijď se ohlásit tak za měsíc. Najdu ti další úkol. A jestli ti to zase potrvá tak dlouho, nevracej se vůbec, nebo skončíš ve vězení jako zrádce. Teď vypadni.“

Iryn se mírně uklonil a urychleně opustil velitelství. Byl rád, že se zase může vzdálit od nového vládce. Připadal mu dost arogantní, i když z různých příběhů co znal, se to s vládou nad zemí často slučovalo. Ale on byl zvyklý na Swama, jenž se k němu vždy choval jako k příteli. A teď tu byl Arth, který mu nebyl ani trochu sympatický. A on ho musel poslouchat, ať už se mu to líbilo nebo ne, pokud chtěl zůstat věrný Aryvitu.

Vyšel ven a hlasitě vydechl. Úkol měl teda za sebou, ale ještě pořád mu chyběl rodinný meč a on neměl tušení, kde ho bude hledat. Musel si přiznat, že je nejvyšší čas zeptat se na radu. Vydal se proto kolem velitelství na jeho opačnou stranu, naproti níž stála budova působící spíše jako by tam jen někdo naházela hromadu dlouhých trámů – jediný hostinec ve Faderu. Nesl se z ní bujarý smích. Iryn zatlačil do dveří a vstoupil.

Vevnitř to nevypadalo jinak. Stoly působily, jako by se měly každou chvíli zřítit a snad z každého kusu dřeva trčelo na tisíc třísek. Vzduch byl zatuchlý, načichlý především pivem, ale

částečně také uzřeným masem, připomínkou dnešní večere. Panovala tam veselá nálada, ale žádný z hostů nebyl opilý natolik, že by nekontroloval své chování. Na to hostinský dohlížel, jelikož to spadalo do jeho povinností. A na tom, jak se této povinnosti zhostí, závisel jeho život. Mezi hosty patřili převážně vojáci, kteří momentálně neměli službu nebo právě dokončili obchůzku po městě, ale tu a tam seděla i dvojice milenců, kteří zde hledali skrýš před dotěrnými rodiči. V protějším koutě se tísnila skupina lidí, fascinovaně naslouchajících opálenému muži s blondatými vlasy a malýma černýma očkami. Na sobě měl, podobně jako Iryn, dlouhý plášť, ale na rozdíl od něj měl kápi z hlavy staženou.

Iryn se ke skupince tiše přikradl a zaposlouchal se do jejich rozhovoru o jižní zemi, Akylu.

„...hlídají fakt dobře,“ říkal právě muž v plášti. „Akyl asi čeká nějakou misi v jejich zemi.“ Usmál se. „Ujist’uji vás, že kvůli té mé to rozhodně nebylo. Nebo možná konečně někdo dostal rozum a začal hlídat města jen tak preventivně. No, každopádně jsem i já chvíli uvažoval, že radši vezmu do zaječích, i kdyby mě za nesplněný úkol čekal trest. Lepší než shnit v akylské cele.“ Napil se piva, než pokračoval. „Naštěstí jel do hlavního města Akylu také jeden můj známý. Neplnil misi, ale zřejmě by se tam sám nedostal a navíc docela pospíchal.“ Pokrčil rameny. „Dvojice pouštějí bez ptaní. Neproověřují je jako jednotlivce. Tak jsme prošli dovnitř společně.“

„Oni neproověřují dvojice?“ podivilo se hlasitě asi dvanáctileté dítě, které sedělo na stole a houpalo nohama. „Až já budu král, rozhodně zastavím všechny!“

Muž v plášti se na chlapce chápavě usmál a zavrtěl hlavou. „Nikdo nepošle na jeden úkol dva lidi.“

Lidé kolem něj čekali na pokračování příběhu, ale nezdálo se, že by vypravěč chtěl ještě něco říci, a tak se brzy rozešli ke svým stolům. Iryn naopak usedl naproti muži a shodil svou vlastní kápi. „Ahoj, Krowe,“ pronesl tiše.

„Iryne,“ pokývl opálený muž.

„Můžeš mi vysvětlit, jaký význam má, že si upravíš barvu očí, když si necháš plášt? Divím se, že si to ti lidé neuvědomili. Aspoň mi nepřipadalo, že by si všimli, že jsi mág.“

„V plášti se mi chodí pohodlně. A lidem je docela jedno, jak se oblékáš, pokud nemáš tvář skrytou ve stínech, nebo bledě modré oči mágů.“

Iryn se opřel, aby se mu sedělo pohodlněji. „A co Swam?“

„Ten s mágy nikdy neměl problémy.“

„Nemluv hlouposti,“ odsekl Iryn. „Víš moc dobře, že se ptám na jeho smrt.“

Krow se zamračil. „Moc toho o ní nevím. Tvrdí se, že to bylo kvůli věku...“

„V třiaosmdesáti?!“ vybuchl Iryn. Několik hostů se po nich ohlédlo, ale když jim Iryn pohled opětoval, urychleně se vrátili ke svým starostem.

„Možné by to bylo. Měl příliš náročný život, to by mu mohlo čas mezi námi poněkud zkrátit.“

Iryn si povzdechl. „A Arth? Co ten je zač? Nikdy předtím jsem se s ním nesetkal.“

„To já taky ne. Ale lidi mu věří, takže ho nejspíš znají. Asi bude z některého z velkých jižních měst. Z Faderu určitě není, ale dal bych ruku do ohně za Argsbow. Až budeš mít čas, můžeš se jít poptat tam. Já ti můžu říct jen to, že Aryvit zatím vede dobře.“

„Zatím,“ pronesl Iryn ponuře. Na chvíli mezi nimi zavládlo ticho. „Takže Akyl?“ zeptal se Iryn nakonec.

Krow přikývl. „Akyl.“

„Říkal jsi v hlavním městě, že?“

„Jo, přesně tam. Pokud ti můžu radit, úkolům tam se vyhýbej, co nejdéle to půjde. Kalvil je teď dobře hlídáný a očekávám, že po mé úspěšné misi budou jejich opatření ještě pečlivější. Zřejmě začnou prověřovat i dvojice a menší skupiny. Pokud tam budeš muset, asi bys měl s sebou vzít celý Fader.“

Iryn se ušklíbl. „Co jsi měl za úkol?“

„Podříznout krk pár salamandrům.“

„A uspěl jsi?“

„První by to měl slyšet vládce,“ odvětil Krow vážně. Potom se oba muži rozesmáli. Z takových pravidel si oni dva nikdy nic nedělali. „Jasně že jo, čekal jsi snad něco jiného?“ řekl, když se konečně uklidnil. „Ale slyšel jsem, že i ty jsi měl nějaký úkol. Tak povídej.“

Iryn přikývl a rázem zvážněl. „K tomu jsem se chtěl dostat. Šel jsem zabít svého strýce, abych získal zpátky ten meč po otci.“

„Já věděl, že tam nejdeš jen tak.“

Iryn se pousmál. „To by poznal každý druhý.“ Výraz v jeho tváři opět ztvrdl. „Jak vidíš, úkol jsem splnil, ale zbraň byla pryč. Ukradl ji nějaký er-gé-vé. Co si o tom myslíš?“

Krow na něj pohlédl přimhouřenýma očima. „Říkáš er-gé-vé?“ Sáhl do kapsy a hodil na stůl složený kousek pergamenu. „Myslel jsem, že už jsi zpátky a šel jsem tě navštívit. Tohle bylo připíchnuté nožem na tvých dveřích. Předpokládám, že jde o tutéž osobu.“

Iryn se po pergamenu dychtivě natáhl a rozložil ho. Uvnitř našel totéž kostrbaté písmo, jako na prvním vzkaze.

Gratuluji k dobře odvedené práci v Hobatu. Jen jsem tě chtěl upozornit, že jsem ti proklouzl pod nosem.

S přáním brzké smrti

Reiv Gair Vyrbit

Iryn papírek rozčileně odhodil zpátky na stůl. Teď už bylo více než jasné, že zloděj chce, aby ho pronásledoval.

Krow s ním zřejmě sdílel názor, poněvadž řekl: „To před tebe staví dvě otázky. Za prvé – vyhovíš mu a budeš ho pronásledovat?“ Iryn bez váhání přikývl „A za druhé – ví o tom, že ti prozradil svůj původ?“

Iryn překvapeně zamrkal. „O čem to mluvíš?“

Krow se zašklebil. „Takže sis toho nevšiml! Mně by to bylo víceméně jasné už z prvního vzkazu, i když bych stále váhal, poněvadž to ti nechává krom správné možnosti také Orinit. Ještě mě napadlo, že možná dovedeš tak skvěle skrývat své emoce, ale ani to očividně ne.“

„No tak! Nenapínej mě dál!“

„Podívej se na poslední jméno.“

„Vyrbit,“ přečetl je Iryn nahlas. „To ale...“ pak si to uvědomil „...to zní téměř jako Kyrbit! Pochází z Vyrbitského rodu!“

Krow přikývl.

„Kdy jsi tam byl?“

„Dnes. Odpoledne.“

„Díky,“ řekl Iryn a začal se zvedat od stolu.

„Počkej ještě chvíli.“ Krow ho chytil za zápěstí. „Doufám, že ti nemusím připomínat, že rod Vyrbitů je nebezpečný. Ne nadarmo vládnu Kyrbitu právě oni.“

Rodů v Kyrbitu bylo celkem šest. Krátce po rozpadu říše na současných deset zemí převzal rod Vyrbitů moc nad státem, především kvůli tomu, že vládli fénixům, ale nikdo neznal přesný rozsah jejich síly a moci.

Iryn přikývl. „To opravdu nemusíš.“ Opět si přetáhl kápi přes hlavu a vyběhl do deště. Nikde se nezdržoval a ihned zamířil ke svému koni, uvázanému při vchodu na velitelství. Odvázal ho od dřevěného kůlu, vyhoupl se mu do sedla a vyrazil severní branou pryč z města.

Zloděj buď nasadil velice pomalé tempo, nebo se po předání vzkazu zdržel ve městě, poněvadž jej Iryn, ženoucí svého koně až na pokraj sil, dohnal ještě před půlnocí. Zastavil u krytého ohniště a seskočil z koně. Ještě si stáhl z hlavy kápi, než se posadil vedle asi osmnáctiletého mladíka s rudými, rozčuchanými vlasy, který jej zaraženě pozoroval, přičemž pravou rukou svíral meč tak pevně, až mu zbělely klouby. „Co chceš?“ utrl se na něj.

Iryn mu dlouhou chvíli neodpovídal. Tvář měl stočenou k ohni, jako by přemýšlel, ale očima zkoumal plátěný vak u chlapcových nohou. Byly v něm patrné špičaté předměty.

„Co kdybychom se nejprve jeden druhému představili?“ navrhl po chvíli Iryn, zatímco nenápadně zamířil pravou rukou k botě. Jakkmile sevřel rukojeť nože, dodal: „Já jsem Iryn.“

Rychleji než udeří blesk, trhl Iryn rukou vzhůru a přiložil chlapci nůž ke krku. Mladík se při jeho jméně napřáhl mečem k úderu, ale byl příliš pomalý, a když se ho na krku dotklo studené ostří nože, odhodil meč na zem. Jeho pokus Irynovi jednoznačně dokázal, že zloděje našel.

Reiv Gair Vyrbit na něj upíral oči, v nichž se mísily zlost a strach. Roztřeseně se nadechl, a aniž by mu Iryn položil otázku, začal mluvit. „Najal si mě, abych ukradl tu zbraň, ale já už ji nemám! Dnes jsem mu ji předával.“

„O kom to mluvíš?“

„Nevím!“ vykřikl Reiv a rozplakal se. „Prosím. Nech mě žít!“

„Jak vypadal?“

Chvíli se Reiv přes usedavý pláč nezmohl ke slovu. Nakonec ze sebe dostal: „Byl ve stínu. Tvář měl zakrytou.“

„Žádný zvláštní znak?“

Reiv na chvíli přestal plakat. V jeho očích se zaleskla drobná naděje. „Ano! Ten hlas. Řeknu ti to, ale přísahaj, že mě nezabiješ!“

„Veratu je mi svědkem, že dokud neopustíš mou zemi, nevezmu ti život. Teď mluv!“ pobídl Reiva.

Chlapec roztřeseně přikývl. „Ten muž mluvil trochu chraptavě, ale velmi povýšeně. A všiml by si toho jen málokdo, ale pod tím hlasem byl znát akylský přízvuk.“

Iryn rozčileně stiskl zuby. Jen tu ztrácel čas. „Vymýšlíš si. Všichni mluvíme stejně.“

„Ne! Věř mi!“ vykřikl Reiv vyděšeně. „Přisahám, že to tak je. Není to výrazný rozdíl, ale během tisíciletí se země vyvíjely každá zvlášť a schopné ucho tak dokáže rozeznat jednotlivá

nářečí. Pokud mi budeš platit, můžu pro tebe klidně pracovat v tomto ohledu.“

Iryn pochybovačně zavrtěl hlavou. Byl to holý nesmysl. A on pošetile přísahal, že mladíka nechá bezpečně odejít. Pak ho ale něco napadlo. „Mám pro tebe jiný úkol,“ řekl Iryn odměřeně. Sebral Reivův vak a nahlédl do něj, ale vevnitř byly jen Reivovy vlastní zrezivělé zbraně. Chlapec mu v tom nijak nebránil a zvědavě ho pozoroval v očekávání, jaký úkol by to měl splnit.

„Jaký?“ neudržel se po chvíli.

„Uvidíš.“ Iryn zaklonil hlavu a z hrdla se mu vydral podivný chrčivý zvuk. Znělo to skoro jako...

Z oblohy se snesl drak a čelisti plné ostrých zubů zakryly Reivovi výhled na postavu v plášti, která nasedla na koně a s kápí opět přetaženou přes hlavu zamířila na jih. Potom se kolem kyrbitského zloděje sevřela dračí tlama a svět potemněl.

Kapitola 2. – Špehové a zrádci

„Jak starý myslíš, že ten meč je?“ zeptal se Iryn, když se na druhý den setkal se svým učitelem magie Skalvem a předal mu Hybertovu zbraň. Nacházeli se právě na malé mýtince v lese, dvě míle na západ od Faderu. Protékal tudy malý potůček čiré vody a bylo zde pár pařezů, vytvarovaných jako malé židle, aby se na nich pohodlněji sedělo. Na tomto místě se Iryn už od svých šestnácti let učil magii, přestože byla obvykle vyučována až po dosažení plnoletosti.

Naproti němu seděl postarší muž, jemuž na prsa spadal dlouhý bílý plnovous. Dlouhé stříbrné vlasy měl úhledně sčesané dozadu, aby jeho tvář více vynikala. Zdobily ji mnohé vrásky svědčící o jeho zkušenostech, ale i jizvy dokazující, že vždy nebyl jen učitelem, byl i válečníkem. Měl husté obočí, dlouhý nos a jako každý mág, modré oči, ještě bledší než Iryn, poznamenané věkem. „Vzhledem k tomu, jak starý Hybertův rod je, mohl by pamatovat ještě Aryva,“ odvětil. Na tváři mu přibylo vrásek, když opět upřel oči na modrou čepel ve svých rukou. „A tvůj meč? Pochopil jsem dobře, že ho nemáš?“ Iryn přikývl. „A kde chceš hledat? Předpokládám, že to hned tak nevzdáš.“

„Nevzdám,“ přitakal Iryn. „Reiv řekl, že ji předal někomu z Akylu. Začnu hledat v jejich hlavním městě.“

„A ty věříš zloději?“

„Ne, ale jinou stopu nemám. Navíc musíš uznat, že Akylu by se hodila nějaká výhoda vůči nám. Od úpadku Nevritu se nám vyrovnali jen oni. A tímto tahem by nejen zaměstnali na dlouhou dobu jednoho z mladých talentovaných mágů, ale také získali mocnou zbraň.“ Věděl, že je to neskromné prohlášení, ale nebylo si co nalhávat. Vždyť kvůli tomu se začal věnovat magii o čtyři roky dříve.

Skalv přikývl. „Možná máš pravdu.“

Rozhostilo se mezi nimi ticho narušované jen sotva slyšitelnými dopady kapek na zem a zdálo se, že i to pozvolna

utichá. Jakoby i příroda věděla, co má nadějit. Iryn pohlédl na učitele. Sevřel se mu žaludek, když přemýšlel o tom, proč se tady setkali. Dnes tu měl být naposledy.

„Včera, po své noční výpravě, jsem si ještě jednou promluvil s Krowem,“ začal pomalu Iryn, jelikož se zdálo, že Skalv se k tomu hned tak sám neodhodlá. „Koluji prý zvěsti, že mě dál nechceš vyučovat.“

Učitel mu dlouho neodpovídal, čímž dal ostatně Irynovi jasně najevo, jak pravdivé tyto zvěsti jsou. Nakonec řekl: „Učím tě šest let.“

„To ano, ale k pochopení magie často nestačí ani celý život,“ zopakoval Iryn slova, která od něj slyšel při svých začátcích. Cítil, jak se mu třese hlas a odkašlal si, aby to aspoň trochu překryl.

„Ne,“ opravil ho Skalv. „Celý život k tomu nestačí *nikdy*. A právě proto musí učitel poznat, kdy je na čase, aby jeho žák pokračoval ve studiu sám. Samozřejmě ti rád pomohu, bude-li třeba, ale myslím, že ty svou cestu v životě najdeš zcela sám. Tomu dalšímu, co potřebuješ o magii znát, tě musí naučit právě život, který budeš žít. Tvá výuka u mě skončila a naopak teď ty budeš předávat vědění jiným.“

Iryn chtěl protestovat, že by měl znát ještě spoustu tajemství magie, než jeho výuka skončí, ale zarazil se dřív, než z něj stihl vyjít jediný zvuk. Ozvěna posledních slov se mu rozléhala hlavou a on se chvíli nezmohl než stát s ústy otevřenými dokořán. Potom vykoktal: „Co-cože?!“

„S tím se pojí možná trochu nepříjemná okolnost, že se musíš přestěhovat do Argsbow, kde tě čeká mladý kluk s výjimečnými schopnostmi, i když ne takovými jako jsi měl ty.“

„Říkáš mladý kluk?!“ rozčílil se Iryn.

Skalv povytáhl jedno obočí. „Nechápu, proč se rozčiluješ.“

„Tak se na mě podívej! Je mi dvaadvacet a chceš po mně, abych vyučoval kluka, který je jen o dva roky mladší!“ Zasmál

se. „Myslíš, že u něj budu mít nějaký respekt? Proto se výuka nikdy nesvěřuje nikomu, komu ještě nenarostl plnovous!“

„A magie se obvykle nevyučuje od šestnácti,“ připomněl mu Skalv. „Přesně proto jsme se Swam, Zetar i já dohodli, že to uděláme takto. Arthův nástup na tom nic nezmění. Pochop, my máme respekt, poněvadž jsme zkušený, ale ty ho budeš mít díky tomu, že jsi výjimečně nadaný. Je to možné. Uvědom si, že Aryv byl ještě mladší než ty a dokázal si získat přímo zbožnou úctu stovek mágu a respekt tisíců lidí.“

„Jenomže Aryv byl někdo naprosto jedinečný! S tím mě nemůžeš srovnávat!“

Skalv jen pokrčil rameny.

Iryn věděl, že je marné se hádat. Jeho učitel tak rozhodl, dokonce mu už i přiřadili žáka, takže cesty zpět nebylo. „Takže Zetar už mě taky nebude učit?“ ujišťoval se a zavzpomínal na svého učitele šermu. Iryn s ním vždycky vycházel dobře, poněvadž Zetar choval úctu k jeho otci i k němu samému, za to, že se dokázal už od sedmi let živit sám.

Skalv si odfrkl. „Co by tě asi učil? Šermovat umíš, střílet z luku umíš, ... umíš používat snad všechny zbraně, které máš k dispozici, a taktiku tě učit nemůže, poněvadž to je věc rozumu. Ať už chceš nebo ne, teď musíš všemu, co umíš, naučit toho kluka.“

Iryn odevzdaně svěsil ramena. „Má aspoň nějaké základy vědomostí?“

Skalv pokrčil rameny. „To budeš muset zjistit sám.“

„A kde jsi říkal, že žije?“

„V Argsbow.“

„Argsbow?“ Zamyslel se. „Něco mi to říká, ale...“

„O tom nepochybují. Je to jedno z nejnedobytnějších měst – má totiž trojitý systém hradeb – ale to koneckonců uvidíš sám. Leží na jihovýchod od Faderu, asi v půli cesty k hranicím. A je větší než Fader.“

Iryn se zamračil. „Proč tedy není hlavním městem?“

Skalv zavrtěl hlavou. „Mysli! Kdyby tam sídlilo vojsko, měli by to vojáci příliš daleko do severních částí. Fader alespoň leží uprostřed říše.“

„Na jihu je více nepřátel,“ namítl Iryn a usmál se. Kdyby nic jiného, v Argsbow mu budou chybět tyto dohady se Skalvem. Ani nedoufal, že by měl tak bystrého žáka, aby se mohli hádat o každé maličkosti.

„S tvým přístupem už bychom neměli města na severozápad od Faderu,“ předstíral Skalv rozhořčení. „Kyrbit není slabý stát.“

„A se současným přístupem se divím, že ještě máme Argsbow. Pokud je tak úžasné, jak říkáš, čekal bych je přinejmenším třikrát do roka v obležení. Snad mi nechceš tvrdit, že se nepřátelé zastaví před branami a čekají, až přijde od Faderu naše armáda.“

Skalv se ušklíbl. „To by bylo hloupé, že? Nesud' věci, dokud neznáš všechna fakta. I nedobytné město potřebuje vojsko, aby bylo skutečně nedobytné. V Argsbow sídlí trvalá posádka asi tři tisíc mužů. Město spadá formálně pod Aryvit, ale funguje téměř jako samostatný stát. Většinu z toho, co potřebují, si dokážou obstarat sami. Ale se svým odhadem jsi byl velmi blízko. Zpočátku bylo Argsbow skutečně dva- až třikrát do roka v obležení. To ovšem jen do chvíle, kdy si ostatní země uvědomily, jak nedobytné se město s vlastní armádou stalo. S takovým opevněním mohou obránci snadno čelit i pětinasobné přesile. S dobrým velitelem by možná mohli vzdorovat i ještě větším vojskům.“

Iryn se ani nesnažil město si představit. Pokud bylo jen z poloviny takové, jak je vyličil Skalv, neměl nejmenší šanci. „A kdy bych se měl přestěhovat?“

„Ještě máš čas,“ uklidňoval ho Skalv. „Tomu chlapci bude dvacet teprve druhého Oturu, takže máš tak necelý měsíc. Postačí, když vyrazíš poslední týden v Kaluru.“

„To znamená, že pokud chci své zbraně ještě někdy vidět, měl bych jít za Arthem co nejdřív. Při výuce už nemusím mít

dostatek času a dost možná by mě Arth ani nikam nechtěl posílat, aby výcvik nenarušila nějaká má *nehoda*.“

Skalv nad jeho slovy chvíli přemýšlel, než přikývl. „Možná bys měl čas někdy ke konci roku, ale jak říkáš, bylo by otázkou, jestli tě pustí Arth. Asi by bylo lepší se s ním na úkolu domluvit hned, jak budeš moci.“

„Pokud mě nepotřebuješ, zašel bych za ním asi hned teď,“ navrhl Iryn.

„Jdi.“

Iryn tedy opustil les a zamířil k městu. Netěšilo ho, že mu skončila výuka, ale především se děsil toho, že teď sám bude učit. Vůbec si to nedovedl představit. Copak mohl učit téměř stejně starého kluka, jako byl on? I kdyby snad věděl, jak má k takové výuce přistupovat (o čemž neměl ani potuchy), nikdy u něj nemůže mít respekt. Ať si Skalv říká o jeho zásluhách, co chce, ten kluk o nich stejně zřejmě nebude vědět a bude mu odmítovat, vysmívat se mu, ignorovat ho...

Z úvah jej vytrhli až dva strážníci u brány, když před ním zkřížili svá kopí. Lehce nadzvedl kápi, aby odkryl tvář. Cesta se mu uvolnila a on vstoupil do města.

Zavrtěl hlavou nad těmito opatřeními. Byla nesmyslná, poněvadž vojáci do města pouštěli bez otázek kohokoliv, kdo neměl plášť, ať už vypadal jakkoliv. Podle něj to byl nesmysl – magické učně za úkolem v posledních letech posílal jen málokdo.

Prošel ulicí do středu města a vstoupil do věže velitelství, kde ihned zamířil do Arthovy pracovny. Vládce seděl za svým stolem a usmíval se. Irynovi přeběhl mráz po zádech. Ten lišácký úsměv v jeho tváři mu trochu naháněl strach. Přinutil se ke klidu, vstoupil dovnitř a zavřel za sebou dveře.

„Neměl jsi přijít až za měsíc?“

„Vy ale nevypadáte, že byste byl překvapený.“

Arth potřásl hlavou. „Ne, to opravdu nejsem.“ Usmál se ještě víc. „Očekával jsem, že se tady do konce týdne objevíš.“

„Skutečně?“ podivil se Iryn.

„Víš, že jsem byl docela zvědavý na tvou misi, když jsem nastoupil a ty jsi byl už měsíc pryč? Proč mu to trvá tak dlouho?“

„Pane, už jsem vám to vysvětloval,“ začal Iryn. „Krátce po příchodu...“

„Já vím, já vím. Ale tehdy mi na tom pořád něco nesedělo. Z části i to, že je to tvůj příbuzný. Tvou verzi jsem neznal, ale říkal jsem si, že pro tebe nemůže být těžké objevit se vedle Hyberta a propíchnout ho. Nebo třeba z dálky zastřelit šípem, či kouzlem roztrhat na tisíc kousků. A tak jsem začal hledat. Co tě tam může držet tak dlouho? A pak jsem to zjistil a čekal, kdy se vrátíš...“

A teď jsi tu. A chceš zpátky, co ti patří,“ ušklíbl se Arth a vytáhl zpod stolu dlouhý meč s úzkou černou čepelí.

Irynovi vyschlo v ústech a zalapal po dechu, když ve zbrani před sebou poznal Arytus.

„Nebylo nic lákavějšího, než poslat kyrbitského zloděje, aby ti tvou trofej vyfoukl pod nosem. Se svou pozicí jsem si samozřejmě nemohl dovolit takhle riskovat, ale když máš potřebné lidi, můžeš nechat mladého mága pobíhat po světě, aby se marně honil za nedosažitelným cílem, a sám zůstaneš naprosto mimo podezření. Dovol tedy, abych ti někoho představil,“ řekl Arth. „Pojď sem, synu!“

Z temného kouta vlevo od Iryna se odloupla postava osmnáctiletého mladíka, který, až na pár výjimek, vypadal jako mladší provedení Artha. „Takže to ty jsi ten *mocný* mág?“ zeptal se posměšně a postavil se za křeslo svého otce. Musel to být on, s kým se Reiv setkal (a očividně nelhal) – jeho hlas byl chraptavý a autoritativní, přesně jak zloděj popisoval. „Konečně poznávám, koho jsem celou dobu vodil za nos. Mé jméno je Arik.“

„Takže jsi z Akylu,“ zašeptal tiše Iryn a úmyslně přehlížel mladšího muže. Bylo na něm poznat, že si potrpí na cizí pozornost, ale to potěšení mu on nehodlal dopřát.

Arth se zarazil. „Jak to víš?“

„Lesní víly mi to pošeptaly.“

Arth zlověstně přivřel oči. „Ty si ze mě budeš utahovat?!“

Iryn nezúčastněně pokrčil rameny. „Jak se ti podařilo získat Swamovu pozici?“ zeptal se posléze, jelikož se zdálo, že Arth nijak nespěchá, aby ho zabil.

Arth nadšeně luskl prsty. „To je otázka! Skutečně působivý sled událostí. On mě totiž Swam odhalil, když jsem se snažil zjistit o Aryvitu nějaké novinky. Přemohl jsem ho však a zabil. Ke svému štěstí mám přehled také o informátorech Narylusu. Ti, aby si mohli doložit svou totožnost, nosí u sebe průkazy. Není tedy těžké usvědčit některého, pokud víš, co je zač, a hodit na něj vládcovu vraždu. Jednoho jsem zabil a přinesl ke Swamově mrtvole, aby to vypadalo, že jsem zabil vládcova vraha. Když to lidé zjistili, už se ani nezajímali o mou minulost. Stačilo jim mé slovo, že jsem Aryviťan.“

„Takhle tedy,“ pronesl Iryn tiše. Vzápětí se prudce vrhl ke dveřím a ramenem je rozrazil. Nemělo smysl snažit se bojovat, na to znal sílu svého meče příliš dobře, takže mu nezbývalo než spasit se útekem. Ztěžka dopadl na zem a zašátral rukou po noži ve své botě – jediné zbrani, kterou u sebe měl. Vzhlédl, aby zjistil, kde je Arth, a spatřil ho ve dveřích, s černým mečem napřaženým, aby mohl okamžitě udeřit. Hodil po Akylanovi nůž a vrhl se dolů ze schodů. Aniž by se jedinkrát ohlédl, vyběhl na ulici.

Zbytek útěku už byla hračka, jelikož Arth zřejmě jeho pronásledování vzdal, a tak se Iryn brzy ocitl zpět na mýtině v lese. Skalv tam stále ještě seděl.

„Iryne!“ zvolal překvapeně. „Ty už jsi zpět? Co ten úkol? Našel se nějaký?“

Iryn ze sebe zadýchaně dostal, co se právě seběhlo. „Arth je z Akylu!“ vykřikl. „Vládne nám špeh z cizí země!“

Skalv na něj nedůvěřivě pohlédl. „Co mi to tady vykládáš? Arth, že by byl z Akylu? Neměl to být spíš nějaký jeho nepovedený vtip?“

„Skalve, věř mi! To s jeho synem se Reiv – ten zloděj – setkal.“

Skalv dlouho neodpověděl. Nejprve ho napadlo, že je to nějaký žákův trik, ale Iryn vypadal opravdu rozrušeně. Zdálo se, že mluví pravdu. „Jak je to možné? Jako vladař musel být pečlivě prověřen.“

Iryn mu tedy vyložil, co se dozvěděl od Artha. Mezitím se mu také podařilo trochu se uklidnit a začít uvažovat. „To znamená jediné – musím opustit Fader, poněvadž nemám sebemenší šanci lidi přesvědčit, že Arth je Akylan. Pro ně zůstane hrdinou, který pomstil Swamovu smrt, dokud se otevřeně nepřihlásí zpět ke své zemi. Ale protože já vím, co je zač, půjde po mně.“

„To nebude jen tak. Několikrát už jsem se s Arthem setkal. Nebude stát o sebemenší překážku, a když už se objeví, nebude proti ní chtít stát sám, takže ti mohu s jistotou říci, že tě nechá v celé zemi prohlásit za zločince, nebo tak něco. Tím tě nevybízím, abys opustil Aryvit. Zůstaneš chvíli tady. Něco už vymyslíme.“

„Co zabít Artha?“ navrhl Iryn.

Skalv se ušklíbl. „Nejjednodušší způsob, jak se zbavit někoho nepohodlného, že? To by jistě fungovalo, kdyby po tobě šel jen Arth. Ovšem označí-li tě jako zrádce, jeho smrt na tom příliš nezmění a bude potřeba vymyslet rafinovanější způsob – takový, který tě zproští viny.“

Iryn se kousl do rtu. „Vzhledem k tomu, že budu obviněn neprávem, asi bude lepší si přiznat, že musíme usvědčit Artha.“

Skalv se zamračil. „Nebud' hned tak pesimistický. Záleží na tom, z čeho tě obviní. I když by to tak možná bylo lepší. Vyhnul by ses přímému střetu s Arthem. Nepochybuji, že jsi dobrý šermíř, ale ani to nemusí stačit proti nepříteli, který má v ruce Arytus.“

Iryn se odevzdaně posadil na jeden z pařezů. „Co budeš dělat ty?“

„Já musím vyučovat své žáky. Ale kdykoliv se mi naskytne příležitost něčím ti pomoci, nezaváhám a využiji ji. Především ale musím zjistit, z čeho tě Arth obvinil.“

Skalv se vrátil až pozdě večer, ale Iryna povzbudilo, když si všiml, že má starší mág dobrou náladu. „Co jsi zjistil?“ vyhrkl nedočkavě.

Skalvovi zacukaly koutky. „Trpělivost. Nejprve mě nech něco sníst.“ Když pojedl, usadil se do jednoho z pařezových křesel a vysvětlil: „Co se týče odvracení úderů meče po tvém otci, příhodně je k tomu nejlepší zbraň tvé rodiny z matčiny strany, tedy ta, kterou jsi ukradl Hybertovi.“

Iryn zvedl obočí. „Skutečně?“

Skalv přikývl. „Ať už to nazveš Veratovou přízní nebo jen šťastnou souhrou náhod, ten meč skutečně pochází z dob Aryvovy války. I když se Arytusu nevyrovná, jsou kolem něj mocná ochranná kouzla, která dovedou oddálit okamžik, kdy se pod silou Arytusu nutně zlomí.“

Potom jej Skalv obeznámil se svým plánem.

„Hlavně nezapomeň, že Artha nesmíš zabít,“ kladl mu na srdce, zatímco si sám přivazoval k pásku meč a nůž. „Musíš ho donutit k přiznání.“

Iryn jen mlčky přikývl a zahalil se do pláště.

Opustili úkryt, který jim lesík poskytoval. U nejkrajnějších stromů na ně čekali dva koně, které Skalv odvedl při poslední návštěvě Faderu a tak teď každý z nich nasedl na toho svého. Potom Iryn odjel půl míle na sever, než se zastavil a otočil čelem k jihu, kde spatřil Skalva, tentokrát rovněž oblečeného v černém plášti, jak šplhá do sedla a vzápětí tryskem vyráží k městu. Ve stejnou chvíli také Iryn zabořil svému koni paty do slabin a stočil jej na severovýchod. Snažil se moc nepřemýšlet nad tím, co se děje se Skalvem, který od něj měl odvést pozornost. Spoléhalo na to, že osobu v černém plášti u západní brány obklíčí celé vojsko, aby měl Arth jistotu, že mu Iryn neunikne.

Ale Iryn vjel do ulic severní branou, u níž hlídkovali jen čtyři vojáci, kteří ho nemohli přes městské hradby vidět přijíždět. Než si vůbec uvědomili, že někdo projíždí bránou, ztratil se za hustou clonou deště.

Zastavil, až když se ocitl u velitelství. Seskočil, vtrhl do kamenné věže a vystoupal k Arthově pracovně.

V místnosti nad schody se zastavil a rozhlédl. Byla tu dvě zamřížovaná okna, jichž si doposud nikdy nevyšímal. Teď ale jedním zběžně vyhlédl na ulici, jíž už se vlnila řada vojáků, kteří ho pronásledovali. Iryn cítil narůstající nervozitu, když přecházel ke dveřím do vládcovy pracovny. Jejich plán spoléhal až příliš na náhodu a přitom na něm tolik záleželo. Ale nemohl dál otálet. Rozrazil dveře, až vypadly z pantů.

Arth na něj upřel krví podlité oči. „Ty!“ zařval. Očividně nepovažoval za možné, že by se sem Iryn mohl dostat bez pout na ruku anebo vcelku, jelikož se dlouho nezmohl na další slova. „Zabils mi syna!“ obvinil ho.

Iryn netušil o čem Akylan mluví, ale nehodlal se tím zabývat. „Ty jsi zase zabil Swama! Byl to nejlepší vladař, jakého jsme za posledních dvě stě let měli!“

„No a? To není totéž!“

„Možná u vás v Akylu ne, ale tady jsi v Aryvitu!“

„Ano, my v Akylu ctíme rodinu!“ rozkřikl se Arth, zvedl se z křesla a tasil meč. Zarazil se však, poněvadž v tu chvíli vběhli do místnosti vojáci. „Chopte se ho!“ zahřímal a ukázal na Iryna.

Za vojáky se vynořila mohutná postava Zetara, velitele vojáků a Irynova učitele šermu. Byl to padesátník s vlasy zářivě hnědými, i přes jeho pokročilý věk, a knírem téže barvy. Tělo měl svalnaté a přitom štíhlé jako atlet. „Chopte se *jeho*,“ přikázal a ukázal na Artha. „Arthe jste zatčen za zabití Swama Bergona, vládce Aryvitu. Dále pak za totožnost Akylana a její zatajení při jmenování a za falešné obvinění vznesené proti Irynu Reckemovi.“

Arth byl v šoku. „Jak o tom víte?“ zeptal se nevěřicně, ani se nesnažil něco popírat – obvinění byla příliš přesná, než aby to mělo nějaký smysl.

„Iryn a Skalv vymysleli skvělý plán, jímž přivedli vojáky k věži ve chvíli, kdy jste se dohadoval s Irynem. Během této hádky vám vyklouzlo, také, že jste Akylan,“ vysvětlil Zetar ochotně. Zřejmě doufal, že se Arth při zjištění svých chyb zhroutí, ale on jen tiše zaklel. „Stáli jsme na schodech, takže vás můžeme ujistit, že jsme se nepřeslechli,“ pokračoval Zetar trochu rozladěný, že jeho slova neměla kýžený efekt. „Hlasitý jste byl dost.“ Potom se otočil ke svým mužům. „Spoutat a odvést!“ zavelel.

Prostor v pracovně se brzy vyklidil, zůstali jen Iryn, Skalv a Zetar.

„Takže?“ zeptal se po chvíli Iryn. „Jak to šlo?“

Skalv se ušklíbl. „Jak vidíš, dobře. Dorazil jsem do města a ihned se ocitl v obklíčení asi padesáti vojáky. Chvíli jsme na sebe jen tupě zírali, pak jsem si strhl kápi a upozornil vojáky, že jsi na velitelství. A tak jsme se sem vydali. A ty?“

„Všechno šlo podle plánu. Vojáci u severní brány si mě málem ani nevšimli, když jsem projel kolem nich a než jsem vstoupil do Arthovy pracovny, byli jste už na ulici pod velitelstvím.“ Chvíli všichni tři mlčeli. „Arth říkal, že jsem mu zabil syna.“

Zetar přikývl. „Nejsem si jistý, nakolik mohu Arthovi věřit, ale když jsem si dal dohromady verzi jeho i tvou, kterou mi sdělil Skalv, došel jsem k závěru, že Arika zabil nůž, který jsi hodil po jeho otci. Zřejmě stál za ním, a buď ses netrefil, nebo se Arth zbrani vyhnul.“

„Možná bych se ho na to měl jít zeptat,“ nadhodil Iryn.

Skalv se zamračil. „Teď rozhodně ne. Pokud jsi skutečně vinný ze smrti jeho syna – a všechno svědčí o tom, že tomu tak je – bude chvíli trvat, než jeho vztek poleví a do té doby by ses k němu pro své vlastní bezpečí neměl přibližovat. Odhodlaného člověka mnohdy ani mříže nezastaví a o Arthovi to platí

dvojnásob. Pokud je něco, v čem se nepřetvářel, je to jeho povaha. Jeho cílevědomosti a charakteru sis nemohl nevšimnout. Ale především je potřeba dát věci do pořádku. Lidé jen tak nepřehlédnou, že za poslední rok zmizeli dva vládci a to zajisté vyvolá rozruch, kterému se při Swamově vraždě podařilo předejít.“

„Přesně tak,“ souhlasil Zetar. „Je více než zřejmé, že se naši oslabené pozice pokusí využít jiná země – s největší pravděpodobností Orinit či Kyrbit, ale může to být i kdokoliv jiný. Bylo by naivní myslet si, že nemají ve městě své špehy. O Narylusu nám to koneckonců Arth potvrdil.“

„Pokud věříš slovům vraha a Akyšana, který chtěl způsobit v Aryvitu zmatek,“ připomněl Iryn.

Zetar i Skalv přešli jeho připomínku mlčením.

Přesto Iryn musel uznat, že mají pravdu. Ale vzápětí ho také napadlo řešení: „Co prozradit lidem, že byl Swam zavražděn a o Arthovi tvrdit, že měl třeba nějakou srdeční zástavu? Kdybychom rychle vybrali jeho nástupce, mohlo by to proběhnout podobně jako před rokem.“ *Snad s jinými důsledky*, dodal pro sebe.

„Obávám se, že to by situaci jen zhoršilo,“ odporoval mu Zetar a smutně se usmál. „Domnívám se, že kdybychom řekli o Swamovi, že byl zavražděn, lidé se znovu stejně obelhat nenechají, zvláště ne hned potom. Daleko lepší pro nás bude, říci *celou pravdu*.“ Řekl s důrazem na posledních dvou slovech. „Přiznáme, že byl Swam zavražděn Arthem, ale pochlubíme se tak zároveň, že jsme ho dokázali odhalit a chytit. Stejně by se to díky přítomným vojákům brzy rozkřiklo i bez nás. Tak aspoň budou lidé vědět, že jim nelžeme.“

Skalv si odkašlal. „Ehm, řešíte sice celkem důležitou otázku, ale myslím, že jsme stejně odbočili od tématu. Jde hlavně o to, že ať už lidem řekneme cokoli, přijít o dva vládce takhle krátce po sobě – ať už je to uvěznění, nehoda nebo vražda – zkrátka zemi zasáhne a potom chvíli trvá, než se opět zcela vzpamatuje.“

Iryn zavřel oči a zhluboka vydechl. „Takže, co je třeba udělat?“

Zetar se posadil do křesla, v němž ještě nedávno sedával Arth. „Tebe se týkají dva z mých nápadů. Zbytek tě zajímat nemusí. Oba tvé úkoly budou o něco složitější, poněvadž, jak už jistě víš, je musíš dokončit do konce měsíce, než se vydáš do Argsbow.“ Soustředěně pohlédl do plamenů praskajících v krbu. „Musíme snížit riziko, že zpráva o naší zhoršené situaci překročí hranice země, pokud je to v našich silách. A Arth nám prozradil, jak na to.“

Iryn se ušklíbl. „To budu chodit po ulici a žádat lidi, aby mi ukázali průkaz zvěda Narylusu, pokud něco takového mají?“

Zetar se při té představě rozesmál. „To není špatný nápad – bylo by zábavné pozorovat takové marné počínání. Ale ty se lidí na nic nebudeš ptát. Jsi mág. Prostě je prohlédáš.“ Zvedl ruku, aby zarazil Irynovy protesty. „Samozřejmě bys tím pobouřil spoustu bezúhonných obyvatel a zvědové by si toho stihli všimnout možná dřív, než bys stihl chytit jediného z nich.“ Na chvíli se nad tím zamyslel. „Kdybychom měli jistotu, že uprchnou, byla by i toto jedna z možností. Ale spíš by svůj průkaz na čas skryli. My využijeme pravidel v naší zemi a toho, že zvědi nejsou zdejší. Existují nepříliš známé záznamy, kde je uvedeno, komu předal vládce obydlí osobně. Tyto osoby budeš moci vynechat a věř mi, že jich málo není. Navíc, pokud takto zasáhneme proti zvědům Narylusu a budeme úspěšní, ostatní zvědové možná dostanou strach a utečou. Stejně je neodhalíme, takže se jich aspoň na čas zbavíme. Pokud neutečou, můžeme si zkusit posvítit také na minulost lidí, kterým byt předal Arth.“

„A můj druhý úkol?“ zeptal se Iryn.

„Ještě si nejsem jistý. Musí být vidět, že něco děláme a především si toho musí všimnout Orinit a Kyrbit, protože je to může snadno odradit od útoku na naši zemi. Navíc to uklidní naše lidi.“

Iryn přikývl. „A vládce?“ Když na něj Zetar tázavě pohlédl, odfrkl si. „Jak mám vědět, jak bude probíhat jeho jmenování?“

Celou dobu, co žiji, byl u moci Swam, a když ho nahradil Arth, byl jsem právě v Nevritu.“

Zetar sklonil hlavu a dvěma prsty si uhladil knírek. „Dočasně ho zastupuji já. Přesněji řečeno do doby, kdy bude zvolen jeho nástupce. Tuto výsadu mi v počátcích vlády přídělil Swam a Arth ji nikdy nezrušil.“ Ušklíbl se. „Popravdě jsem před ním příslušný dokument skryl.“

Iryn si odkašlal, aby Zetarovi připomněl, že na toto se ho neptal.

Velitel se na něj zamračil. „Hned jak to bude možné, proběhnou volby, do nichž se jako kandidát může přihlásit kdokoliv, v jehož minulosti nebudou nalezeny inkriminující okamžiky. Tito kandidáti se potom spolu utkají v nejrůznějších úkolech a vítěz bude novým vládcem.“

Když už se Iryn otáčel k odchodu, Zetar jej ještě zadržel. „Počkej. Zítra ráno tě bude před velitelstvím očekávat skupina mágů a vojáků, kteří ti pomohou pročistit město. Dokument, o němž jsem ti říkal, ti pošlu po někom z nich. Buď zde v deset hodin.“

Spokojen s tím, jak se mu podařilo odvrátit Arthovu hrozbu, se Iryn vyřítit na čerstvý vzduch. Užíval si ostrého větru, který ho bodal do tváří, a tiše se přitom smál. Tak málo ho dělilo od vyhnanství... Tak málo, ale nestalo se tak. Když z něj teď opadla tíseň z Arthovy zrady, cítil se náhle svobodný, jako by snad ani nebylo žádných deset zemí, jako by nebyla válka ... jako by všechno násilí zmizelo. *Nebyl by pak život nudný?* pomyslel si smutně. Sám sobě vynadal. Tak by mohli uvažovat možná vojáci, kteří se bitvou živí. On by neměl. Svou cestu si ještě nezvolil, nemusel válčit. A už vůbec by neměl tímto přístupem nakazit svého budoucího žáka.

Pomalou vykročil ulicí, s pohledem upřeným na třípatrový dům, jen asi dvě stě metrů od velitelství. V jeho nejvyšším patře se totiž nacházel prostorný byt, který mu patřil, ale který už více než rok neviděl. Znovu se rozběhl a nezastavil se, dokud nerozrazil bytové dveře.

Domov. Po tak dlouhé době konečně zase spatřil místo, kde žil od svých šestnácti let. V mysli si živě vybavoval den, kdy jej dostal...

Swam si jej tehdy nechal zavolat do pracovny a potom ho vzal na procházku městem. Iryn byl značně zaskočený, ale i potěšený, že se o něj vládce tak zajímá. Při procházce městem se vládce zmínil o mimořádných schopnostech, které Iryn prokázal a oznámil mu, že vstoupí do učení magie ihned. Potom ho přivedl sem. Otevřel dveře a odhalil prosvětlenou místnost s dlouhým stolem, prohýbajícím se pod nejrůznějšími pokrmy, doplněnými skleničkami hroznového vína. Kolem něj stáli někteří jeho dobří přátelé a pár vzdálených příbuzných. „Vítej doma, Iryne,“ řekl mu tehdy Swam, zatímco tentokrát si tato slova musel říct sám.

Odhodil stranou své zbraně a stále oblečený padl vyčerpaně na postel a ihned usnul.

Když se na druhý den ráno setkal se skupinou, která mu měla pomoci prohledat město, zjistil, že mu Zetar poskytl jen deset vojáků a dva mágy, z nichž jeden byl k jeho velké radosti Skalv.

„Je fajn vidět, že nám Zetar věří tolik, že na celé město pošle jen třináct mužů,“ prohodil Iryn tiše, když ke svému učiteli přistoupil. Zavolał si jednoho vojáka. „Přines mapu Faderu,“ přikázal mu. Muž se praštil pěstí přes prsa, uklonil se a odspěchal do věže.

Než se vrátil, Iryn se Skalvem se opřeli o zeď velitelství a tiše pozorovali vojáky, kteří se při pomyšlení na blížící se úkol nervózně ošívali. Někteří z nich byli ještě velmi mladí, ale především je čekal úkol, jímž si proti sobě zřejmě poštvou nejednoho občana. Iryn tímto úkolem také nebyl právě nadšený. Věděl, že je nezbytné odhalit špehy, ale byl si jistý, že Zetar mohl přijít s lepším řešením.

Po chvíli si Skalv odepnul od pasu meč a podal ho Irynovi. „Tohle sis včera zapomněl vzít.“

Iryn překvapeně zamrkal. Vůbec si nevšiml, že má Skalv u pasu Arytus. Převzal ho a ušklíbl se. „Nechápu to. Než jsem

dopadl Artha, postrádal jsem ho víc než cokoliv na světě. Ale potom... potom mi už vůbec nechyběl.“

Skalv přikývl. „Protože už ti zase patřil. I když jsi ho tam nechal. Nemusel ses už bát, že je ve špatných rukou.“

Iryn mu podal meč, který sebral svému strýci. Skalv se nejprve zdráhal vzít si ho, svolil teprve, když ho Iryn ujistil, že si ho v případě potřeby vezme zase zpět.

Voják, kterého Iryn poslal pro mapu, se vrátil a rozložil před nimi pergamen s nákresem města. Svitek byl kouzlem chráněný proti vodě, takže jeho obsah se na dešti nijak nepoškodil.

Iryn k sobě svolal i zbylé muže a rozdělil je do tří skupin. Každou tvořil jeden mág a tři – v případě Skalva čtyři – vojáci. Rukou v plánu naznačil rozdělení města na třetiny a každé skupině přidělil jednu část, v níž měla pátrat po zvědech.

Skalv provedl jednoduché kouzlo, jímž ztrojil dokument od Zetara a kopie předal Irynovi a druhému mágovi. Potom se všechny tři skupinky pustily do práce.

Iryn obešel velitelství na druhou stranu a zastavil se, aby do listu nahlédl. Spatřil další mapu města, ale tentokrát byla spousta budov označena stříbrným X, vytvořeným kouzlem, aby je bylo možné odstranit či přemístit. Našel svou pozici a přejížděl prstem po mapě, dokud nenalezl nejbližší neoznačenou budovu. Dal vojákům pokyn, aby jej následovali a sám zamířil k třetímu domu vlevo.

Šlo o velký jednopatrový dům z mramoru. Iryn zabušil třikrát pěstí na dveře a ustoupil. Když se v domě ozvaly spěšné kroky, on i vojáci neslyšně tasili meče a drželi je v pohotovosti.

Dveře se pootevřely a úzkou škvírou ven vyhlédla hlava muže s rozcuchanými vlasy a ospalýma očima, jemuž se na tváři lesklo několik kapek potu. „Ano?“

„Konáme prohlídky z pověření místovládce Zetara. Vaše jméno?“

Muž něco zamumlal v odpověď tak potichu, že mu nebylo rozumět a pokusil se zavřít dveře.

Iryn se zamračil. Strčil do dveří dřív, než je muž stihl zavřít a špičku meče mu přiložil k hrdlu. „Svažte ho!“ pokynul vojákům. Dva vojáci se chopili provazu, který s sebou za tímto účelem nesli, a třetí následoval Iryna kolem vyděšeného muže do domu. Z jeho chování bylo více než patrné, že má co skrývat a Iryn nehodlal ztrácet čas přemlouváním, aby si s ním promluvil nad šálkem čaje.

Prošli několik prázdných místností, než přišli do pokoje s velkým lůžkem, na němž ležela asi čtyřicetiletá žena s matně hnědými vlasy, zarudlýma modrýma očima, kulatým obličejem a zcela nahým tělem. Pohlédla na ně, vypískla a rychle přes sebe přetáhla přikrývku. Když spatřila svého muže svázaného a v sevření dvou vojáků, znovu vypískla a skryla pod přikrývkou i hlavu.

Třetí voják, který se zaučil mučení, k ní přišel a odhodil přikrývku stranou. Potom ji přinutil vstát.

Iryn se zhluboka nadechl, aby se připravil na to, co musejí udělat. „Opravdu nehodláš spolupracovat?“

Zajatec pevně semknul rty a zavrtěl hlavou. V tutéž chvíli se žena pokusila utéct k nejbližším dveřím, ale její věznitel ji chytil za ruku a stáhl zpět k sobě. Odevzdaně svésila hlavu, začala tiše vzlykat a zavěšila se na něj plnou vahou.

Jeden z vojáků, co dosud střežili muže, poklekl za Irynovými zády a rozdělal malý plamínek. Dával si ale dobrý pozor, aby přes něj nebylo nic vidět a zajatci se nemohli psychicky připravit. Když se dřevo rozhořelo, začal nad ním nahřívát čepel nože.

Iryn se ohlédl přes rameno a tiše sykl. Věděl, co bude následovat a byl rád, že to nemusí dělat on. Bohužel to bylo nezbytné, protože potřebovali informace a toto byla nejsnazší cesta. Zvláště, když bylo patrné, že oba jejich zajatci jsou si velmi blízcí.

„Ještě jednou se tě zeptám na jméno,“ obrátil se k zajatému muži a očima jej žádal, aby se podvolil. Muž ale pouze hrdě zvedl bradu.

„Z které pocházíš země?“ pokračoval Iryn. Když ani tentokrát nedostal odpověď, voják, který držel ženu, udělal dlouhý tenký řez po celé délce její paže. Žena tiše sykla, ale jinak nevydala ani hlásku. „Svým chováním jsi dal více než jasně najevo, že jsi zvěd, tak proč jí,“ – ukázal na ženu – „chceš působit další bolest?“ zeptal se. „Takže se znovu ptám – odkud pocházíš?“ Ale ani tentokrát mu muž neodpověděl, a tak voják vzal rozžhavený nůž svého kolegy a přiložil jeho plochu doprostřed ženiných zad.

Žena pronikavě vykřikla a muž se pokusil vysmeknout svému vězňiteli. Iryn mimoděk přivřel oči. „Dost!“ vykřikl zajatec zděšeně. „Jsem z Orinitu!“

„A ona?“ zeptal se Iryn. Voják vedle něj se dotkl ženy špičkou nože mezi lopatkami.

Muž opět semknul rty a ze všech sil se snažil ignorovat další její výkřik.

„Je úctyhodné, že ji chceš chránit, ale toto není správný způsob,“ podotkl Iryn. Voják si jeho slova vyložil tak, že má znovu přiložit nůž na ženino tělo, tentokrát se jí dotkl pod povislými ňadry. Žena vydala krátký sten a pak ji zradil hlas. „Oba vás čeká stejný trest, ale otázkou zůstává, zda vám dovolíme ještě se vídat. A také jestli budeme pokračovat v mučení.“

Muž se kousl do rtu, ale pak vzdychl a svěsil hlavu. „Je z Tarditu.“ Žena po něm vrhla vyčítavý pohled.

V mužově postoji už nebyl ani kousek napětí, a tak Iryn přikývl a pokynul vojákovi, aby ustal s mučením. „Odvedte je do kobek,“ pokynul svým mužům. „Před jejich cely dejte označení jejich zemí. Potom mě počkejte před velitelstvím.“

Sotvaže ho vojáci uposlechli, prohledal Iryn místnosti a sepsal seznam všech věcí, jež našel. Nenalezl však nic zajímavého – jen věci nutné pro fungování domácnosti a pár nic neříkajících dopisů ze zemí obou zvědů, které jim poslaly rodiny.

Před soupis nalezených věcí napsal číslo jedna, a pak tímtéž číslem označil budovu na plánu, který jim dal Zetar. Vrátil se k velitelství, kde už ho čekala trojice vojáků. Beze slova se k němu přidali a zamířili k domu, který Iryn vybral jako další.

Byl to malý zelený domek, jehož okna byla ověšená nespočtem rostlin. Při pohledu na něj si Iryn bezděky vzpomněl na pohádky o vodnících. Když zaklepal na dveře, otevřel mu muž s šedými vlasy a dlouhým plnovousem.

„Dobrý den,“ pozdravil Iryn nejprve. Potom mu vyložil důvod jejich návštěvy a zeptal se na jméno, stejně jako u prvního domu.

„Poslužte si pánové,“ řekl muž a ustoupil stranou, aby mohli vstoupit. „Vše pro dobro naší vlády.“

„A jméno,“ připomněl mu Iryn.

„Karl. Karl Morten.“

Iryn pokynul mužům, ale ti už k muži sami přiskočili a začali ho svazovat. Karla Mortena znali všichni. Učil základním vědomostem snad každé dítě ve Faderu, takže jim bylo ihned jasné, že právě narazili na zvěda.

Zatím dva vojáci odváděli muže, který pochopil, že byl odhalen a přiznal příslušnost k Tarditu, Iryn se zbylým vojákem opět udělali soupis majetku. Potom pokračovali k dalšímu domu.

Bylo to dvoupodlažní obydlí s malou verandou, celé ze dřeva očarovaného, aby v nehostinných podmínkách Aryvitu nevlhlo.

Vystoupal po schůdcích a právě zvedal ruku, aby zaklepal, když se dveře prudce otevřely a zevnitř vyběhl muž se sekýrou nad hlavou a zuřivou grimasou v obličeji. Iryn se mu vyhnul, tasil meč a natáhl se, aby ho probodl dřív, než se stačí přičítit k zaskočenému vojákovi, který stál na prvním schodu verandy jako přimražený.

Teprve, když mrtvé tělo dopadlo na zem a sekera jen o vlásek minula jeho kotník, přinutil se voják zamrkat a o chvíli později i promluvit. „Dě-děkuji, p-pane,“ vykotal a nevěřícně

hleděl na bezduché oči mrtvoly. Přerývaně se nadechl. „Co ho to popadlo?“ zeptal se a vzhlédl k Irynovi. Ten mu naznačil, ať je potichu a sám se vplížil do domu.

Postupoval tmavými prostory, s ušima napjatýma, aby mu neunikl jediný zvuk. Pod nohou mu zavržala dřevěná deska. Ztuhnul a zatajil dech. Za sebou slyšel šouravé kroky, které se vzápětí změnilly v dusání běžících nohou. Otočil se a vyslovil zaklínadlo.

Ještě zahlédl menší podsaditou postavu, jejíž obrys se rýsoval proti světlu přicházejícímu dveřmi, než se východ uzavřel a prostor se zcela ponořil do tmy.

Ozvalo se zaklení, následované magickými slovy. Potom se u stropu chodby vytvořil drobný ohýnek, který Irynovi odkryl malou postavu, jež na něj nasupeně hleděla.

„To nebylo moudré,“ poznamenal tiše Iryn.

„Jo, mám se nechat zajmout a zabít,“ odvětil posměšně muž.

Iryn se ve stínu své kápě usmál. „To jsem na mysli neměl. Ale dřevo celkem dobře hoří.“

Druhý mág zděšeně pohlédl na strop, který už začínal černat. Rychle světlo uhasil. Iryn jeho zaneprázdnění využil, aby kouzlem prolomil strop. Dřevo zapraskalo a nábytek z druhého patra pod sebou mága okamžitě pohřbil.

Iryn vytvořil vlastní světlo – malou modrou kuličku, napodobeninu měsíce Verata – aby si své dílo prohlédl. Zpod hromady vykukovala jeho soupeři jen hlava a levá ruka. Ztěžka oddechoval a marně se snažil ze sutin vyprostit.

„Odkud jsi?“ zeptal se Iryn zostra.

Muž se rozkašlal, ale dokázal ze sebe vypravit odpověď. „Narylus,“ zachroptěl poraženě a vzdal svou snahu uvolnit se.

Iryn ho nechal být a přešel hradbu nábytku, aby opět otevřel dveře, jež předtím magicky zabarikádoval, aby mu zvěd neunikl. Jakmile se jich zlehka dotkl špičkami prstů, samy se odklopily na stranu a vpustily dovnitř trojici vojáků, kteří na ně jen chvíli předtím začali bušit.

„Och, pane!“ vykřikl voják, jemuž předtím zachránil život. „Jste v pořádku! Hned jak se zavřely ty proklaté dveře, běžel jsem pro posily.“

Iryn nepřítomně přikývl. „Pod tou hromadou,“ ukázal palcem za sebe „naleznete zvěda z Narylusu. Je to mág, takže než ho vyprostíte, omračte ho. Jeden z vás ho pak prohledá a odvede do kobek. Zbylí dva ať prohledají dům a udělají soupis věcí.“

Sám se potom posadil před dveře domu, aby si chvíli odpočinul. Stále ještě mu rychleji bušilo srdce z toho, jak se proti nim vrhl ten chlap se sekerou. Že by zvědy zahnali až tak do úzkých? Mají už něco takového očekávat u každých dveřích?

Když ale vojáci dokončili soupis a oni pokračovali od jednoho domu k druhému, aniž by cokoliv objevili, pochopil, že tak tomu nebude. Zdálo se, že domluva zvědů ve městě, ačkoliv byli z devíti různých zemí, funguje skvěle a všichni už se stihli varovat, protože nikdo už v Irynovi nevzbouzel ani náznak pochybností. Nezdálo se pravděpodobné, že by to byli všechno prostí obyvatelé, ale když mu bez obav odpovídali na dotazy, nemohl tam jen tak vrazit a začít je vydírat životem, aby mu řekli pravdu. I když mu právě tak jeho úkol Zetar popisoval. Riziko, že by narazil na aryvitskou rodinu bylo stále vysoké a to by si na svědomí vzít nechtěl.

Když hodiny na věži velitelství ukazovaly za pět minut šest, zamířili zpět na místo, kde se měli sejít s ostatními skupinkami.

„Kolik?“ zajímal se Iryn, jakmile přišel Skalv se svými čtyřmi vojáky.

Starý mág smutně zavrtěl hlavou. „Ani jednoho. Špehové Narylusu si museli uvědomit, že se něco děje a průkazy schovat. Nebo je možná přestali používat poté, co toho tak chytře využil Arth.“

Iryn se zamračil. Začínal tušit, co se asi ve skutečnosti děje. „Nebo nic takového nikdy neexistovalo,“ navrhl a posadil se na stejné místo, jako ráno.

Skalv na něj udiveně pohlédl. „Proč myslíš? Mluvil jsem s lidmi, kteří byli při nalezení Swamovy mrtvoly, a ti mi existenci průkazu potvrdili. Jejich výpověď se dokonale shodovala s Arthovým vysvětlením.“

O to jistější si byl Iryn svou pravdou, ale jen pokrčil rameny. „Počkáme na výsledek třetí skupiny.“

Nemuseli čekat dlouho. Zbýlý mág se třemi vojáky se dostavil jen s asi pětiminutovým zpožděním. Ani oni, jak jim řekl mág, však neměli příliš štěstí – zadrželi jen jediného muže, jenž se na ně vrhl s nožem v ruce. Jeho totožnost dosud nezjistili.

Aby si mohli udělat lepší obrázek o situaci i zbylí dva mágové, vyložil jim Iryn své výsledky. Poněkud tvrdší metody, jichž použili, aby z prvních zvěďů dostali jejich původ, si však raději nechal pro sebe – on sám se nenáviděl za to, že k něčemu takovému svolil, ale Skalva by tím zarmoutil ještě více.

„Zatímco jsem na vás dva čekal,“ uzavřel Iryn „prošel jsem seznam věcí nalezených u zvěda Narylusu. Nebyl mezi nimi žádný průkaz, ani nic podobného.“

„Kam tím míříš?“ zeptal se Skalv.

„Ke dvěma závěrům. Buď je většina zvěďů ukryta v hostinci, který jsem nechal na tuto hodinu, aby už byla většina hostů zpátky v budově a abychom už byli zase pohromadě. Anebo, což je myslím pravděpodobnější, ten průkaz vytvořil Arth sám, aby mohl svěst vinu za Swamovu smrt na někoho jiného. Možná dokonce na někoho z místních. To znamená, že jej budeme muset po prohlídce hostince navštívit, přinejmenším nebude-li úspěšná.“

„K čemu by mu to bylo dobré?“ zajímal se mág, jehož k nim Zetar přidělil.

To Iryn netušil, ale s vysvětlením přišel Skalv. „Když se budeme honit za zvědy, všimnou si, že se něco děje, zbystří a začnou zkoumat, proč to děláme. Takže se Akyl nejspíš dozví o Arthově uvěznění. V nejlepším případě by pak Akyl věděl, že už nás nemá pod kontrolou. V tom horším by jej osvobodili, ať

už by se o to postaral nějaký jedinec nebo by proti nám vyslali armádu.“

Rozhostilo se mezi nimi ticho, jak zvažovali jeho slova. Bylo slyšet jen vzdálené hřmění. Potom si Iryn povzdechl a rozhodl: „Ať už je to jakkoliv, sezením se to nijak nezlepší. Pokud mám pravdu, zpráva o našich činech se už jistojistě roznesla a náš vpád do hostince přinejmenším nic nezkaží. A pokud nám Arth nelhal, najdeme tam nejspíš řadu špehů.“

Vstal a upoutal tak pozornost všech vojáků. Očekávali od něj proslov, nějaké shrnutí situace a výsledky jejich pátrání. Ale on k nim žádný neměl. Místo toho vykročil ke dveřím hostince. Za sebou slyšel cinkání zbrojí, jak vojáci spěšně vstávali a běželi za ním.

Před dveřmi se zastavil a otočil k vojákům. „Počkejte tady a buďte zticha,“ přikázal jim. Potom proklouzl do hostince.

U jednoho stolu zahlédl Krowa. Krátce kývl na pozdrav a začal se proplétat davem k výčepnímu pultu, u něhož právě hostinský rozprávěl s mladou přehnaně nalíčenou ženou s rozčuchanými vlasy, před níž ležely tři prázdné korbely od piva. Ona sama se povážlivě nakláněla ke straně.

Iryn ji odstrčil stranou, čímž si vysloužil hostinského nelibý pohled. Když mu však vysvětlil svou přítomnost, mužův rozčilený výraz nahradilo pochopení a on krátce přikývl. Sám sice také neměl mágy nijak v lásce, ale vážil si své práce i života.

Iryn se davem prodrál zpátky ke dveřím a pobídl vojáky i zbylé dva mágy, ať jdou dovnitř.

V tentýž moment si hostinský vyžádal ticho a pronesl: „Vážení hosté! Jsem rád, že vás zde vidím, ale bohužel mám jako hostinský ve Faderu také své povinnosti. Prosím, nepanikařte! Pro své vlastní dobro, ale také kvůli zachování tohoto hostince. Navštívila nás skupinka vojáků, kteří chtějí zkontrolovat, zda jste to dnes nepřehnali s pivem.“ Vrhel nesouhlasný pohled po ženě, s níž ještě před chvílí hovořil, a která opět držela korbel piva.

Iryn musel nad jeho slovy uznale pokývnout – hostinský byl skutečně velice přesvědčivý a tím očividným nesouhlasem vůči opilé ženě vyvrátil veškeré pochybnosti.

Podle Irynových pokynů začali vojáci sepisovat jména přítomných. Hotový seznam mu pak předložili. On z něj vybral jména lidí, které znal od malička, našel je v lokále a jakmile si byl jistý, že jsou to skutečně oni, ne jen někdo, kdo se za ně vydává, řekl o nich vojákům, kteří je nahlas označili jako dostatečně střízlivé a nechali je odejít.

Iryn došel až na konec seznamu, označil posledního muže jako důvěryhodného a vzhlédl od pergamenu. Místnost teď byla o poznání prázdnější. Přejel pohledem po zbylých asi dvaceti hostech, kteří se začínali nervózně rozhlížet po pustnoucí místnosti.

Zarazil se a nahlédl do pergamenu. „Skalve!“ zavolal. „Dokončete to beze mě.“ Když se Skalv zastavil vedle něj, zašeptal: „Chybí tu jedno jméno. Ta osoba byla tady dole, když jsme přišli.“

Skalv sebou trhl. Lehce přikývl. „Zkus ho najít. My to tu už zvládneme sami.“

Iryn vyběhl na ulici, a co nejrychleji běžel k vchodu na velitelství. Rozrazil dveře, ale zůstal stát na prahu. Z náhlého popudu se otočil a pohlédl na ulici za svými zády. I skrze lehkou clonu deště v dáli zahlédl dvě postavy, běžící k severní bráně. Vyběhl za nimi, ale téměř ihned se zastavil a zakřičel: „Krowe!“

Jedna z postav se zastavila a ohlédla. Přestože je dělil velký prostor, poznal Iryn ten lišácký úsměv, který mladému mágovi pohrával na rtech. Potom se Krow otočil a běžel za Arthem.

Kapitola 3. – Otázka moci

Zetar přecházel sem a tam po své pracovně, zatímco přemýšlel nad Irynovými slovy. Mladý mág ho po celou dobu sledoval ze svého křesla a jen stěží potlačoval netrpělivost. Kromě nich dvou zde byl už jen Skalv, který seděl na Zetarově místě, zahloubaný do svých myšlenek. Doposud neřekl ani slovo – očividně sám stěží vstřebával události poslední hodiny.

Místovládce se zastavil a zavrtěl hlavou, načež se opřel o okraj stolu a začal poklepávat prsty o jeho desku. „Nerozumím tomu,“ řekl a rozhodil rukama. „Jak se mohlo Arthovi podařit tak rychle uprchnout?“

Iryn pohlédl na Skalva, ale ten se stále neměl k tomu, aby promluvil, a tak se ujal slova sám. „Z toho, co mi Skalv řekl a z toho, co jsem sám zjistil, to vypadá, že falešnou historkou o tom, že špehové Narylusu mají nějaké průkazy, se chtěl jen pojistit pro případ, že by události dopadly tak, jak vlastně dopadly.“

„Ale vždyť jsem ten průkaz sám viděl,“ namítl Zetar.

„Tys byl u toho, když Artha našli nad těmi mrtvolami?“ podivil se Iryn.

Zetar jen mávl rukou. „Na tom teď nesejde.“

Iryn se pro sebe usmál a pohodlněji se usadil. Připadalo mu, že má místovládce výčitky svědomí, že Artha nenechal prověřit. On sám se domníval, že jsou přinejmenším oprávněné. „Tehdy mohl průkaz sám vytvořit, aby si usnadnil nástup na Swamovu pozici. Věřili byste snad někomu, koho vidíte prve, že osoba ležící na zemi před ním pochází z Narylusu?“

Zetar zavrtěl hlavou.

„Takže, když jsme Artha zatkli a znovu jsme tak přišli o vládcu,“ vrátil se Iryn k hlavnímu tématu „logicky jsme si chtěli pojistit bezpečí. Měli jsme k dispozici klíč, jak na to – ani nás nenapadlo uvažovat, jestli je skutečný. Také jsme potřebovali zasáhnout co nejdřív, takže jsme ani neměli čas na nějaké rozmyšlení. Šest zvěďů jsme objevili, ale pokaždé jen díky štěstí

a díky tomu, že takovéto pátrání nemohl předpokládat nikdo, kdo nevěděl o Arthově zajetí. Potom už se špehové vzájemně varovali, co je čeká, o čemž svědčí také útok, o který se dva z nich pokusili, poněvadž v obou případech zaútočili dřív, než jsme stačili cokoliv podniknout.“

Začalo mu připadat, že mluví poněkud dlouho, takže následující události zestručnil. „Naštěstí byl jeden ze zajatých zvěďů z Narylusu, takže jsme mohli zjistit, že nic jako průkazy zvěďů neexistuje. V tu chvíli jsme tomu ovšem ještě nepřikládali velký význam.“

„Takže je to tvá chyba!“ obvinil ho Zetar.

„Moje?“ podivil se Iryn. „Promiň, ale já jsem opravdu neměl na starost bezpečnost Arthovy cely,“ připomněl místovládci jeho vlastní pochybení.

Zetar zlostně stiskl čelist, ale nic už neřekl.

Iryn se samolibě usmál. „Krow pak využil okamžiku, kdy dobře věděl, kde jsme, aby Artha osvobodil a potom společně utekli. Jen mi nedává smysl, proč právě na sever.“

Skalv si povzdechl. „Není to divné? Arth by ten plán musel připravovat téměř o rok dříve.“

Iryn na něj pohlédl a zamračil se. Čekal, že ho bývalý učitel podpoří, ale zdálo se, že hodlá zaujmout podobně skeptický postoj, jako Zetar. „Nemusel. Možná jen využil toho, jak zamaskoval Swamovu smrt. Když poslal Reiva pro zbraně, jistě ho napadlo, že se spolu časem střetneme. Pak mohl naplánovat případný pokus o útěk. A kdo ví? Možná plánoval také to, že bych mu mohl utéct a prokázat mu vinu.“

„To není moc pravděpodobné,“ zapochyboval Zetar.

„Třeba to bral jako hru – i když smrt jeho syna jej asi probrala do reality. Ale to už bylo pozdě.“

„Vždyť touto *hrou*, jak ty říkáš, by riskoval, že ztratí svou pozici ve Faderu a nebude moci dál hlásit Akylu náš stav a ovládat naši zemi,“ namítl Skalv. „Krom toho to také znamenalo dát z ruky mocnou zbraň, jíž bezpochyby tvůj meč je.“

Nad tím se Iryn musel zamyslet. „Nevím, ale šlo to celé až příliš hladce, aby to hra nebyla. Vždyť mi sám prozradil, že má můj meč.“ Pak přišel asi s jediným vysvětlením, které by se hodilo. „Musíte prohledat záznamy všeho, co udělal a jak to dopadlo. Myslím *skutečně dopadlo*, což znamená, že se na to musíte poptat lidí, kterých se to nějakým způsobem týkalo. Zřejmě Arth udělal něco důležitého, vedle čeho není kontrola nad Aryvitem ničím.“

„Swamova smrt!“ vyskočil Zetar ze stolu.

Iryn se rozesmál. „Promiň. Nepopírám, že byl Swam skvělý vládce, ale netuším, co by jeho smrtí Akyl získal. Spíš to byl jen krok k tomu, aby mohl udělat to, co chtěl.“

Zetar se posadil zpátky na stůl. „Takže prohledat záznamy. Ale nic to nezmění na tom, že Arth utekl.“

„Sakra, vždyť jsem ti říkal, že jsem tady proto, abys mi přidělil malý doprovod, a já je chytím! Nic víc nechci! Jen pět mužů, kteří mi pomohou.“

Zetar na něj pohlédl. „Ne, to je málo. Arth míří ke kyrbitským hranicím a využil proti tobě kyrbitského zloděje. Zřejmě má v té zemi dobré známosti, což znamená, že mu někdo může krýt záda. Mnozí z nich by pak mohli toho zloděje znát osobně. Ti by se ti určitě rádi pomstili.“

Iryn si zlostně založil paže na prsou. „Tak kolik? Rozhodni rychle, protože Arth má stále větší náskok.“

Zetar přikývl. „Přidělím ti deset mužů. A sám pojedu také.“

Skalv na něj nesouhlasně pohlédl, ale nic neříkal.

Oproti tomu Iryn byl touto vyhlídkou nadšený a ihned běžel ke stájím, kde vybral dvanáct dobře odpočatých koní. Po dvou je odvedl k severní bráně a uvázal je, kam to právě šlo.

Zanedlouho poté už se objevili i vojáci v modrých uniformách a s Aryvovým symbolem a černým drakem vyobrazeným na hrudi i po stranách lesklé helmy. Zetar šel v jejich čele a v pravé ruce nesl dlouhý obouruční meč.

Vyhoupli se do sedel svých hřebců a vyrazili na sever.

Jen zřídka se zastavovali, aby zkontrolovali směr stopy, poněvadž potřebovali jet co nejrychleji. Rozhodli se spoléhat, že nad Arthovou vychytralostí zvítězí jeho pud sebezáchovy, který jej požene nejkratší cestou pryč z Aryvitu.

Z počátku své koně hnali až na pokraj sil, aby uprchlíky dostihli co nejdříve, ale jak postupovali stále dál, uvědomili si, že tímto tempem pokračovat nemohou a zpomalili do rychlého cvalu.

Tak se hnali za prchající dvojicí po tři dny, když se na obzoru objevila vesnice Anser, která byla poslední větší osadou na severu země.

„Kolik může být hodin?“ zajímal se Iryn, zatímco zkoumal mraky nad sebou. Ne, že by z nich dokázal vyčíst čas, ale začínal mít dojem, že se bouře stupňuje.

„Nevím,“ odpověděl Zetar zostra. „Nezajímal bych se ani tak o to, kolik máme času, ale jak daleko jsou hranice,“ dodal a rozhlédl se po krajině. „Támhle ta vesnice je jen pár mil od hranic. Musíme se rozhodnout, jestli si dopřát odpočinek a potom postupovat rychleji nebo pokračovat ihned a stále stejným tempem.“

Iryn zaklel a praštil pěstí do hrušky svého sedla. „Jak mohli uniknout tak daleko? Copak jsme jim dali takový náskok?“

„Když to musíš vědět, už dlouho neputují pěšky. Koupili si koně.“

Iryn přitáhl koni uzdu a donutil tak zastavit celou skupinu. Deset vojáků kolem nich utvořilo kruh a zvědavě přihlíželo. „Jak tedy víme, že jedeme správně? Mohli odbočit!“ namítl.

„Proč jsme se rozhodli nekontrolovat stopu od samého začátku cesty?“ odvětil Zetar klidně. „Nezapomeň, že Arth teď možná má koně, ale pořád je to on, kdo udílí rozkazy a pravděpodobně svůj plán jen tak nezmění.“

Iryn dlouho mlčel, stejně jako deset vojáků a Zetar, kteří čekali na jeho reakci. „Pokračujeme,“ zavelel nakonec Zetar, když se nezdálo, že by k tomu chtěl Iryn něco říct. „A plnou

rychlostí! Arth má velký náskok a odpočatého koně. My máme koně rychlejší a vytrvalejší. Žeňte je na pokraj sil!“

Pokračovali ve zběsilé honičce. Prohnali se Anserem jako vichřice a nedlouho poté se ze tmy před nimi vynořily obrysy vysokých hor, z velké části zahalených hustými černými mraky. Hraniční hory. U úpatí nejbližších hor stála stovka ozbrojených mužů, k nimž mířila dvojice jezdců na koních.

„To jsou vojáci!“ zaradoval se Iryn a dovolil svému koni zmírnit tempo. I na ostatních bylo znát, jak z nich opadlo napětí.

Zetar se však mračil a mžoural do dálky. „To je zvláštní. Co by tady dělali...“ Zaklel a přitáhl koni uzdu. „Stát! Tak zastavte! To jsou Kyrbit’ané!“

Potom už si toho všiml i Iryn. Vojáci na sobě skutečně měli tmavě rudé tuniky typické pro severní zemi Kyrbit. „Tak vzhůru na ně!“ křikl a chtěl tasit meč, ale Zetar jej chytil za paži a zadržel.

„Zbláznil ses?! Jsou v ohromné přesile! Za to nám Arth nestojí!“

Iryn se mu vysmekl. „Arth ne, ale když ustoupíme, vrhnou se na Aryvit! Jak rychle myslíš, že se o nich dozví armáda? Než se to stane, obsadí všechno na sever od Faderu!“

„Klid!“ okřikl ho Zetar.

„Ne! Nemůžeme je nechat jen tak pustošit Aryvit! Vojáci, na ně!“

Vzápětí ho udeřila velitelova pěst do tváře, až se zřítíl ze sedla. Zatímco se válel v blátě a tiskl si pohmožděnou čelist, pobídl Zetar koně, až stál přímo nad ním. „Musíš se ještě mnohému učit,“ odplivl si. „Především nebudeš zpochybňovat má rozhodnutí!“

V Irynovi se vzmáhal stále větší vztek a jen s velkými obtížemi ho udržel v sobě. Nemohl si dovolit napadnout Zetara – to by se rovnou mohl připojit k Arthovu útěku. Proto hněv obrátil raději proti Akylanovi.

Vytrhl poblíž stojícímu vojákovi z ruky luk, sebral mu šíp a namířil jeho hrot přímo na vzdáleného jezdce, v němž tušil Artha.

„Počkej, tak se nikdy netrefíš...“ začal voják, ale to už Iryn vypustil šíp a s ním i slova magie, jež zaduněla krajinou jako hrom.

Střela, která by jindy skončila v zemi jen pár desítek metrů před střelcem, teď, poháněna nadpřirozenou silou, protínala vzduch, aniž by klesala nebo jinak měnila směr a nakonec se zabodla do jezdcovy levé nohy.

Vzduchem se rozezněl bolestivý výkřik, ale vzápětí oba jezdci zmizeli za řadami kyrbitských vojáků.

Potom se Iryn, stále ještě značně rozrušený, obrátil k Zetarovi. „Jak můžeš...!“ zarazil se, když si uvědomil, že mluví s výše postavenou osobou. Velitel mu dal více než jasně najevo, že jejich přátelství zde nehraje žádnou roli. Mnohem klidněji a pokorněji se tedy zeptal: „Proč na ně nezaútočíme, pane?“

Zetar chvíli jen mlčky hleděl na vojáky u hor. Potom otočil koně a zavelel: „Do sedel! Iryne, vrať luk jeho majiteli. Vracíme se do Faderu.“

Iryn se kousl do jazyku a spolkl řadu jedovatých poznámek. Poslechl rozkaz a mlčky následoval ostatní zpátky na jih. Po chvíli se neudržel a ohlédl. Očekával, že uvidí vojáky, jak se za nimi řítí se zbraněmi zdviženými nad hlavou, ale úpatí hor byla prázdná.

Nakonec se Zetar přece jen rozhodl zodpovědět mu dotazy, poněvadž zpomalil, až se zařadil vedle něj. „Každý velitel musí umět předem poznat, který boj má smysl a který ne. S vojáky Kyrbitu bychom v tomto počtu neměli nejmenší šanci na úspěch,“ řekl tiše.

„Jak jsi věděl, že se stáhnou?“ zajímal se Iryn.

Zetar se na něj zamračil, očividně zklamaný tím, že Iryn přešel zpět k důvěrnému tykání. Přesto mu odpověděl. „Viděl

jsi někdy, aby zemi obléhala taková hrstka vojáků? Ty by odrazili i vesničané.“

„Ale kdyby jich bylo ještě dalších několik set v horách, kde jsme je nemohli vidět, ztratíme velké území.“

Zetarovi zacukaly koutky. „Takže moc země závisí na velikosti jejího území? V tom případě jsou Orinit a Antrivit mocnější země než my nebo Akyl.“

Iryn sklonil hlavu. „Nejspíš máš pravdu,“ připustil.

„Určitě ji mám,“ opravil ho Zetar. „Na severu máme především vesnice a osady, které bychom snadno získali zpět. Daleko větší ztráty by nás mohly čekat na jihu, kde jsou velká města, ale ta mají většinou v menším množství vlastní ozbrojené síly.“ Kopl koně do slabín a vrátil se do čela skupiny. Zřejmě usoudil, že už zodpověděl dost otázek, aby Iryna uklidnil.

Kapitola 4. – Argsbow

Zbytek měsíce pro Iryna znamenal pozvolné přípravy na odchod z města, které mu dvaadvacet let bylo domovem. Každý den si sbalil nanejvýš jednu nebo dvě věci a potom se celé hodiny procházel ulicemi. Teprve koncem měsíce si začal uvědomovat, že čím více času ve městě tráví, tím méně se mu z něj chce odcházet, takže raději trávil čas na mýtině, jež mu kdysi sloužila k učení kouzel. Skalv tam čas od času sedával s ním, ale od Arthova zatčení trávil většinu času se Zetarem, aby mu pomohl získat titul vládce.

Iryna velitelova cílevědomost a touha po větší moci překvapovala a poslední dobou i děsila. Zatímco sedával na mýtině, nejednou si představil, jak on sám vystoupí jako kandidát, vyhraje a Zetar se mu bude muset poklonit. Usmíval se nad těmito myšlenkami, ale byl si až příliš dobře vědom toho, že představami i zůstanou. Žádný mág se nesměl voleb účastnit, pokud nepocházel z Aryvova rodu. Pak by mu naopak všichni ustoupili.

Na druhou stranu byl Iryn rád za velitelovo vytížení, protože ten v tom zmatku zcela zapomněl udělit mu druhý úkol, takže měl aspoň větší klid pro přípravu na svůj odchod.

Ozvalo se praskání větviček a na mýtinu vstoupil Skalv. Pozdravil Iryna a vytřepal si z plnovousu vodu a listí, které do něj nasbíral cestou lesem. „Zetar už má všechno promyšlené, jako by volby ani nemohl prohrát,“ zabručel. Zašmátral rukou v náprsní kapse a podal Irynovi úzký svitek pergamenu. „Toto předáš Flentu Bilatorovi, který má na starost Argsbow. Je to určeno výhradně jen pro něj.“

Iryn na svého bývalého učitele nedůvěřivě pohlédl, ale přikývl a skryl svitek do vlastního oděvu. Potom si stáhl kápi, aby si mohl s učitelem pohlédnout do očí. Vstal a objal jej, přičemž jen s obtížemi přemáhal slzy. „Budeš mi chybět,“ prohlásil.

„Však se ještě setkáme,“ ujistil ho Skalv. „Život učitele není tak časově náročný, jak by se mohlo zdát, takže si určitě najdeš čas vrátit se do domovského města, a já do Argsbow se taky budu muset brzy podívat.“

Iryn si svlékl plášť a pověsil jej na větev smrku. „To doufám. Čeká mě první žák, to je něco...“ chvíli hledal správný výraz, ale nenašel ho. „Ani nevím, jaké to bude, ale určitě si s tím nebudu vědět rady. Teď, protože už nejsem žákem, vracím ti plášť. Ať mé vlastní město zná mou tvář od samého začátku.“ Usmál se. „Na brzkou shledanou, Skalve,“ rozloučil se a opustil mýtinu.

Jako by z něj náhle spadlo těžké břímě, když měl toto rozloučení za sebou. Kráčelo se mu lehčeji a myšlenky na nový domov potlačily vzpomínky na Fader. Nemohl se dočkat, až Argsbow spatří.

Ještě si vyzvedl osobní věci ve svém bytě a opustil Fader na hřbetě mladého grošáka. Dlouho odolával, ale nakonec přece jen zastavil a otočil se, aby dal Faderu poslední sbohem.

Zhluboka se nadechl a pobídl koně do kroku.

Do Argsbow přijel o dva dny později. Předtím se musel dlouho prodírat lesem, ale když hustý porost skončil, zastavil koně a s otevřenými ústy hleděl na město.

Ohromná masa kamení se rýsovala proti černému nebi asi dvě míle od něj, ozářená tisíci pochodní. Terén směrem do středu města stoupal, takže Iryn viděl první i druhou hradbu, ale třetí už mu splývala s městem. Vzpamatoval se a opět vyrazil na cestu.

Do města i ven z něj proudily stovky lidí, takže se musel chvíli prodírat davem, než se mu podařilo dostat se dovnitř. Projel pod první hradbou, širokou přinejmenším tři metry a opatřenou čtvrt metru tlustými železnými dveřmi s třemi mohutnými závory. Po stranách stála dvojice vojáků, kteří zastavovali náhodné příchozí, aby se jich zeptali na důvod návštěvy.

V první části města Iryn viděl jen spoustu kamenných domků, pravděpodobně pro chudší obyvatele města. O dvě stě metrů dál už narazil na druhou hradbu, jejíž vchod střežila silná mříž. Stály u ní desítky obchodníků se svými povozy napěchovanými zbožím. Když přijel blíž i Iryn, pochopil, že zde už vojáci zastavují každého, kdo chce projít hloub do města.

Sesedl z koně a zařadil se za posledního obchodníka.

„Jméno, původ!“ vyjel na něj podrážděně voják.

„Iryn, Aryvit,“ odvětil. Dřív než voják stihl položit další dotaz, pokračoval sám. „Velitel a dočasný vládce Zetar posílá vzkaz správci Argsbow.“ Ukázal jim pergamen s pečetí vládce Aryvitu.

„A věci na tvém koni?“ nedůvěřoval mu voják. „Pokud jsi posel, proč s sebou táhneš tolik zbytečností?“

„Protože tady zůstávám,“ odsekl Iryn. „Pusť mě!“

Voják něco zabručel a neochotně zvedl kopí.

Iryn mezi nimi prošel. Dostal se teď do části s mnohem zdobenějšími domy, natěsnanými hned u sebe. Z hlavní silnice, která pokračovala dál do středu města, zde vpravo i vlevo odbočovala široká cesta, na níž obchodníci rozdělali své stánky. Tato ulice, která vedla kolem dokola podél hradeb, byla zaplněná davem nakupujících, takže Irynovi chvíli trvalo, než se dostal od stánků pryč. Jakmile mu domy skryly davy lidí, opět začal postupovat rychleji.

Druhá část města byla mnohem prostornější než ta první, ale stále stejně pravidelná, takže neměl žádné problémy nalézt další bránu. Stejně jako v předchozím případě, i zde se jej vojáci zeptali na jméno a státní příslušnost a Iryn jim odpověděl stejně jako předtím. Potom, ač nerad, jim odevzdal veškeré zbraně a nechal je i s koněm u brány.

Voják zabušil třikrát pěstí na železné dveře střežící třetí část města. „Vzkaz pro vládce,“ křikl. „Někoho s ním pošlete,“ dodal.

Zachřestily řetězy a brána se pomalu otevřela směrem dovnitř. Když procházel pod hradbami, všiml si Iryn mříže,

kteřá z hradeb visela jako čelisti připravené kdykoliv scvaknout a chránit vše ve svém nitru. Pokud by ji spustili, ani nejlepší beranidla by neuvolnila cestu. Toto bylo k vidění jen v málokterém městě, poněvaď se čas od času mřířový systém zasekl o dveřní, takže brána nešla otevřít nebo zavřít. Jestliže se to stalo, bylo potřeba vysekat celou železnou konstrukci, což byl zdlouhavý a namáhavý proces.

Za branou se k němu připojila dvojice vojáků. Následoval je dál do města, kde už bylo k vidění jen pár domů, které ovšem byly skutečnými starobylými skvosty, vybudovanými již za dob Aryva. Jejich neodmyslitelnou součástí byly terasy a verandy s ozdobně vyřezávanými sloupy, pokrytými řadou zvláštních znaků, jeř slabě modře zářily.

Krom těchto honosných domů zahlédl Iryn také spoustu budov, vyhlížejících jako malé hostince, kovárnu, asi troje stáje, dřevařství, obchod s mapami a v jedné odlehlé uličce také světlý vývěsní štít pokrytý mechem, na němž s obtížemi rozeznal nápis KNIHOVNA. Pak už nedokázal odtrhnout oči od výjevu před sebou.

Ocitli se právě na velkém náměstí. Ve středu stála vysoká mramorová kašna se sochou draka, z jehož tlamy tryskala voda, a za ní byla vidět další hradba, z níž jako by vystupovala ohromná kamenná kupole.

„Argsbow má přece jen tři hradby,“ pomyslel si, aniž by si uvědomil, že myšlenku pronesl nahlas.

„To taky ano,“ odvětil voják po jeho pravé ruce. „Před tebou není hradba. Podívej se pečlivě. Copak ti nepřipadá, jako by ta kamenná kupole do těch *hradeb* vrůstala? Stojíš před sídlem Flenta Bilatora, našeho vládce. Namísto vašeho velitelství, dali místní správci přednost pevnosti, ale zdi nechali přestavět, aby je bylo možno bránit stejně účinně jako kterékoliv hradby.“

Iryn nevěřičně zavřel hlavou. „To je nedobytné město,“ vzdychl ohromeně. „Když mi učitel vyprávěl, jaké Argsbow je, myslel jsem, že přehání.“

Voják přikývl. „Právě proto nám taky Aryv nechal takovou volnost. Řekl, ať si zvolíme vlastního vládce, poněvadž si nás chtěl zavázat, abychom nepocítili touhu se od jeho říše odtrhnout. Tak nás prohlásil za samostatné, jen s pár povinnostmi.“

„A to se vevnitř neudusí?“

„Je tam trochu zatuchlý vzduch, to ano, ale od třetího patra ve skutečnosti začínají okna. Jen jsou dobře krytá magickou iluzí.“

Přišli až k velkým železným dveřím do pevnosti, ale místo aby zamířili přímo k nim, stočili se kousek doprava a prošli malými postranními dvířky skrytými ve zdi. Vojáci ho potom provedli labyrintem chodeb, v nichž se brzy přestal orientovat, a nakonec před ním otevřeli dveře bohatě zdobené zlatými křivkami. „Tak jsme tady. Chovej se slušně,“ sykl mu voják do ucha a postrčil ho do místnosti.

Jakmile Iryn překročil práh, udeřil ho do nosu zatuchlý vzduch. Nakrčil nos a propátrával barevný kouř v pracovně, dokud si nevšiml malé dřevěné židle. Jak se k ní blížil, začínal skrz kouř rozeznávat i široký pracovní stůl a vysokou postavu za ním. Zpočátku mu připadala jako dokonalá kopie Zetara, ale vzápětí si všiml, že má užší ramena než velitel, hustší vlasy, plnovous a když dým na chvíli zřídil, ukázalo se, že správce Argsbow má kulatější obličej a malá propadlá černá očka.

„Nechť vás provází Veratu,“ pozdravil Iryn a podle rady vojáků se zhluboka uklonil.

Flent Bilator se na přichozího zahleděl a promluvil nepřirozeně vysokým hlasem. „Jistě, jistě. Vítám tě. Řekli mi, že pro mě máš vzkaz od Zetara.“

„Ano,“ odvětil Iryn a předal správci pergamen.

Flent rozlomil pečeť a zatímco za svým stolem roztržitě pochodoval sem a tam, přejížděl očima po řádcích dopisu. Mračil se stále víc a víc, až nakonec zaklel a zmuchlal pergamen do kuličky. Obrátil se k Irynovi a nasadil nucený, zářivý úsměv.

„Popiš mi, co se vlastně stalo. Zetar mi napsal jen to, že bude probíhat volba nového vládce.“

Ze správceva chování Iryn usuzoval, že aryvitský místovládce toho napsal mnohem více, ale rozhodl se, že bude lepší se do toho neplést. Takže jen začal vyprávět o Swamově smrti, jak Artha zadrželi i to, jak jim utekl. Neušlo mu, že když se zmínil o Zetarově chybě, správceův úsměv se stal výrazně nenucenější a povýšenější.

„Výborně,“ řekl Bilator, když Iryn skončil. „Pokud se nepletu, máš tady teď zůstat a ujmout se výuky magie, že? Takže ti přiřadím jeden dům v druhé části města. Tvému žáku dám vědět, že jsi přijel a kde bydlíš. Zítra, nanejvýš pozítří ráno asi můžeš očekávat jeho návštěvu. Zbytek už je na tobě.“

Iryn si byl dobře vědom, že před odchodem by se měl zhluboka uklonit, ale správceovo chování mu připadalo už tak příliš povýšené, než aby se on ještě musel ponížovat, takže jen lehce sklonil hlavu a opustil zakouřenou místnost. Přede dveřmi se k němu přidali vojáci, kteří ho odvedli chodbami zpět do vstupní haly.

„Tak co ti vlastně Bilator řekl?“ zajímali se.

„Přidělí mi byt v druhé části města.“

„A to mu trvalo dvacet minut, jo?“ ušklíbl se jeden z vojáků.

„To ne, ale *on mě* už nic dalšího neřekl. Spíš zjišťoval, co se dělo ve Faderu,“ upřesnil Iryn.

„Ach tak,“ vzdychl voják. „To si tady s Egim,“ kývl hlavou ke svému kolegovi „taky rádi poslechneme, ale bude to muset počkat. Už se musíme vrátit k bráně, zatímco pro tebe bude nejlepší, když tu počkáš na někoho, kdo tě vezme do tvého nového obydlí.“

Iryn přikývl a posadil se na vyřezávanou lavici ve vstupní síni, která tam byla zřejmě pro případ, že někdo neohlášený žádal o slyšení. Dále už v místnosti byly jen čtyři vysoké černé vázy s kapradinami, v každém rohu jedna...

„Pane?“ ozval se mu u ucha cizí mužský hlas.

Iryn sebou trhl a vzhlédl. Zřejmě na chvíli usnul.

Před ním stál mladý muž se symbolem pergamenu a brku vypáleným na levé tváři. To byl znak poslů, který jim umožňoval průchod za hradby kteréhokoliv města bez jakékoliv prohlídky či dotazů. „Pane, vás mám ubytovat?“ otázal se.

Iryn přikývl, zaskočený tím, že Bilator tímto úkolem pověřil posla. Byla to práce spíš pro vojáka nebo komorného.

Následoval posla ven z pevnosti a do druhé části města, kde chvíli kličkovali mezi domy, až přišli před velký jednopatrový domek s doškovou střechou. K Irynově zklamání měl šedé kamenné zdi, ničím nezdobené.

Poděkoval muži, převzal klíč a vstoupil dovnitř.

Nebylo to tak strašné, jak čekal. Zdi byly vevnitř od země přibližně do poloviny zakryté dřevěnými deskami, horní polovinu pak zakrývaly jako hlava velké listy, takže domek nepůsobil tak chladně jako zvenčí.

Odhodil své věci vedle postele, lehl si a okamžitě usnul.

Druhého dne vstal časně z rána a ihned se pustil do prohlídky svého nového obydlí.

Krom měkkého lůžka, na němž se mu spalo velmi dobře, zde měl úzkou šatní skříň, malý stůl s třemi přihrádkami a dvě prosté židle, už od pohledu nepohodlné. Zemi pod jeho nohama tvořila dubová prkna, kdežto stropu byl ponechán klasický doškový vzhled. Ze svých věcí zde zatím neměl téměř nic, poněvadž jeho dům ležel nedaleko západní brány, zatímco koně nechal u severní. Když ho posel uvedl do domu, byl už natolik unavený, že na další cestu, byť poměrně krátkou ve srovnání s cestou z Faderu, už neměl ani pomyšlení. V domě tedy zatím byly jen ty věci, které s sebou měl i při slyšení u správce.

Chvíli váhal, poněvadž by nerad propásl návštěvu svého žáka, ale nakonec usoudil, že je na ni určitě příliš brzy a vydal se tudíž městem k severní bráně třetích hradeb.

Takhle časně z rána bylo město mnohem tišší a pustší, než když předešlého dne přijel. Za celou cestu nepotkal ani živáčka, jen jednou či dvakrát zahlédl v postranní uličce, jak někdo spěšně mizí za rohem.

Vojáci u brány byli poněkud rozespali, ale ochotně mu vydali zbraně, koně i veškerý majetek, který tam předešlého dne zanechal. Před odchodem se ještě zeptal, zda by mu mohli doporučit, kde ustájit koně.

Jeden z vojáků se jen ospale opřel o zeď a dál si ho nevšímal, zatímco druhý se krátce zamyslel a pak mu navrhl, aby koně uvázal k dřevěnému kůlu vedle svého domu. „Okolo je sice jen udusaná země bez porostu, ale každé ráno i večer se mu dostane slámy a čerstvé trávy, tím jsou pověřeni někteří lidé. A nemusíš mít strach, že by na něj zapomněli, poněvadž mají svůj systém, jak město projít, aby žádný dům nevynechali.“

„Ty tuto službu využíváš?“ zajímal se Iryn.

Muž zavrtěl hlavou. „Já nemám koně. Ale kapitáni to tak dělají. Je to levnější, než v jednom kuse platit stájníkovi.“

Iryn mu poděkoval a odvedl koně zpět ke svému domu, kde ho podle vojákových pokynů uvázal. Právě mu sundával sedlo i se všemi brašnami, když se v ulici objevil tentýž posel, který jej ve městě ubytoval.

„Zdravím,“ pozdravil ho Iryn poněkud zmateně.

„I já vás,“ odvětil posel. „Dnes zde nejsem ve věci pána Bilatora, nýbrž ve věci vašeho budoucího žáka. Omlouvá se, že vás dnes nemůže uvítat osobně, ale je zaneprázdněn. Žádá vás tedy, abyste po mne sdělil místo a čas vaší první lekce. Předpokládá však, že tento měsíc už nezačnete.“

Iryn se ušklíbl. Ten kluk si podle něj nějak dovoloval, přestože ještě ani nezačali. Nepamatoval se, že by on sám někdy Skalvovi posílal vzkaz s tím, že se sám nemůže dostavit a pochyboval, že by měl dvacetiletý kluk tolik práce a navíc si mohl dovolit platit posla.

Zdržení výuky mu ovšem nevadilo. Koneckonců šlo jen o dva dny. „Prvního Oturu v devět hodin. Neupřesním-li do konce měsíce místo, ať mě čeká před mým domem.“

Posel se mírně uklonil a odběhl pryč.

Když nad tímto povýšeným postojem později Iryn uvažoval, došel k závěru, že mu vlastně nakonec přišel vhod, poněvadž

nemusel přímo přiznat, že dosud nepřemýšlel nad tím, kde jej chce učít. Uklidil tedy i zbytek svého majetku a vydal se do města vyhledat kreslíře map, jehož obchůdku si všiml při včerejší cestě za správcem Argsbow.

V krámku bylo příjemně teplo a ve vzduchu se vznášela vůně pergamenu, pocházející ze stovek svitků map, úhledně vyskládaných na policích. Ve vysokém křesle u zadní stěny seděl malý obtloustlý mužík, kouřící dlouhou dýmku.

„Dobrý den,“ pozdravil majitel obchodu zvesela. „Co si račte přát?“

„Mapu Argsbow a okolí, asi tak do deseti mil.“

„Jistě. Někde ji tady mám,“ odvětil prodavač a začal procházet kolem řady svitků a každého z nich se zlehka dotkl špičkou prstu. Nakonec vytáhl jeden zažloutlý stářím.

„Omlouvám se, že nemám po ruce lepší kvalitu, ale o tyto plány příliš zájem nebývá a uplynula už tedy řada let, co jsem nakreslil poslední. Samozřejmě, máte-li zájem, mohu vám mapu nakreslit novou, ovšemže za drobný příplatek. Ale tu byste si mohl vyzvednout nejdříve za týden, jinak by se vám inkoust na dešti rozpil.“

Iryn zavrtěl hlavou. „Potřebuji ji dnes, takže si vystačím s touto.“

„V tom případě vás požádám jen o tři mince.“

Iryn mu podal peníze a vzal si mapu.

„Lidé poslední dobou chtějí jen mapy, které je zavedou za dobrodružstvím,“ řekl prodavač znaveně, zatímco si sedal do křesla. „Věřil byste tomu? Nejvíc prodám map, o kterých veřejně prohlašuji, že jejich původ neznám a není jisté, jestli jejich cílem je to, co slibují, zpravidla tedy poklad. A je jim jedno i to, že tam před nimi byly desítky jiných lidí.“

Iryn jen přikývl a spěšně se vzdálil.

Z krámku pospíchal domů, kde mapu ihned rozložil a začal ji zkoumat. Už když přijel, tak očekával, že město má nějaký řád, na němž jsou ulice postaveny, poněvadž jinak by se v něm nikdo nebyl schopen vyznat, ale teď viděl, že je dokonale

symetrické, stavěné jako pavučina. Nejbližší překážka skýtající nějaký úkryt ležela více než dvě míle od města a byl to právě les na severu, jímž Iryn přijížděl. Vedle něj se potom tyčily dvě nevysoké hory. Mimo to byly v plánku zakresleny ještě čtyři silnice, vybíhající jako ramena kříže každá z jedné brány města. Zpočátku v jejich okolí nebylo nic, až po pěti mílech byly lemovány lipovou alejí. Jinak už na mapě nebyla ani čárka.

Že v lese nejspíš bude místo vhodné k výuce, o tom Iryn nepochyboval, ale doufal, že najde vlastní způsob, kde se skrýt před zraky ostatních, a nebude využívat Skalvovy nápady. Teď se zdálo, že mu nic jiného nezbude.

Přesto se jeho zrak stále vracel k horám. Nebyl ani zdaleka první, kdo zvažoval hory jako možnost, ale věděl, že by byl jeden z mála, kdo ji opravdu využili. Učit se na místech, kde je nad vámi hromada kamení, bylo velice nebezpečné, poněvadž u začínajících mágů docházelo často k nějakým chybám, které by snadno mohly způsobit zavalení jeskyně. Ale o to více Iryna tato možnost lákala. Byl si jistý, že pokud se jeho žák od začátku bude učit pod tlakem z toho, že nesmí udělat chybu, tak – pokud je hory nezavalí – bude lépe připravený na svou první zkoušku i na účast v bitvě.

Zatímco dumal nad těmito možnostmi, den se přehoupl v pozdní odpoledne a on se proto rozhodl nechat jejich průzkum na příští den. Zatím neměl čas zjistit jestli, popřípadě kdy, se zavírají brány, a nechtěl trávit noc mimo město.

Ale nehodlal ani zůstat sedět doma. Na mysl mu ihned přišla dvojice vojáků, která jej vedla k Bilatorovi a zajímala se, co je nového v hlavním městě. Sami byli natolik upovídání, že mu jistě taky ochotně zodpoví pár otázek. Potíž byla v tom, že netušil, kde je najít.

Po krátkém zvažování se vydal k severní bráně, kde se s nimi setkal. Ani neočekával, že by tam právě byli, ale pamatoval si, že se jeden z nich jmenoval Egi a doufal, že by mu vojáci mohli říct, kde bydlí. Jeden strážný netušil, o kom Iryn mluví, ale druhý jej poslal patričním směrem.

Když zaklepal na dveře bílého dvoupatrového domu s terasou, skutečně mu otevřel malý vousatý muž se zlomeným nosem, který jej předešlého dne vedl ke správci. „Ach, to jste vy,“ vzdychl. „Co vás přivádí ke mně domů? A jak jste vlastně zjistil, kde bydlím?“

„Řekli mi to vojáci. Asi vás dobře znají.“

Mužova nevrlá nálada byla rázem pryč a on se rozesmál. „Snad si nemyslíte, že jsem jejich velitel, nebo tak něco? Kdepak, to jste měl jen zatracené štěstí, že jste narazil na někoho, kdo ví, kde bydlím.“

„Váš kolega posledně říkal, že byste si rádi vyslechli zprávy z Faderu a já už mám vybaleno a práce mi začíná až pozítří, tak jsem si říkal, že pokud nemáte službu, mohli bychom zajít na pivo. Taky bych se rád něco dozvěděl o Argsbow.“

„Ale jistě,“ souhlasil Egi. „Vydržte. Obléknu se a stavíme se pro Teivila, to je ten můj *kolega*. Ten už bude vědět, kam je nejlepší zajít. Navštívil snad každý hostinec ve městě a můžete věřit jeho slovu, když řekne, že někde mají dobré pivo.“

O dvacet minut později už se všichni tři posadili ke stolu v hostinci výstižně nazvaném *U roztaté lebky*, poněvadž byl ověšen spoustou lebek, do nichž byly uchyceny svíce, a objednali si pivo.

Mlčky seděli a čekali, až jim hostinský přinese pití. Hostinec byl téměř plný a tak hlučný, že Iryn pochyboval, zda se s vojáky uslyší. Vzápětí před ně hostinský položil tři korbele piva a vyžádal si od každého dvě mince. Jakmile dostal zapláceno, odpotácel se k dalším zákazníkům.

Iryn ochutnal pivo. Bylo trochu hořčejší, než na jaké byl zvyklý z Faderu, ale to jen zlepšilo jeho vynikající chuť. Otřel si pěnu z úst. „Takže Fader,“ začal. „Tam nenajdete jedinou klidnou chvíli, to mi můžete věřit. Tak například asi před třemi lety se nám podařilo zadržet Nevrit'ana, který nám ukradl kouzla, o nichž jsme předtím neměli nejmenší tušení...“

Teivil nad tím mávl rukou. „Kde myslíš, že žijeme? Na vesnici? Zprávy se k nám dostávají, ale chvíli to trvá, takže

nevíme až to, co se dělo po zvolení Artha. Ještě jsme teda slyšeli o nějakém mágovi, který byl považován za zběha.“

Iryn se uchechtl. „Jó, tak to jsem byl asi já. Chvíli jsem se pozdržel u jednoho úkolu. Tudiž o spoustě věcí vím jen z doslechu. Ale to nejzajímavější mám stejně zase na starost sám.“ A vyprávěl jim o Arthově zradě.

„A co bylo v tom vzkaze od Zetara, nebo jak že se jmenoval?“

Iryn pokrčil rameny. „Nevím. Bilator tvrdil, že šlo jen o to, že bude probíhat volba nového vládce, ale byl příliš rozčilený, než aby tam mohlo být jen to.“

„Hm, třeba mu napsal, že Argsbow do toho nesmí zasahovat,“ navrhl Egi. „Koneckonců jsme často bráni jako samostatný stát a sami to tak rozhlašujeme. Možná toho měl Arth nebo Swam plné zuby a řekl, že když už jsme tak samostatní, tak nebudeme zasahovat do jejich politiky. Zetar to zjistil a napsal mu to.“

„Nebo naopak,“ namítl Iryn. „Mohl mu oznámit, že Argsbow se stává nedílnou součástí Aryvitu a zcela podléhá novému vládci.“

Chvíli se tak dohadovali o příčině správce vzteku. Nakonec Iryn zvedl ruku, aby si zjednal klid. „Tohle nikam nevede! Můžeme asi jen doufat, že budeme mít příležitost zeptat se Zetara. Teď bych měl také jednu zajímavou otázku: Odkud se bere ten barevný kouř v Bilatorově pracovně?“

Oba vojáci se rozesmáli. „Hm, to těžko říct,“ odvětil Egi, sotvaže se opět zmohl ke slovu. „Možná je to důsledkem nějakého nepovedeného kouzla. Nebo naopak cílená obrana proti magii. Jediné, co o tom vím, je, že za minulého vládce tam nic takového nebylo.“

„On ovládá magii?“

„Flent?“ Teivil se usklíbl. „Ten sotva. Egi spíš myslel, že si nechal zavolat mága, aby ho ochránil. Kdyby byl náš drahý vládce mág, tak nás ochraňuj Veratu. Ten člověk je schopný jít přes mrtvolu, jak je cílevědomý. Doufám, že jsi ho neurazil.“

Iryn se před odpovědí dlouze napil. Dobře si uvědomoval, že možná dělá chybu, když se tehdy v Bilatorově pracovně neuklonil, ale když teď slyšel mluvit Teivila o správcově povaze, připadalo mu to směšné a proti jeho vůli se mu na tváři objevil úsměv.

„Co jsi proboha provedl?“ zděsil se Teivil, když si toho všiml.

„Řekněme, že jsem jej odmítl uctít jako výše postaveného. Stejně se už sám povyšoval dost.“

„Ale on může! Má pod palcem nejmocnější město na celém Nakrylu.“ Teivil zavrtěl hlavou. „Nezačal jsi právě nejlíp.“

Iryn se usmál ještě víc. „Proč ten pesimismus? Nic mi neudělá. Příliš dobře se znám s budoucím vládcem, Zetarem.“

„A v tom právě vidím problém, nehledě na to, že Zetar ještě není zvoleným vládcem,“ vysvětlil Teivil. „Pokud Bilatora rozčilil Zetar, který tady není, může se mu chtít pomstít na jeho přátelích. Obzvlášť na těch, kteří jej sami urazili.“

Egi nad tím mávl rukou a přerušil je. „Dnes večer to nechte oba plavat. Co se stalo, stalo se.“

Iryn přikývl a mávl na hostinského, aby přinesl další tři korbele.

„Neblázni! Zítřejší máme službu,“ odmítal Teivil.

„No vidíš, až zítřejší,“ namítl Iryn. „To je času dost.“

Nakonec Teivila s drobnou pomocí Egiho přesvědčil, aby si dal alespoň to druhé pivo.

„Stejně nechápu, proč Aryv toto město postavil na takto odlehlém místě,“ postěžoval si Iryn a pohlédl na dno už šestého korbele. Vzápětí před něj hostinský položil sedmý. S chutí se po něm natáhl a dopřál si další dva doušky. „Proč je nedal dprostřed země, kde by mohlo plnit úlohu hlavního města?“

Teivil nesouhlasně zavrtěl hlavou a také se chopil sedmého piva. „Aryv ho nepostavil. Vzniklo ještě na území původní říše, on ho jen zdokonalil. A i kdyby, jak měl asi vědět, že se mu rozpadne říše? Nemusel se bát útoku ze severu a západu, tak by město postavil poblíž hranic s nepřítelem. Navíc plánoval dobýt

celý Nakryl a potom by Argsbow mělo rozhodně výhodnější pozici než Fader.“

Chvíli jen mlčky popíjeli pivo.

„Zatraceně,“ ozval se znovu Iryn. „Proč to musí být právě takhle?! Nebýt toho mizerného Orinitu, tak bychom tu asi stejně seděli, ale za dveřmi by nezuřila válka.“

Oba muži jen otupěle přikývli.

„Za to je musíme zničit. Silní jsme dost!“ Na chvíli umkl a snažil se svůj mozek přinutit myslet. „No jo. Vždyť jsme dost silní, tak proč se ta válka táhne tisíce let, aniž by měla vítěze nebo přinejmenším jednoho poraženého?“

Teivil k němu vzhlédl a chvíli se snažil zaostřit rozespalý zrak na jeho tvář. Škytl. „Tak já ti to teda povím,“ zahřimal. „Není tu nikdo – nikdo! – schopný. Kdyby vedl Aryvit Aryv, tak i bez své magie by nás dovedl k vítězství nad každou zemí za méně než půl roku.“

Iryn prudce přikývl, až ho zabolet krk. „Pánové, to abych se ujal vlády,“ zvolal odhodlaně a pozvedl svůj korbek.

„Co to plácáš?“ U dalších slov se Teivilovi zapletl jazyk, takže potřeboval tři pokusy, než se mu myšlenku podařilo srozumitelně zformulovat do slov. „Ty jsi přece mág.“

„Právě!“ vykřikl Iryn, až na něj kolem sedící hosté ustrašeně pohlédli. „Aryv jím byl taky, a jak úspěšný byl! Dokud nám nebude vládnout mág, budeme hnit pořád v téhle válce.“

Egi se uchechtl a vmísil do hovoru. „To budeš muset zorganizovat státní převrat, aby sis vládu dobyl stejně jako kdysi Aryv. A myslím, že to by tě lidé neměli moc rádi, nemyslíš?“

Na tuto otázku Iryn neměl odpověď, proto jen mávl rukou a řekl: „Moc ti to myslí, radši si dej pivo.“

Ozvala se rána, jak se Teivilova židle převrhla i se svým majitelem. Voják se válel na zemi, držel se za břicho a hlasitě se smál.

Iryn a Egi na sebe pohlédli a také se rozesmáli a smáli se ještě dlouho poté, aniž by vůbec tušili čemu.

Když se na druhý den ráno Iryn probudil, bušila mu krev ve spáncích a bolela ho hlava. Přestože si také připadal neuvěřitelně ospalý, ihned vstal, aby znovu neusnul. Hory sice nebyly vysoké, zato les byl rozlehlý a jeho propátrání mu zabere spoustu času.

Venku na chvíli zavřel oči a spokojeně zaklonil hlavu, aby mu chladivé kapky deště padaly do tváře a pomohly mu trochu se vzpamatovat. Asi po minutě potřásl hlavou a pěšky se vydal ke skalám.

Ačkoliv se cestou snažil vybavit si co nejvíce ze včerejšího večera, od čtvrtého piva jeho paměť kolísala a od sedmého si nepamatoval nic. Napadlo ho, že si hostinský asi svého života příliš necení, když je nechal pít až do takového stavu. Nebo v Argsbow neměl žádné takové povinnosti. Koneckonců Skalv tvrdil, že jsou téměř samostatní, tak i v tomhle se mohli od zbytku země lišit.

Hory byly nakonec ještě menší, než očekával, ale zatím v nich neviděl ani nejmenší skulinku, která by naznačovala přítomnost jeskyně. Jednou si je obešel celé dokola, a když nic nenašel, začal šplhat ke skalnímu oblouku, který obě hory spojoval. Byl asi metr široký a zarostlý kluzkým mechem. Uprostřed něj zela temná díra.

Iryn do ní zvědavě nahlédl. Všude byla tma, takže se nakonec rozhodl opatrně se spustit. Jakmile se nohama opět opíral o kámen, vyčaroval malou modrou kuličku, která osvětila prostor.

Ocitl se v dva metry vysoké a metr široké chodbě, která mířila na obě strany, hlouběji do hor. Chvíli se rozmýšlel a nakonec zamířil vpravo, do skály blíže k Argsbow. Ušel ale sotva pár kroků, když se skalní stěny náhle rozestoupily, tma se rozptýlila a on spatřil rozlehlou louku, již protékala bystřina lemovaná rozkvetlými jabloněmi a lipami, na níž dopadalo zářivé denní světlo, přestože oblohu před jeho zrakem skrývala

kamenná masa hory. Nehledě na to, že do aryvitské země mnoho slunečních paprsků nepronikalo.

Zhasl světlo nad svou rukou a fascinovaně vykročil do středu tohoto zvláštního místa.

„Páni,“ ozvalo se za ním tiché vzdechnutí a on se prudce otočil, připravený nepřítele zneškodnit.

Překvapeně zamrkal a spustil ruce k tělu. Před chodbou, jíž přišel, stála mladá dívka s tmavě hnědými vlasy, které jí sahaly po ramena, a malýma očima téže barvy. Na sobě měla útlé zelené šaty, trochu špinavé od prachu. Když si všimla jeho zkoumavého pohledu, usmála se na něj, čímž jej zcela připravila o řeč.

„Promiňte, měla bych se představit,“ řekla. „Jsem Tysie, vaše žákyně, mistře.“

Mírné pobavení v jejím hlase a nevěrohodnost tohoto prohlášení Iryna probudily z šoku. „Tedy, je obdivuhodné, že víš, proč tu jsem, ale uniká ti skutečnost, že z žen magii ovládá vždy jen pětice strážkyň měsíce a ty se magii od nikoho neučí. Můj žák neví, že jsem tady, poněvadž nemá čas ani na to, aby se mě osobně zeptal, kde se bude učit, a jeho výuka začíná až zítra.“

Tysie se znovu usmála a zašeptala pár slov, jimž Iryn nerozuměl.

Čekal, co předvede za trik, ale vzápětí pocítil, jak se dosud bezvětrnou loukou prohnal lehký vánek. Dívka slova zopakovala ještě dvakrát a pokaždé se po nich opakovalo jedno a totéž.

Stále to mohla být náhoda, ale Iryn začínal věřit, že se skutečně setkal s ženou schopnou kouzlit. Přesto si chtěl ještě ověřit její tvrzení, ačkoliv se neodvažoval uložit jí za úkol vytvořit nějaké kouzlo, aby nebylo nad její síly, a tak se zeptal: „Jak ses to naučila? Na strážkyni měsíce jsi příliš mladá – vždyť ti ještě nemůže být ani dvacet!“

Tysie si dala s odpovědí na čas. Nejprve přešla k bystřině a posadila se, zády opřená o kmen jabloně. „Strážkyně opravdu

nejsem, ale dvacet je mi pozítí. Co se týče toho, co stojí za mým uměním, to je na delší povídání, takže si to nechám na později.“

„Máme čas. Pokud vím, chtěla jsi začít s výukou až zítra a já ti vyhověl.“

„Přesto vám to teď říkat nebudu,“ odvětila zvesela.

Iryn zvedl obočí. „Odmítáš učiteli odpovědět na otázku?“

„Ano,“ řekla odhodlaně. Potom se rozhlédla kolem sebe, jako by si podivné krajiny v hoře všimla teprve teď. „Takže tady bude probíhat má výuka?“

„Možná,“ odsekl Iryn, kterého pobouřilo její chování. Přesně o tom říkal Skalvovi, i když tehdy ještě nevěděl, že dostane na starost dívku. Přestože mu neodpověděla, jak doufal, rozhodl se, že jí bude důvěřovat. „Jak ses sem vůbec dostala? Sledovala jsi mě?“ Přikývla. „A proč potom ty zbytečné okolky s poslem?“

„Byla jsem zvědavá, koho mi přiřadili za učitele. A chtěla jsem vás poznat dříve, než vy poznáte mě.“

Odpověď Iryna nijak neuspokojila, naopak spíš rozčílila, ale nehodlal dívce ukázat, jak málo jí stačí, aby ho vyvedla z míry, takže změnil téma tak, aby jí to připadalo, že jen chce začít s výukou. „Co víš o kouzlech?“

„Jen to, že je umím. A samozřejmě umím vyvolat pár těch jednodušších.“

Iryn se posadil naproti ní. Docela se mu ulevilo, protože se mu zdálo, že Tysie jeho slova pochopila tak, jak zamýšlel. „Nevíš tedy nic o tom, co je třeba k jejich vzniku, kdy je bezpečné je použít, kdo objevil původní a kdo černou magii? Jak odhalit magické zábrany a pasti, jak je rozpoznat a jak bez použití kouzel odstranit ty nejjednodušší? Nebo jaké předměty je bezpečné posilovat kouzly?“

Tysie zamrkala. „Černou magii přece objevil Wasder, ne?“

Iryn přikývl. Pohlédl jí do očí a čekal, čím bude pokračovat. Nijak jej ovšem nepřekvapilo, když se dívka začervenala a zavrtěla hlavou. „Klid. Většina z toho nepatří mezi základní, obecně známé vědomosti, které tě jistě učili, i když o Tarvovi,

objeviteli původní magie tě rozhodně učit měli. Takže to řeknu spíš stručně.

O samotném objevení magie není vlastně známo zhora nic. Nikdo neví, jak se to Tarvovi a později i Wasderovi podařilo. Ale za objevitele jsou pokládáni už jen proto, že přišli s prvními kouzly. Tarv předvedl vůbec první *zázrak*, a sice když spojil dvě větve do jedné. Wasder, jak už tě možná napadlo, o mnoho let později přišel s prvním kouzlem, schopným působit bolest či smrt.“

„Ale pokud černá magie měla být zaměřená na působení utrpení, proč dnes dokážou aryvitští mágové léčit?“

„To je předmětem různých dohadů, ale nejpravděpodobnější je, že se za léta společného soužití obě magie svým způsobem promísily. Jde to vidět i na tom, že Orinit a další země užívající původní magii, jsou také schopny nás zabít nebo zranit pomocí kouzla. Ale to jsme trochu odbočili.

Vzhledem k tomu, že už původní magie se musela řídit nějakými zákonitostmi, zvláštní energie v těle mága, která slouží k ovládnutí kouzla, je pojmenována právě po Tarvovi. A tato energie je také kouzelníkovým největším poutem. Jestliže její množství klesne pod určitou hranici, – která je u každého mága jinde – kouzla se začnou chovat nepředvídatelně.“ Na chvíli se zarazil, když si uvědomil, že Tysie ho opravdu poslouchá. Nebyla to žádná předstíraná pozornost, ta dívka byla opravdu ochotná učit se u něj! Odkašlal si a pokračoval: „Mohou poslechnout, ale stejně tak se mohou obrátit proti mágovi, který je vyvolal, anebo se třeba může stát něco úplně jiného. Nikdo nezná přesný rozsah možných následků.“

„Vy máte svou hranici kde?“ zajímala se Tysie. „Jaké je nejmocnější kouzlo, na něž se zmůžete?“

Iryn se zamyslel. „To těžko říct, dokud tu hranici nepřekročím, ale i kdybych to věděl, tak to rozhodně nikomu neřeknu, poněvadž by znal přesné rozmezí mých sil. Ale to teď není důležité.“ Odmlčel se. „Na druhou stranu, možná bych ti to měl říct.

Mágů je na světě zřejmě několik tisíc, takže jejich střety nejsou úplně výjimkou. V takovém případě by bylo skutečně nespornou výhodou znát své i soupeřovy hranice kouzlení. Pokud bys byla lepší než soupeř, tak zkrátka použiješ takové kouzlo, které nebude schopen odvrátit. V opačném případě utečeš, nebo jej budeš tak dlouho oťukávat slabými kouzly, až udělá chybu.“

„Jak slabá kouzla bych měla použít? Existuje nějaké pravidlo, jako že nejlepší je použít kouzlo, které spotřebuje třetinu mého Tarvu a tudíž je mohu použít třikrát?“

Iryn zavrtěl hlavou. „V první řadě je tato otázka naprosto zbytečná, poněvadž neznám mága, který by znal své hranice. A pokud je nezná, nemůže samozřejmě odhadnout jejich třetinu. Dále bys měla vědět, že magie se neřídí logikou, a když kouzlo spotřebuje třetinu Tarvu, nemusí to vždy znamenat, že je můžeš použít třikrát, než tě přestane poslouchat. Někdy je bezpečně použiješ desetkrát, jindy třeba zase jen jednou. Ale co se týče pravidla, na které ses mě ptala, je velice prosté. Vždy používej nejslabší kouzlo, které by mohlo soupeře šťastnou náhodou zabít, ale daleko spíš jej jen zraní, omráčí nebo oslabí. Jde především o to, že u těchto jednodušších kouzel se nedostatek Tarvu neprojeví na účincích kouzla, ale spíš tlakem, který na tebe působí z okolí. Síla tohoto tlaku se liší kouzlo od kouzla – někdy je to jen lehká změna, jakou stěží postřehneš, ale jindy tě může i přišpendlit k zemi, byť jen na vteřinku.

„Promiňte, že vám skáču do řeči...“ přerušila ho Tysie.

„V pořádku, ale tykej mi,“ nabídl Iryn z náhlého popudu. Koneckonců on si se Skalvem také od začátku tykal, a jak skvěle probíhala jeho výuka...

„...ale říkal jste, – říkal jsi – že neznáš mága, který by věděl, kde má svou hranici kouzlení, tak proč mi to popisujete – popisuješ – tak podrobně?“

Iryn se usmál. „Z jediného prostého důvodu. Pokud mág nezná svou či soupeřovu hranici, vždy svého soupeře považuje

za silnějšího, než je on sám. Takže – pokud neuteče – zkusí svého soupeře slabými kouzly a čeká na chybu.“

Tysie si povzdechla. „To bylo dost vyčerpávající vyprávění. Omlouvám se, ale raději bych pokračovala až zítra, abych si mohla trochu utřídit, co jsem se právě dozvěděla.“

Iryn přikývl. I jemu to vyhovovalo, jelikož chtěl ještě navštívit knihovnu a vypůjčit si několik svitků, na jejichž základě dovypráví další důležité informace, než se dostanou od teorie k praxi. Sám už si totiž pamatoval stěží to nejdůležitější, informace potřebné jen pro výuku dávno pustil z hlavy.

Společně vyšli z hory ven a rozešli se až za branami města. Tysie zmizela mezi domy v první části, zatímco Iryn pokračoval až do samotného středu, kde po krátkém pátrání našel zapadlou uličku s knihovnou. Zatlačil na ztrouchnivělé dveře a ty se za hlasitého vrzání zrezivělých pantů otevřely do malé místnosti, ve které téměř nebylo k hnutí, jak natěsnané k sobě byly regály se svitky. Hned u dveří byl malý pracovní stůl s brkem, lahvičkou inkoustu a z poloviny popsaným pergamenem, za nímž seděl vousatý stařec s pleší, který měl zaznamenat, co si kdo vypůjčí a co vrátí.

Iryn ho zdvořile pozdravil a protáhl se až k nejbzdálenějším regálům, označeným štítkem HISTORIE. Tam začal propátrávat jednotlivé spisy, aby našel ty, jež bude potřebovat k výuce. Svitky nadepsané datem pozdějším než Wasderovo úmrtí ihned vracel do regálů, ale spousta svitků byla nadepsána názvem místo datem a ne všechny, které pocházely z dřívějších dob, se týkaly magie.

Když bral jeden svitek z velmi hustě zaplněné police, několik dalších vypadlo na zem. Zaklel a sklonil se, aby je posbíral a vrátil zpátky. Jeho zrak však utkvěl na pergamenu značně zubořenějším než všechny ostatní, s ohořelými okraji, jako by se jej někdo pokusil spálit, ale pak si to rozmyslel. Ležel osamoceně, až dosud pečlivě skrytý za svitky, jež Iryn právě shodil.

Irynovi zazářily oči, když si přečetl zlatě vyvedený nápis, který se i v tlumeném světle luceren leskl jako nový. *Ztracené legendy*.

Skalv mu o nich kdysi vyprávěl. Byla to zakázaná kniha, obsahující snůšku nesmyslů o objevení magie, o Aryvovi a o válce. Věděl, že nemá žádnou kulturní hodnotu, ale lákala ho už jen tím, že ji zakázali. Jen nechápal, co dělá právě mezi těmito dokumenty – koneckonců kdyby ji někdo v knihovně hledal, začne jistě právě v historickém oddělení. Mnohem rozumnější by podle Iryna bylo, umístit ji mezi méně vyhledávaná témata nebo skrýt u vládců.

Rozhlédl se kolem sebe, a když na blízku nikoho neviděl, skryl pergamen za košili. Potom vrátil shozené svitky a dál hledal ty, kvůli nimž přišel. Když jich měl asi deset, přičemž každý pojednával o jiném období, usoudil, že mu to stačí a vrátil se k zapisovateli. Bylo pro něj náročné chovat se nenuceně, ale podařilo se mu sdělit muži seznam zapůjčených svitků, aniž by pojal sebemenší podezření, že jeden zamlčel. Na závěr mu prozradil ještě své jméno.

Jakmile stál opět na dešti, pomalu vydechl a s lehkým úsměvem na rtech se vrátil do svého domu, kde nejprve shrnul informace z prvního svitku k výuce na vlastní pergamen a pak roztáhl dlouhý svitek *Ztracených legend*.

Kapitola 5. – Ztracená legenda

Pokud se Iryn dobře pamatoval, říkal mu Skalv, že v úvodu se těmito legendami řídil i kronikář, který tvořil dnes obecně uznávanou podobu, založenou na skutečných událostech a faktech. Tvůrce *Ztracených legend* byl však zaujatý vůči černé magii a znázornil její objevení jako příchod nelidské stvůry.

Zběžně tedy přelétl řádky, jež už znal. A začal číst:

...mohl být mír, ale narodil se Wasder. Mladý, cílevědomý muž, od něž by nikdo nečekal, čeho je schopen pro svou zrazenou hrdost. V té době ještě nebylo tolik obvyklé ubližovat druhým.

Jakmile tento chlapec dospěl, vydal se do světa, aby ostatním dokázal, že se přírody nemusejí bát, avšak po dnech bez újmy narazil na bytost mocnější než kteroukoliv jinou. Na přízračnou ženu, jež vypadala, jako by ji tvořila černá mračna, a byla velká jako nejvyšší věže Wasderova rodného města, Kyrbitu. A i přes děs, který v něm tato žena vyvolávala, se nedokázal přimět k útěku a mohl na ni jen uctivě hledět.

Černá Magie, tak se tato bytost jmenovala, už dlouho čekala na svou příležitost podmanit si lidi, ale ač mohla vstoupit na jejich svět, nemohla se k městům ani přiblížit, jelikož je chránila zvláštní moc, již obyvatelé Nakrylu neprávem nazývali magie. Ted' však jeden z lidí přišel k ní a stal se tak ideálním adeptem na zotročení své rasy.

Zašeptala mu pár slov ve svém jazyce, a ačkoliv měla krutý význam, Wasderovi zněla líbezně jako vánek. Vzdychl a láskyplně na zlou bytost pohlédl. „Co mám udělat?“ zeptal se, když si všiml, že je nešťastná.

„Tvůj svět je mi uzavřen,“ odvětila svým sladkým, vemlouvavým hlasem. „A proto nemohu být šťastná jako lidé. Když je požádáš, aby mě mezi sebe pustili, udělají to, ale musíš postupovat správně.“

Wasder vyslechl každé její slovo, aniž by si plně uvědomoval jeho význam a po svém návratu její žádosti bezesbytku vyhověl

– začal pustošit Kyrbit. Zničil řadu budov, zabil mnoho lidí a znásilnil několik žen. Potom byl zadržen.

Ale nebyl popraven, jak předpokládala Černá Magie, nýbrž uvězněn a obestřen kouzly, jež z něj soustavně vysávala magickou energii. Snad lidé věděli, že jeho zabitím by otevřeli brány do města nějaké zlé bytosti, nebo byli příliš dobré povahy, než aby byli schopni někoho připravit o život. A tím by také nebezpečí pominulo, nebýt plodu v lůně jedné ze znásilněných žen. Po devíti měsících se jí narodil syn Aryv. Ona sama při porodu zemřela, načež se chlapce ujali její příbuzní.

Wasderovi odtržení od Černé Magie prospělo a brzy opět rozumně uvažoval. Když pak prohlásil, že svého činu lituje, pozměnili mágové své kouzlo tak, aby se mohlo pohybovat s ním, a propustili jej z vězení, v čemž hrála nemalý podíl i rodina znásilněné ženy, jež nechtěla, aby Aryv vyrůstal bez obou rodičů.

Wasder se v té době dvouletého chlapce s radostí ujal a šťastně pozoroval jejich společné znaky. Ty se však týkaly nejen vzhledu, ale i psychických vlastností. Jelikož žili v osamoceném domku nedaleko města – poněvadž lidé vůči Wasderovi stále pociťovali nedůvěru – získala Černá Magie přístup k mladíkovu duchu, přestože tentokrát mu neukázala svou podobu. Šeptala mu ještě krásnější slova, než jeho otcí – který o jejich rozhovoru neměl nejmenší tušení – a brzy si získala jeho plnou oddanost.

Jednoho dne, v době kdy bylo Aryvovi šestnáct let, se Wasder vynořil ze své pracovny, v níž předtím strávil celé hodiny, a mával nad hlavou kusem pergamenu. „Vím jak ji zničit!“ jásal. Svému synovi, kterému o Černé Magii dosud nikdy neřekl, vysvětlil: „Přišel jsem na kouzlo, jež lidem umožní nadobro z našeho světa odstranit bytost, která mým prostřednictvím rozsévá mezi lidmi smrt a utrpení. Zítřka je odnesu mágům do města.“

Tato slova chlapcovým prostřednictvím slyšela i Černá Magie, která Aryvovi vysvětlila, že to jí se Wasder snaží zničit, ale také mu poradila, co by měl udělat. A tak Aryv ještě téže

noci svého otce zabil, jeho kouzlo zničil a utekl z domova. Jako její jediný sluha, měl pochopitelně pro Černou Magii ještě stále vysokou cenu, takže mu poradila, kde najde útočiště, na jakkoliv dlouhou dobu bude potřebovat. To místo bylo od té doby známo jako Aryvova jeskyně, přestože dosud nikdo neobjevil, kde se nachází.

Aryv dlouho nejevil vůli žít, naopak si vyčítal, že zabil svého otce a že tak snadno podlehl svodům Černé Magie. Ta jej neustále konejšila a uklidňovala, aniž by vnímala jeho urážky a hrozby. Po třech dnech tak dosáhla svého a znovu si jej podmanila, načež jej začala učit svému umění, dokud nebyl téměř tak silný jako ona sama.

Nejprve z ústraní, přemlouváním ctižádnostivých lidí, ale později stále odvážněji a otevřeněji, začal Aryv budovat svou vlastní armádu, s níž se brzy postavil prvním menším městům. A jak se jeho armáda zvětšovala, byli temní mágové stále odvážnější a brzy dobyli ohromné území.

Dál se jim však proniknout nepovedlo, jelikož mágové ve svobodných městech upravili svá kouzla proti Černé Magii tak, aby ve vstupu bránila i Aryvovi a temným mágům. Přesto všichni věděli, že na rozdíl od oné zlé a cizí bytosti, její služebníci jsou stále lidé a Aryv tak dříve či později může proniknout přes jejich obranu.

Někdy v té době se také rozpadla původní říše, přestože konkrétní datum není známo. Pět celků, které tím vznikly, si dokázalo zachovat kousek zdravého rozumu a dohodnout se alespoň na dočasné spolupráci, která bezpochyby byla nezbytná. Sami by zřejmě nikdy neuspěli, ale podařilo se jim získat na svou stranu i některé Aryvovy stoupence, kteří měli strach z rostoucí Aryvovy síly i vlivu. Pět vybraných zástupců temných vzbouřenců, stejně jako po jednom zástupci na každou zemi rozpadlé říše, se sešlo a společně odsouhlasilo použití kouzla, které Aryva nepustí za hranice jeho říše. Aby však kouzlo nezaniklo spolu se svými tvůrci, muselo být upevněno do

očarovaných kamenů, které zástupci na této schůzi předali Orinitu, každý jeden.

Hned vzápětí pět skupin Aryvovy armády vyhlásilo vzpouru a založili si vlastní země – Antrivit, Akyl, Kyrbit, Tardit a Grawder. Poslední jmenovanou zemi však kouzlo nechránilo, poněvadž měla k Aryvitu příliš blízko, a to i vírou a magií. Nemohla Aryvovi čelit a po pár dnech marného vzdoru podlehla. Zbytku Aryv pouze přísahal pomstu a slíbil, že jednoho dne Nakryl padne k nohám jeho rodu.

Nebylo zamýšlené, aby kouzlo platilo i na Aryvovy potomky – ostatně lidé předpokládali, že mu žádná žena nebude chtít dát syna – ale ani sto let po jeho smrti jeho rod neopustil Aryvit. A tak tomu také bude až do chvíle, kdy někdo objeví deset magických kamenů a vrátí je na jejich místa.

Mír na Nakrylu Wasderovým narozením skončil, ale přesto původní říše pociťovala nadšení z úspěchu, poněvadž Černá Magie nedosáhla nadvlády nad celým Nakrylem a stále se tak může najít někdo další, jako byl Wasder, kdo znovu vytvoří kouzlo na zničení našeho zlého „boha“.

Iryn se zasmál a odhodil svitek stranou. Skalv měl pravdu. Byly to samé nesmysly. Jedenáctá, dávno zaniklá země? Černá Magie jako děsivá bytost, která chce zotročit lidi? Zrada temných mágů, kteří se bojí svého vůdce, Aryva? Jedna věta působila nevěrohodněji než druhá.

Kapitola 6. – Učitel magie

„Pamatuješ si vše, co jsem ti včera říkal?“ zeptal se Iryn, když se na druhý den opět sešel se svou žačkou ve skále.

Tysie chvíli zaváhala, ale přikývla a na jeho žádost začala vyprávět o Tarvovi. Iryn ji zpočátku nechal mluvit samotnou, ale jakmile se dostala k zákonitostem magie, přerušil ji, kdykoliv na něco zapomněla.

„Asi si říkáš, že jsem zbytečně moc důkladný, ale...“

„Ne, kdepak!“ ujistila ho Tysie. „Nejsem žádné sedmileté dítě, abych nevěděla, že chyby v magii mohou mít špatné následky pro mě i pro druhé.“

Iryn spokojeně přikývl. Zdálo se mu, jako by mu Tysie už zcela přestala vzdorovat a začala se věnovat více tomu, aby porozuměla učivu. Zřejmě jí došlo, že i když jsou stejně staří, on toho skutečně ví více.

Nechal ji převyprávět i zbytek včerejší lekce. „Výborně,“ řekl, když skončila. „Dnes tedy budeme ještě pokračovat teorií, příště bychom mohli začít s praxí. Většina informací, které můžeš o magii zjistit, je naprosto zbytečná, alespoň pokud nechceš magii opravdu pochopit, nejen ji využívat. Pár mágů, kteří magii pochopili, už bylo, ale nepřineslo jim to žádné výhody ani větší moc.“

Proto jsem sám přepsal nejdůležitější informace z několika svitků do jednoho, který si do příští lekce přečteš. Předpokládám, že do té doby už bych mohl zpracovat i zbylé svitky.

Tady se dnes budeme především podrobněji zabývat Tarvem, jako silou, ale pokud to sneseš, mohli bychom zvládnout i živelné protiklady.“

Počkal až se Tysie usadí naproti němu a pak spustil: „Jak už jsem zmínil včera, Tarv je magická energie v těle mágů, která jistým způsobem omezuje jejich moc, přestože nejsme schopni určit, jak přesně. První známky její existence jsou doufám zřejmé.“ Pohlédl na Tysie, aby se o tom ujistil.

„Špatné důsledky kouzel?“ zkusila.

Iryn přikývl. „Ano. To stihl objevit ještě Tarv sám, ale také se to stalo příčinou jeho smrti. Poprvé, když hranici překročil, vyvázl z toho ještě bez úhony. Ale to ještě nemohl ani tušit, že je to dáno nějakou mezí kouzel. Při snaze zjistit, co se vlastně přihodilo, se tedy asi o rok později jedním kouzlem upálil. Ani to neznamenal velký pokrok v objevení energie, poněvadž úspěšnost a neúspěšnost kouzel byla ještě dlouho poté označována jako vůle měsíců. Stále předpokládáme, že měsíce na naši moc mají silný vliv, ale prvotní teorie, že ovlivňují úspěšnost kouzla, byla vyvrácena asi dvě stě let po Tarvově smrti, když se zjistilo, že krev mágů obsahuje navíc oproti ostatním lidem také velmi hustou modrou tekutinu, která zřejmě – což je však jen spekulace – uvolňuje z těla právě energii Tarv. Co víme jistě je, že je tato látka hustší u mága, který třeba den nekouzlel, než u toho, který před okamžikem použil dvě obtížná kouzla.“

Tysie potřásla hlavou. „Takže to znamená co? V krvi mi koluje modrá tekutina, která je zdrojem mých kouzel? A jak na ni vůbec přišli?“

Iryn se zamyslel. „Nejrychlejší odpověď je na poslední otázku. Když se zraníš, krvácíš. Obvykle lidé vídali jen červenou krev, proto je poněkud překvapilo, že u jednoho člověka byla částečně modrá. Pochopitelně potom začali zkoumat, čím to je. Ale rozhodně to není zdroj tvých kouzel. Tím je Tarv.“

„Hm. Takže kdyby někdo, kdo nemá nadání pro magii, zabil někoho, kdo je má, a vypil jeho krev, získal by tím možnost kouzlit?“

Iryn se otřásl. „Odporná představa, ale řekl bych, že je to opravdu možné. Aspoň krátkodobě. I když jsem o tom dosud neslyšel. Na druhou stranu může být ještě nějaká druhá příčina nutná k vytvoření kouzla.“

„A kdyby to udělal mág? Mohl by získat větší moc?“

Zadoufal, že se mu takovými otázkami nesnaží připomenout, jak nezkušený je. To by znamenalo, že se pořád nepřenesla přes to, že její učitel je jen o dva roky starší. „Přilíš se dostáváme do oblasti spekulací, kde odpovědi nepřinesou nic než další otázky. Ale domnívám se, že v tomto případě by tomu tak nebylo. Jak už jsem říkal, tato látka není přímo Tarv. Jen má na starost jeho uvolnění z těla. Tak či tak doufám, že se mě nepokusíš podříznout.“

„Ne!“ ujistila ho Tysie spěšně. „Jen jsem zvědavá. Ale jak se vlastně dokázalo, že ta tekutina není Tarv?“

„Bohužel musím přiznat, že v tomto ohledu se řídíme pouze domněnkami a logikou, i přesto že jsem ti říkal, že magii logiku nelze vnučovat. Jde zkrátka o to, že tato tekutina není při kouzlení vidět. Považujeme za logické, že kdyby to byla přímo energie, již při kouzlení vydáváme, vzduch mezi námi a objektem, jež je cílem kouzla, by přinejmenším zmodral.“

Iryn pohlédl na Tysie, aby se ujistil, že nebudou následovat další otázky, a pokračoval ve výkladu. „To by snad k Tarvu mohlo stačit. Aspoň prozatím. Co se týče živlů, tak základní protiklady by ti měly být známy. Že voda uhasí oheň, ví každé dítě, ale v magii je daleko více takovýchto protikladů a často podivných. A ty musíš umět bez přemýšlení určit, co je protikladem čeho. Často na tom závisí mágův život, protože běžné ochranné kouzlo, které bys použila například proti očarovaným šípům, by tě proti živelnému kouzlu ochránilo jen za cenu dočasně ztráty veškerého Tarvu.“

Přestože to není nijak dlouhý seznam, raději bych jej rozdělil na dvě části – jednu bych tě naučil dnes a druhou příště. Máme dva okruhy, kterým se říká silný a slabý, to podle toho jaké živly do nich spadají. A dnes tě naučím ten *silný*. Krom toho, že na oheň platí voda v jakékoliv podobě, na vodu – nejčastěji na tebe někdo pošle ostrý rampouch – platí vzduch. Obvykle se stlačí tak, aby vznikla tlaková vlna.“ Poskytl Tysie chvíli čas, aby si mohla pravidlo zapamatovat. „Dále platí, že vzduch – tedy

tlakové vlny – nejsnáze protne blesk nebo jiný výboj energie. A *silný* okruh se uzavírá tím, že oheň pohlcuje blesky.

Na odražení živlu se dá použít i tentýž živel, ale to se nevyužívá příliš často. Kouzlo se tím totiž zesílí a pak je výsledek bitvy, spíš než o čemkoliv jiném, o štěstí. Zkrátka po určité době kouzlo nabude takové síly, že některý z mágů není schopen je odrazit.

Myslím, že to pro dnes stačí. Znovu se tady sejdem až za týden, ve stejném čase. Kdyby došlo k nějaké změně, dám ti vědět. Užij si své zítřejší narozeniny.“

Toho večera se u Irynových dveří objevila skupinka deseti mužů s krátce střiženými, stříbrnými plnovousy a vráscitými tvářemi. V jejich čele stál muž v tmavě modrém hávu, lemovaném širokými zlatými pruhy, kápi však měl shozenou. „Dobrý večer,“ pronesl tichým hlasem, překypujícím vznešeností. „Jsme učitelé magie v Argsbow. Považovali jsme za vhodné, když teď jsi jedním z nás, abychom se seznámili. Mé jméno je Krejwen a jsem nejstarší z mágů a tudíž i nejbližší rádce Flenta Bilatora a představený aryvitských mágů.“

„Těší mě,“ odvětil Iryn. Bylo mu jasné, že sám se představovat nemusí. Koneckonců, právě tito muži museli odsouhlasit jeho začátky jako učitele.

Pokud se Krejwena nějak dotklo, že mu Iryn úklonou neprojevil patřičnou úctu, nedal to na sobě znát. Jen si odkašlal a navrhl: „Lépe snad, kdybychom si promluvili u džbánu piva, než takhle ve dveřích a na dešti, co říkáš?“

Iryn přikývl a vydal se s mágy ulicemi města pryč od svého domu.

Jejich cílem se stal jiný hostinec, než který posledně vybral Teivil, především proto, že mágové odmítali opustit druhou část města.

„Takže? Jak se ti pracuje s tvým prvním žákem?“ zajímal se Krejwen, sotvaže jim hostinský přinesl jedenáct džbánek piva a převzal peníze.

„Lépe než jsem očekával,“ připustil Iryn. „Přinejmenším nenamítá, že ji učí o dva roky starší mág. Domníval jsem se ale, že budu vyučovat muže.“

„Ano. I mě překvapilo, když o sobě prohlásila, že dovede kouzlit. Její vysvětlení ovšem bylo přesvědčivé.“

„Řekla vám, jak je to možné?“ podivil se Iryn. „A jak tedy?“

„Bohužel tě musím zklamat, Iryne, ale součástí našeho rozhovoru se stal i můj slib, že vše zůstane mezi čtyřma očima. Pokud se tedy sama nerozhodne sdělit ti své tajemství, musíš se smířit s tím, že se to možná ani nikdy nedozvíš.“

Krejwenův tón jasně naznačoval, že nemá smysl se jej snažit přesvědčit. Proto Iryn raději změnil téma a zaměřil se na jiné otázky, které mu nahlodávaly mysl. „Proč jsem byl mezi učitele magie přijat i v tak mladém věku? Skalv mi své důvody řekl, ale mě by spíš zajímalo, proč jste mu vy vyhověli?“

Krejwen přikývl. „Přirozeně. Kdysi nebylo těžké najít mágy pokročilého věku, ochotné učit své mladší kolegy. Nedávné bitvy, však udělaly své a spousta mágů se požadovaného věku nedožila. Musím připustit, že Skalvovy důvody hrály také svou roli – tvé výsledky jsou skutečně působivé – ale především šlo o to, že mágové starší než ty už jsou nedílnou součástí armády. A nikdo nebývá učitelem, jestliže je v armádě. Já sám to takovým lidem nepovolím, poněvadž je tu příliš vysoké riziko, že zemřou a my budeme muset hledat náhradu, která ani nebude tušit, co její předchůdce se svým žákem stihl probrat. Proto jsme se rozhodli pro někoho, komu ještě nestihli přiřadit úlohu ve vojsku.“

„Nerad bych vás nějak urazil, ale není to trochu plýtvání mým talentem? Nehodil bych se víc pro boj s nepřáteli? Koneckonců by to mohlo ukončit válku o několik let dříve.“

„Já jsem neřekl, že se vyhneš bitvám,“ upozornil ho Krejwen. „Jen nebudeš vstupovat do těch bezvýznamnějších. Ale opusťme toto téma. Docela by mě zajímalo, jak jsi pokročil s výukou.“

Iryn pokrčil rameny. „Za dva dny toho příliš mnoho stihnout nejde. Navíc neumí ani ty nejzákladnější historické události.“

„To není nic divného. V poslední době stále více učitelů odmítá učit o magii, poněvadž většina žáků tyto znalosti do budoucna nepotřebuje. Vládcí o tom vědí, ale i jim to vyhovuje a odmítají výuku těchto znalostí prosazovat násilím. Prosim, pokračuj.“

„Dosud jsme stihli pouze základy historie, za týden bych ale chtěl začít s jednoduššími kouzly. Myslím, že to není přehnaně vysoký cíl, jelikož je má žačka skutečně velmi inteligentní. Dokáže sama vyvozovat závěry ze získaných vědomostí a přichází s dotazy, které by napadly jen málokoho.“

„Výtečně. Budu tě muset při příští hodině navštívit. Kdy jsi říkal, že to bude?“

„Za týden. V devět hodin ráno.“

„Dobrá tedy, vyzvedneš mě...“ Odmlčel se a zaposlouchal. V tutéž chvíli zmlkli i ostatní hosté a z dále k nim dolehlo slabé odbíjení zvonů.

Iryn se zamračil. „Nevšiml jsem si, že by Argsbow odbíjelo hodiny.“

Krejwen na něj opět pohlédl, ale tentokrát se tvářil trochu rozrušeně. „Taky že neodbíjíme. To je poplach,“ zasípal.

Zvony utichly, ale hned vzápětí je nahradil burácivý hlas hostinského. „Tak! Slyšeli jste? Máme stav ohrožení, takže koukejte do minuty vypadnout!“

Krejwen kývl na ostatní mágy. „Hodně štěstí,“ popřál jim a vyběhl ven.

„Kam šel?“ zajímal se Iryn.

Ostatní mágové už byli také na odchodu, ale jeden z nich se ještě zastavil ve dveřích. „Za Bilatorem,“ křikl přes rameno. Potom následoval ostatní na ulici.

Iryn chvíli jen seděl na místě, nevěděl si rady, co by měl dělat. Nakonec se rozhodl, že nejlepší bude zjistit, co přesně se děje a zamířil k jižní bráně města, která v ten moment byla nejbliž. Mimo to jim Krejwen přál hodně štěstí, což Iryn

považoval za zřejmý náznak blížící se bitvy. A nejpravděpodobnější nepřítel byl Orinit či Akyl, oba na jih od Aryvitu. Když však Iryn zahlédl početnou skupinku vojáků, běžící na západ, rozhodl se je raději následovat.

Poplach zahnal obyvatele do domů a brány ve městě byly otevřené dokořán, aby umožnily rychlou cestu vojákům, takže Irynovi stačilo jen pár minut, než stanul na západní straně vnějších hradeb. Daleko na obzoru, tak že je bylo stěží vidět, plápolaly desítky strážních ohňů, rozestavěných mezi vojenskými stany. Zelené vlajky se zmítaly ve větru a probouzely k životu široce rozevřenou vlčí tlamu. Znak Tarditu, západního souseda Aryvitu.

„Přišel jsi ve špatný čas,“ ozval se Irynovi po boku známý hlas.

„Ale pro vás to může být dobře,“ odvětil Iryn, aniž by na Teivila pohlédl. „Jaký je Bilatorův obvyklý postup v takovýchto případech?“

„Tak jako u všech velkých měst jen bráníme pozice. Na hradby zpravidla postavíme lučištníky, kteří nepřítel zasypávají šípy, dokud mu nedojde, že bránu s jejími třemi závorami nemůže prorazit. Jakmile opřou žebříky o hradby, sami bránu otevřeme a vtrhneme na ně.“

„Jak dlouho tento systém používáte?“

„Deset let. Vlastně od doby, kdy se Bilator ujal města.“

„A nepřítel vždy zkouší nejprve prorazit bránu? Proč? Za tolik let už si museli zvyknout, že se jim to nepodaří.“

Teivil přikývl. „Také jsme nad tím už několikrát uvažovali. Ale získat vstup přes bránu by pro ně bylo nespornou výhodou. Proto doufají, že čas závory poškodí a ty nevydrží.“

Iryn chvíli přemýšlel, ale potom zavrtěl hlavou. „To je nesmysl. Brána není jinou výhodou, než, že nepřítel zbrzdí. Ale jde o to, že celá taktika mi přijde zvláštní. Daleko snazší by bylo přinutit je přijít přes bránu, kde můžeme situaci lépe kontrolovat. Na hradbách se jim podaří zmocnit nějakého úseku

a my budeme muset okamžitě přeorganizovat obranu. Navíc, kdyby hradby zdolali, sevrou nás ještě víc.“

„Myslíš?“ zapochyboval Teivil.

„Jsem si tím jistý,“ přisvědčil Iryn. „Kdo vlastně vede vojáky? Doufám, že ne Bilator sám.“

Teivil se uchechtl. „Ten by si netroufl jít do bitvy. Ale velitel teď musí čekat na Bilatorovo rozhodnutí, jak se bránit.“

„To nemá vlastní rozum?“

Teivil svěsil hlavu. „Má,“ řekl tiše. „Ale všechny jeho postupy vždy skončily fiaskem. Vždy vyhrál, to ano, ale za cenu nepřipustných ztrát. Dnes už si netroufne sám s něčím přijít.“

„A kdybych mu řekl, že budu zodpovědný za výsledek bitvy, když použije mou taktiku?“

„To by šlo. Pokud nenajde v tvém plánu nějakou skulinku, pak by mohl souhlasit. Za zkoušku asi nic nedáš, že?“

Iryn přikývl. „Sežeň Egiho. Půjdete tam také vy dva. Budu pro vás mít úkol.“

Teivil odspěchal, aby uposlechl jeho pokyny, a tak Iryn opět osaměl. „Co by tomu asi řekl Zetar, kdyby mě viděl, jak řídím obranu jednoho z největších měst světa?“ zašeptal do noci. Usmál se.

Asi o dvacet minut později se mu po boku konečně objevili oba vojáci.

„Velitel tě čeká v Bilatorově pracovně,“ oznámil mu Teivil. „Zřejmě se ti nepodaří sdělit mu svůj plán, aniž by jej vyslechl i Bilator.“

Iryn se usklíbl. „Aspoň uvidíme, jestli u něj převáží nadutost nebo rozum. Konečné slovo by měl mít snad stejně velitel, ne?“

Propletli se ulicemi, po nichž běhali zaneprázdnění vojáci, a potom labiryntem chodeb až před dveře Bilatorovy pracovny, kde je zastavili dva strážníci. „Dovnitř zatím nemůžete. Počkejte, až vás zavolají.“

Kapitola 7. – V obležení

Iryn stál spolu s Egim a Teivilem uprostřed Bilatorovy pracovny. Kouře zde bylo méně než posledně, takže si ji mohl konečně pořádně prohlédnout.

Krom nepohodlné dřevěné židle, na níž seděl už při své první návštěvě, zde bylo ještě pět čalouněných křesel – dvě a dvě po stranách stolu a jedno za ním. V něm právě seděl Flent Bilator, zatímco ostatní místa obsadil Krejwen a tři další muži, které Iryn dosud neviděl. Podle přílby na kolenou však v muži po Bilatorově pravici poznal velitele vojáků.

Další vybavení místnosti tvořily už jen dvě knihovny se svitky poškozenými od kouře, vybledlý ošoupaný koberec, velká rozpadající se mapa Aryvitu na stěně a skleněný lustr, z nějž prostor osvětlovala velká modrá koule.

Zatímco čekali přede dveřmi, dostaly se k nim i první odhady o velikosti nepřátelského vojska. Útočníků mělo být okolo dvou tisíc, ale s tím si Iryn nelámala hlavu. Koneckonců, Skalv říkal, že by neměl být problém bránit město i proti mnohonásobné přesile a na ně útočila armáda menší, než byla jejich. Proto bez zaváhání předložil návrh i před správcem města.

Bilator dlouho upíral oči do desky svého stolu, ale potom zavrtěl hlavou a zpřímá na Iryna pohlédl. „Ne. Naše taktika dosud vždy vyšla a já nehodlám město ohrozit tvým experimentováním.“

Iryn zaťal ruce v pěst. Nedalo se nic dělat. Správce města byl holt arogantní hlupák, který neměl ani za mák rozumu. „No prosím, ale už si shánějte mladé lidi, kteří zaplní místo ve vašich řadách. Pokud vám vyhovuje nabírat po každé bitvě tisíce nových lidí, pak pokračujte ve svém počínání a posílejte je jako ovce na porážku, ale pokud chcete ukázat, že jako správce za něco stojíte, tak začněte používat rozum!“

Krejwen varovně sykl. „Pozor na jazyk, chlapečku. Jsi ještě moc mladý, abys věděl, o čem mluvíš. Proto se taky velení nad

vojskem uděluje mužům, kterým už bylo přinejmenším pětaticet. Nepopírám, že nápaditost je užitečná vlastnost, ale v takovýchto případech se říd' zkušenostmi starších.“

„I když jsou šílení?“ ušklíbl se Iryn.

„Dost!“ okřikl ho Bilator. „Nenechám se tady urážet od nějakého fracka z Faderu. Tady jsi v Argsbow. Tady velím já, a když řeknu ne, pak nic neuděláš!“

Velitel vojáků si odkašlal. „Rád bych se také vyjádřil,“ pronesl odhodlaně. „Pane, vaše taktika je výborná a nikdy nás nezklamala. Ale musím také připustit, že nápad mladého mága se mi zamlouvá, stejně jako jeho argumenty, proč je lepší než ten váš. Také bych chtěl dodat, že taktika našich nepřátel zřejmě počítá s tradiční obranou a změna by je mohla zaskočit.“

Bilator se na něj zamračil. „Vezmete zodpovědnost na sebe?“

„Promiňte,“ ozval se Iryn. „Již jsem říkal, že celou zodpovědnost ponesu já.“

„Nejsem hluchý,“ odsekl správce. „Ale trvám na tom, že zodpovědnost za neúspěch ponese tady pan velitel. A to se vsad'te, že to neúspěch bude.“

Jestli se Bilator domníval, že tímto útokem na velitelovo citlivé místo vyhraje, přepočítal se. Velitel odhodlaně přikývl. „Budiž. Zodpovědnost za úspěch plánu přijmu s radostí. Jak jste mi laskavě naznačil, mám co odčinit.“

Iryn přemohl úšklebek, který se mu dral na rty, kývl hlavou na přítomné a odešel z místnosti. Egi s Teivilem se uklonili a spěšně ho následovali.

„Znovu jsi Bilatora urazil!“ rozčilil se Egi. „Vždyť jsme tě varovali, už když jsi přišel, ať to neděláš.“

„Znovu si to zasloužil,“ odvětil Iryn klidně.

Teivil se uchechl. „Tebe to snad baví.“

„To nepopírám,“ připustil Iryn. „Hodně štěstí pánové. Víte, co máte zařídit. Tak si pospěšte.“ Sám se rozběhl ulicí ke svému domu.

Rychle si navlékl drátěnou košili a přes ni černou tuniku s koženým páskem k utažení kolem pasu. Zarazil se a přejel rukou po jemné černé tkanině. Asi před třemi lety si dal tuniku zhotovit u nejlepšího tkalce ve Faderu, tak aby byl za šera méně vidět a snáz se mu ukrývalo ve stínech. Za léta používání už byla látka dost ošoupaná, ale i tak mu stále poskytovala jistou výhodu v boji.

Natáhl si na ruce kožené rukavice, k pásku připjal Arytus a po krátkém zaváhání si vzal i toulec s šípy a luk. Upřednostňoval boj s mečem, proto si také luk nikdy nebrával k plnění úkolů, ale teď usoudil, že do bitvy může být velmi užitečný. Takto vyzbrojený se usadil na posteli. Než budou vojáci obeznámeni s novou taktikou, chvíli to potrvá. A kdyby nepřítel zaútočil dřív, budou je svolávat poplašné zvony.

Když teď přemítal nad vlastním návrhem obrany města, překvapovalo ho, že nepřidělil žádnou úlohu mágům. Možná by jim měl říct, ať je chrání. Aspoň zezačátku.

Neustále nervózně poposedával a luk tiskl tak silně, že ho div nezlomil. Blížila se vůbec jeho první skutečná bitva a on sám navíc vymýšlel, jak ji povedou. Nemohl se ubránit pocitu, že si napoprvé možná ukousl příliš velké sousto, ale musel si také připustit, že ho takováto výzva těší. Asi po pěti minutách už to nevydržel a zvedl se z postele. Nemohl dál sedět doma. Musel jít přinejmenším k západním hradbám, aby měl přehled o přípravách na bitvu i o pohybu nepřátel. Potěšilo ho, když u brány našel velitele.

„Vyrazil už posel k Faderu?“ zajímal se.

Velitel přikývl a poslal skupinku vojáků, aby vyklidili nedaleký domek. „Ušetřím vám další otázky. Přípravy vrcholí – brána je připravená, jízda čeká jen na Teivilův pokyn a lučištníci jsou rozestavěni na západním ochozu, jak jste chtěl. Už zbývá jen pár maličkostí a může se shromáždit i hlavní část vojska. Je to otázka asi dvaceti minut.“

Iryn přikývl a přešel blíž k bráně, odkud právě trojice vojáků odnášela jednu z železných závor. Dveře teď chránila jen

nejtenčí z trojice používaných tyčí. „Hej!“ křikl na vojáky, když si poslední závora prohlédl. „Říkal jsem rezavou tyč nebo dřevěné prkno!“

Vojáci se zarazili a nerozhodně pohlédli na velitele, který jen přikývl a dál rozděloval úkoly ostatním.

Když byla dřevěná deska na místě, rozhlédl se Iryn naposledy po ulici, aby zjistil stav příprav. Velitele ani armádu nebylo nikde vidět. Dobře skrytí čekali, až nepřítel pronikne za hradby.

„Tardit!“ ozvalo se z ochozu nad jeho hlavou. „Nepřítel v pohybu!“

Nervozita, která na Iryna doléhala celý večer, z něj teď opadla v nenadálém přívalu radosti, z blížící se bitvy. Zasmál se a vyběhl po schodech k lučištníkům, kde zaujal pozici vedle Egiho.

Rozhostilo se hrobové ticho, narušované jen dusotem nohou blížící se armády a cinkotem kapek o zbraně a přílby.

„Víš, co děláš?“ zeptal se Egi tiše, aby ho ostatní vojáci neslyšeli. „Nevím o tom, že by kdy obránci pouštěli nepřítele za hradby.“

„Jistěže vím, co dělám!“ křikl Iryn a zazubil se. Ohlédl se a očima hledal vlevo od hlavní ulice Teivila. Zahlédl ho v jedné z malých uliček mezi domy, jak sedí na koni, připravený vyrazit hned, jakmile dostane pokyn. Vrátil se pohledem k běžícím postavám před branami. „Už jsem ti řekl, že to má jednoduchý význam.“

„Jo, já vím. Sevřeme my je, a ne oni nás. Stejně tomu ale nechci věřit. Bitvy se vždy svádí o bránu a ty jim ji chceš nechat.“

„Ta jedna závora – třebaže je slabá – tam není jen, aby nepoznali, že chceme, aby se dostali dovnitř. Zároveň je má zdržet a nám poskytnout více času, abychom je zasypávali šípy, aniž by nám sami mohli působit nějaké ztráty. Je to totéž, jako když čekáš, kdy si uvědomí, že musejí použít žebříky.“ Potom zvýšil hlas, aby jej slyšeli i ostatní vojáci na cimbuří. „Připravte

se!“ Nevěnoval pozornost tomu, zda všichni plní jeho rozkaz, a sám sáhl po šípu. Jakmile jej pevně usadil do zářezu v luku, pokračoval. „Zacílit!“ Padesát rukou se přitisklo na prsa a namířilo šípy k obloze tak, aby překonaly ohromnou vzdálenost mezi útočníky a městem.

Iryn bedlivě pozoroval blížící se vojáky a snažil se odhadnout ideální okamžik k vypuštění první salvy. „Pal!“ vykřikl do nastalého ticha a sám uvolnil sevření šípu. Potom už jen pozoroval, jak se spolu s ostatními ve vzduchu stáčí a řítí k zemi.

Ztráty odhadoval na velmi dobré – snad pětaticet až čtyřicet zraněných nepřátel. Nebyl ovšem čas se tím podrobněji zabývat. „Připravit!“ křikl znovu a sáhl po dalším šípu. Zběžně přelétl pohledem po ostatních, aby se ujistil, že jsou připraveni, a zopakoval i zbylé dva pokyny, načež se na běžící vojáky snesla další sprška šípů, tentokrát mnohem méně úspěšná.

Totéž stihli zopakovat ještě jednou, než se Tardit konečně dostal k branám. Obránci se okamžitě skryli za cimbuří, aby je nepřátelští lučištníci nemohli ohrozit. „Co myslíš, nezkusí hned žebříky?“ zauvažoval Iryn.

„Ne. Budou jako všichni ostatní. Ještě nikdo neuvažoval o užitečnosti brány jako ty.“

Iryn se usmál nad jeho slovy a máchl rukou v širokém oblouku, aby dal znamení lučištníkům. Několik z nich rychle vykouklo přes okraj hradeb a bez dlouhého míření vypálili do houfu nepřátel, načež se urychleně vrátili do úkrytu. Dva z nich se však krátce poté zřítily po zádech k zemi, aniž by na nich byly patrné sebemenší známky poranění.

Iryn zaklel a vyhlédl přes cimbuří. Dal si ovšem dobrý pozor, aby z něj nebylo vidět víc než bylo nutné. Moc dobře věděl, že tohle může být jen práce mága. Mezi stovkami tmavě zelených uniforem zahlédl hned tři černé pláště, jejichž majitelé měli tvář skrytou pod kápí. Přestože šlo zjevně o mágy, nevěnoval jim nejmenší pozornost – příliš se zajímali o dění před nimi, než aby byli schopni soustředit se na kouzlení. Buď

byli velmi mladí a nezkušení nebo měli jako mágové jen vypadat. Chvilí to trvalo, ale nakonec si Iryn všiml i vojáka, který stál kousek za nimi a vypadal téměř jako socha. Při pečlivějším zkoumání si Iryn všiml, že má také krátký bílý plnovous, který mu zpočátku připadal jako součást helmy.

Náhly dutý náraz vytrhl Iryna ze zamyšlení. Vojáci dovezli beranidlo a začínali zkoumat pevnost brány.

Skrčil se zpět za cimbuří a rukou Egiho vybídl, ať jde zkontrolovat stav závory. Když voják odpěchal, chopil se Iryn luku, zasadil do něj šíp a po vyhodnocení situace nasměroval špičku šípu do kamene před sebou. V jediném okamžiku vstal, vystřelil a rychle se znovu přikrčil. Napočítal do tří a opět opatrně vyhlédl, aby se přesvědčil o svém úspěchu.

Mág stál na tomtéž místě, kde předtím, s tímtež výrazem soustředění. Buď jej Iryn minul anebo – a to se mu zdálo pravděpodobnější – měl kolem sebe mág ochranné kouzlo. Iryn sám však neměl čas měřit se s ním. Lehl si na břicho a překulil blíž k lučištníkovi po své levici. „Vyhledej mágy,“ přikázal mu. „Vyřiď jim, že potřebujeme, aby nás zbavili nepřátelského mága. Poznají ho podle bílého plnovousu.“

Muž přikývl a odplazil se pryč, očividně rád, že se může vzdálit od nepřítele.

Vzápětí se ozval dunivý roh a i ostatní lučištníci běželi pryč ze svých pozic, přičemž jen okamžiky byla jejich těla vidět přes hradby, takže nikdo nebyl zraněn. Když po hradbách doběhli až ke schodům, lehli si na břicho a plazili se zpět k Irynovi, který seděl opřený o cimbuří, stále na tomtéž místě. Brzy se připlazil i Egi.

„Zabralo to?“ zeptal se.

Iryn pokrčil rameny. „To asi nezjistíme, ale když uvidíš prchat vojáky hned poté, co se ozve roh, nebudeš moc přemýšlet, jestli to nebyl povel i pro někoho jiného.“ Pohlédl na prázdné místo, kde ještě před chvílí Teivil seděl na koni. „Zvláště když bys mu mohl dát i méně nápadný povel...“

Egi se uchechl. „No já už teď ano.“

Chvíli jen tiše seděli a naslouchali opakovaným dunivým ranám beranidla, narážejícího do brány, čas od času narušeným zahřměním.

„Co když závora nepovolí?“ zapochyboval Egi.

„Povolí,“ ujistil ho Iryn. „Uvidíš.“

„Ale kdyby...“

„Prostě povolí!“ přerušil ho Iryn netrpělivě.

Jako by Veratu chtěl potvrdit jeho slova, ozvalo se při další ráně i zapraskání dřeva a armáda před městem zajásala. Egi se nadechl, aby podruhé zadul na roh, ale Iryn přikryl otvor rukou a zavrtěl hlavou. Vzápětí beranidlo dopadlo ještě jednou a závora se za hlasitého praskání rozpadla na dvě poloviny. Ruce vojáků se zapřely o dveře a otevřely bránu dokořán. Vojsko Tarditu se vřítilo do města. Iryn ještě chvíli počkal, než stáhl ruku zpět a kývl na Egiho. Voják mu kývnutí opětoval, přiložil roh ke rtům a vydal dlouhý táhlý zvuk. Tarditští vojáci se začali překvapeně rozhlížet, odkud zvuk přichází.

Iryn se postavil na okraj hradeb, tasil meč a zvedl ho vysoko nad hlavu. „Vojsko Tarditu!“ vykřikl z plných plic. Všichni vojáci okamžitě vzhledli a zadívali se na něj. „Byla hloupost snažit se dobýt Argsbow. Máte...“

Přerušil ho bolestný výkřik jednoho z vojáků. Okamžitě jej následoval tucet dalších a poté i několik dutých ran, jak mrtvá těla dopadla na zem. Tarditské vojsko se začalo okamžitě rozhlížet po zdroji hluku a stanulo tváří v tvář obráncům, kteří se vynořili z domů vpravo i vlevo od silnice a okamžitě napadli nezvané hosty.

Iryn uznale pokýval hlavou nad rychlostí, s níž se tarditští vzpamatovali. A nejen to. Téměř ihned dokázali zaujmout správnou formaci.

Skryl meč zpět do pochvy a chopil se luku, čímž dal znamení ostatním lučištníkům, aby i oni přistoupili k okraji hradeb a začali zasypávat sprškami šípů nepřátele, kteří se domnívají, že už jsou pryč. Navíc teď byli zaměstnání souboji s pěšími obránci, takže se nemohli tolik věnovat střelcům.

Přední řady útočícího vojska začaly řídnout a obránci toho využili k tomu, aby spojili pravou i levou část své armády, čímž kolem nepřítelů vytvořili půlkruh.

Iryn naposled vystřelil a následoval Egiho po ochozu a dolů ze schodů, kde se ihned připojili k obráncům a protlačili se až do první linie. Kdykoliv padl některý z nepřátel, armáda Argsbow udělala krok dopředu, a za chvíli stanula u brány. Lučištníci se v ten moment přesunuli na druhou stranu hradeb a dál svými šípy rozsévají smrt mezi vojáky vně města, přestože nyní se museli opět skrývat za hradbami, aby je nezasáhli nepřátelští střelci.

Tarditská armáda se náhle o několik metrů stáhla a vpřed se vyřítily vlci.

Iryn spatřil, jak se k němu jedna bestie řítí a cení při tom na něj zuby. Uskočil, aby se jí vyhnul, a rychlým obloukem ji připravil o hlavu. Okamžitě jej však napadl další vlk, kterému stačil do cesty nastavit pouze pravé předloktí, do nějž ostré zuby hladce zajely. Vykřikl, ale dřív než se mohl vlka zbavit, oddělil zvířeti hlavu od těla Egi.

Iryn se stáhl do ústraní, aby si odpočinul, a ačkoliv to bylo velmi náročné i bolestivé, vytrhl vlčí čelisti ze svého pravého předloktí. Pohlédl na svou ruku. Byla na ní spousta malých ranek, ale především čtyři velké a hluboké, z nichž proudem tekla krev. Všechny dlouhé špičáky našťestí minuly kost, kterou by jistojistě bez potíží přelomily, ale i tak začínal ztrácet cit v pravé ruce.

Vpadl do nejbližšího domu, odkud před začátkem bitvy vynosili téměř veškeré vybavení, aby v nich bylo více prostoru, ale z dobrého důvodu měli nechat léčitelské pomůcky. Rychle si ruku ovázal a vyběhl zpátky na ulici, aby obhlédl stav bitvy. Znovu se do ní zapojit odmítal – meč ovládal sice levou rukou obratněji, ale přesto bylo jednodušší bojovat s oběma rukama schopnými pohybu.

Vrátil se na hradby, které už byly prázdné, jelikož lučištníci vystřelili všechny šípy a šli proto podpořit šermíře vlastními meči.

Bitva se chýlila ke konci. Útok vlků byl odražen a tarditská armáda postoupila zase o několik metrů do města, ale aryvitská vojska už získávala prostory za hradbou zpět. Jisté ztráty Iryn zaznamenal i na vlastní straně, ale mnohem větší byly v řadách nepřátel.

Pohlédl k obzoru, kde jeho zrak upoutal pohyb. Formovalo se tam několik dlouhých řad jezdců na koních. Asi tisíc mužů, kteří pod Teivilovým velením objeli město i s dvěma soupeřícími armádami, aby vpadli nepříteli do zad. Právě v tu chvíli vyrazili vpřed a zvolna tak začali tarditskému vojsku uzavírat ústupovou cestu.

Jezdci najeli do sevřeného útvaru Tarditu a dokonale tak překvapili vojáky, domnívající se, že jediná bitva se odehrává před nimi. Chvíle, kterou jim trvalo, než se přizpůsobili nové situaci, obránci využili a ještě více tak oslabili nepřítele, jehož zkáza se stala nevyhnutelnou a tak většina mužů odhodila své zbraně a vzdala se.

Iryn seběhl z hradeb a běžel k bráně, kde už na něj čekal odpočatý vytrvalý kůň. Vyhoupł se do sedla, prokličkoval mezi vojáky, jimž se v tváři zračil výraz úlevy, že se bitva stala minulostí, a vyjel tryskem na západ, kde se chtěl setkat s armádou z Faderu a naplánovat odvetu.

Kapitola 8. – V tarditských lesích

Po dvou dnech se Iryn setkal s armádou Faderu, asi ve čtvrtině cesty mezi hlavním městem a západní hranicí, za níž ležel Tardit. První osobou, kterou spatřil, byl Skalv, který seděl na okraji tábora a vyhlížel ho. Pomohl Irynovi rozložit stan, a pak si sedli k ohni.

„Jak dlouho jsi na mě čekal?“ zeptal se Iryn.

„Každý večer od chvíle, co jsme vyjeli z Faderu,“ přiznal Skalv. „Docela mě překvapilo, když nás posel tvým jménem vyzval, ať zamíříme k Tarditu. Z jeho přítomnosti jsme tak trochu tušili, že je Argsbow v obležení, ale čekali jsme, že bude žádat podporu při obraně.“

Iryn vzal krátkou větev u svých nohou a prohrábl skomírající plameny. „To měl Bilator také v plánu. Mohl jsi mě před odchodem varovat, jaký arogantní hlupák to je.“

„Už tak jsem se obával, že tě budu muset přemlouvat, abys tam šel. Kdybych ti prozradil, jaký je tamní správce, nikdy bys tam neodjel.“

„Dřív možná ne,“ připustil Iryn. „Ale poté, co se Zetar změnil, už bych odchod uvítal i tak.“

„Myslíš, že se Zetar změnil? Tak to není. Jen jej okolnosti nutí jednat radikálněji.“

„Jaké okolnosti?!“ rozčílil se Iryn. Počkal, až odejde voják, který přinesl nové dříví na oheň, a mnohem klidněji pokračoval: „To, že se stal vládcem? Vždyť Swam se tak nikdy nechoval.“

„On... tě měl rád, takže se k tobě choval lépe než k ostatním.“

Iryn na svého učitele magie pohlédl. „Zaváhal jsi. To děláš, když něco tajíš. A hlavně vím, že Swam se choval dobře i k ostatním. Takže jak to je? Souvisí Zetarovo chování se mnou? Změnil se jen vůči mně?“

Skalv téměř neznatelně přikývl. „Má k tomu své důvody, o které se ani se mnou nepodělil. A teď bych byl radši,

kdybychom změnili téma. Víc ti k tomu stejně neřeknu. Jak se ti líbilo Argsbow, pomineme-li jeho správce?“

Iryn jen velmi nerad opouštěl téma Zetarova chování, ale i on musel připustit, že by bylo dost riskantní hovořit o tom mezi jeho vojáky. „Město je úžasné. Nebylo nijak těžké je bránit.“ Popsal mu bitvu s Tarditem.

„Proto máš ovázanou ruku?“

Iryn přikývl trochu zklamaný, že se mu nedostalo pochvaly za důmyslný nápad.

„Chvilí vydrž, vyléčím ji. Ale ani potom bys ji ještě několik dnů neměl přepínat.“

Iryn opět mlčky přikývl.

Skalv se sklonil nad jeho rukou. Nejprve mu stáhl obvazy, aby si mohl rány prohlédnout. Vytvořil se přes ně strup, ale měl spíše zelenou barvu. Starší mág začal po ruce zlehka klouzat dlaněmi a přitom šeptal magická slova.

„Měl jsem na mysli spíš všední krásu města,“ řekl, když skončil. Kůže byla neporušená a Iryn měl v ruce opět cit.

„Aha. Je nesrovnatelně krásnější než Fader, přímo velkolepé. Ale dosud jsem si nezvykl na přeplněné ulice. Na můj vkus žije ve městě příliš mnoho lidí, zvláště v druhé části města, kde bydlím i já. Nejpozoruhodnější budovou je samozřejmě pevnost správce města, nikdy by mě nenapadlo přestavět zdi budovy na hradby.“

Skalv přikývl. „Ano, pevnost je skutečně zajímavá.“

„Kdo ji dal postavit?“

„Nevím. Aryv ani Flent Bilator to nebyli. Musel by ses podívat do historických záznamů města. A jaký je vlastně tvůj žák?“

„Chytrý a pozorný. Pokládá mi dotazy, které mě v životě nenapadly. Jen před prvním setkáním a při něm se choval trochu arogantně, ale při druhém už se zdálo, že je smířený s mladým učitelem. Ty jsi věděl, že je to dívka?“

Skalv na něj pochybovačně pohlédl. „To je nesmysl. Jak by mohla...?“

„Nevím. Odmítá mi to říct, ale viděl jsem i jedno kouzlo a jeho napodobení... no, bylo by možné zřejmě jen, kdyby uměla mluvit s draky nebo podobně velkými tvory. A ani potom by to nejspíš nešlo.“

„Zajímavé. Docela se těším, až se s ní setkám.“

„Plánuješ cestu do Argsbow?“

„Jak Flent reagoval na Zetarův dopis?“ zeptal se Skalv místo odpovědi.

„Moc ho nepotěšil,“ ušklíbl se Iryn. „Snažil jsem se uhodnout, co tam mohlo stát, ale napadá mě více věcí. Tak co tam bylo?“

„Šlo o volby. Budou se konat v Argsbow a Zetar prohlásil, že pokud vyhraje, už tam zůstane. To pro Bilatora znamená jediné – ztratí hlavní slovo ve svém městě.“

„Proč chce Zetar Argsbow za hlavní město? Sám jsi říkal, že má nevýhodnou pozici.“

„Tardit mu v tomto hraje do ruky. Nesmyslně vytáhli do předem prohrané bitvy a sami se tak oslabili. Zetar proti nim chce vytáhnout od Arthova svržení, ale teď k tomu nastaly ideální podmínky. Potom chce pokračovat do Kyrbitu a dobýt jeho západní část, aby se zbavil nepřítele na severu a západě. Tam nastaly také ideální podmínky. Podle posledních zpráv táhne velká část vojska na Nevrit. Mimo to jsou jejich centra věčně rozhádaná a je nepravděpodobné, že by se podpořila. Kyrbit je na pokraji občanské války.“

„Zní mi to jako příliš velká souhra náhod.“

„Myslíš, že v tom má prsty Zetar?“

Iryn přikývl.

„Za měsíc připravit něco tak velkého? To zní skoro nemožně. Ale já nejsem ten, kdo ti na toto může dát odpovědi. Měl by ses zeptat Zetara.“

„Jo, při jeho současném postoji vůči mně, mi určitě odpoví,“ odpověděl Iryn ironicky.

Skalv jen pokrčil rameny.

Iryn ztišil hlas. „Pamatuješ si, jak jsi mi kdysi říkal o Ztracených legendách?“

„Jistě, proč se ptáš?“

Iryn dlouho hleděl do ohně, než odpověděl. „To bych si měl nechat raději pro sebe,“ naznačil.

„Tys je...?“ zašeptal Skalv užasle.

Iryn přikývl. „Na okraji je pergamen ohořelý. Pokusil se ho někdo někdy zničit?“

„To netuším. Zřejmě ano. Ale to mi nezní jako otázka, kvůli které stojí za to riskovat, aby někdo zjistil, že jsi porušil zákon.“

Iryn se usmál. „To nejspíš žádná z nich. Ale stejně...“ Nechal konec věty vyznít do ztracena. „Proč se jim říká právě *Ztracené legendy*?“

„Protože pro všechny lidi kromě vládců je jen legenda o tom, že tyto legendy existují. Máš nesmírné štěstí, že sis je mohl přečíst, zvláště když jsi pořád ještě naživu.“

„To je sice pěkné vysvětlení, ale pochybuji, že jejich autor věděl, že zůstanou jen u vládců.“

„Mýlíš se. Autor se prý sám rozhodl, že ty příběhy budou číst jen vládcí.“

„Ale jaký to má význam? Jsou to nic neříkající nesmysly.“

„Jak to mám vědět? Já nejsem autorem.“

„Je to aspoň nějaká tradice? Musí si to přečíst při nástupu?“

„Ne. Swam neměl tušení, že si je může přečíst. A pochybuji, že Arth to věděl. Dokonce se zdá, že je to zapomenuto už několik set let.“

„Ty jsi je četl?“

„Jsem snad vládce?“

Iryn se ušklíbl. „A já snad ano?“

„Ne, osobně jsem je nikdy nečetl.“

„A víš aspoň, kdo je jejich autorem?“

Skalv si povzdechl. „Řeknu ti to jen proto, že jsi mi prozradil, že jsi je četl. Ale nepřikládej tomu velký význam. Nikdo to nemůže potvrdit ani vyvrátit.“

„Tak kdo to je?“

„Za autora je považován sám Aryv. A pokud je známo, pro vládce se tyto legendy staly ztracenými s posledním z Aryvova rodu.“

Iryn na Skalva užasle pohlédl. Najednou ho napadla bláznivá myšlenka. „Nemohl bych s ním být příbuzný? Vypadá to, že je nečetl nikdo mimo jeho rod.“

„To hraničí s rouháním. Říkal jsem ti přece, ať tomu nepřikládáš nijak velký význam. Připomínám, že už jsi několikrát za hranicemi byl a toho Aryvův potomek není schopen.“

„No jo,“ povzdechl si Iryn. „Ale bylo by pěkné mít takové předky.“

„Jdi spát,“ řekl Skalv. „Zítřka vyrazíme brzy ráno a ty máš za sebou dlouhou cestu.“

Iryn přikývl a zalezl do stanu. Než usnul, ještě chvíli poslouchal, jak kapky bubnují na jeho stan a přemýšlel o tom, jaké by to bylo, kdyby byl Aryvův potomek. Ale Skalv měl pravdu. Nemohl jím být.

Na druhý den jeli se Skalvem vedle sebe mlčky, jako by jim došla slova. Iryn netušil, co se staršímu mágovi honí hlavou, i když předpokládal, že se to bude týkat Ztracených legend, zatímco on sám uvažoval o *náhodách*, kterých Zetar využíval. Chtěl znát pravdu, ale pokud ji znal jen místovládce, velké šance si nedával.

Nakonec pobídl koně a zařadil se veliteli po boku. Než promluvil, ještě se zhluboka nadechl, aby se přinutil ke klidu. Protivila se mu formálnost, s jakou s ním musel jednat. „Pane, Skalv mi říkal o vašem výbojném plánu a okolnostech, které se náhle obrátily k lepšímu. Jen jsem se chtěl zeptat, zda v tom nehrajete svou roli?“

Zetarovi se po tváři mihl úšklebek, který Irynovi jako odpověď stačil, i když se mu jinak dostalo odmítavého postoje. „Dovedeš si představit, kolik bych ztratil času, kdybych odpovídal na dotazy každému řadovému vojákovi?“

Iryn zpomalil, aby se dostal vedle Skalva, ale nemohl si odpustit ještě poslední poznámku. „Nevidím, že by se tě ptal ještě někdo.“

„Co ses dozvěděl?“ zajímal se Skalv.

„Odmítl mi cokoliv říct, ale vypadá to, že si vážně zařídil, aby Tardit napadl Argsbow a Kyrbit vytáhl proti Nevritu.“

„Jak by to udělal?“

„Můžu jen hádat, ale nenapadá mě nic lepšího, než že mu před zvědem z Tarditu uklouzlo, že je Argsbow oslabené a našeho zvěda v Kyrbitu využil, aby Kyrbit zaútočil na Nevrit.“

„No, vidím, že hlupáka jsem z tebe nevychoval.“

Iryn se zazubil.

Postupovali poměrně rychle, alespoň než o dva dny později překročili hranice a cestu jim začaly komplikovat neprostupné lesy, jež zabíraly velkou část Tarditu. Ne nadarmo byl Tardit nazýván *Lesní země*.

„Za jak dlouho budeme v hlavním městě tímto tempem?“ zeptal se Iryn jednoho večera, když si rozkládal pokrývky u kořenů jednoho stromu – na stany bylo v lese příliš málo prostoru. Na druhou stranu už ani nebyly tolik potřeba, poněvadž déšť zanechali na hranicích své země.

„Nemůžeš Zetarovi dávat za vinu, že město Lard leží za lesem,“ odpověděl Skalv, kterému neuniklo podráždění v hlase bývalého žáka. „Ale řekl bych, že tak za dva, tři dny. Jsme asi v polovině cesty Tarditem.“

„Jak to poznáš? Všechny ty stromy vypadají stejně.“

„To ano, a proto je lepší orientovat se podle zvířat nebo hub. Už dvě hodiny jsem neviděl ani jednu srnku, což znamená, že jsme velmi daleko od mýtin a luk, tedy i od měst. A pokud jsme neodbočili, tak jediné místo, které těmto podmínkám odpovídá, je zhruba uprostřed naší cesty Tarditem. A že jsme neodbočili ze správného směru, poznám podle jiných zvířat. Podívej, veverka,“ ukázal na malé zrzavé stvoření v koruně jednoho dubu. „Tu více na jihu nenajdeš. A kdyby ses zeptal Zetara –

no, pokud by ti odpověděl – tak by ti řekl, že on se řídí hvězdami. Každý má svůj způsob, jak najít správnou cestu.“

„Jaký je vlastně Lard?“

„Zvláštní. Je to jediné místo, kde jsou krom měsíce uctívání i jiní bohové...“

„Nebeské peklo, já vím. Ta jejich rada desítek mužů a žen... Ale měl jsem na mysli, jak vypadá. Jakou má strukturu. Víš, kdyby mě zase napadl nějaký plán, jak zmenšit ztráty,“ dodal Iryn s úsměvem.

„Zetar by tě stejně neposlechl.“

„Tak s tím návrhem přijdeš ty.“

Skalv si odfrkl. „Tady není problém v tobě. Zetar je paličatý a povede armádu jen tak, jak sám uzná za vhodné. Přijdi se sebelepším nápadem a on ho zamítne jen proto, že to nevymyslel sám.“

„Stejně bys mi to mohl říct. Mohl bych zorganizovat vlastní plán, bez jeho vědomí.“

Skalv sklopil hlavu, jak usilovně přemýšlel. „Dobrá. Před pár lety jsem plnil úkol a byl jsem právě ve městě, když je napadl Kyrbit. Jejich největší slabinou je západní brána. Směřuje k moři, odkud nebezpečí nehrozí a je tam proto, aby v případě ohrožení města mohli dovnitř vlci, kteří mají ohradu až na samém pobřeží. Proto ji zpočátku útoku nechávají otevřenou. Poplach je slyšet až k ohradě, která je střežená vojáky a jeden z nich vlky vypustí. Kdyby vlky poslali kolem hradeb, přímo na útočící armádu, tak nepřítel nejspíš porazí, ale přijdou tak o všechny vlky. Takto projdou západní branou a připojí se k obráncům, aby mohli zaútočit až v ten pravý čas.“

„Takže by malá skupinka mohla nepozorovaně proniknout do města?“ zeptal se Iryn.

„Bezesporu. Ale když nezavře bránu, bude mít v patách vlky. Když ji zavře, vlci zničí armádu před branami, i za cenu existence svého druhu. Ale pokud by ses skutečně dostal do města a šikovně vyřešil problém s vlky, první, co bys měl udělat, by bylo dostat se k druhým hradbám, které mají jen

jedinou bránu a to na západní straně. Za nimi je jen chrám, ale kolem něj je dost prostoru, aby se celá armáda – pokud jsou prolomeny přední hradby – mohla stáhnout. A opět mají k dispozici výhodu. Jde vlastně o podobný systém jako v Argsbow. Ale kdybys rozbil bránu, aby se nedala zavřít, hradby by už tolik neznamenal.

„Co kdybych ji radši zavřel, s naší skupinkou uvnitř?“

Skalv zavrtěl hlavou. „Lepší bude, když ji poškodíte a stáhnete se. Vládce má kolem sebe ozbrojenou družinu, která by vás pravděpodobně napadla v momentě, kdy byste se věnovali jejich spolubojovníkům před bránou.“

„Jak velká je ta ozbrojená družina? Mohli bychom třeba zavřít bránu a než by se ostatní začali stahovat, vtrhli bychom do chrámu a pobili bychom je.“

Skalv zaváhal. „Asi dvacet nejlepších vojáků. Vytrvalých a dobře vycvičených.“

„Skvělé! S dvaceti vojáky nebude těžké proniknout za hradby.“ Přetáhl přes sebe pokrývku a otočil se ke Skalvovi zády, aby dal najevo, že jejich rozmluva skončila.

„Stejný paličák jako Zetar,“ zašeptal Skalv a přestože nesouhlasně zakroutil hlavou, hrál mu na tváři úsměv.

„Vojáci, připravit!“ křikl Zetar, když se o dva dny později začaly stromy rozestupovat. Mohutné duby zde nahradily jabloně a hrušky, úhledně vyrovnané do řad. Monotónnost lesnaté krajiny narušily skalky a potůčky a potvrdila se i Skalvova slova, že se srny zdržují poblíž luk. „Všichni znáte své rozkazy?“ ujišťoval se velitel.

Armáda sborově přikývla.

„Výborně. Za okamžik se ocitneme na louce, kde leží hlavní město, Lard. Od té chvíle si nemůžeme dovolit ani nejmenší zdržení nebo dokonce chybu. Skalve, naved' své muže zleva. Genskere, ty zprava. Nejprve je zkusíme vylákat. Na odpočinek máte půl hodiny.“

Iryn následoval Skalva a dva tisíce vojáků lesem vlevo. Na druhou stranu vyrazil stejný počet vojáků pod velením Zetarova zástupce, Gensкера. Místovládce tak zanechali jen s tisíci muži.

„Jak je chce Zetar vylákat?“ zeptal se Iryn.

„Tím, že vyjede s hrstkou mužů a vlajkou, aby to vypadalo, že chce vyjednávat.“

„Vyšlo mu to někdy?“

Skalv zavrtěl hlavou. „Ne, nikdy. Kdo by taky k vyjednávání posílal celou armádu? Obvykle mu vyjedou naproti jen dva nebo tři poslové. Ale říkal jsem ti, že Zetar si nic vymluvit nedá.“

Společně dorazili až na místo, kde si podle Zetarových pokynů měli odpočinout. Zde se Iryn odpojil spolu s třiceti jezdci, které si předem vybral – museli to být muži, kteří slepě nenásledují každý Zetarův rozkaz.

Nechali ostatní, aby dál postupovali podle plánu, aniž by cokoliv tušili, a dál se prodírali podrostem na západ. Po celou dobu se Iryn nepřestával ohlížet k městu, v domnění, že vymezený čas už uplynul a aryvitská armáda vyrazí ze svého úkrytu každou chvílí.

Ještě než stanuli na samém okraji lesa, uvázali své koně, načež přešli k posledním stromům a před nimi se rozprostřela ohromná louka, zelenající se nesčetnými travinami. Na opačném konci stál dřevěný srub, z jehož komínu navzdory teplému dni stoupaly drobné obláčky kouře, a ohrada, jíž se proháněly temné stíny. Kolem celého prostoru se pohybovalo také zhruba deset lidí. Na pozadí toho všeho se jako zrcadlo leskla modrá hladina moře a zářivý odraz slunce.

Iryn si ze zad shodil luk a sáhl po šípů. „Za mnou,“ pobídl vojáky a příkrčený se rozběhl ke stavbě. Museli být rychlí, ale zároveň si museli dát pozor, aby je nezahlédli vojáci z města. K tomu jim naštěstí aspoň trochu napomáhalo zvlnění krajiny.

Když přeběhli tři čtvrtiny louky, Iryn zamířil lukem na nejbližšího strážného a vystřelil. Muž ani nehlesnul a sesul se k zemi. Potom už stanuli před srubem, jež je skryl zrakům

strážných. Zastavili, aby popadli dech a polovina se vydala podél budovy vpravo, zatímco Iryn ještě chvíli počkal, než vedl druhou skupinku zleva, kde hned vedle srubu stála ohrada s vlky. Aryvitští vojáci ihned vystřelili na druhou stranu, aby zabili dvojici vojáků, kteří se o něčem dohadovali. Několik šípů však zasáhlo a zranilo také vlky, kteří se okamžitě pustili do bolestného vytí a upozornili tak zbylé strážné, že něco není v pořádku.

Iryn se obával, že by něco takového mohlo nastat, a tak si vyhlédl muže stojícího u branky do ohrady a vystřelil po něm dřív, než vlky stačí pustit. Zasáhl jej jen do ramene a muž odstranil kolík, který branku držel zavřenou.

Iryn zaklel, přehodil si luk přes rameno a vyskočil na ohradu. Byl odhodlaný rozběhnout se mezi vlky na druhou stranu, aby nestihli utéct, ale to už ke své nesmírné úlevě spatřil, že druhá skupinka právě vybíhá zpoza srubu a měla by proto sama dosáhnout branky dříve než on. Našel si dalšího vojáka, který už proti nim běžel s mečem v ruce a vystřelil po něm. Zasáhl jej do nohy a hned vzápětí vojáka zasypala malá sprška šípů, když ho zpozorovali další aryvitští vojáci.

„Deset mužů zůstane a bude hlídat, aby vlky nikdo nepustil,“ zavelel Iryn, když padl i poslední tarditský voják a branka byla opět zajištěna. „Zbytek se se mnou vrátí do lesa. Kdybychom chtěli do města naběhnout přímo odsud, byli bychom příliš na očích a nejspíš by jim taky došlo, že na vlky nemohou spoléhat.“

V doprovodu dvaceti mužů vykročil zpátky k lesu. Byl spokojený, že se vše obešlo beze ztrát, ale upřímně řečeno, s ničím jiným ani nepočítal. Bylo jich třikrát víc a měli výhodu momentu překvapení. Zapochyboval jen jedinkrát – když se mu nepodařilo zabít vojáka u branky. V bitvě by zásah do ramene byl přijatelný, ale teď, když potřebovali, aby vše vycházelo dokonale, si vyčítal, že raději šíp nepodržel o chvilku déle a nezamířil pečlivěji.

Sotvaže dorazili k prvním stromům, ozvaly se z města zvony bijící na poplach. „Do sedel!“ rozkázal Iryn a vyhoupl se na vlastního koně. Otočil ho a patami pobídl do cvalu, což bylo nejvyšší tempo, jaké si mezi stromy mohli dovolit. I tak už riskovali, že se některý kůň zraní o kořeny, ale bylo potřeba se dostat nepozorovaně a co nejrychleji k hradbám.

Cesta lesem se nakonec obešla bez potíží a sotva se ocitli na volném prostoru, koně vyrazili tryskem k městu. Západní brána byla stále otevřená, přesně jak říkal Skalv.

Najeli do města. Okamžitě poznali, že kamenné hradby jsou to jediné, čím se může pyšnit – domy byly zchátralé, zpravidla z hnijícího dřeva, se slaměnými střechami a okny beze skla, takže jedinou ochranu před živly mohly poskytovat jen dřevěné okenice. Ale především byly ulice cítit směsicí odporných zápachů. Částečně jako trus, částečně jako nějaká zdechlina a částečně jako něco, co Iryn nedokázal určit.

Bránu hlídali dva vojáci, ale než se stačili vzpamatovat z nenadálého útoku, dva jezdci jim svými meči sťali hlavu. Nezastavili se a pokračovali po písčité cestě dál do středu města. Domy byly roztroušené sem a tam, takže mezi nimi museli kličkovat, ale brzy se cesta narovнала a mířila přímo k otevřené bráně vnitřních hradeb, kterou střežila další dvojice vojáků.

Skupinka aryviťanů opět popohnala své koně k větší rychlosti, aby vojáci nestihli bránu zavřít.

Muž vedle Iryna si ze zad shodil luk a prostřelil prvnímu strážci hrdlo. Iryn se ho chystal napodobit, ale dřív než stačil sáhnout po zbrani, prosvištěl mu kolem hlavy jiný šíp a zasáhl druhého muže u brány do prsou.

Projeli klenutým obloukem a dva muži ihned sesedli a ujali se kol, sloužících k uzavření brány. Zbytek vyběhl na hradby, odkud po nich začala střílet šestice mužů, kteří však proti přesile neměli nejmenší šanci.

Tři aryviťští vojáci zůstali sedět na hradbách, s holení prostřelenou šípem, stejně jako dva další, kteří byli zasaženi do břicha. Přežili ale všichni. Zbytek se shromáždil za teď už

zavřenou bránou, připraven vyrazit proti ozbrojené družině vládce Tarditu.

Iryn se skláněl nad jedním z mrtvých obránců. Už když spatřil vojáky u brány, něco se mu na nich nezdálo, ale teprve teď si je mohl v klidu prohlédnout a okamžitě mu došlo, co je špatně. Neměli na sobě zelené uniformy, jako ostatní vojáci Tarditu. Byli oblečení do temně rudé.

Seběhl dolů ke svým vlastním mužům. „Zdá se, že nejsme jediní, kdo se pokouší dobýt střed města. Ti vojáci,“ ukázal na hradby „mají kyrbitské uniformy. Dva muži půjdou se mnou, ale zbytek počká tady. Když se nevrátíme do deseti minut, víte, že nám nalíčili past. Když poběžíme, máme je v patách,“ dodal, aby odlehčil situaci.

Vybral si dva vojáky, aby minimalizoval ztráty pro případ pasti, a zamířil k velkému kamennému chrámu s ostrými rysy a dvěma vysokými věžemi, které se jako ruce nedočkavého dítěte vypínaly k obloze. Koně nechali u brány.

„Pane, co myslíte, že tu pohledávají kyrbitští? Myslíte, že o nás vědí?“ zeptal se jeden z vojáků.

„Teď už určitě ano,“ řekl Iryn a ukázal na velká okna chrámu. „Museli by být hodně zaneprázdnění, aby si nevšimli příchodu dvaceti vojáků. Otázkou je, jestli tady jsou, protože čekali, že přijdeme i my.“

„Jak by to zjistili?“

„Netuším. Ale poslední dobou už mě nic nepřekvapuje. Dřív jsme znali magii jen tak, že ji někdo použil. Nyní nám dává najevo, že to ona řídí svět. Začíná se projevovat sama od sebe, takže možná kyrbitským ukázala výjev z budoucnosti, nebo tak něco.“

„Pane? Mluvíte o magii, jako by to byla nějaká bytost.“

Iryn se ušklíbl. Nemohl si nevzpomenout na Ztracené legendy, kde Černá Magie byla děsivou stvůrou. Zvláštní, že to řekl právě tak. Měl na mysli, že magie ve světě funguje samostatně. Nedovedl si představit, že by to byla žijící bytost.

Copak by ji snad potom mohli využívat? „Tak to je pořádný nesmysl. Špatně jsi mě pochopil.“

Vystoupali po schodech a prošli vysokými dvoukřídlými dveřmi z bronzu. Ty se za nimi hned vzápětí zavřely, až celá budova zaduněla. Byli očekáváni.

Ozvaly se dvě tlumené rány a po stěnách se rozhořely pochodně, které osvětlily celou hlavní loď chrámu. Kousek před Irynem klečel vychrtlý starý muž s bílými vlasy a vousy a nesčetnými vráskami v obličejí. Za ním stála Irynovi dobře známá postava s opálenou pletí, blondatými vlasy a malýma černýma očima, která vládci Tarditu tiskla ke krku čepel meče.

„Krowe,“ zašeptal Iryn užasle.

Krow se na něj zašklebil. „Tak se zase vidíme.“

„Co tady děláš?“

„Čekám na tebe.“

V neblahé předtuše se Iryn ohlédl přes rameno a spatřil svůj doprovod ležet na zemi. Oba měli v hlavě po třech šípech. Vrátil se pohledem ke Krowovi, který ukázal prstem nahoru. Tam na něj přes zábradlí mířilo šest mužů v červených uniformách.

„Ale proč?“ nechápal Iryn. „Proč jsi pomáhal Arthovi v útěku? Proč jsi nás tady přepadl...“ Znovu se podíval na šestici vojáků v rudém. „Ty jsi z Kyrbitu,“ zašeptal.

Krow se zazubil.

„Ale vždyť se známe léta! Od dětství! Copak sis za tu dobu nevypěstoval vztah k Aryvitu?“

„Vztah k Aryvitu?! Copak si zaslouží mou oddanost země, která víc podvádí a vraždí, než měří sílu v čestných soubojích?“

„Tak proč jsi pomáhal Arthovi? Vždyť to co tvrdíš, platí nejvíc o jeho zemi! A co s vámi měl vlastně společného? Ve všem, co dělal, hrál svou roli i někdo z Kyrbitu.“

Krow se zamračil. „Ve všem ne! Swamova smrt byla čistě jeho záležitost. Ale jinak platil dobře, abych mu sháněl lidi v Kyrbitu.“

„Přišel aspoň o nohu, když jsem ho střelil?“ zeptal se Iryn s nadějí v hlase.

Krow se zasmál, až nevědomky přitlačil na meč, takže vládci Tarditu začala po krku stékat krev. „Ne, ten parchant toho vydrží dost. Sám si ten šíp vytáhl, jen co jsme zmizeli v horách. Ani při tom nemukl. Je živý a zdravý – tedy pokud nepotkal někoho jiného, kdo by ho chtěl zabít – a vrátil se do Akylu.“

„Proč mi to říkáš?“

„Myslíš si, že ho mám rád? Ne a naše spojení už skončilo.“

„Vážně? Kvůli našemu přátelství ne?“

„Žádné není. Jsi Aryviťan! Nepřítel.“

„Ale no tak, snad jsme toho prožili dost, abychom se teď nějak domluvili. Odsud se nedostaneš, přes všechny tarditské a aryvitské vojáky.“

„Sem jsem se bez podpory armády taky neměl dostat. Nemusíš se bát, dostanu se odsud živý a o tvou pomoc nestojím.“

„Ale budeš to mít snazší, když ti pomůžu. A koneckonců, dlužím ti to, že jsi mi tehdy pomohl dostihnout Reiva. Zradil jsi kvůli mně vlastní zemi.“

Krow zavrtěl hlavou. „Tak to nebylo. Je Vyrbit. Já jsem z rodu Kyrbitů. Naše rody se moc v lásce nemají. A nebyl jsi to ty, komu jsem pomáhal, ale Arth.“

„Arth to po tobě chtěl?“

„Co sis myslel? Že Reiv je takový hlupák, aby se podepsal celým jménem?“ Znovu se zasmál. „Celé to byl Arthův plán. Reiv o druhém vzkaze nevěděl.“ Pohlédl na muže u svých nohou. „Poslyš, ne že by se mi s tebou špatně povídalo, ale asi bychom měli přejít k důvodu, proč tu vlastně jsme. Tak odhod' zbraně!“

Iryn se ušklíbl. „Proč bych to dělal?“

„Protože jinak zemře!“ Zatřásl s vládcem Tarditu.

„To mi nedává smysl. Proč by mi na něm mělo záležet?“

„Tak ty to nevíš!“ zasmál se Krow. „On ví, proč se kolem tebe děje to, co se děje.“

„Co by se kolem mě mělo dít? Prožívám normální život, jako všichni ostatní.“

„Dobrá. Tak já ho...“

„Prosím!“ zachraplal vládce Tarditu. „Pomozte mi.“

Iryn mu pohlédl do očí. Co by mu vládce mohl říct? O čem Krow stále mluví? Aby získal čas, zeptal se: „Co jsi vůbec pohledával celou tu dobu v Aryvitu? Měl jsi nějaký dlouhodobý úkol?“

„A myslíš si, že bych ti to řekl, kdyby ano? Ale byl jsem tam jen jako zvěd.“

„Proč tedy Kyrbit nevyužil nepokojů, jaké Arthův odchod musel vyvolat?“

Krow se zamračil. „Už jsi musel slyšet, že naší zemi hrozí občanská válka.“

„Ano, ale na Nevrit útočíte.“

„Jak tohle víš?“

Iryn si v duchu vynadal, že nebyl opatrnější. „Od našich zvěďů v Nevritu,“ vymyslel si rychle.

Krow se netvářil, že by mu příliš věřil, ale přesto odpověděl: „Čas od času se objeví šance porazit tak nenáviděného nepřítele, že dokáže sjednotit i naši zemi. Aryvit pro nás není takovým nepří...“

Iryn vykřikl jediné magické slovo a vrhl se na Krowa, jenž v tu chvíli upustil do ruda rozpálený meč a díval se na zarudlou ruku. Povalil ho a sáhl po noži v botě, ale sotvaže ho sevřel, použil proti němu Krow totéž kouzlo, co on, takže musel nůž rychle odhodit.

„Bez nápadu?“ zavrčel Iryn. Udeřil Krowa loktem do brady, skulil se z něj a tasil Arytus, jímž obloukem udeřil do Kyrbitanovy lebky. Ani se nesnažil vstát, jen před sebe rychle přitáhl mrtvé tělo. Vzápětí se do něj zavrtalo šest šípů. Jeden z nich prošel skrz a škrábl Iryna na pravé tváři, těsně pod okem. Nevšiml si drobné ranky, shodil ze sebe mrtvé tělo a běžel ke schodům na terasu s lučištníky. Dalších šest šípů jej minulo jen

o vlas, ale potom jej kyrbitským vojákům skryla dřevěná prkna pod jejich nohama a on byl na chvíli v bezpečí.

Opatrně vystoupal na vrcholek schodiště, kde už ho čekali vojáci s meči v ruku. Tři vpravo od něj, tři vlevo.

Iryn se dlouho nerozmýšlel a vrhl se na trojici vlevo, aby vojákům nedal šanci zaútočit z obou stran najednou. Srazil meč jednoho z nich stranou a povalil celou trojici na zem. Dřív než se stačili vzpamatovat, rozběhl se po terase k jejich lukům. Za sebou vnímal dusot jejich nohou, ale snažil se ho ignorovat. Sebral luky a hodil je dolů, načež sám přeskočil zábradlí. Zachytil se jej, jak nejníž to šlo, aby byl pád k zemi co možná nejkratší, a pustil se.

Ztěžka dopadl na podlahu o tři metry níž. Ve stejné chvíli se od brány začalo nést divoké bušení pěstí. Ani si neuvědomil, kolik času strávil řečmi s Krowem. Zvedl se a proskočil jedním z vysokých oken ven.

Aryvitští vojáci se po něm zmateně ohlédli a pak oknem vtrhli dovnitř a vrhli se na nepřátele, kteří neměli proti přesile nejmenší šanci. Potom otevřeli i bránu.

Z temného kouta se zvedl malý shrbený stín a šouravým krokem se vydal od chrámu pryč.

„Stůj!“ řekl Iryn. „Kam si myslíš, že jdeš?“

„Nemyslete si, že neumím projevit vděčnost, když mi někdo zachrání život, mladý muži.“ Vládce Tarditu se zarazil uprostřed kroku. „Mohl byste mě doprovodit? Prosím.“

Irynovi se příliš nechtělo, ale přesto poslechl a šel starého muže podepřít.

„Děkuji. Půjdeme k hradbám, ano?“

Pomaloučku přešli přes nádvoří k bráně, za níž se už ozýval zvuk bitvy. Prostranství bylo prázdné, až na mrtvé kyrbitské a zraněné aryvitské vojáky.

„Ach, zdá se, že vaše armáda už vnikla do města. Uznávám, že bylo chytré zavřít před našimi vojáky bránu. Teď po schodech nahoru.“

Iryn poslechl a vyvedl starce na hradby.

Pod nimi zuřila bitva. Zeleně uniformovaní vojáci se tísnili u brány, která jim zůstávala uzavřena a nutila je tak čelit přesile aryvitských vojáků, která plnila ulice před nimi. Nebylo pochyb o tom, že tuhle bitvu Tardit vyhrát nemůže.

„Jistě jste si všiml, mladý muži, že jsem dost ochraptělý. A já si všiml, že ovládáte magii. Mohl byste mi tedy ještě jednou pomoci a zesílit má slova tak, ať je slyší celé město?“

Iryn poněkud zaraženě přikývl a vyslovil magická slova. „Můžete mluvit.“

Vládce si odkašlal a jeho hlas se rozezněl krajinou. „Dost! Ukončete ten boj! Stejně nemá smysl. V první řadě je naše porážka nevyhnutelná. A zadruhé – vzpomeňte, že jsme kdysi byli jedna země, bez konfliktů, bez válek. Jakožto vládce Tarditu tedy vyhláší, že se podřizujeme Aryvitu.“ Potom se otočil a šouravým krokem se vracel k chrámu.

Iryn chvíli jen stál na místě a přemýšlel, co bývalý vládce Tarditu svými slovy mínil. Ukončil kouzlo a rozběhl se za ním. „Počkejte! Dlužíte mi pár odpovědí!“

Vládce se otočil. „Nedlužím vám vůbec nic. Řekl bych, že jsem právě zachránil život pár stům vojáků vaší země.“

Kapitola 9. – Rozpory

Ve velitelově stanu, ležícím hned vedle východní brány do města, se sešlo více lidí, než Iryn očekával. Zahlédl pochopitelně Zetara a jeho zástupce Genskera, stejně jako kapitány jednotlivých oddílů. Z přítomnosti všech, kteří vnikli do města ze západu, nebylo těžké odhadnout, co bude hlavním tématem této schůze.

„Kde je Skalv?“ zeptal se Iryn zmateně. Jeho učitel přece vedl celé jedno křídlo armády, tak by tu měl být.

„Má momentálně jiné starosti. Ale ty, Iryne, bys měl raději přemýšlet o sobě a o svém provinění,“ pokračoval Zetar. „Neuposlechl jsi přímý rozkaz svého nadřízeného a je mi jedno, že nám to možná zjednodušilo cestu k vítězství. Tvé chování za poslední měsíc hraničilo s dezercí.“

Iryn přimhouřil oči a podíval se na velitele, ale jinak mlčel a čekal, co z něj vyleze.

„Co tě vedlo k tvým neuváženým činům v průběhu této bitvy?“

Neuváženým činům! Vyhrál jsem ti bitvu, ty zmetku! A ty mě za to ještě pověšíš... V Irynovi začínal kypět vztek a byl v pokušení odpovědět Zetarovi, že to byla jeho paličatost, ale to už by asi opravdu riskoval vlastní život, zvláště s ohledem na velitelův postoj k němu v poslední době. Ovládl se proto a pokorně odvětil: „Nic, pane.“

„Vojáci, co mi k tomu řeknete vy?“

„Za celou akci přebírám zodpovědnost já a pouze já! Ti muži jen plnili rozkazy,“ přerušil ho.

„To zní jako pěkná obhajoba, vojáku,“ řekl Zetar „ale oni nemají poslouchat tvé rozkazy. Mají poslechnout mě nebo ... Skalva. Pověz pravdu, Iryne. Hrál v tom tvůj učitel magie svou úlohu?“

„Mám rozhodnout zda, potrestáš mého nejlepšího přítele nebo třicet dobrých vojáků? Odmítám odpovědět. Zajisté uznáš, že

nemůžeš rozhodnout, kde je pravda a proto ani potrestat jednu či druhou stranu.“

„Tím jsi ovšem odmítl poslušnost svému veliteli a vládci. Už podruhé. Okamžitě se vrátíš do Argsbow. Na tomto tažení už nebudeš mít žádný podíl a o tvém trestu rozhodnu po návratu. Na opuštění vojska máš čas do setmění. Jakmile budeš připraven na cestu, přijdeš se naposled ohlásit do tohoto stanu.“

Iryn přikývl a s hlavou hrdě vztyčenou opustil stan. Byl vlastně rád, že Zetar takto rozhodl. Alespoň se od něj mohl s čistým svědomím vzdálit. Zhluboka se nadechl a zauvažoval, kde asi může být Skalv. Rozhodně si s ním potřeboval promluvit ještě před svým odchodem. Krow mu dal příliš mnoho námětů k přemýšlení. Nechal proto svého koně i s věcmi uprostřed tábora a vydal se do města.

Skalva našel jen pár metrů za bránou, jak rozděluje úkoly vojákům, kteří ve městě měli zůstat jako dočasná posádka. Když ho spatřil, rázem zvažněl. „Říkal jsem ti, že Zetar nenechá jen tak, když zkusíš něco na vlastní pěst. Ať už to vyjde nebo ne.“ Znejistěl. „Jak rozhodl?“

„Snad abychom si promluvili trochu stranou, nemyslíš?“ navrhl Iryn. „Mohla by taky padnout jistá slova, která by neměli vojáci raději slyšet.“

Skalv se zamračil. „Možná si dovoluješ už příliš. Ať už se k tobě Zetar chová s nadřazeností nebo ne, je to tvůj velitel.“ Pousmál se. „Přesto chápu tvé reakce i obavy, proto ti vyhovím.“

Společně odešli za tábor a usadili se mezi stromy na kraji lesa.

„Tak,“ vyzval ho Skalv „povídej!“

Iryn ještě přelétl očima okolní stromy, jestli tam třeba Zetar nerozmístil hlídky, a pak začal: „Zetar chce o mém trestu rozhodnout po návratu, prozatím mě jen stáhl z tohoto tažení.“

Skalv tázavě zvedl jedno obočí. „Myslel bych, že budeš víc zuřit. Koneckonců toto tažení jsi vyprovokoval ty sám, i když ho plánoval i Zetar.“

„Pomohl jsem zvítězit v Tarditu. Myslím, že když nebudu u obsazení části Kyrbitu, přežiju to.“

„A co průjezd vítěznou krajinou? Získávání věrnosti od měst, která leží na sever i na jih odsud, možná i nějaká ta šarvátká s nimi?“

„Cože?“ nechápal Iryn.

„Chlapče, chlapče.“ Skalv zakroutil hlavou. „Snad sis nemyslel, že porážkou Lardu všechno končí? Že bychom dobytím jednoho města získali celou zemi?“

„Ale vždyť... Vždy jsem slýchal, že k dobytí země stačí porazit její hlavní město! Vtloukají nám to do hlavy od pěti let!“

Skalv se srdečně zasmál. „To ano, ale jde jen o to, že do hlavních měst se soustředí armáda. Poraz je a máš vládu *téměř* ve svých rukou. Ale ostatní města se k tobě nemusejí přidat. Většina to udělá, protože vědí, že nemají naději vyhrát. Oblastní posádky jsou jen malé. Ale i tak čas od času dojde k menším...“ chvíli hledal správné slovo „komplikačním.“

Iryn se zahleděl do dále a pokrčil rameny. „I tak si myslím, že za úspěch tažení vděčí Zetar jen mně. Třeba mu to jednou dojde. A pokud ne, nic by na tom asi nezměnilo, kdybych mu pomáhal dál. Tak aspoň můžu být daleko od něj.“

Skalv pomalu přikývl.

Iryn prohrábl nohou listí spadané na zemi. „Ještě bys měl něco vědět,“ řekl opatrně. Váhal, jak by to měl svému učiteli sdělit. „Zetar nějak vytušil, že bys v mém plánu na dobytí Lardu mohl být zapleten i ty. Ptal se mě na to a já jsem mu odmítl odpovědět. Proto na tomto tažení končím. Je ale nad slunce jasnější, že se bude ptát i tebe. Ve svém vlastním zájmu mu řekni, že o tom nic nevíš. Mou situaci bys tím nijak nezlepšil, jen by sis přidělal trable.“

Skalv se zamračil. „Proč jsi mu to neprozradil? Víš dobře, že se mnou vychází lépe než s tebou, takže by trest zřejmě nebyl tak přísný ani pro jednoho.“

Iryn pokrčil rameny. „Nevím. Asi jsem chtěl mít jistotu, že vedle něj zůstane někdo, kdo nemá v hlavě kamení.“

Skalv nesouhlasně zavrtěl hlavou, ale jinak Irynova slova nekomentoval. Raději změnil téma. „Co měla znamenat ta kyrbitská těla nahoře?“

Irynovi se zablesklo v očích. Vzpomněl si na ten okamžik, kdy vstoupil do chrámu a před ním se vynořil jeho přítel z dětství. „Krow,“ zašeptal.

„Krow?“ podivil se Skalv. „Ten přece utekl za hranice. Jak by se mohl dozvědět o našem tažení a upozornit na ně Kyrbitany včas, aby nás stihli předběhnout.“

„Nevím, jak o nás věděli,“ odsekl Iryn „ale vedl je Krow. Vypadá to, že jsme celou dobu měli mezi sebou špeha z Kyrbitu.“ Ušklíbl se. „Tvrdil mi, že se kolem mě mají dít nějaké zvláštní věci.“

„A nedějí snad? Nemohl mít na mysli Ztracené Legendy?“ zeptal se Skalv šeptem.

Iryn sebou trhl. To ho nenapadlo. „Jak by se ale mohl dozvědět...“

„A jak mohl vědět, že nás má čekat tady? Když o tom přemýšlím, ať už myslel cokoliv, měl pravdu. Ta kniha, učitel magie ve dvaadvaceti...“

„O tom jsi přece rozhodoval ty,“ připomněl mu Iryn.

„...a samozřejmě ta dívka jako tvá studentka magie.“

Iryn vstal a začal přecházet mezi stromy sem a tam. „Jen shoda náhod,“ zabručel.

Skalv souhlasně přikývl. „Jistěže. Ale co jiného by to taky mělo být?“

Iryn se zastavil a prohlížel si kmen jednoho stromu. Věkem zvrásněná kůra byla na mnoha místech nalomená a její okolí pokryté lepkavou pryskyřicí. Pomalu přešel prsty kolem tmavé skvrny. Snažil se ze všech sil soustředit na něco jiného a vypudit z hlavy myšlenky na okolnosti, které jej skutečně stavěly do jiné pozice než ostatní. „Jde o to, že Krow mi vyhrožoval životem vládce Tarditu a tvrdil, že ten muž ví, proč se kolem mě děje to, co se děje. A já mu pomohl.“

„Proč se tedy nezeptáš jeho?“

„Zkusil jsem to. Ale buď to byla jen snůška nesmyslů, nebo mi to ten muž nechce povědět.“

„A možná bys to měl zkusit ještě jednou. Možná je pro vládce těžké vyhovět ti právě teď, když ti vydal své město. Uvnitř něj se může odehrávat rozepře, jestli to, co udělal, bylo správné nebo ne. Ale ty jsi mu zachránil život, takže by ti měl odhalit kus toho tvého, když může. Vrať se sem třeba za měsíc nebo dva a zkus to znovu.“

Iryn pohlédl na oranžový kotouč mizející nad mořem na západě. Jeho dolní okraj se už dotýkal hladiny, takže to nyní vypadalo, že jsou tam dvě slunce, která ostražitě sledují jeho volbu. „Máš pravdu,“ přitakal nakonec. Obrátil se na svého bývalého učitele a stiskl mu ruku. „Opatruj se. Já už musím jet.“

Vrátil se do středu tábora, kde nechal svůj tlumok a koně. Sebral je a pak se vydal ještě na poslední zastávku, která ho čekala v Zetarově stanu.

„Pane, jsem na odchodu,“ ohlásil, sotvaže vstoupil.

„Výborně. Tady Gensker tě doprovodí k lesu, aby se ujistil, že jsi odjel. Je mi také jasné, že se ti Skalv zmínil o mé zamýšlené cestě do Argsbow, tak se chci ujistit, že víš, co by následovalo, kdyby ti někde uniklo slůvko.“

„Jistě,“ přikývl Iryn odměřeně.

„Tak běž.“

Iryn následoval Genskera na kraj tábora a potom i k lesu. Tam se k němu Gensker otočil. „Ještě než pojeděš, měl bych pro tebe jeden úkol.“

„Proč pro mě? Viděl jste, že nerad poslouchám rozkazy.“

„Právě proto. Zetar o ničem neví. A taky proto, že mise jsi plnil skvěle. Přinejmenším podle toho, co jsem slyšel.“

„Co je cílem?“

„Dosadit na pozici vládce někoho lepšího, než je Zetar.“

„Intrikovat proti Zetarovi?“ zhrzil se Iryn. „To není právě nejlepší nápad.“

„Ber to tak, že víc než teď už tě nenávidět nemůže.“

„Zrovna u vás bych čekal, že Zetara znáte dost na to, abyste věděl, že to není pravda. Navíc věřím, že pro lidi bude jako vládce obstojný. Nemám důvod snažit se ho sesadit.“

„Ale měl bys mít!“ Naklonil se k Irynovi blíž. „Ten, o kom mluvím, je potomkem Aryva.“

Iryn na něj nedůvěřivě pohlédl. „A k čemu potřebujete mě?“

„Ukázal se ve Faderu. Se symbolem na krku. Jenže potom zmizel a snad jen Veratu ví kam. Jediné, co je jisté, je, že se nachází někde v Aryvitu. Chci po tobě, abys ho našel. Uděláš to?“

Iryn se zadíval na pětici měsíců na obloze. Zastavil se na modrém Veratovi. „Proč myslíte, že by byl lepší vládce než Zetar?“

„Věřím tomu.“

„Ale já nevěřím *vám*. Myslím, že doufáte, že byste z toho mohl mít nějakou moc. Protože řeknete, že jste ho objevil vy a přikázal jste mi ho najít.“ Vyhoupl se do sedla. „Nebudu ho hledat.“

„Jako výše postavený voják ti nařizují, abys ho našel!“

Iryn se ušklíbl. „Co by na to řekl Zetar?“ Pobídl koně, aby už se ztratil mezi stromy.

„Čeká tě trest, ne?“ zavolal za ním Gensker. Když Iryn zastavil koně, pokračoval. „Kdyby se Zetarovi něco stalo, rozhodnutí bude na mně. Je na tobě, jestli trest zruším nebo naopak zpřísním. A tentýž rozkaz po něm dostaneš znovu. Co mi na to řekneš teď?“

„Ať je po vašem,“ zavrčel Iryn. Pobídl koně a zmizel v lese.

Kapitola 10. – Nakrylská válka

Iryn seděl na svém obvyklém místě pro výuku Tysie, pod jednou z mnoha lip, a čekal na svou žačku, pro niž dal poslat, jen co se vrátil z Tarditu. Vedle něj na zemi ležela hromádka svitků, které si asi před dvěma týdny vypůjčil v místní knihovně. Původně chtěl všechny informace zpracovat do stručnější podoby, ale Genskerův plán jej připraví o spoustu času.

Konečně ve vchodu do hory spatřil Tysie, v doprovodu asi padesátileté ženy, která vypadala jako její starší kopie. Podle všeho to byla její matka, o jejíž přítomnost Iryn žádal, když mu došlo, jak je možné aby Tysie ovládala magii.

„Ahoj, Iryne,“ pozdravila ho Tysie.

„Ať vás provází Veratu, mladý pane,“ přidala se její matka.

„I vás dámy,“ odvětil. „Já jsem Iryn.“

„Těší mě,“ odvětila Tysiina matka odměřeně. „Jsem Wenks. Můžu vědět, proč jsem měla přijít?“

„Chtěl jsem poznat ženu, po níž má Tysie své schopnosti. Moc mě těší, strážkyně.“

Nebyl si úplně jistý, že odhadl pravou příčinu Tysiiných schopností, ale když jej v půli cesty z Tarditu napadla tato možnost, rozhodl se, že se na ni musí zeptat za každou cenu. Teď se zdálo, že skutečně odhalil pravdu, poněvadž se mezi nimi rozhostilo napjaté ticho narušené jen šuměním listí a zurčením potoka. Teprve po chvíli se Wenks zmohla ke slovu.

„Přišel jste na to sám?“

Přikývl.

„Jak?“

Iryn pokrčil rameny. „Náhodou. Prostě se mi to zdálo jako jediné možné řešení.“

„Řekl jste o tom někomu?“

„Ne.“

Wenks také přikývla a působila výrazně uvolněněji. „Není to právě tajemství, které bych chtěla šířit. Nebudu na vás

vymáhat žádnou přísahu, ale přesto bych byla radši, kdyby to zůstalo mezi námi.“

„Ani mě to nepřekvapuje. Slibuji, že si to nechám pro sebe. Ale domníval jsem se, že strážkyně děti nemají.“

„Zpravidla ne, ale není to nemožné. To je vše, proč jsem měla přijít? Chtěl jste vědět víc o strážkyních?“

„Posad'te se,“ řekl Iryn a ukázal na protější strom. „Obě.“ Pohlédl do potoka a snažil se předstírat, že nepostřehl jejich neochotu. Přesto si dal záležet, aby si všimly, že dokud ho neposlechnou, odmítá pokračovat. „Asi je netřeba říkat, že jsem Tysii učitel, ale bohužel nastala taková situace, že na výuku teď chvíli nebudu mít čas. Opravdu se omlouvám, ale byl mi svěřen nadmíru důležitý úkol. Ujišťuji vás, že bych byl radši, kdyby připadl na někoho jiného. Je snadné nechat Tysie prostudovat si několik svitků, když budu pryč.“ Zarazil se a přemýšlel, jak asi musí na starší ženu působit. Dvacetiletý mladík konzultuje výuku s dvakrát starším rodičem žáka. Wenks na sobě ale naštěstí nijak nedávala znát své pocity, takže myšlenky zahnal a pokračoval: „Problémem bude praktické cvičení. Wenks, myslíte, že byste ji mohla dočasně učít?“

„Ehm, Iryne?“ ozvala se Tysie. „Matka nepoužívá Veratovu magii. Ona je strážkyně Initu.“

Iryn se zamračil. To byla nečekaná čára přes rozpočet. Potom si však všiml úsměvu, který se Wenks objevil v tváři.

„Oba jste velmi mladí a nezkušení,“ řekla. „Na měsících nesejde. Naší magie se nijak nedotýkají a jsou to vlastně jen světla na obloze, která ani nemají vlastní vůli. Jejich pohyby po obloze jsou určovány světem.“

Tysie zůstala na matku jen tupě zírat a Iryn si ji nedůvěřivě prohlížel. Jako strážkyni měsíce by jí byl ochoten takové tvrzení věřit, koneckonců sám nikdy nebyl svědkem jejich moci, ale něco se mu na tom nezdálo. „Proč je potom celá tahle válka? Proč orinitské kouzlo zasáhlo jen ten kus, který zůstal pod Aryvovou mocí?“ namítl.

„Válka je skutečně kvůli měsícům, protože je vedena lidmi, kteří v měsíce věří. Ale započata byla touhou po moci, se kterou se zkrátka někteří rodí. A proč to nevíme? Zkuste pozměnit názory a dějiny teď, a pokud se vám to povede, za tisíc let už nikdo nebude vědět, že jste něco takového udělali. Tehdejší vládcí chtěli něčím zastřít své skutečné záměry.“

„Takže o žádnou válku mezi měsíci nejde?“ ujišťoval se Iryn a nespouštěl z Wenks oči. Zdálo se mu neuvěřitelné, na jak primitivních záměrech může být jejich válka postavena.

„Ne, nejde.“

„A kouzlo?“

„Jeho cílem nebyla země, ale osoba. A ta potom ovládala zemi po všechny kouty, kam sama mohla vkročit.“

„Promiňte,“ přerušila je Tysie. „Nepřišli jsme sem řešit historii, nebo ne? Jak to bude s mou výukou?“

„Povedu ji já,“ řekla Wenks. „Pokud tvůj učitel právě nebude moct.“

Ač nerad, musel Iryn opustit téma změněné historie a víry. Byl tady přece, aby učil Tysie. Zapřísáhl se, ale že si s její matkou brzy promluví. „Tysie, jsi připravená zkusit pár kouzel?“

„Samozřejmě,“ odpověděla nadšeně.

„Skvěle, ale nejprve – pamatuješ si odpory žvlů?“

„Ano. A nejen tu část, jíž jsi mě učil. Když jsi byl v Tarditu, zjistila jsem si i *slabý* okruh, oheň – kámen – kov – oheň.“

„Od matky?“

Přikývla.

„Dobrá. Při našem prvním setkání jsi mi předvedla kouzlo, jímž jsi ovládla vítr, jistě si to pamatuješ. Umíš i jiná kouzla na ovládání žvlů?“

„Pár.“

„I to je víc než můžu čekat,“ pochválil ji Iryn. „Pokud nejsou příliš náročná, tak mi některá předved'. Nebudeme riskovat, že překročíš hranici Tarvu hned třetí den výuky. Pokud bys na

některé z nich potřebovala nepřítele, stačí říct a jsem ti k službám.“

Tysie však zavrtěla hlavou a popošla dál od potoka. Zavřela oči a rty se jí začaly hýbat, jak vyslovovala první magická slova.

Hned vzápětí se vzňala tráva před ní, a když se Iryn postavil, aby měl o situaci lepší přehled, zjistil, že oheň napsal dívčino jméno. Za jeho zády se ozval hluk, jako když hučí vodopád, a když se otočil, spatřil ohromného vodního draka, jak vystřelil z potoka, chvíli krouží po nebi a potom se stáčí k Tysii. Složil křídla, střemhlav se k ní přičítal a proudem vody ze svých útrob uhasil ohnivý nápis.

Kolem draka se vytvořil větrný vír a roznesl kapky vody všude kolem. Potom vírem prošel blesk a ten se rozplynul.

Tysie na Iryna zmateně pohlédla. „Proč?“

Iryn na ni nevěřičně zíral, s rukou stále ještě namířenou na místo, kde se před chvílí vznášel vír. Trochu znejistěl a zastyděl se za svůj zásah. Třebaže k němu měl coby učitel začínajícího žáka důvod, mohl projevít Tysie trochu více důvěry. Když se vzpamatoval z nevídané ukázky síly, zamračil se. „Takovými kouzly bys za chvíli vyčerpala Tarv, což by u takto pokročilé magie mohlo mít poněkud nepěkné následky. Snaž se nepoužívat více než dvě náročná kouzla denně a ještě lépe, když zůstaneš u jednoho. A potom se chvíli vyspi, ať načerpáš Tarv zpátky.“

„Jak potom mám zjistit, jak mocný jsem mág?“

„To není právě lehké. Už jsem ti přece říkal, že se magie neřídí logikou. Nejde proto říct, že bych byl horší mág než třeba Krejwen. Toho nade mě povyšuje – pokud něco – množství kouzel, která zná.“

„Ale říkal jsi také, že je výhodou znát soupeřovy hranice. Poznáš pak, jestli je lepší než ty.“

Iryn se kousl do rtu. „Zřejmě jsem zapomněl zmínit, že to platí pro případ, že je rozdíl velký. Takže při výuce se budu snažit naučit tě kouzelná slova a čas od času po tobě budu chtít

složitější kouzlo. Budeš na ně mít vždy jen jeden pokus, abychom neriskovali, že překročíš hranice a zavalíš nás.“

„Takže konec? Myslela jsem, že když se dlouho neuvidíme, čeká mě dnes dlouhá výuka.“

„Mělo to tak být, ale nepočítal jsem s náročností kouzel, která mi ukážeš. Větrný vír je dost náročná věcička, ale budiž. Vytvořit oheň a omezit ho, aby vznikl nápis, je už hodně náročné, ale kdyby zůstalo jen u toho, snad by to ještě taky nevadilo. Ale tys vytvořila draka z vody!“ Potřásl hlavou. „Začínám mít pocit, že matčiny vlastnosti na tebe měly tak výrazný vliv, že tě nebudu mít čemu učit. Ale uvidíme.“

Tysie se trochu začervenala a přikývla. „Dobře. Hodně štěstí na tvé výpravě.“

Iryn na ni překvapeně pohlédl. Nebyla jeho žákyní ještě ani měsíc. Tak vřelý přístup by od ní nečekal. „Díky,“ dostal ze sebe.

Šel s Tysii a její matkou až k městu, ale uvnitř se jako vždy oddělil. Ještě než odjede, musí si vyžádat Bilatorův souhlas. Bohužel taková byla pravidla. Když teď žil v Argsbow, podléhal rozkazům jeho nejvýše postaveného představitele a pokud ten by se rozhodl Irynovi uložit úkol, Gensker musí počkat.

Jakmile stanul ve správčově pracovně, opět musel zauvažovat nad tím, odkud se bere všechen ten kouř. Ani tentokrát jej ovšem nenapadlo lepší řešení, než s jakým přišli Egi a Teivil. Zamířil směrem, kde tušil stůl a usadil se na židli.

Flent Bilator vzhlédl od pergamenu ležícího před ním. Když spatřil Iryna, rychle ho sroloval a odložil stranou. Přesto nebyl dost rychlý a Iryn stihl do textu nahlédnout. Upoutalo ho jediné jméno, s nímž se sám setkal dosud jen jedenkrát. *Grawder*.

Irynovi se stáhl žaludek. Kde správce Argsbow přišel ke Ztraceným legendám? Vždyť byly u něj v domě. Všiml si snad někdo, že je má, a nahlásil ho? Nebo snad existuje i nějaký opis, o kterém se neví? Přinutil se skrýt nervozitu a klidně pohlédnout správci do tváře.

„Á, pan Reckem,“ zvolal Bilator a nasadil svůj typický falešný úsměv. „Uznávám, že obranná taktika ti vcelku vyšla. A pro co si jdeš tentokrát? Pro správcovství města?“

Iryn zavrtěl hlavou. „Myslíte, že by mi k něčemu bylo? Vím, že by mě za chvíli vystřídal Zetar.“ Ukázal na svitek. „Co je to?“

„Po tom ti nic není!“

Iryn ani jinou odpověď neočekával, ale i tak to zkusil znovu. „Píše se tam o zemi Grawder. Vždyť ta vystupuje jen v legendách, které postrádají věrohodnost.“

„No, vidím, že Ztracené legendy znáš,“ ušklíbl se Bilator. „Ale Grawder není jen výmysl nějakého starého blázna. Je to skutečná země, která dříve existovala a na jejímž území se právě nacházíš.“

„Co je to za nesmysly? Vždy existovalo jen deset zemí.“

Bilator se zachechtal. „To sotva. Ten tvůj úžasný Zetar asi nepovažoval za nutné, sdělovat ti, jak svět funguje, co? Tak mi dovol, abych ti dal krátkou lekci z oblasti, kterou pán Zetar považoval za zbytečnou pro tvé uši. Svět se mění. Je jen náhoda – nebo kdoví, můžeš to brát i jako znamení – že ses narodil do času, kdy rozložení zemí odpovídá stavu po seslání orinitského kouzla. Ale vznikají i jiné země. Je možné, že se už brzy dočkáme vytvoření země Myrbit, která se odtrhne od Kyrbitu.“

Iryn na správce jen hleděl s otevřenými ústy. Částečně kvůli tomu, jak k němu byl vstřícný (i když Bilator to možná viděl tak, že z něj dělá hlupáka) a částečně kvůli tomu, že mu tyto informace skutečně ještě nikdo nepodal.

„Ano, ano,“ pokračoval Bilator. „Země Antrivit dokonce zanikla pod Daluritem, ale potom se dokázali zase osamostatnit. Vnitřní válka rozhoduje o podobě Nakrylu ještě více než ta mezi jednotlivými zeměmi. Proto jsou Aryvit, Akyl a Orinit nejmočnějšími zeměmi. Ony se vnitřní válce dokázaly vyvarovat.“

„Ale vždyť nám Nakrylské legendy tvrdí, že se válka nikdy ani o kousek nepohnula. Že vždy bylo jen těchto deset zemí. To musí spousta lidí vědět, že jsou to lži.“

Bilator jen pokrčil rameny. „Možná. Jenže by s tím stejně nic nenadělali. Ale předpokládám, že jsi nepřišel, abys dostal lekci z dějepisu. Tak? Poslal tě Zetar, abys mě zabil?“

Iryn tázavě zvedl obočí nad správčovou paranoiou. „Ne. Jen bych potřeboval na pár dní odjet.“

„Úkol pro Zetara, co? Pro mě za mě, klidně tě uvolním nadosmrtní. Stejně už Zetarovi asi v ničem nezabráním.“

Iryn tedy vstal a jako vždy bez úklony opustil Bilatorovu pracovnu. Na tváři mu při tom hrál úsměv. Teivil měl pravdu – skutečně ho začínalo bavit urážet správce. Ale začínal také pociťovat nutkání plivnout do tváře všem, kdo mají v ruce moc. A nejvíce Zetarovi.

Při pomýšlení na místovládce jej však také trochu bodlo svědomí. *Jestlipak ještě žije?* pomyslel si.

Potřásl hlavou. Pokud si z něj Gensker jen nevystřelil, stejně je Zetarův život ztracen. Raději by se měl věnovat tomu, kde najde Krejwena, s nímž si chtěl před odjezdem také promluvit. Původně se chtěl zeptat správce, kde staršího mága najde, ale nakonec usoudil, že by to asi valný smysl nemělo.

Irynovi nezbývalo než se projít ulicemi a doufat, že narazí na některého z mágů. Pochyboval, že by mu dokázali odpovědět prostí obyvatelé, i když už si všiml, že k mágům přistupují s výrazně menším strachem a nenávisť než v jiných městech.

Chvíli tak chodil po městě, a když nepotkal žádného mága, ptal se náhodných osob, zda nevědí, kde Krejwena najde, ale většina z nich ani nevěděla, o kom mluví, a když už jim jméno něco říkalo, nevěděli o něm nic jiného, než že patří nejvyššímu mágovi. Šel se zeptat i Egiho a Teivila, ale ani oni nevěděli o Krejwenovi nic.

Nakonec to vzdal a posadil se na vnější hradbu, odkud hleděl daleko na západ. Právě teď tam v dálce Gensker chystá vraždu

asi největšího adepta na pozici vládce. Nebo už to snad stihl vykonat?

Ze zamyšlení ho probudil nějaký hlas, který mu připadal matně povědomý a křičel jeho jméno.

Ohlédl se a spatřil mladou dívku přibližně v jeho věku, jak běží po schodech na hradby za ním. Tvář jí lemovaly havraní vlasy, zplihlé od deště, ale Iryn se dobře pamatoval, jaký krásný lehce vlnitý závoj dokázaly utvořit. Byla štíhlá, oblečená do košile a prostých kalhot. Když přiběhla blíž, pohlédl do jejích krásných mandlových očí, v nichž se i přes veškeré starosti, které musela mít, odrážela jen radost ze života. Byla to Kaetra, Zetarova dcera a Irynova kamarádka z dětství.

„Ahoj, Kaetri,“ pozdravil nadšeně a objal ji. „Jsi pořád stejně nádherná.“

Usmála se na něj. „Díky.“

„Pamatuji si, jak za tebou v osmi letech přišel každou chvíli nějaký kluk, jestli bys mu nedala pusu.“

Kaetra se rozesmála. „Ano. A ty ses rozčiloval, že nás ruší, když si hrajeme. A potom jsi proti jednomu z nich použil kouzlo.“ Její radost byla rázem pryč, jak si na ten okamžik vzpomněla.

„Nezapomenutelný okamžik,“ zazubil se Iryn. „Tehdy jsem zjistil, že umím ovládat magii.“

„A přestali jsme se stýkat.“

„Ano,“ řekl Iryn poněkud méně nadšeně. „Říkala jsi tehdy myslím, že mě nenávidíš a nechceš mě už nikdy vidět.“ Podíval se jí do očí. „Chybělas mi.“

Posadila se vedle něj. „Ty mně taky.“ Povzdechla si. „Byly to zlaté časy. Žádné starosti, nic. Ale když jsi tomu klukovi zlomil ruku, došlo mi, že navěky to tak nebude. A hlavně se mi líbil.“

„Chápu, že tě to potom nedrželo ve městě, kde jsem byl i já, ale proč jsi opouštěla otce?“

„Už déle po mně chtěl, abych mu šla dělat zvěda do Argsbow, protože nebudou podezírat dítě. Tak jsem ho poslechla.“

„Co to je za nesmysl? Nikdo by po osmileté dceři nechtěl, aby odešla do jiného města, jen aby o něm měl informace.“

„Myslíš, žádný *normální* otec. Nezapomeň, že jsem dcera Zetara. A navíc mi to prospělo.“

Iryn se zadíval na zem hluboko pod nimi. „Musím říct, že i mně dost přineslo, že jsem se musel životem protloukat sám.“

„To jsem na mysli neměla. Já tu mám příbuzné.“

„Tak proč Zetarovi neposílali zprávy oni?“

Kaetra pokrčila rameny. „Otec má zvláštní smýšlení. Nikdy nepřijdeme na to, co myslel některými slovy nebo činy, pokud nám to sám neřekne. A kdy jsi vlastně přijel ty?“

„Na začátku tohoto měsíce. Mám tu vyučovat magii.“

„Trochu divné v tvém věku, ale ty sis vždycky musel všechno vyzkoušet dřív než ostatní. S Krejwenem už ses setkal?“

„Hned druhý den, co jsem tu byl. Nevím, jestli je mi nepřijemnější on nebo Bilator.“

„Rozumím ti. Mně je teda milejší Bilator, protože neovládá magii. I když Krejwen není takový sobec.“

„Ty jsi ho potkala?“

„Trochu zvláštní, když tu žiji čtrnáct let, že?“ poznamenala ironicky. „Párkrát jsme se setkali. Občas přijde pomoc mága vhod.“

„Nevíš, kde bych ho našel?“

„Dnes je mimo město, odjel někam na sever. Ale vrátit by se měl zítra, nanejvýš pozítří. Proč ho hledáš?“

„Dostal jsem úkol a potřeboval bych se s ním poradit.“

„Proč se neporadíš se mnou?“

„Nic ve zlém, ale není to určeno pro tvé uši.“

„Jistě,“ řekla Kaetra kysele. „Nejlepší kamarádka nemůže znát tvé úkoly. Dobře, omlouvám se, že jsem tehdy odešla, stačí?“

„Ale jdi! Tím to vůbec není. Ani Bilator neví...“
„A Bilator je pro tebe víc než já?!“
„To ne! Ale o mém úkolu by zkrátka nemělo vědět víc lidí, než je nezbytně nutné. Už když se chci poradit s Krejwenem, dělám nejspíš chybu.“
„Takže mi to neřekneš?“
„Ne, nemůžu.“
„Kdybys chtěl, tak určitě můžeš.“
Iryn se usmál. „Tak asi nechci.“ Dřív než stačila cokoliv říct, raději změnil téma. „Čím se vlastně živíš?“
„Jsem velitelkou místních stráží.“
„Cože? To je nesmysl. Ještě žádná žena nevelela...“
„A žádný stěžejší dospělý mladík neučil magii,“ skočila mu do řeči. „Nemusíš být v něčem výjimečný jen ty.“
Iryn zvedl ruce v poraženeckém gestu. „Dobrá, máš pravdu. Vedeš je dobře?“
„Ne. Jak vidíš, Bilator ještě žije.“
Oba se rozesmáli.
„Mluví ti do toho hodně?“ zajímal se dál Iryn.
„Bilator? Snaží se, ale moc na něj nedám.“
„Byla jsi při obraně? Teď, když na nás útočil Tardit?“
Kaetra se zamračila. „Byla a vlastně nebyla. Bilator si svolal veškeré strážce, včetně mě, do pevnosti a zakázal nám vycházet. Báł se, že taktika nevyjde a chtěl mít při těle velkou ochranu, která by mu případně zajistila čas na útek. Docela mě to překvapilo – nikdy dřív se tak nechoval. Musel zkoušet něco nového. Ale moc bych se nedivila, kdyby to šlo spíš z tvé hlavy.“
„To se divím. Přesvědčit ho o něčem je skoro nadlidský úkol. I když ne tak jak u tvého otce.“
„Je to paličák,“ připustila Kaetra. „Ale o to spíš by se nevzdal své obvyklé taktiky. A ty jsi vždycky uměl být přesvědčivý.“
„Máš na mysli naši první pusu?“

Kaetra se začervenala a odvrátila. „Ani nevím, jak se ti to podařilo.“

„Není to jedno? Abys zůstala ve Faderu, jsem tě přesvědčit nedokázal.“

„Stejně jsme znovu v jednom městě. A po těch letech je aspoň spousta toho, o čem si musíme popovídat, ne?“

Iryn přikývl. „Ano, ale asi bude lepší nechat to na jindy. Měl bych zítra vyrazit hned po Krejwenově návratu, i kdyby to mělo být časně z rána.“

„Ještě jednou se zeptám – nechtěl bys mi říct, co máš v plánu?“ zkusila to znovu, když se Iryn začal zvedat.

Usmál se na ni. „Dozvíš se to, ale ne teď. Pokud uspěju, určitě to zjistíš. Dobrou noc, Kaetri.“

„Dobrou,“ zašeptala, když Iryn zmizel mezi domy.

Krejwen se ze své výpravy vrátil v poledne. Tou dobou už na něj Iryn netrpělivě čekal u severní brány a sotvaže kůň s jezdcem vjeli do města, vyhrkl: „Musím s vámi mluvit. V soukromí.“

Starší mág na něj nedůvěřivě pohlédl, ale přikývl. „Počkej mě u pevnosti. Ustájím koně a přijdu za tebou.“

Když se za nimi potom zavřely dveře a oni osaměli, Iryn spustil. „O tomto rozhovoru by se neměl nikdo dozvědět, ale mám důvod si myslet, že jsme našli Aryvova potomka. Potíž je v tom, že se pak ztratil. Nenapadá vás, kde bych měl začít hledat?“

„Myslíš si, že kdybych nějaký nápad měl, už dávno bych se na to místo nepodíval? Spousta z nás si přeje, aby se vrátil, ale to musí udělat on sám.“

Iryn se zarazil, protože na to opravdu nepomyslel. Nehodlal to však dát před starším mágem najevo. „Říkal jsem si, že teď, když se zdá, že někdo takový opravdu žije, bychom mohli zkusit i nějaká místa, do nichž nevkládáte takové naděje.“

„Ne, žádná taková místa nejsou,“ odpověděl Krejwen a zvedl se, aby ho doprovodil ke dveřím. S rukou na klice se

ovšem zarazil. „I když... možná by stálo za to podívat se do historických záznamů, jestli neříkají něco o tom, kde Aryv přebýval.“

„K čemu by to bylo?“

„Je to jen můj nápad, ale domnívám se, že by nám jeho potomek připravil zkoušku, zda jsme hodni nebo zda vůbec chceme, aby nám vládl. A proto by se schoval na místě, kde byste ho mohli s trochou úsilí najít, k čemuž by nejlépe sloužila místa, jež něco znamenala i pro Aryva.“

„A kde ty záznamy najdu?“

„V knihovnách pochopitelně. Ale v té místní toho moc nebude. Řeknu ostatním mágům, aby se tam porozhlédli. Důvod, proč by to měli udělat, jim samozřejmě neřeknu,“ dodal, když Iryn začal protestovat. „Ale vzhledem k tomu, že je to *tvá* myšlenka, že by se mohl objevit Aryvův potomek, měl bys to být *ty*, kdo půjde prohlédnout hlavní archiv. Navíc se ve Faderu vyznáš lépe než my, kteří žijeme celý život v Argsbow.“

„Ve Faderu? Netvrdil bych, že tamní knihovna je rozsáhlejší než místní.“

„Ne, knihovna rozsáhlejší není,“ souhlasil Krejwen. „Udivuje mě, že jsi to za dvacet let života v hlavním městě nezjistil, ale na velitelství jsou archivy. Tam jsou hromady svitků – podrobnější informace o historii, včetně záznamů všech oficiálních úkolů, které kdy byly uděleny. Být sebou, našel bych si ve městě někoho, kdo bude vědět, kde hledat. Jsou docela popudliví, když si někdo čte svitky, které nejsou určeny jeho očím.“

„Samozřejmě,“ řekl Iryn a zauvažoval co zajímavého by tam mohli skrývat. Nebýt toho, že je měl bezpečně uložené ve svém domě, byl by tam očekával Ztracené Legendy. Takto se mohl jen domýšlet, co mohlo být natolik tajemné, aby to skrývali ještě lépe. Vyšel na chodbu.

„Doufám, že tvé pátrání dojde zdárnému konci,“ popřál mu Krejwen.

Iryn se uklonil a vyšel ven na ulici, kde už na něj čekala Kaetra s dvěma koňmi. Překvapeně zamrkal, ale jinak její přítomnost nekomentoval. Vzal si koně a společně zamířili k severní bráně. Jak se zdálo, Kaetra už vše zařídila, protože sedlové brašny se nadouvaly jako velbloudí hrby. Dokonce našel i svůj luk. Neměl sice v plánu brát si ho na tuto výpravu, ale když už mu ho donesla... třeba se jim ještě bude hodit.

„Pořád mi odmítáš říct, co máš za úkol?“ zeptala se Kaetra. „Musí ti být jasné, že mě nesetřeseš.“

„Myslíš, že jsem se za těch čtrnáct let nijak nezlepšil? Trocha společnosti ale přijde vhod. Hledám záznamy o Aryvovi. Zjist'uji, kde se zdržoval po delší dobu. Jak jsi věděla, že budeme potřebovat koně?“

„Včera ti uklouzlo, že musíš *jet* pryč. K čemu ti bude vědět, kde byl děle?“

„To ti zatím neřeknu,“ řekl Iryn s úsměvem a vyšvihl se do svého sedla. Pobídl koně do cvalu. Jak projížděl pod hradbami, ohlédl se po Kaetře, která si ještě přerovnávala sedlové brašny. „Tak jedeš nebo ne?“

„Ale jo, jen se ujist'uji, že mám všechno.“

Iryn svého koně zastavil a natočil čelem zpátky k městu. Pobaveně pozoroval, jak dívka zápasí s pásky, které brašny poutaly na místo, a když konečně dala nohu do třmenu a chtěla vylézt do sedla, hlasitě hvízdnul. Kaetřin kuň zastříhal ušima, před nepříjemným zvukem a udělal dva rychlé kroky dozadu, až se jeho majitelka roztáhla na mokré silnici.

„Iryne!“ okřikla ho Kaetra a pohladila svého koně po šíji, aby ho uklidnila. Snažila se při tom ignorovat dva strážné, kteří nepříliš úspěšně potlačovali smích.

Iryn zvedl ruce v nevinném gestu a otočil své zvíře opět správným směrem. Kaetra se kolem něj za chvíli prohnala, jako by tam vůbec nebyl, a tak raději pobídl koně patami, aby ji dohnal.

„Ty víš, kam jedeme?“ zajímal se, když s ní jel konečně bok po boku.

Konečně zpomalila koně do kroku. „Vyjeli jsme severní bránou, takže asi na sever.“

„Spíše severozápad. Jedeme do Faderu.“

„Neříkal jsi, že hledáš záznamy?“ Přikývl. „Fader nemá velkou knihovnu. To jsme mohli rovnou zůstat v Argsbow.“

„Krejwen říkal, že na velitelstvím jsou archivy. Tam by prý něco mělo být.“

„A znáš někoho, kdo se tam vyzná? Jsou prakticky pod celým městem.“

„Tak ty o nich víš!“

„A? Neptal ses.“

Iryn si ji změřil pohledem. „Před chvílí jsi pochybovala, jestli tam najdeme víc než v Argsbow. Ale neměj strach – Krejwen už mě varoval, že některým svitkům je potřeba se vyhnout. Průvodce seženeme ve městě.“

„Strach? Čeho bych se měla bát?“ zasmála se Kaetra.

Iryn měl nicméně pocit, že ve smíchu zaslechl nádech hysterie a Kaetra mu neříká úplně pravdu. Rozhodl se však, že se tím teď nebude zaobírat. „V Argsbow jsou mágové bráni víc jako lidé,“ nadhodil jakoby mimochodem.

„S mágem se o ničem jiném než o magii asi mluvit nedá, co?“

„Jistěže dá! Jen jsem tak uvažoval, čím to může být.“

Kaetra se ohlédla po městě, které jim pozvolna mizelo za zády.

Teprve nyní si Iryn uvědomil, že čím dál od města jsou, tím je dívka nervóznější a otažitější. Zřejmě celých čtrnáct let neopustila město a nemohla si teď zvyknout na cizí okolí. Popojel k ní blíž a chytil ji za ruku, kterou nechala volně ležet na noze. „To bude dobré,“ zašeptal. „Uklidni se, ten pocit za chvíli přejde.“

Pevně jeho ruku stiskla a nasadila nepřilíš přesvědčivý úsměv. „Ještě, když jsem do města přišla já, dívali se i tam měšťané na mágy s nedůvěrou, i když se k nim nechovali tak strašně, jak v jiných městech,“ odpověděla. „Nechovali se k nim

jako k nepříteli. Nikdy jsem nezjišťovala proč, ale nebáli se jich tolik jako jinde. A dnes už se jich nebojí prakticky vůbec díky Krejwenovi. Když se stal nejstarším, začal lidem pomáhat a oni časem začali věřit, že ostatní mágy nějak zkontroloval. Vzhledem k tomu, že jsi učitel, neměla bych ti to říkat, ale on se snaží omezovat moc, které dosahují mágové. Zatím jen v Argsbow, ale plánuje metodu rozšířit po celém Aryvitu. Až u tebe bude dělat kontrolu, varuj svého žáka, ať předstírá, že umí jen úplné základy – pokud tedy umí něco víc.“

„Čeho tím chce dosáhnout?“

„Kolují zvěsti, že jeho rodiče zabili naši vlastní mágové, kteří se snažili vzepřít Aryvitu. Jeho rodiče samozřejmě mágové nebyli, takže to byl dost nevyrovnaný souboj. Proto se Krejwen snaží magii zcela vymýtit, aby se už nikomu něco takového nestalo. Ale jsou to jen domněnky.“

Iryn zavrtěl hlavou. „A co válka? Myslím, že Aryv dal víc než dost najevo, že bojovat zbraněmi proti magii je nesmysl.“

Kaetra pokrčila rameny. „Stejně by ti to mohlo být jedno, ne? Ty máš výuku za sebou.“

„To taky. Ale hlavně si myslím, že je jeho plán neuskutečnitelný. Magie, když byla objevena, nebyla ani zdaleka tak rozsáhlá jak dnes. Za ty roky se objevila spousta nových kouzel a poznatků o nich. I kdyby Krejwenův plán vyšel, jen zpomalí pokrok. Stejně se najde někdo, kdo potom zase všechno objeví. A stejně na to Krejwen už mnoho času nemá.“

„Třeba na to budeš pohlížet stejně jako on, až zestárneš.“

Iryn přešel její poznámku mlčením.

Chvíli jeli v tichosti, ale Kaetru už zřejmě její mrzutá nálada opustila a nudila se. „Nechceš mi něco předvést? Na ukrácení cesty?“

„Co máš na mysli?“

„Nevím. Něco. Nějaké kouzlo.“

Iryn se rozhlédl po krajině, zda mu neposkytne trochu inspirace. Nalevo zahlédl zatopené údolí a vzpomněl si na

Tysiina draka. Nikdy nezkoušel něco vyvolat z vody, i když potřebná slova znal. Ukázal vodu Kaetře a dal se do práce.

Hladina se roztránila a do vzduchu kolem vylétly tisíce drobných kapek jako stříbrné jehličky. Mezi nimi se k nebi řítíl velký drak, celý z vody, jehož tělo stoupalo v dokonalém rytmu s mácháním křídel. Rozevřel tlamu a vydal skutečný řev, až Kaetru zamrazilo.

Asi ve dvou stech metrech nad zemí přestal stoupat a chvíli kroužil nad údolím, přičemž dlouhý ocas pokrytý ostny používal ke změnám směru přesně jako pravý drak, za což vděčil Irynovým nemalým znalostem tohoto druhu. Složil křídla a střemhlav se vrhl na vodu, z níž se v tu chvíli vynořil salamandr, syčící na tvora nad sebou. Obě zvířata Iryn vytvořil poněkud větší, než byla ve skutečnosti, aby je Kaetra lépe viděla.

Drak roztáhl křídla a přistál na hladině naproti salamandrovi. Rozčileně švihl ocasem a snažil se nepřítele zastrašit dalším hlasitým řevem. Salamandr však vytasil drápy a neohroženě se vrhl vpřed. Drak trhl hlavou do strany, aby se mu vyhnul a potom se mu pokusil zakousnout do ocasu, ale salamandr byl příliš rychlý, přetočil se a drápy se ohnal po nepřítelově krku. Na okamžik vodu rozčeřily, ale brzy byl drak opět zdravý a švihl ocasem po hlavě salamandra, který se právě ocitl za ním. Zasáhl ho a odhodil stranou, ale salamandr stál vzápětí na nohou a vychrlil proud vody. Drak se k němu mezitím otočil čelem a mohl proto útok opětovat proudem vody ze svých vlastních útroh.

Oba tvorové přerušili útok ve stejném okamžiku a opět na sebe chvíli jen vrčeli. Potom se na sebe znovu vrhli a drápy se snažili roztrhnout. Drak přitom využil své délky a natáhl hlavu až za nepřítele. Potom zakousl ostré zuby do salamandrova krku, čímž zcela oddělil jeho hlavu od zbytku těla. Vzápětí se oba tvorové změnili v neforemnou masu vody, jež za hlasitého šplouchnutí dopadla zpět do údolí.

„Působivé,“ podotkla Kaetra suše.

Iryn překvapeně zamrkal. Věděl, že jsou to jen naivní představy, když ho napadlo, že by ho Kaetra začala opěvovat a chválit, ale přece jen po takovém představení čekal vřelejší reakci nebo aspoň upřímnější pochvalu. „Děkuji,“ odpověděl, jako by přeslechl tón, kterým to řekla.

„Od začátku jsi zamýšlel, že vyhraje drak?“

„Kdyby ne, mohl bych se snad zvat Aryviřanem? Salamandr je tvor Akylu.“

„A souboj skutečného draka a salamandra? Myslíš, že by byl taky tak jednoznačný?“

Iryn bez zaváhání přikývl. „Od dětství jsem o dracích zjistil mnohé a o salamandrech jsem měl také možnost zjistit pár informací. Kdyby došlo k boji mezi jednotlivci, draci mají navrch. Jenomže je jich mnohem méně.“

„Proč jste je vlastně nebrali s sebou do Tarditu?“

„Armádu sháněl tvůj otec, já se k nim jen připojil. Ale myslím, že v lesích by jim bylo těsno. Navíc nebylo nutné je mít po boku, věděli jsme, že je Tardit oslabený.“

Opět se odmlčeli, ale Irynovi přišlo ticho vhod. Zavřel oči a nechal koně, ať jde sám – kdyby sešli z cesty, Kaetra ho jistě varuje. Po náročném kouzlu si chtěl odpočinout, aby se mu doplnila magická energie.

Kapitola 11. – Archivy Faderu

Jak se přibližovali k Faderu, byla Kaetra stále roztržitější a nedočkavější, takže ji Iryn nejednou musel žádat, aby koně nenutila k trysku a dál jela jen vytrvalým cvalem jako doposud. Nemělo žádný smysl uhnat koně k smrti. Koneckonců nikam nespěchali.

Stráže u brány je nijak nezdrželi. Iryna si dosud pamatovali, a i když Kaetru dlouhá léta neviděli, věřili, že on by do města nepřítele nevedl.

„Nejprve se ubytujeme,“ navrhl Iryn.

„Ráda bych nejdřív navštívila otce, když dovolíš,“ odmítla Kaetra panovačně.

„Tak proto ten spěch! No, je mi líto, že tě zklamam, ale tvůj otec tu teď nebude. Pokud už netáhnou Tarditem nebo Kyrbitem, budou na cestě do Argsbow.“

„Oni pojedou do Argsbow? Proč?“

„Přinejmenším tvůj otec a Gensker. Říkali něco o tom, že si musí promluvit s Bilatorem,“ odpověděl vyhýbavě.

Když se přiblížili k velitelství, Kaetra vzdychla a v očích se jí zaleskly slzy. Všechny domy, které dosud míjeli, jí připadaly trochu cizí, ale věž poznala okamžitě. Ten pohled na známou budovu s sebou přinesl spousty radostných vzpomínek na dětství. Začala se rozhlížet pozorněji a poznala i několik nedalekých domů. Usmála se.

Potom však její zrak sklouzl k hostinci a úsměv jí z tváře zmizel. „Tam se to stalo,“ zašeptala.

Iryn se podíval stejným směrem a také jemu se ve tváři objevil bolestný výraz. Na čelní zeď hostince odhodil toho kluka, kvůli čemuž Kaetra odešla. „Kdyby to šlo vrátit, věř mi, že bych to udělal.“ Rychle odvrátil pohled. Dva roky poté, co Kaetra odešla, si na tuto budovu zvykl a zahnal nepříjemné vzpomínky, ale teď, když mu je Kaetra připomněla, byly o to silnější a bolestivější. Ani jednomu z nich to nečinilo radost, ale

byl to jediný hostinec ve Faderu, takže právě tato stavba byla jejich cílem.

Když sesedli, podal Iryn Kaetře váček s mincemi. „Ubytuj nás prosím. Mělo by tam být dost, aby sis mohla objednat i jídlo, nebo něco. Já se zajdu poptat na velitelství po někom, kdo by nás provedl archivy.“

Kaetra si vzala peníze a bez jediného slova zmizela v hostinci.

Iryn nejprve uvázal oba koně k nedaleké laťce, než je dá hostinský odvést do stájí, a potom zamířil k severní straně velitelství, kde se nacházel jeho jediný vchod. Jak šel podél vysoké věže, uvědomil si, že je vevnitř neobvykle rušno. Okny ven pronikaly zvuky tříštícího se skla a porcelánu, praskajícího dřeva a vzápětí je doplnil i jeden bolestný výkřik. To nevěstilo nic dobrého. Bez dalšího zdržování tasil meč a rozběhl se. Byl jen pár metrů od dveří, když se rozlétly dokořán a vyběhla z nich malá postava, oděná v černé tunice a s látkou omotanou kolem hlavy, takže nebylo vidět nic než oči. V rukou měla dvě dýky a z jedné dosud odkapávala krev, přestože ji už déšť téměř smyl. Vrah se ani nerozhlédl a běžel ulicí na sever.

„Zabijte ji!“ křičel někdo z velitelství. „Nesmí utéct!“

To už však Iryn vrátil meč do pochvy a setřásl ze zad luk. Snažil se odhadnout, jak daleko cíl bude, než ho šíp dožene, aby jej mohl trefit do nohy a nemusel přímo zabít. Potom tětivu pustil.

Vrah se skácel k zemi, ale šíp byl nebezpečně blízko k srdci. Iryn neváhal ani vteřinu a rozběhl se k němu, aby ho vyslechl dřív, než podlehe zranění. Poklekl k němu, vytrhl šíp a otočil ho na záda. Hrudník se zvedal a klesal, ale stále nevýrazněji a nepravdělněji. Nebylo času nazbyt. Iryn strhl umírajícímu z hlavy látku... a překvapeně zalapal po dechu. Před ním ležela Wenks.

Upřela na něj jasně zelené oči a na tváři vykouznila úsměv, přestože jí kolem úst ulpěla krev. „Je to ironie, že? Dlouhé roky

se pohybují mezi nepřáteli a nakonec mě dostane ten, komu se snažím pomoci.“

„Promiňte, já jsem nevěděl!“ zanařikal Iryn a v očích pocítil slzy. „To ten váš černý oděv a skrytá tvář. Měla jste říct, že tady budete!“

Zavrtěla hlavou a sáhla si pod tuniku. Vytáhla tři svitky pergamentu. „Ne, takto to bylo lepší. Netrap se tím, že jsi konečnou ránu zasadil ty. Stejně by mě dostali.“ Střelila pohledem po svitcích ve své ruce. „Někteří vysoce postavení lidé nebudou nadšení, až zjistí, že jim ty svitky zmizely. Budou doufat, že nic z nich nepronikne na veřejnost, nebo snad dokonce k tvým uším.“

Iryn na svitky upřel rozmazaný zrak. „Ale co to má být? Pokud se to ke mně nemá dostat, proč jste kvůli mně riskovala?“

Wenks vykašlala trochu krve a bylo vidět, že za další slova platí nesmírnou bolestí. „Přečti si to.“ Nahmatala jeho ruku a vtiskla mu do ní svitky. „Potom pochopíš. A... dej pozor na Tysie. Nechť tě provází magie,“ dodala a vydechla naposled.

Iryn svěsil hlavu a nechal po tváři stékat slzy. „Tebe také, strážkyně Initu,“ zašeptal. Otřel si slzy. „Veratu, proč si s námi pohráváš?!“ vykřikl k nebesům. Pevně sevřel luk ve své ruce, až mu zbělely klouby. Nakonec opřel jeden jeho konec o zem a o druhý se zapřel plnou vahou, takže dřevo zapraskalo a nakonec se rozpadlo na dvě části. Odhodil je stranou. *Nikdy jsem si ten luk neměl brát!*

Za sebou zaslechl spěšné kroky. Vybavil si Wenksina slova a rychle zastrčil svitky pod košili. Otočil se a spatřil, jak k němu běží voják s mečem v ruce.

„Pane, jste v pořádku?“

Iryn roztřeseně přikývl.

„Děkuji vám za včasný zásah. Vloupala se na velitelství.“

„Odesla něco?“

„Domnívám se, že ne, pane. Vyrušili jsme ji brzy, asi nestihla nic provést. Ale samozřejmě její tělo prohledáme. Třeba aspoň zjistíme, odkud je.“

„Jistě,“ odvětil Iryn netečně. Párkrát se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. „Rád bych se zítra podíval do archivů, pokud by to šlo. Neznáte někoho, kdo by se v nich vyznal a mohl mě provést?“

„Pár takových lidí je, ale považuji za zbytečné hledat tam, jestli něco odnesla. Je tam okolo dvou set tisíc svazků a některé z nich si lze po domluvě s vládcem odnést.“

„Ne, o to nejde. Hledám nějaké informace o Aryvovi.“

„Smím vědět jaké, pane?“

Ve vojákově hlase byla patrná podezíravost, která více než jasně dávala najevo, že požaduje co nejkonkrétnější odpověď. Ale to zřejmě patřilo k mužově práci, takže mu Iryn odpověděl upřímně. „Hledám místa, která pro něj mohla být něčím výjimečná.“

„Dobrá, pane, někoho seženu, ale asi ne hned. Navrhuji, abyste přišel zítra okolo deváté hodiny ranní.“

„Děkuji. Kterými dveřmi se do archivu dostanu?“

„Úplně posledními. Těmi ve stěně naproti vchodu.“

„Tam jsou dveře?“

„Ano, ale ví o nich jen málokdo.“

„Dobrá. Nashle,“ řekl Iryn a zamířil zpět k hostinci.

Koně tam nebyli – hostinský už si zřejmě našel čas, aby je dal odvést do stájí. Iryn ale zatím do hostince nezamířil. Místo toho budovu obešel a zapadl do úzké postranní uličky, kde panovala naprostá tma. Poodešel dál od hlavní ulice a posadil se na vlhkou zem. Hleděl na černá oblaka nad svou hlavou a přemýšlel nad tím, co se právě stalo. A hlavně jak se to stalo. Zabít strážkyni jiného měsíce než Verata by pro něj možná dřív byla i pocta. Ale ne teď, když ji znal. Ne, když učil její dceru.

Znovu ucítil v očích slzy. Jak to mohl udělat Tysie? Kopl do uvolněného kamene a proklel se za to, že v Tarditu neplivl Genskerovi do tváře. Měl raději odmítnout úkol a varovat Skalva, aby hlídal Zetara. Nikdy by pak neodjížděl do Faderu a nikdy by nemohl zabít Tysiinu matku.

Když měl konečně pocit, že sebe i Genskera proklel dost, aby se jim nikdy nedostalo odpuštění, pomalu vytáhl svitky, které mu Wenks dala. Rozhlédl se, jestli v okolí někdo není a rychlým kouzlem si vytvořil světlo, které mohl vidět jen on.

První z nich byl nadepsán *Informace o úkolu – Hybert z Hobatu, Nevrit*.

Když ho Iryn otevíral, vykutálel se z něj další svitek a dopadl do louže vedle něj. Prozatím ho nechal ležet na místě a věnoval se svitku ve své ruce. Dosud nikdy neviděl tak podivně popsany pergamen, ale domyslel si, že tak vypadají všechny svitky o úkolech. Každá informace byla pod jinou odrážkou a celý text se tísnil vlevo.

-cíl: *Hybert z Hobatu*

-plníci: *Iryn Reckem*

-datum: *8. Kalur r. 5003 z. v.*

-úkol: *zabít*

-výsledek: *splněno*

V poslední odrážce bylo napsáno *důvod*, ale nic víc tam nestálo.

Iryn si podmračeně prohlédl svitek i zezadu, ale nenašel už ani slovo. Ale proč by Swam – nebo možná už někdo před ním – dal někoho zabít, aniž by k tomu měl nějaký důvod? Když se úkolu ujal, ani ho nenapadlo ptát se na důvod, proč je třeba tento úkol vykonat. Stačily mu jeho vlastní důvody a navíc by mu to Swam stejně nemusel říct. Ale ještě podivnější bylo, že Wenks dala život za to, aby věděl, že někdo, kdo už je rok nebo i více mrtvý, neměl žádný vlastní důvod, aby dal zabít jeho strýce.

Teprve potom si připomněl svitek, který mu spadl k nohám. *Třeba něco z toho vysvětlí. Zvedl ho a setřepal vodu. Jako všechen ostatní pergamen v Aryvitu, byl našťěstí chráněný proti vodě kouzlem, takže obsah zůstal neporušený. I tentokrát byl nadepsán *informace o úkolu*, přestože chybělo jméno a původ cíle. Rozmotal jej.*

-cíl: *Hybert z Hobatu*

-plníci: *Kaetra Paeller*

-datum: 8. Kalur r. 5003 z. v.

Iryn užasle hleděl na jméno plnícího a datum zadání. Jak se mohl svitek o Kaetřině úkolu dostat do Faderu? Proč měla stejný úkol jako on? A navíc ve stejné datum! Pohlédl zpět do svitku.

-úkol: ukrást svitek označený zelenou pečetí se symbolem Aryvitu

Rychle si prohlédl oba zbylé svitky, ale byly nezapečetěné, jen ovázané rudou stuhou.

-výsledek: splněno

-důvod: zcizený dokument s nebezpečným obsahem

Iryn oba přečtené svitky vrátil pod košili a posadil se na studenou, vlhkou zem. Stejný cíl, plnící oba z jedné země, oba s datem zadání 8. Kalur 5003 za války, pouze jiný úkol. Proč by na to měli být dva lidé? Že by Swam zapomněl jednomu z nich říct o druhé části úkolu a poslal proto toho druhého? Nebo je snad svitek nebezpečný nějakým způsobem pro něj a proto poslali Kaetru? Ale proč by jí potom nepřenechali i jeho část úkolu? Nezbyvalo mu jiné řešení, než se jí sám zeptat.

Pohlédl na zbylé dva svitky. Jeden z nich byl označen *Svitek pěti měsíců*, což mu nic neříkalo, ale druhý byl nadepsán srozumitelnějším titulem, přestože taky ne právě obvyklým. *Záznam o adopci*.

K darování dítěte docházelo velmi zřídka – uchylovali se k němu jen rodiče, kteří byli opravdu v nouzi a neměli dítě jak uživit.

Iryna napadl jen jediný důvod, proč by mu Wenks dávala tento svitek – tedy pokud jej nevezala jen omylem. Roztřeseně zatáhl za stužku. Na okamžik se zadrhla, což Irynovi stačilo k tomu, aby pochopil, že na něm dříve byla pečeť, po níž na pergamenu zůstala drobná lepkavá vrstva. Zřejmě to byl svitek, který Kaetra hledala. O to nedočkavěji ho rozložil a začal číst.

Záznam o adopci ze dne 43. Verata 4981 z. v.

Dne 2. Verata 4981 podali manželé Reckemovi žádost o prisouzení dítěte v nejvyšší kojeneckém věku. Přesně o pět týdnů

později, tedy 37. Verata téhož roku, ohlásili rodiče, jejichž jména nebudou na jejich žádost uvedena, že by chtěli darovat dvoudenní dítě, Iryna, z důvodů těžké finanční situace. Jediný majetek, jež mu přisoudili, byl legendární meč Arytus, jímž v dávných dobách vládla ruka Aryva Nejmocnějšího. Oba rodiče potvrzují, že se jedná o rodinné dědictví.

Irynovi vypadl pergamen z ruky. Tak přece je potomkem Aryva? Vzpomínal si, jak v dětství on i všichni ostatní snili o tom, že právě oni jsou potomci prvního temného mága a vrátí jeho rod na trůn. U něj to přetrvalo dokonce i do studentských let – pamatoval si hádky se Skalvem, který mu vždy pokládal jednu a tutéž otázku a on si ji teď musel položit sám. Jak by to bylo možné? Vždyť byl nesčetněkrát za hranicemi Aryvitu a to dokonce i v nejjzdálenějších koutech Nakrylu.

Ale navzdory tomu nevěřil, že je to podvrh. Také to byl první svitek, u něž by pochopil, že Wenks riskovala život. A pokud ho Kaetra měla ukrást, ten kdo jí to přikázal, to za podvrh jistě nepovažoval. Někdo nechtěl, aby se on stal vládcem.

Četl dál:

K výměně tohoto dítěte mezi výše zmíněnými rodinami došlo dne 43. Verata 4981. Ani jedna strana si nevytyčuje žádné podmínky týkající se této výměny či výchovy dítěte.

Následovaly tři nečitelné podpisy.

Iryn si svitek přečetl ještě dvakrát, ale nenašel nic, co by mu vysvětlilo, proč on může překračovat hranice, zatímco ostatní Aryvovi potomci ne, nebo co by prokázalo, že jde o podvrh.

Pohlédl na poslední svitek, který mu dosud spočíval v klíně. Informací už na něj ten den bylo příliš, ale přesto rozvázal stuhu a se zatajeným dechem začal zkoumat, co se dozví ještě z posledního svitku.

Aryvova válka nebrala konce, ale jeho moc na nás byla příliš. Pro zachování toho, co zbylo z původní říše, bylo potřeba uchýlit se k nejkrajnějšímu řešení, které nám nabídl zrádce z Aryvových řad. Nikdo mu příliš nevěřil, ale rada se

domnívala, že větší škody než aryvitská vojska způsobit nemůže a přistoupila na jeho plán.

Ostatní obyvatelé zemí původní říše brali vždy rozhodnutí rady jako zákon a proto ihned veškeré hlasy odporu umlkly.

Zrádce v Aryvových řadách rozhlásil, co máme v plánu a potom nám dal k dispozici kouzlo k zastavení temného mága a prozradil nám, že by zmizelo, kdyby zemřel byt' jen jediný z jeho tvůrců. A proto je bylo potřeba upoutat do neživých předmětů. Všichni však také věděli, že může nastat den, kdy bude kouzlo potřeba zrušit a vybrali proto kameny, které považovali za výjimečné a pečlivě je ukryli ve svých centrech.

Jestliže nastal čas k uvolnění kouzla, musí být kameny vráceny měsícům.

Bez zájmu vrátil svitek pod košili. Tento příběh už znal ze Ztracených legend.

Ještě dlouho poté ale seděl v temné uličce a upíral zrak na záznam o adopci ve svých rukou.

Kapitola 12. – Swamovo tajemství

„Kde jsi byl tak dlouho?“ zeptala se Kaetra, sotvaže vstoupil do pokoje, kde je ubytovala.

Místo odpovědi jí na postel hodil svitky se záznamy o úkolech u Hyberta. „Co o tom víš?“

Kaetra do svitků nahlédla, chvíli je zkoumala a potom si zděšeně položila ruku na ústa. Očima těkala mezi svitky a Irynem. „Kde jsi k nim přišel?“

„Na tom nesejde. Co o tom víš?“

Dívka se však stále neměla k odpovědi. „Našel jsi ještě něco? Nějaký další svitek?“ vyptávala se.

„Ne. Ale co...“

„Svlékni si košili.“

„Cože?!“

Svlékni si košili! Musím tě prohledat.“

„Ty mi nevěříš?“

„Četl jsi to, ne?“ Rozčileně mu zamávala svitky před očima. „Jde o bezpečí nás všech.“

„No prosím!“ rozhodil Iryn rukama. Strhl ze sebe košili a mrštil jí do kouta. „Tak do toho!“

Kaetra mu nejprve prohmatala nohavice a potom prohlédla také košili. Podala mu ji. „Promiň, bylo to nutné.“

Iryn jí vytrhl oděv z rukou a beze slova se oblékl. V duchu si však děkoval za prozíravost, s níž oba zbylé svitky skryl do pochvy. „Tak co o tom víš?“ vyjel na ni podrážděně.

Kaetra o tom chvíli přemýšlela a nakonec přikývla. „Vzhledem k tomu, že Swam už nežije, asi ti k tomu něco říct můžu. Ale smiř se s tím, že ani já nevím všechno.“

Iryn o tom dost pochyboval, ale zůstal potichu a čekal, co řekne.

„Swam ti chtěl dopřát tvou pomstu, proto ti dovolil ujmout se tohoto úkolu, ale zároveň bylo potřeba vyřídit i něco jiného, a tak mi řekl, ať tě sleduju a v pravý čas dovnitř proklouznou zadními dveřmi, pokud tam jsou. Pokud ne, musím doufat, že

budeš zaslepený touhou po svých zbraních a Hybert ti o svitku nestihne nebo nebude chtít nic říct. Tak se i stalo, takže jsem počkala, až ho zabiješ a když jsi zmizel hlouběji v domě, proklouzla jsem dovnitř i já.“

„Co bylo na tom svitku?“ zeptal se Iryn, přestože to sám moc dobře věděl. Byla to, ale logická otázka, a kdyby ji nepoložil, mohla by Kaetra začít něco tušit. „Proč Swam nestál o to, abych se k tomu svitku dostal?“

„Nevím. Měla jsem ho ukrást, ne přečíst.“

„Kde je teď?“

Kaetra pozvedla obočí. „Chceš ho hledat? Tím bys porušil zákon.“

Iryn se rozesmál. „V zákoně je napsáno, že Iryn Reckem si nesmí přečíst svitek ukradený v Hobatu, nebo co?“

„Zákon říká, že musíš poslouchat vládce. A Swam rozkázal, že se k tomu svitku nesmíš ani přiblížit. Proto je spálený!“

„Spálený?“ podivil se Iryn, ani nemusel nic předstírat. Čekal by, že když ho měla ukrást a donést zpátky, chtěli by ho proti němu nějak využít. Koneckonců, spálit ho mohla i Kaetra v Hybertově domě. Rychle se vzpamatoval a navázal na svou otázku. „Proč byste něco kradli, jen abyste to spálili?“

„Šlo přece o dokument s nebezpečným obsahem! Když jsem se vrátila a předala ho Arthovi, řekla jsem mu, že je nutné ho ihned spálit spolu se záznamem o mém úkolu. Jenomže ten se někde musel zatoulat.“ Zhluboka se nadechla. „Našel jsi někoho, kdo nás provede archivy?“

„Zítřka v devět nás bude čekat na velitelství.“ Natáhl se na postel, zády ke Kaetře, aby tak zabránil dalšímu rozhovoru. Snažil se předstírat, že chce spát, ale ve skutečnosti neměl na spánek ani pomyšlení. Hlavu mu zaneprázdnňovaly myšlenky, zda Kaetra opravdu neví, co ve svitku stálo. Pak by byla asi nejposlušnější člověk v Aryvitu, protože kdokoliv jiný, s nímž se kdy Iryn setkal, by nedbal na rozkaz a ze zvědavosti by do svitku nahlédl. Obzvlášť, kdyby neměl nařízené, že to nesmí udělat.

Z úvah ho vytrhlo prásknutí dveří, a když se rozhlédl, místnost byla prázdná.

Vstal a opatrně vyhlédl oknem na ulici. Nijak ho nepřekvapilo, když ani ne za půl minuty uviděl Kaetru, jak běží k velitelství. Zřejmě skutečně věděla, co ukradla a chtěla se přesvědčit, že svitek spálili. Nemělo ale smysl prozradit jí, že on to ví taky. Zatáhl závěsy, pozhasínal svíce, které jejich pokoj osvětlovaly, a znovu si lehl.

Už se mu chtělo spát, ale nedokázal se k tomu přinutit a musel přemýšlet nad Wenksinými slovy a svitky, které od ní dostal. „Aryvův potomek,“ zašeptal. „Kdo by si to byl pomyslel?“ Okamžitě mu na mysl přišel Krow a jeho slova, že se kolem něj děje něco neobvyklého. Trhl sebou. „U Verata, ty jsi ale hlupák, Iryne!“ vynadal si. Nebylo to kvůli kyrbitskému zrádci, ale kvůli Ztraceným Legendám. Vždyť měl celou dobu dvě nejpravděpodobnější místa, kde by pobýval Aryvův potomek, přímo pod nosem.

Rychlým kouzlem znovu zapálil některé svíce a vrhl se k nočnímu stolku. Uchopil pergamen se svým úkolem, a protože neměl po ruce inkoust, napsal krátký vzkaz pomocí magie. Žádal v něm Kaetru, ať se po archivech rozhlédne sama, protože se mu dostalo zpráv, že v malé vesničce pár mil na sever mají knihovnu, která se věnuje pouze Aryvovu životu. Po událostech toho dne nestál o její pomoc.

Pokoj měli v prvním patře, takže se rozhodl opustit hostinec raději oknem, aby Kaetře ztížil jeho pronásledování. Jakmile nohama opět stanul na pevné zemi, začal se tiše plížit ke stájím. U nich však spolu hovořili dva vojáci.

Plížím se pryč z vlastního města, uvědomil si Iryn poněkud hořce. Sebral ze země před sebou malou sekeru na dříví. Tupou stranou by mohl snadno vojáky omráčit.

Vtom se ozvalo hlasité zaržání a následně dunivý dusot kopyt. Vojáci se sotva stačili otočit, než ze stájí vyběhly snad dva tucty koní, kteří se splašeně hnali k západní bráně.

Iryn vyběhl ze svého úkrytu a využil zmatek, aby jednoho koně strhl k sobě a vyhoupl se mu do sedla. Příjemně ho potěšilo, když zjistil, že brašny jsou plné potravin. Rozhlédl se, aby zjistil, co všechny koně mohlo vyplašit. Na první pohled neviděl nic zvláštního, takže původ zmatku musel být dosud ve stájích, k čemuž došli i oba vojáci, kteří teď mířili dovnitř. Ale Iryn pátral pečlivěji než oni a neuniklo mu, že jeden z koní má neobvykle vysoké a trochu pokřivené sedlo. Zřejmě se ke koni krčil někdo, kdo přes sebe rozhodil plášť, aby z dálky působil jako sedlo.

Otočil koně k severu. Nemělo smysl dál stát na místě a nevyužít jedinečnou příležitost k útěku, jen ze zvědavosti, kdo je druhým uprchlíkem. Musí odjet dřív, než se ze stájí vynoří vojáci a uvidí ho. Nerad by Kaetře nechal nějakou očividnou stopu – teď by se snadno mohla vydat na západ, v domnění, že to on zvířata vyplašil.

Pobídl koně a uháněl městem k severní bráně. Sotvaže rozeznal obrysy tří vojáků, kteří u ní hlídkovali, začal splétat kouzlo, jímž by je na okamžik zastavil, aniž by o tom měli tušení. Náhle vojáci ztuhli a Iryn vyjel z města nikým nepozorován. Přínejmenším v to doufal. Jakmile ztratil z dohledu hradby, zašeptal jediné slovo, aby vojáky zase uvolnil ze sevření magie.

Kapitola 13. – Aryvův potomek

Irynovým prvním cílem byl malý rodinný domek se zahrádkou zarostlou plevelem a s polorozpadlými zdmi, který se nacházel na severovýchodě Aryvitu, necelou míli od hranic s Kyrbitem a Nevritem. To bylo vše, co zbylo z kdysi překrásného obydlí, jež si vybudoval Wasder, když byl vyhnán z města. Zde se Aryv narodil a žil po celých šestnáct let, ale především právě zde slyšel poprvé vábení Černé Magie. Přinejmenším podle Ztracených legend. Místo sice nevypadalo nijak půvabně a prostupoval je výrazný zápach moči, ale pokud by Aryvův potomek chtěl ponechat možnost, že ho najdou, tak zde by se ukryl nejspíše.

Druhé místo, které Iryna napadalo, byla Aryvova jeskyně, oproti níž byl ovšem tento dům daleko útulnější a především jeskyni po Aryvovi už nikdy nikdo neobjevil.

Přeskočil malý dřevěný plot lemující pozemek a pokračoval po kamenné cestičce mezi záhony ke dveřím, které visely už jen na jednom pantu. Když do nich strčil, s tlumeným žuchnutím dopadly na koberec v předsíni. Jediný pohled Irynovi stačil, aby poznal, že tady nikdo už po mnoho let nebyl. Všechno – koberec, police, nábytek i několik drobných ozdobných předmětů – bylo pokryto několikacentimetrovou vrstvou prachu. Bylo na podiv, že dům i po tolika letech bez péče lidské ruky stále stojí.

Přesto Iryn cítil nutkání nahlédnout dovnitř. Tady žili jeho předkové, lidé, kteří jeho rod nejvíce proslavili, třebaže zlými skutky. A tady začala celá válka. Aryvovou první obětí. Nakrčil nos, poněvadž odporný pach moči ještě zesílil, a překročil práh.

Ze zvědavosti sáhl po jednom z předmětů na polici a otřel z něj prach. *Co asi tehdy sloužilo jako výzdoba?*

Byla to malá postavička dívanky se světlými vlásky a velkými křídly na zádech. Patrně šlo o dílo vytvořené kouzly, jelikož byl jeho povrch hladký jako sklo. Opatrně vrátil figurku

na její místo a postupoval dál do domu. Jeho nohy při každém kroku zvířily prach, takže co chvíli kýchal.

Za předsíní následovala malá kuchyň propojená s jídelnou, jež zřejmě současně sloužila i jako dílna. V rohu byl na zrezivělých tyčích zavěšený malý kotlík a na zemi hned vedle ležela konvice a několik vlhkých polen. Největší prostor ale zaujímal velký železný stůl – také pokrytý drobnou vrstvou rzi – na němž leželo kladivo, dláto, potřhané papyry a dvě cínové mísy, patrně používané jako talíře. Vedle něj stály dvě židle.

Iryn ke stolu popošel a začal zkoumat podivné zčernalé místo vedle kladiva. Nepochyboval o tom, proč to tak je. Rozhlédl se po místnosti a skutečně spatřil schody vedoucí do horního patra, jichž si při prvním pohledu nevšiml. *Neuvěřitelné!* pomyslel si. *Aryvovo kouzlo muselo být opravdu ničivé, když dokázalo tak výrazně poškodit i železo.* Stál tam a rozehvěle hleděl na místo, kde před dávnými roky ležel pergamen s kouzlem schopným odstranit ze světa černou magii.

Přešel po zčernalém místě prsty. Trochu ho zabrněly a v celé paži cítil lehké šimrání. Stáhl ruku zpátky a raději začal stoupat po schodech, aby si prohlédl i druhé patro. Neustále praskaly a vrzaly, takže Iryn při každém kroku váhal, zda je bezpečné důvěřovat tak starému dřevu, ale nakonec se ocítl na vrcholku schodiště, aniž se zřítilo.

Tady měl být Aryvův pokoj, ale vše co, z něj zbylo, byly čtyři rozbořené stěny. Kameny, které kdysi byly jejich součástí, ležely na podlaze, strop místnosti se otevíral obloze a pokoj postrádal jakoukoliv výbavu.

Rychle seběhl do přízemí a vyšel ven z domu. Na domě ho něco znervózňovalo a ulevilo se mu teprve, když přeskočil malý plot. Ještě jednou se zahleděl na dům. Po tisících letech, kdy zde nežil nikdo, kdo by ho udržoval, by takhle vypadat neměl. A i kdyby snad dům vydržel, předměty vevnitř by nemohly vypadat jako nové. Jediným vysvětlením tak zůstávalo kouzlo. Ale proč by někdo plýtvat silami na domě, v němž nebylo vykonáno nic než zlé činy? Jediný, kdo připadal v úvahu, tak byl sám Aryv,

jemuž dům připomínal bezstarostné časy dětství nebo – a to by podle Iryna bylo mnohem pravděpodobnější – Černou Magii.

Otrásl se. Už o ní uvažuje jako o bytosti. Na druhou stranu, ze Ztracených legend, se zatím snad vše ukázalo jako skutečnost, třebaže mu zpočátku zněly nepravděpodobně, tak proč by nemohla být pravda i toto.

Raději na to nechtěl myslet – pokud něco takového existuje, tak to musí být neuvěřitelně kruté, aby si to vysloužilo svou pověst, kterou by navíc někdo chtěl před světem skrýt.

Vylezl do sedla a zabořil koni paty do slabin, aby byl co nejdřív odtamtud pryč.

Kde hledat Aryvovu jeskyni, to neměl nejmenší tušení, takže mu nezbývalo než zkusit jet jedním směrem a rozhlížet se do všech stran. Nejpravděpodobnější podle něj bylo, že Aryv z domu vyběhl opačným směrem, než leželo nejbližší město, tedy Kyrbit a ten ležel přímo na východ. Proto Iryn vyjel na západ, podél Hraničních hor, které jeho zemi oddělovaly od severního souseda, Kyrbitu.

Bouře se toho dne vystupňovala až do takové míry, která byla neobvyklá i pro Aryvit – déšť zhoustl tak, že nebylo vidět na krok, obloha téměř svítila, jak k zemi dopadal jeden blesk za druhým, a krajinou se jako dračí řev nesl nekonečný hřmot. Iryn proto zastavil u úpatí hory, která mu malým převisem poskytovala aspoň trochu úkryt.

Se stavbou stanu se neobtěžoval, – na kamenném podloží by stejně příliš nedržel – pouze si rozložil příkrývky. Ještě dlouho poté, ale hleděl do mapy a snažil se odhadnout, kde právě je on a kde by mohla být Aryvova jeskyně. Až po hodině si připustil marnost svého počínání a zlostně založil mapu zpátky do sedlových brašen. *Honím se za mýtem, místo abych své zemi pomohl ve válce*, posteskl si.

Déšť se během noci trochu zmírnil, takže na druhý den ráno Iryn pokračoval v cestě, opět bez přestávky až do pozdního večera. Kůň už vypadal zmožený neustálým putováním, ale

blesky vrhaly do hor plíživé stíny, které v Irynovi vyvolávaly pocit nejistoty. Je přece u – třebaže teď už možná bývalých – hranic s Kyrbitem. Co když tam přebývá nějaká skupinka ze země na druhé straně? Oblouhou projel další blesk a stíny v horách se opět pohnuly. Iryn se otřásl a pobízěl koně, aby jel dál.

Po chvíli, ale podlehl únavě i on a uznal, že nemůže putovat celou zbývající cestu bez přestávky. Zajel tedy až k pohoří, aby našel podobný úkryt jako předešlého večera. Uvázal koně na okraji a sám pokračoval hloub.

Už teď viděl skrze tmu jen matné obrysy blízkých předmětů, ale brzy bouře opět zesílila a krajinu zahalila neprostupná clona deště. Trochu ho uklidnilo, když přes dopadající kapky i nadále slyšel své kroky – aspoň nějaké varování, kdyby se někdo blížil.

A pak to zaslechl. Vpravo od něj jako by se sypalo kamení. Prudce se tím směrem otočil, ale neviděl nic a za chvíli už se znovu ozýval jen zvuk dopadajících kapek, sem tam přehlušený zahřměním. *Voda strhla pár kamínků*, přesvědčoval se Iryn a co nejtíšeji pokračoval dál. Přesto rukou zašmátral po Arytusu.

Znovu uslyšel ten zvuk, tentokrát zleva. Otočil se tím směrem, ale pod nohu se mu dostal uvolněný kámen a on podklouzl a tvrdě dopadl na zem. Potom zaslechl tentýž zvuk v těsné blízkosti! Rychle se přetočil na záda a spatřil, jak se k němu po svahu hory řítí stovka menších i větších balvanů, jako nezadržitelná řeka. Stačil před sebe jen nastavit ruku, než ho zavalily.

Dusivý prach mu pronikal do plic, nutil ho kašlat a hrozil, že ho zadusí, na ruce cítil řezavou bolest, jak se mu ostré hroty kamenů zarývaly do kůže a masa. Zlomené, ale neměl nic. Zkusmo se vzepřel, aby zjistil, zda se nedokáže osvobodit a skutečně za chvíli na ruce cítil nárazy dešťových kapek. Nechtěně při tom pohnul několika kameny a pár menších mu tak dopadlo na tvář a pořezalo ho, ale to mu nevadilo. Volnou rukou začal odhazovat kameny a brzy se mohl opět zhluboka nadechnout.

Postavil se a setřepal z vlasů a šatů prach. Potom se prudce otočil, s rukou připravenou na meči.

Nikdo tam nebyl. Srdce mu bušilo jako o závod a tělem mu proudila nová energie vyvolaná pocitem nebezpečí. Hlasitě vydechl a vynadal si, že už začíná trpět stejnými paranoidními představami jako jeho strýc – vlastně nevlastní strýc – Hybert. Potom ale clonou deště před ním prošla postava v černém plášti. „Asi jsem měl spustit víc kamení,“ podotkla pobaveně. Měla hluboký hlas, plný autority, nepochybně mužský, ale zcela prostý jakéhokoliv citu.

Iryn se snažil prohlédnout stíny kápě, ale marně. Tasil meč a namířil jeho špičku na nepřítele. „Kdo jsi?“

Muž pomalu zvedl ruce a stáhl si kápi. V tutéž chvíli z nebe uhodil blesk a ozářil tak jeho kulatou tvář s široce se šklebícími ústy, malým pokřiveným nosem a ledově modrýma očima s černým bělmem, lemovanou hustou hřívou zplihlých černých vlasů. Kůži měl hladkou, bez jediné jizvy či náznaku strniště.

Irynovi přeběhl mráz po zádech. Toho muže znal až příliš dobře, jeho obrazy byly v hlavní budově každého většího města v Aryvitu. Nebylo pochyb. Ten, kdo před ním právě teď stál, nemohl být nikdo jiný, než sám Aryv, první a nejmocnější temný mág.

„To není možné,“ zašeptal.

Aryv se ušklíbl a sáhl pod plášť. Když ruku znovu vytáhl, svíral v ní přívěsek s podivně tvarovaným písmenem A – svůj symbol.

„Ale... máš být mrtvý!“

Aryv se rozesmál a Iryn měl pocit, že mu snad zmrzla krev v žilách. „Slyším snad v tvých slovech vztek, můj potomku? Neměl by ses radovat, že se vrátila legenda, aby dokonala to, co kdysi započala?“

„A pokusila se mě zabít! Měls radši zůstat tam, co předchozích pět tisíc let!“ odsekl Iryn. Ač celý život toužil poznat zakladatele své země, a kdyby věděl, že je možné se

s ním osobně setkat, toužil by i po tom, teď měl pocit, že všechno, v co kdy věřil, byla lež.

Aryv napřáhl vpřed pravou ruku a aniž by vyslovil jedinou hlásku, zasáhla Iryna do zad nějaká síla a donutila ho padnout na kolena. „Trochu úcty, chlapče!“

„Za co ji chceš,“ zachraplal Iryn, ztěžka popadaje dech. „Za to, že jsi začal pět tisíc let dlouhou válku? Říkám ti, vrať se. Nestojíme tu o tebe.“

Aryv zasyčel. „Pozor na jazyk, spratku! Uvědom si, před kým klečíš. Nebo jsi snad mocnější?“ zeptal se posměšně.

„Možná.“ Iryn se znovu postavil. Nehodlal před Aryvem klečet. Dřív by to pro něj byla pocta, ale po všem, co už zjistil a zvláště potom, co se ho předek pokusil zabít, ho měl plné zuby. „Po pěti tisících letech bys už měl přijít o všechnu magii!“ Zvedl ruku, aby vyslovil kouzelná slova, ale potom se zarazil. Vždyť už byl svědkem – spíše obětí – dvou jeho kouzel.

Aryv se zašklebil. „Mě neoslabí ani tak dlouhá doba. Mé moci se vyrovnat nemůžeš! Ale... já ti mohu pomoci dosáhnout stejné moci.“ Jeho hlas se změnil. Místo drsného arogantního přízvuku teď byl sladký a vlídný. „Jako můj potomek na to máš právo. Přidej se ke mně.“

„Ne.“ Iryn pozvedl meč, připravený k boji. Aryv měl pravdu – magii se mu vyrovnat nemohl. Stále ale existovala řada dalších způsobů, jak někoho usmrtit. „Jsem jediný, kdo ví, že žiješ. Tak se mi nic nestane, když ti zabráním, abys Aryvitu pomohl.“ S výkřikem se na předka vrhl, špičkou meče mu mířil na srdce.

Aryv však udělal krok vpravo a bez potíží se mu vyhnul. „Tak dobrá. Zabraň mi v návratu,“ vysmíval se mu. „Chceš bojovat mečem proti mágovi? Předved' mi něco užitečného, v čem mě předčíš.“

Iryn se k němu otočil čelem. Pevně semkl čelisti a pohlédl na něj přimhouřenýma očima. Cítil jak mu krev buší ve spáncích a nechal vztek, ať ho naplní. Zařval, znovu se vrhl

vpřed a mával kolem sebe mečem jako šílený. Aryv ho jediným pohybem ruky odhodil zpět.

Iryn dopadl prudce na záda, až si vyrazil dech. Chvilí nebyl schopný se pohnout. Krátký oddech, stejně jako studený déšť na tváři jej alespoň trochu zklidnily a on začal uvažovat. *Má pravdu! Meč je mi houby platný! Tak v čem ho můžu překonat?* Magii sice zavrhl, ale proč ji přece jen nezkusit? Třeba jej překvapí svou troufalostí.

Zašeptal proto nejkratší kouzlo, které ho napadlo. Sloužilo pouze k tomu, aby nepříteli podtrhlo nohy, ale obával se, že jakékoliv delší kouzlo by Aryvovi poskytlo příliš mnoho času na reakci a ochranu. Už dokázal, že kouzlení beze slov pro něj nepředstavuje žádné problémy.

Aryv jen líně mávnul rukou a byl to Iryn, kdo skončil na zemi. Rychle se ale postavil na nohy.

„To bylo zbytečné,“ řekl Aryv podrážděně. „Magií se mi nemůže rovnat nikdo. Zkus to znovu.“

Jak můžu bez magie porazit někoho, kdo ji ovládá a navíc je v ní nejlepší! rozčiloval se Iryn. Pohled na sebejistý úšklebek na rtech legendárního mága mu klidu nijak nepřidal, ale pokud chtěl vyhrát, musel udržet vztek na uzdě. Jen velmi málo soubojů se dalo vyhrát hrubou silou a zuřivostí a nebylo pochyb, že tento k nim nepatří. Zavřel oči a zaposlouchal se do uklidňujícího zvuku dopadajících kapek. Nebál se, že by na něj Aryv zaútočil – bylo zjevné, že se baví jeho marnými pokusy. *V čem můžu být lepší než on? V čem vlastně vynikám nad ostatní?* Když nad tím teď přemýšlel, došlo mu, že vlastně s magií nikdy nepředváděl velké kousky – možná by to dokázal, ale vždy byl radši opatrný a vymyslel jiný způsob, jak se dostat z tíživé situace. *To je ono! Nějaká podlost! Lest!* To mu vždycky šlo. Musí svého předka přechytračit.

Pohlédl na meč ve své ruce. To je zbraň, kterou může souboj vyhrát, protože Aryv by jistě slyšel i nejtíšíši zašeptání, kdyby to byla magická slova. Možná by cítil i kouzlení beze slov.

Obrátil zrak k soupeři. Opravdu věřil, že bude tak arogantní? Nedal ale na sobě žádné pochybnosti znát a zatvářil se odhodlaně. „Můžeme?“ zeptal se.

Aryv se rozesmál. „Ty se mě ptáš, jestli můžeme?“ Potom na něj kývl a teprve v tu chvíli si všiml, že jeho potomek už formuluje ústy první magická slova, tak tiše, že zanikala v hluku bouře. Přesto je poznal a ušklíbl se. „Čekal bych, že máš víc rozumu! Tohle není nic než nesmyslné plýtvání Tarvem.“

Z husté clony deště se vyloupila dračí postava, celá z vody a vrhla se na legendárního temného mága, na němž nebyla patrná ani známka strachu. Aryv jen stál na místě a smál se jako šílenec. „Chceš mi ublížit vodou?“ Dračí čelisti se kolem něj scvakly.

Iryn se vrhl vpřed. Špičkou meče probodl vodu v místech, kde tušil Aryvovo srdce. Pocítil, jak zbraň pronikla tenkým oděvem a potom i kůží a svalstvem. Ihned nechal vodu opadnout k zemi, aby si mohl prohlédnout výsledek. Zasáhl přesně, jak chtěl.

Aryv si opravdu ve svém přehnaném sebevědomí neuvědomil, že nepřítele přes clonu vody neuvidí a nepovažoval za nutné dokonce ani ustoupit pro případ lsti. Teď si tiskl dlaně k hrudi v místě, kde meč pronikl do jeho těla. Vytáhl jej ven a klopýtl dozadu, kde se svalil na kamennou zem.

Zahřmělo se.

V tutéž chvíli Aryv zalapal po dechu. Jeho tělo se začalo měnit v hustý černý kouř, který vířil stále rychleji a rychleji, až náhle zmizel a na zem dopadl nějaký předmět. Iryn k němu opatrně přistoupil. Ležel tam stříbrný řetízek s Aryvovým symbolem.

Zaváhal. Příliš teatrální odchod Aryva, mu napovídal, že se právě nesetkal se svým příbuzným. Toho by jistě tak snadno neporazil. Mohlo to být kouzlo, které někdo vytvořil, aby ho vyzkoušel, nebo tak něco. Otřásl se, když mu na mysl přišla Černá Magie. Mohla by v něm vidět někoho, kdo ohrožuje její plány? To byla vskutku povzbudivá myšlenka, takže přece jen

po přívěsku natáhl ruku a pověsil si ho na krk. Kov byl trochu chladný a dokonale hladký, ale nejevil žádnou snahu ublížit mu. Vydechl úlevou.

Přesto dál držel přívěsek v ruce, nerozhodný, zda si jej má nechat nebo jej zahodit. Jistě, měl na něj právo, byl přece Aryvova rodu, ale dokud si ostatní myslí, že on o tom neví, je víceméně v bezpečí. Když na něm uvidí Aryvův symbol, ti ctižadostiví se pokusí zbavit se ho, aby jim nepřekážel v cestě. A i kdyby si to netroufli, on sám si musel přiznat, že o vládu vůbec nestojí. Pro obyčejného člověka, třebaže významného rodu, je to jen spousta starostí, se kterými si ví rady jen díky poradcům, kteří si z něj svým našeptáváním udělají loutku.

Nakonec se přece jen rozhodl přívěsek si nechat, ale pečlivě ho skryl pod košili. Nebude opovrhovat svým původem, tak, že by zahodil svůj symbol, ale ani se jím nehodlá honosit, kudy projde.

Bouře už ustala a on se náhle cítil mnohem svěžeji a odpočatěji. Jako by porážka Aryvova dvojníka znamenala, že si poradí s každým nepřítelem, i když věděl, že vyhrát nad skutečným Aryvem by muselo být mnohem těžší a asi sotva by našel mnoho dalších lidí, kteří by byli natolik sebejistí, aby mu prošel tentýž kousek i na ně.

Vrátil se zpátky ke koni a vedl ho ještě kousek dál na západ, dokud nenašel další skalní převis, který by mu na noc poskytl přístřeší. Rozhodně se mu nechtělo zůstat na místě, kde se ho někdo, ať už to byl skutečný Aryv nebo něčí výtvar, pokusil zabít.

Tu noc prakticky nezamhouřil oko. Neustále před sebou viděl chechtající se Aryvův obličej a hlavou se mu honila jeho vlastní slova ... Za co mu vlastně vzdávají úctu? Co kdy Aryv přinesl, krom války, která se táhne nekonečné roky? Kdyby se neobjevil a válka by nezačala, nebylo by to snad totéž, čeho se snaží každá země dosáhnout? Mír a jedna jediná jednotná země? Navíc, každý panovník ji chce pod svou nadvládou a přitom dříve nevládl víceméně nikdo. Byly jen městské rady,

rozhodující o věcech, které si lidé nemohli rozhodnout sami. Takže všechno, co Aryv *dokázal*, bylo, že lidi připravil o jejich rovnost.

Ne že by to Irynovi nějak škodilo – když nastoupí jeho příbuzný, stejně bude mít asi nejvíce privilegií po něm, ale zkrátka mu teď chyběl ten vzor, za nímž se léta otáčel. Jímž se chtěl stát. Vždy Aryva považoval za významnou osobnost, ale nikdy nepřemýšlel nad tím proč. Byl vychován ve víře, že Aryv byl téměř bůh. Najednou viděl svou zemi jako všechny ostatní. Jen hromadu lidí, toužící urvat si kus moci. *Možná Aryvit není zemí, která si zaslouží vyhrát.*

Zívl a přetočil se na druhý bok. Má ještě spoustu času na rozmyšlení. Válka v pár dnech neskončí.

Když se mu konečně podařilo usnout, byl to jen lehký spánek, plný nočních můr, v nichž se Aryv smál jako šílený, běhal za ním temnými jeskyněmi, a co chvíli po něm vrhal černé blesky, schopné roztrhat ho na kusy.

Navzdory tomu se ráno probudil odpočatý a v dobré náladě. Během noci déšť ustal úplně, což byl v Aryvitu velice výjimečný stav a právě teď mu přišel vhod, poněvadž dohlédl dále a mohl tak opět postupovat rychleji. Věřil, že pokud jeskyně není jen nějaký mýtus či metafora, ještě toho dne ji najde, protože Aryv při svém útěku údajně neměl žádné jídlo ani pití a s takovou by několikadenní putování nemohl zvládnout. Ale i tak zde stále byla možnost, že zvolil špatný směr – Aryva přece vedla Černá Magie, takže se nemusel řídit toutéž logikou, jako Iryn.

Monotónní cesta ho přivedla k úvahám, komu všemu by překáželo, kdyby zjistil, že je Aryvovým potomkem. Svitek chtěli spálit, aby se k němu nedostal a zřejmě se tak nemohl stát vládcem, protože jako Aryvův potomek by měl přede všemi přednost. Ale od chvíle, kdy byl adoptován až do jeho úkolu, byl u moci Swam a Irynovi nikdy nepřipadal, že by se bál o svou pozici. Možná mu někdo jednal za zády, podstrčil informace o

tom, že v Hobatu je nebezpečný dokument, který je třeba zničit. To by musel být člověk, kterému Swam důvěřoval.

A druhá věc – jak se ten svitek dostal z Aryvitu a proč právě k jeho strýci? Kdyby ho tehdy nezabil, měl by teď ještě větší záminku, aby ho navštívil. Ale takhle už nemusí být nikdo, kdo by mu to dokázal vysvětlit.

Už chtěl na celou věc zapomenout a přísahal si, že už na to nebude myslet, ale myšlenky se mu celé odpoledne vracely k Zetarovi a přicházely s novými vysvětleními, proč by velitel vojska ovlivňoval Swama. Vždycky přece toužil po moci a potom dostal ten dokument, který ho nazýval místovládcem v případě vládcovy smrti. Jistě došel k závěru, že až Swam zemře, nebude-li nikdo, kdo by ho okamžitě nahradil – což by Aryvův potomek byl – dostane čas na vládnutí a bude tak moci dokázat, že si to zaslouží a odradí spoustu dalších zájemců, kteří by mu mohli konkurovat.

Jestliže to tak skutečně bylo, přestával Iryn vůči Genskerovi pociťovat takové antipatie za jeho cíl zabít Zetara. Dosud věřil, že by byl pro ostatní lidi dobrým vládcem, ale teď si kladl otázku, zda může být dobrý vládce někdo, kdo jde za svým třeba i přes mrtvolu. Potom ho napadla ještě jedna otázka, na kterou ale mohl snad již brzy získat odpověď – věděl o tom Skalv?

Blížil se večer, když v dáli rozpoznal výraznou nerovnost a vzrušeně se k ní rozjel, zcela ignoruje své okolí. Za chvíli už viděl i podrobnosti – byla to hromada kamení. A její okolí podivně světélkovalo, jako by snad skrze mraky pronikalo modré měsíční světlo Verata, ačkoliv to by nemělo být možné. Proto se rozhodl přece jen zastavit a prohlédnout si hromadu zblízka. Jestliže by tady skutečně skrze husté mraky prosvítalo měsíční světlo, byl by pro to jistě nějaký důvod.

Na samotném vršku hromady našel široký otvor, na jehož dno nebylo vidět, ani když si vytvořil kouzelné světlo. To ale odhalilo ve stěnách příčky, které mizely v hlubině pod ním. Byly pokryty silnou vrstvou slizu, takže musel být co

nejopatrnější, aby z nich nesklouzl, ale to mu nijak nezabránilo ihned se po nich pustit.

S úlevou stanul až na dně, které pokrývaly tisíce malých oblých krápníků, rovněž velmi kluzkých, na nichž by si snadno vymkl kotník. Zhluboka se nadechl, ale ihned toho zalitoval. Vzduch byl zatuchlý, prosycený kouřem a on se začal dusit.

Sotvaže znovu popadl dech, vykročil po hrbolaté zemi hlouběji do země. Cestu mu přitom osvětlovala ta podivná modrá záře, která ho k hromadě kamení přivedla. Neměl proto sebemenší potíže vyhýbat se dlouhým stalaktitům visícím ze stropu, i když jej i tak nutily jít v takřka neustálém předklonu.

Tunel se prudce stočil a v dálce se objevilo jasně bílé světlo, z kterého Iryna bolely oči. Zastínil si proto tvář rukou a vstoupil do prostorné jeskyně, kterou po dlouhém putování nízkým tunelem více než uvítal.

Jeho oči ostrému světlu pomalu přivykly. Rozhlédl se po suchých, čistých zdech bez nejmenší kapky slizu a dokonce i bez jakékoliv nerovnosti. U stropu se vznášela velká magická koule, která prostor ozařovala oním oslnivým světlem. Teprve potom si Iryn všiml, že se na protější straně místnosti ve stínu něco pohnulo. Chvilí na to z něj vykročila mladá žena štíhlé postavy, s dlouhými hnědými vlasy a krásnou dokonale jemnou tváří. Halily ji útlé černé šaty, které se do necivilizovaného okolí ani trochu nehodily.

Když byla na krok od něj, pohlédl jí do žlutých, trochu kočičích očí a ona mu pohled opětovala. V tu chvíli měl pocit, že mu snad vidí až do duše a že zná každé jeho tajemství.

Polkl na sucho. „Jsi Aryvův potomek?“ zeptal se bez dalšího otálení.

Žena přikývla.

„Proč bych ti měl věřit?“

„Protože jsme *tady*,“ odvětila zvučným, autoritativním hlasem. „Aryvova jeskyně není ledajakým úkrytem, jinak by ji za ta léta už dávno někdo našel. Kdo není Aryvův potomek, ten ji nenajde.“

„Jak můžu vědět, že mi nelžeš? Co když jen víš, že jsem *jeho* potomkem a snažíš se toho nějak využít?“

Rozesmála se, ale už na první pohled to byla jen maska. V jejích očích nebylo vidět žádné pobavení – spíše výsměch. „Jistě. Myslíš, že by ti velitel věřil, kdybys přivedl jen tak nějakou ženu a tvrdil, že jsi ji našel v jeskyni, kterou vidíte jen vy dva? Nic bych tím nezískala. Je mi jasné, že není k ničemu, snažit se obelhat *tebe*.“

„To je mi fuk. Dokaž mi nějak, že jsi, za koho se vydáváš.“

Žena pokrčila rameny a sáhla si do výstřihu. Když ruku opět vytáhla, svírala v ní stříbrný řetízek, na němž visel Aryvův symbol. Stejný přívěsek, jaký ležel na hrudi i Irynovi.

Iryn před ní padl na kolena. Vlastně svou úctu k ní ani nemyslel tak vážně, ale stále v sobě cítil toho nedůležitého mága, který je povinován vzdávat hold výše postaveným. „Odpusť mi mou nedůvěru, paní.“

Žena se znovu rozesmála, tentokrát mnohem srdečněji, což jí ještě přidalo na kráse. Podala mu svou drobnou ruku v modré kožené rukavici. „Vstaň. My dva jsme si přece rovni. Jsem Vena.“

Iryn poslechl, ale vstal bez pomoci. Teprve potom její ruku uchopil a políbil. „Já jsem Iryn. Přišel jsem, abych tě mohl doprovodit do Argsbow, kde by ses měla ujmout vlády.“

„Já vím.“

„Pak bychom měli vyrazit co nejdřív.“ Iryn ustoupil stranou a naznačil jí, aby šla před ním. Ještě naposled se po legendární jeskyni rozhlédl a pak se i on ponořil do temného tunelu.

Kapitola 14. – Vena

„Tak proč ses vlastně z města vytratila?“ zeptal se Iryn. Urazili zatím jen asi půl míle, ale den už se chýlil ke konci. Dokud neseženou druhého koně, mohou postupovat jen pomalu. Nejbližší vesnice naštěstí nebyla nijak daleko.

„Proč ses vlády neujal ty sám?“ odpověděla Vena zvesela.

„Takhle se nikam nedostaneme! Nejdřív mi odpověz, pak až se ptej.“

„Proč ne naopak?“ škádlila ho.

Iryn si otráveně uvědomil, že přestože je žena přibližně stejně stará jako on, stále se chová jako dítě. „Teprve pár dní vím, kým jsem a ani po tom, co jsem to zjistil, jsem tomu úplně nevěřil.“

„Proč?“

Iryn stiskl čelisti. „Byl jsem už mnohokrát za hranicemi. Snad i nejdál, jak je to vůbec možné.“

„Takže teď, když už to víš jistě, mi budeš konkurovat? Budeš chtít Aryvit pro sebe?“

„Ne. Nestálo by mi to za to. Někteří lidé byli ochotni udělat cokoliv, abych se nedozvěděl o svém původu. Jsem si jistý, že by zašli ještě dál, abych jim nevládl.“

„Výborně. Když tě jmenuji svým rádcem, nebude nikdo nic namítat a myslím, že se ani nepokusí proti tobě nic podniknout, protože to budu stále já, kdo má hlavní slovo. Navíc, koluje ti v žilách moc. Nebylo by ode mě správné nebrat na to ohledy.“

Iryn zavrtěl hlavou. „Nestojím o to, aby všichni věděli, kým jsem. Prosím, klidně ti pomohu, když mě něco napadne, ale nikdy to neudělám oficiálně.“ Odmlčel se, aby se ujistil, že její vyptávání skončilo. „Takže proč jsi zmizela z města?“

„Chtěl to po mně jeden muž. Slíbil mi věrné služby, když chvíli počkám v ústraní, v Aryvově jeskyni.“

„Kdo? Jak vypadal?“

„Nepamatuji se.“ Trhla sebou, když se na ni Iryn podíval.

„Pamatuješ,“ odvětil klidně. „Abys uměla lhát, musíš se naučit lépe ovládat.“

Vena sklopila zrak. „Promiň. On mi ale zakázal, abych o něm cokoliv komukoliv řekla.“

„Takže se neřídíš heslem, že poddaný je poddaný, které v Aryvitu platí od nepaměti?“ Svěsil ramena a velmi tiše dodal: „Jen Swam je změnil na poddaný je přítel.“

Vena jeho poslední poznámku přeslechla nebo se k ní nijak nechtěla vyjadřovat. „Jistěže to heslo platí! Ale ten muž je výjimkou. On mi ten rozkaz prostě dát smí.“

Iryn zůstal stát zaraženě na místě. „Tak kdo tu potom bude vládnout? Ty, nebo on?“

Také zastavila a otočila se k němu čelem. Ve tváři byla najednou celá rudá vzteky, pevně tiskla čelisti a z očí jí téměř šlehaly blesky. Veškerá její krása byla rázem pryč, zastíněná hněvem a uraženou pýchou. „Jistěže já! Nejsem ničí loutka. A teď jsi to spíš ty, kdo by si měl uvědomit, že jedná se svou budoucí panovnicí!“

Iryn se usklíbl. Tak nejdřív se mu bude snažit tvrdit, jak jsou si rovni, a pak tohle... Měl skoro chuť sáhnout po meči a namířit jeho špičku na ženin krk. Živě si představoval, jak by se jí vysmál, že potom pro něj bude nejlepší řešení, když ji zabije a řekne, že ji nikde nenašel, aby se nikdo nedozvěděl o jeho troufalosti. Ale ovládl se. Ještě se jí nějak pomstí za nadřazenost, s jakou s ním jednala, ale teď by to nebyl nejlepší nápad. Zavřel oči a následující slova vyslovil jen s velkým sebezapřením. „Omlouvám se, má paní. Jen jsem se chtěl ujistit, že se nedáte ovlivnit.“

Vena k němu přistoupila a pohlédla mu zpřímá do očí. Iryn neucukl a odhodlaně jí pohled opětoval. Věděl, že mu v očích nemůže vyčíst lež ani neupřímnost, když se nebude bát, že je tam najde. Na rozdíl od ní byl na takové situace zvyklý a připravený.

Nakonec Vena pohled odvrátila. „Pojedu na koni.“

Iryn zaskřípal zuby, ale nijak jí nebránil, když lezla do sedla. Teprve když znovu vykročili, uvědomil si, že mu levá ruka spočívá na jílci Arytusu. Musel ji tam nevědomky položit během hádky. Usmál se a po očku se zadíval na Venu. *Všimla si toho?* uvažoval. Znovu se spatřil, jak míří špičkou meče na její hrdlo. Naplnil jej pocit uspokojení.

Zastavili až u vesnice, kde chtěl Iryn koupit koně, přestože Vena už se sotva držela v sedle. Rozložili stan a do města šel jen Iryn, zatímco Vena se uložila k spánku.

V hostinci se Iryn dozvěděl o místním farmáři, který právě zájemce o koně hledal, a bez odkladu za ním přišel.

Farmář se vůbec nezdál být rozčilený, v jakou pozdní hodinu to přichází návštěva, naopak se zdál být veselý, což Irynovi odůvodnil slovy, že do města mnoho cizinců nepřijíždí a místní dalšího koně nijak nepotřebují. Proto je rád, že se konečně našel zájemce. Stále s úsměvem na rtech ho vedl do malé stodoly za domem, kde spali dva volové a krávy, tele, osel a starý, ale stále statný grošák.

„Nepotřebuji ho,“ šeptal farmář „protože jsem zjistil, že ostatní zvířata práci zvládnou a péče o něj mě stojí zbytečně mnoho času. Tak bych ho chtěl prodat, dokud z toho můžu mít nějaký zisk.“

„Kolik za něj chcete?“ zeptal se Iryn zatímco si zvíře prohlížel.

„Tři mince.“

Iryn sáhl do kapsy a vytáhl poslední čtyři mince, které u sebe měl. Bez váhání je všechny podal farmáři. „Tu máte. A děkuji vám, že jste mě přijal i v tuto pozdní hodinu.“

„Já děkuji vám, že jste mi poskytl možnost zbavit se toho koně, aniž by mě trápilo svědomí, že jsem ho zabil.“ Navlékl koni uzdu a vyvedl ho k domu, kde se s Irynem rozloučil a zmizel za dveřmi.

Grošák zastříhal ušima a strčil hlavou do Irynových zad, jako by ho chtěl pobídnout, aby už šli. Iryn si tedy omotal uzdu kolem ruky a potmělou vesnicí vedl koně zpátky ke stanu,

v němž Vena mezitím usnula. Uvázal jej hned vedle toho, na němž jela Vena a sám se usadil před stan. Jednu noc bez spánku vydrží, a pokud bude mít štěstí, tak tu příští už stráví ve Faderu, kde by mu přístřeší mohl poskytnout některý z mágů.

Za jeho zády se neustále ozývalo Venino tiché oddechování jak spokojeně spala. Zpočátku to Iryn dokázal ignorovat, ale jak noc ubíhala, opět se v něm začalo všechno bouřit proti budoucí vladařce Aryvitu. Copak by se neměla starat i o druhé, tedy momentálně o něj? Je správné, aby mu prostě jen tak oznámila, že pojede na jeho koni, zatímco on se bude plahočit pěšky, a navečer si zabrala jediný stan pro sebe? Znovu zalitoval, že Genskerovi raději neplivl do tváře a nezkusil Zetara ochránit. Ani on vůči němu nebyl nijak vstřícný, aspoň od Swamovy smrti ne, ale jeho předchozí chování nasvědčovalo tomu, že svému lidu by byl dobrý vladař, třebaže po moci tak nepokrytě toužil. Proč by nemohl být dobrým vládcem, i když netoužil po ničem jiném než po vládě?

Z úvah ho vytrhlo tiché zapraskání větvičky. Trhl sebou a rozhlédl se přišším, značícím příchod rána. Pár metrů před sebou viděl dvojici koní, které tam uvázal, ale pokud se nepletl, tak se hluk ozval někde na druhé straně stanu. Příkrčený u země proto nejprve vyhlédl na obou jeho stranách a potom jej začal pomalu obcházet z té pravé.

Jeden z koní zafrkal a přiměl tak Iryna, aby se otočil. Stačil tak ještě postřehnout, jak k čelní stěně stanu běží shrbený stín, odhrnuje stanové chlopně a mizí vevnitř. Irynovi bylo jasné, že než by stan oběhl, měl by neznámý host dost času provést Veně něco špatného. Ne, že by mu tolik vadilo, kdyby se nedostala k moci, ale kvůli vlastnímu životu neměl moc na výběr a ihned skočil na stan, který se pod jeho vahou složil k zemi.

Pod sebou cítil prudké zmitání lidského těla a zadoufal, že to není Vena, jejíž výkřik v tu chvíli protrhl ticho noci. Svalil se z něj dolů a zatáhl za nohy, které zpod hromady látky stále ještě trčely. Vysloužil si tím tvrdý kopanec do břicha, takže se svalil

na záda, lapaje po dechu. Když stál znovu na nohou, viděl temný stín, jak utíká k vesničce.

„Stůj!“ křikl za ním. Ani nepočítal s tím, že by cizí osoba uposlechla jeho příkaz jen tak, a proto dodal: „Pokud nezastavíš, nebudu váhat použít kouzlo!“

Silueta zvolnila běh, až nakonec zastavila. Po chvíli se otočila a zamířila zpátky k němu. „To sis mohl ušetřit. Nic ze mě nedostaneš, tak je jedno jestli zemřu teď, tím že dostanu smrtícím kouzlem do zad nebo později tak, že mi čepel oddělí hlavu od těla.“

Iryn se usmál. Pokus zabít Venu ho potěšil a ještě víc na něj udělalo dojem, že člověk, který před ním stojí, vypadá skutečně pevně odhodlaný neřict mu ani slovo o tom, proč to zkusil. „Možná tě ani nechci vyslychat.“ Pomalu tasil meč. „Bojuj o svůj život!“

Jeho protivník na něj zůstal hledět se směsicí nedůvěry a zaskočení. „Proč mi to nabízíš?“

„Už dlouho jsem neměl příležitost zašermovat si.“ Zběžně se ohlédl přes rameno, kde Vena dosud zápasila se stanem. Se sklopenou zbraní, aby dal najevo, že ještě nehodlá souboj začít, překonal zbytek vzdálenosti mezi ním a vrahem. „Netušíš, jak bys mi imponoval, kdybych neměl za úkol přivést ji živou až do Argsbow. Bohužel takto ti musím bránit v tvém pokusu, ale chci ti aspoň dát druhou šanci.“

„Proč ten souboj? Nemůžeš mi prostě ustoupit z cesty?“

„Ne. Nehodlám si jen tak podepsat rozsudek smrti. Myslím, že je fér, když rozhodne souboj.“ O tři kroky ustoupil a pozvedl Arytus. „Tas!“

Vrah neochotně tasil meč a zeširoka se rozkročil. Potom ale nasadil odhodlaný výraz. „Dobrá.“ Vrhł se vpřed, s úderem mířeným na hlavu.

Iryn srazil zbraň plochou stranou svého meče a přehnaně pomalu se protivníkovi ohnal po pravém zápěstí. Vrah neváhal s nastavením meče ani na okamžik, takže Irynovi umožnil

obtočit se po jeho levém boku a dostat se mu do zad. Tvrdý úder jílcem mezi lopatky potom poslal vraha do kolenou.

Mág od něj o krok ustoupil a trpělivě vyčkával, než se vzpamatuje.

Vrah se chvíli opíral o meč a potom zaútočil s novým elánem.

Iryn ztěžka vydechl, když se mu podařilo odvrátit úder, který mu šel na pravé rameno. Vzápětí se už ale musel bránit úderu na pravou holeň. Vrah bodl vpřed, čímž Iryna přinutil uskočit, ale ten navázal na úskok další otočkou, tentokrát kolem jeho pravého boku. Při tomto pohybu také natáhl levou nohu a vši silou kopl nepřítele do pravé holeně.

Ten byl dobře zapřený, takže neupadl, ale i tak se zapotácel a na chvíli se musel znovu opřít o meč a nechat si zcela odkrytá záda. Ale ani tentokrát toho Iryn nevyužil a nehnutě čekal opodál.

„Tohle,“ začal muž, ztěžka popadaje dech „není fér.“ Postavil se a znovu se k němu otočil čelem. „Bojujeme přece meči! Nepoužívej tělo!“

„V bitvě o to požádáš každého nepřítele zvlášť?“

„V bitvě... není prostor k takovýmto kouskům. A i kdyby ano, odkryl by sis tak záda před jinými vojáky.“

Iryn pokrčil rameny. „I tak – ty jsi přece vrah. Vždy když jsem se s někým takovým setkal, neměl potíže využívat jakýchkoliv lstí.“

Muž zavrtěl hlavou. „Nejsem jako oni. Jsem voják! Takovýto úkol mám poprvé.“

„Na vojáka děláš příliš jednoduché chyby.“

„Ani voják nejsem příliš dlouho. Jsem na začátku výcviku, pane.“

Iryn se při tom oslovení téměř zakuckal. „Takže mám používat jen ostří meče?“ zeptal se.

„Budu vám za to vděčný.“

Opět se proti sobě vrhli. Iryn odvrátil úder na svou hlavu a ihned zaútočil na nepřítelevu pravé rameno. Muž úder vykryl,

ale Iryn udělal mečem oblouk nad hlavou a zaútočil pro změnu na levé rameno. Vrah měl zbraň opět včas na správném místě, ale čepel pod ostřím Arytusu povolila a rozpadla se na dvě části. Přesto úder srazila stranou a vrah si tak odnesl jen malé škrábnutí na nadloktí.

„Jak?“ nechápal muž a těkal očima mezi Irynovým mečem a tím co zbylo z jeho.

„Chtěl jsi, abych používal čepel meče. Měl sis ho nejprve prohlédnout, protože mohl být opředený legendami.“ Pozvedl Arytus a přiložil plochou stranu čepele skoro až na vrahovo oko.

Muž sebou cukl a upadl do trávy za sebou.

„Pro koho jsi plnil úkol?“

Vrah zavrtěl hlavou. „Říkal jsem ti, že ze mě nic nedostaneš!“ Vytáhl z opasku dýku a s bradou vysoko zdviženou si ji vrazil do srdce.

Iryn se ani nesnažil mu v tom bránit. Odvrátil se od bezvládného těla a vrátil se ke stanu, z něž se mezitím Vena vysoukala. Zřejmě už i stihla pochopit, co se stalo, protože se zeptala: „Dostal jsi z něj něco?“

„Ne. Ale napadají mě jen tři lidé, kteří by jej mohli poslat, z nichž jeden už je nejspíš mrtvý, takže to asi nebyl.“

„Kdo?“

„To ti neřeknu, ale můžu ti zaručit, že až budeš u moci, oba ti budou věrně sloužit. Jsou oddaní v první řadě Aryvitu a asi se domnívali, že bys pro něj nebyla dobrá. Nicméně proti vládci si nic netroufnou.“

Vena si ho chvíli prohlížela a snažila se objevit, jestli nelže. Potom stočila zrak na mrtvé tělo vraha. „Jak se ti podařilo zlomit mu meč?“

Iryn rukou zlehka pohládl hrušku Arytusu. Bylo to jeho bohatství. Nezničitelný meč, který dokázal prolomit snad všechno, když mu Iryn propůjčil dostatek síly a nebylo tak pro něj nijak těžké ani přepulit vojákův meč. Ale kdyby řekl o jeho původu Veně, mohla by ho chtít a jako vladařka by mu ho teoreticky mohla vzít. „Netuším. Asi nebyl moc kvalitní.“

Vena se tím naštěstí dále nezabývala, takže si mohl v klidu prohlédnout zničený stan. Několik výztuží se pod jeho tělem prohnulo, takže teď byl stan nepoužitelný. Stačila by sice jen malá oprava, ale na tu by měl čas stejně až v Argsbow, kde už si může rovnou koupit nový stan. Nechal ho tedy tam, kde ležel, jen z něj sebral příkrývky a donesl je ke koním. „Jedeme dál,“ řekl jen, ukryl pokrývky do sedlových brašen a naskočil na koně, jehož koupil. Už to bylo trochu déle, co jel naposled bez sedla, ale věřil, že to nebude nijak nepohodlné.

Ohlédl se a s potěšením zjistil, že ho Vena bez námitek poslechla. *Možná to s ní nebude až tak nesnesitelné, teď když má strach o svůj život a ví, že je na mně závislá.*

Kapitola 15. – Rána do srdce

K Irynově zklamání se Vena oklepala z nepříjemného zážitku velmi rychle a brzy se vrátila ke svému povýšenému chování. Jen s velkým úsilím proto skrýval, jaký kámen mu spadl ze srdce, když projeli lesem a před nimi se vynořilo Argsbow. Za pár minut se své společnice zbaví, lehne si na postel a o samotě a v pohodlí domova si odpočine.

Když ale hned u brány viděl čekat Genskera, který se mezitím i s armádou vrátil z výbojů, bylo mu jasné, že jeho plány budou muset ještě chvíli počkat.

Vena si jeho skleslosti všimla. „Copak? Nevracíš se domů rád?“

„Spíš se nerad setkávám s osobou, která na nás čeká u brány,“ odpověděl, ani se nesnažil něco zapírat. Nemělo by to sebemenší smysl – bude jen otázkou času, než se dozví o jejich rozhovoru u Lardu. Gensker se bude chtít pochlubit tím, že on dal rozkaz přivést ji zpět.

Iryn se na nenáviděnou osobu soustředil tak moc, že si neobvyklé pustoty a klidu města všiml až v okamžiku, kdy projel pod hradbami. Chyběli zde dokonce i strážníci.

„Konečně!“ zvolal Gensker a hnal se k Veně, aby jí políbil ruku. „Jdete právě včas. Vítám vás v Argsbow, má paní.“

„Právě včas? Na co včas?“ zajímal se Iryn. „A kde jsou strážže?“

„Strážím jsem dal na chvíli volno, aby neviděli přijíždět naši budoucí panovníci.“ Podal Veně černý plášť. „Vím, že mi nenáleží něco vám nakazovat, ale byl bych raději, kdybyste si skryla tvář pod kápí. Hned se vše dozvíte. Iryne, ty pojď taky.“

Zanechali koně u brány a vykročili do středu města. Iryna to nijak nepřekvapilo – jejich cílem nemohlo být nic jiného než pevnost.

Gensker zřejmě slova, že dorazili právě včas, nemínil jako nadsázku, poněvadž je vedl tak rychlým krokem, že skoro běželi. Zastavili se jen jedenkrát, a to u druhé brány, aby

Gensker poslal vojáky, které předtím odvolal, zpět na jejich stanoviště u vnějších hradeb.

Potom už je zase vedl dál, liduprázdnými ulicemi k pevnosti, kde prošli bočním vchodem, tak jako Iryn při své první návštěvě. Za ním však odbočili vlevo a malými dvířky ukrytými za obrazem Argsbow vstoupili na kamenné točité schodiště vedoucí do hlubiny pod nimi.

Sestoupili až k jeho patě a ocitli se tak v chodbě vydolované do země, v níž bylo vlhko a velice chladno. Ani tady se Gensker nezastavil, navzdory tomu, že musel volit jednu z osmi chodeb.

„Kolik pater ta pevnost vůbec má?“ zeptal se Iryn. „Ze schodiště vedly snad troje další chodby!“

„Dohromady? Pokud vím o všech, tak jedenáct,“ odpověděl mu Gensker. „Jak jsi správně postřehl, jsme ve čtvrtém patře v podzemí, ale pod námi jsou ještě další dvě. Nad zemí je jich pět.“

„Vždyť jen toto patro je neskutečné bludiště! Jak se tu ti lidé dokážou neztratit?“

„Čas od času se někdo opravdu ztratí, ale orientovat se tady není nijak těžké. Vidiš ty vzpěry? Jsou do nich zapuštěné kousky kovu.“ Zastavil se a ukázal na šedo-zeleno-zlatou skvrnu na dřevě. Potom opět vykročil, snad ještě rychleji než předtím. „Podle kombinací těchto kovů poznáš, kde jsi a kterým směrem máš pokračovat. Na tvém místě si najdu někoho, kdo tě naučí to rozeznávat.“

Běželi podzemními tunely ještě asi pět minut, než Gensker konečně zastavil před ničím nevýraznými dveřmi stlučenými z bukových prken. Vzal za studenou železnou kliku a odhalil další točité schodiště. „Teď buďte naprosto tiše,“ zašeptal a rukou naznačil, aby šli před ním. I on potom vstoupil na nejvyšší schod a bez nejmenšího hluku za nimi dveře opět zavřel.

Iryn sestoupil níž a zůstal stát na posledním schodu. Nevěřicně hleděl na velký sál před sebou. Na jeho protější konec dohlédl jen stěží, stejně jako na obě zbylé stěny.

V pravidelných rozestupech v nich byly umístěny hořící pochodně. Uprostřed zela ohromná jáma, kolem níž seděli na židličkách obyvatelé města shlížející do jejích hlubin. Židle tvořily deset řad, z nichž každá byla výš než ta před ní, díky kouzlům, která je držela nad zemí. Poslední řada židlí se tak vznášela pět metrů vysoko.

Gensker ho zezadu postrčil. „Běž!“ sykl netrpělivě.

Iryn ho poslechl, ale jen proto, aby zjistil, na co všichni ti lidé zírají. Ignoroval nesouhlasné mumláni lidí, které míjel, a běžel až k zábradlí kolem jámy. Naklonil se zvědavě dopředu.

Asi tři metry pod sebou uviděl kruhové pódium s třinácti zelenými křesly uspořádanými po jeho obvodu. Dvanáct z nich bylo obsazeno, ale poslední místo bylo zahaleno černým přehozem a všude kolem něj ležely na zemi pamětní svíce.

„Třináctý zahynul nešťastnou náhodou,“ řekl Gensker, jenž v tu chvíli také přistoupil blíž. „Ale to už jsem ti říkal.“

„Třináctý?“ nechápal Iryn, ale potom mu to došlo, stejně jako poznal čeho je svědkem. „Zetar!“ Podíval se na něj. „Přivedl jsi nás k volbám?“

Gensker přikývl. „A teď pojď. Musíme dolů.“

Iryn přelétl očima osazenstvo. „Není tu nějak málo lidí?“

„Ty sis nevšiml zkreslení obrazu v jámě? Zvětšovací opar bys snad jako mág znát měl.“

Iryn nepřítomně přikývl a odvrátil se. Spolu s Genskerem a Venou šel okolo místnosti až na její druhou stranu, kde začali sestupovat po dalším točitém schodišti.

Míjeli jedno poschodí za druhým, všechny stejné jako to nejvýše položené, jen jáma uprostřed se zmenšovala. Některá byla k dispozici všem bez rozdílu, ale jiná byla vyhrazena jen pro určitý druh lidí, takže často ani nezaplňli všechna místa (nejvýrazněji to bylo vidět u mágů, kterých bylo ve městě několik desítek a jejich patro bylo téměř prázdné).

V nejnižším patře už nebyla místa nad sebou, poněvadž pódium bylo přímo před osazenstvem, které tvořili hlavně vojáci a jejich rodiny, ale i někteří zámožní obyvatelé města.

Když je teď Iryn viděl bez zvětšovacího oparu, připadalo mu pódium neskutečně malé, ačkoli ještě stále bylo třikrát větší než jeho dům. Místnost však byla tak obrovská, že si v tu chvíli sám nepřipadal větší než mravenec.

Všiml si, že mu Gensker s Venou utekli a už jdou uličkou mezi židlemi k pódiumu. Pospíšil si, aby je dohnal.

Jakmile si jich vojáci všimli, začal se davem šířit šepot, z něhož Irynovi naskakovala husí kůže. Ale proč vůbec ten rozruch? Jen kvůli tomu, že někdo přišel pozdě na volby, které ani nejsou povinné? Nemohou přece vědět, že přišel Aryvův potomek. Nebo snad ano?

Gensker ani Vena si šepotu příliš nevšíмали a dál sebevědomě kráčeli vpřed. Zastavili se až u schůdků vedoucích na pódium, kde Gensker o krok ustoupil a naznačil Veně, ať pokračuje sama. Když se jí Iryn pokusil následovat, zastavil ho nataženou rukou. Bez jediného slova ukázal na tři prázdná místa hned v první řadě.

„Půjdeš tam, až tě zavolají,“ zašeptal Gensker, když se usadili.

Iryn mu neodpověděl a místo toho se soustředil na Venu, která právě stanula na kraji pódia. V tu chvíli už na ni byly upřeny zraky všech lidí v místnosti. Přešla doprostřed pódia a odkryla svou tvář. „Vážení zájemci o titul vládce Aryvitu,“ pronesla slavnostně. „Přicházím před vás, abych uplatnila svůj nárok na trůn. Přesto nemohu vám, kteří jste chtěli sami vládnout, zakázat stavět se proti mně, proto se musím zeptat, zda jste ochotni ustoupit Aryvovu potomku nebo zda s ním chcete soupeřit o moc, jak je zvykem od dob, kdy můj rod opustil trůn.“

Rozhostilo se hrobové ticho.

Potom povstal jeden z uchazečů a odkašláním k sobě obrátil pozornost všech. „Nebudu-li mluvit i za zbylých jedenáct zájemců, žádám je, aby neváhali mě přerušit. Vůči vám, slečno, nechci být nijak neurvalý, ale je potřeba si ověřit, zda nejste podvodnice. Aryvovu potomku, ale s radostí ustoupíme.“

Všichni souhlasně přikývli. „Také bychom chtěli slyšet, jak je možné, že se objeví tak náhle po tisících letech.“

Iryn sebou trhl, když si uvědomil, že by mohl vyjít najevo jeho původ. Nechtěl Veně nijak pomáhat k vládě, ale na její místo chtěl ještě méně. Bohužel měl pocit, že kdyby lidi zjistili, kým je, trvali by na tom, aby se spolu o vládu utkali, a i kdyby ne, do konce života by od nich neměl pokoj. Vždyť je mág a potomek nejmocnějšího mága.

Nenápadně se ke Genskerovi naklonil. „Teď mě dobře poslouchej! Už v Tarditu jsme si vyjasnili, proč děláme to, co děláme, takže vím, že bys nedopustil problémy, které by oslabily její šance na vládu. Ta žena, Vena, se zmínila, že ji někdo poslal do Aryvovy jeskyně – a mě nenapadá nikdo kromě tebe. Vždyť jsi po ní ani nechtěl důkaz o původu, když jsme přišli. Takže ti teď musí být jasné, že jsem dokázal najít Aryvovu jeskyni, přestože bych neměl. Asi bychom to vysvětlovali hodně těžko, takže si pamatuj, že jsi ji poslal do domu, kde Aryv vyrůstal. Je ti to jasné?“

Koutkem oka na velitele pohlédl a zjistil, že se usmívá. Docela ho to zaskočilo, ale když Gensker přikývl, zahnal tyto myšlenky pryč jako nepodstatné. Důležité je, aby se mu podařilo z této situace nějak vykrotit.

Pohlédl zpět na pódium, kde mezitím všichni vyslovili svůj souhlas s předloženým návrhem.

„Takže, slečno... – Jaké je vlastně vaše jméno?“ zeptal se muž, který návrh předložil. Zdálo se, že se ustanovil mluvčím ostatních.

„Vena.“

„Nuže, slečno Veno,“ pokračoval muž „nejprve bych chtěl vědět, čím hodláte dokázat, že jste z Aryvova rodu.“

„Mám u sebe přívěsek,“ odpověděla a ukázala Aryvův symbol. Pomalu se otočila dokola, aby si jej mohli prohlédnout všichni. „Vy všichni byste měli znát zvěsti mluvící o tom, že pokud si jej nasadí někdo, kdo není z Aryvova rodu, čekají ho strašlivá muka a smrt.“

„Jsou to jen pověsti,“ namítl stařík, sedící po pravé ruce mluvčího.

Vena ho obdařila zářivým úsměvem a stáhla si přívěsek z krku. Natáhla k muži ruku. „Pak si ho nasad'te a dokažte nám to.“

Muž sebou trhl a odtáhl se od ní tak prudce, že posunul své křeslo a narušil tak kruh.

Mluvčí se na něj shovívavě usmál. „Ale no tak, Makvile. Posuň své křeslo zpět, abychom mohli pokračovat. Vy, slečno Veno, si nechte svůj důkaz. Pokud tady není dobrovolník, který by se nebál onoho temného osudu, kterým jste nám pohrozila, myslím, že nám to stačí. Ale pro úplnost bychom si teď rádi vyslechli váš příběh.“

Vena pokrčila rameny. „Prosím. Asi před...“

„Okamžik prosím,“ zarazil ji mluvčí. „Ještě bychom chtěli vědět, zda jde jen o váš příběh nebo je do něj zapleten i někdo další, komu vděčíme za vaši přítomnost. Je totiž spousta lidí, co chtějí vychutnat úspěch, ale trestům se chtějí vyhnout.“

„Ano, na tom, že jsem tady, má největší zásluhy zástupce velitele, Gensker.“

„Zástupce velitele ne,“ povzdechl si tiše mluvčí. „Jak jste si jistě všimla, jedno místo je zde volné a to mělo patřit právě našemu veliteli Zetarovi. Bohužel, při nedávném válečném tažení byl zabit prohnáním tarditským vrahem.“ Potom pozvedl hlas. „Nechť předstoupí *velitel* Gensker!“

Gensker se zvedl ze svého místa a naprosto vyrovnaně přešel doprostřed pódia, kde si stoupl po boku Veny. „Ano, dosvědčuji, že jsem opravdu přišel s myšlenkou vyhledat Aryvova potomka, ale myslím, že bychom sem měli přivést ještě mladého mága, který byl tímto úkolem pověřen.“

„Jméno?“

Místo odpovědi Gensker teatrálně vykřikl: „Předstup i ty, Iryne Reckeme!“

Iryn trochu zaskočený tímto – vůči mluvčímu neslušným – velitelvým počinem vstal a vyklopýtal za nimi.

„Je to vše?“ zeptal se mluvčí podrážděně.

Trojice přikývla.

„Pak bych tedy začal s tím, z jehož hlavy to vzešlo. Slečno Veno, pane Iryne, vy se prosím zatím usadte na svých místech.“

Jakmile se usadili, vylíčil Iryn i Veně, jak by podle něj mělo dojít k jejich setkání. Stejně jako u Genskera se i u ní snažil tlačit na její touhu po moci. Když si byl jistý, že udělal, co mohl, aby skryl pravdu o sobě, konečně se trochu uvolnil a zaposlouchal se do Genskerova vyprávění, jež se v tu chvíli rozeznělo síní.

„Před naší válkou s Tarditem se ke mně donesla zpráva, že v Argsbow žije žena s neznámým původem, ale vznešeným chováním, takže mě napadlo, že by se mohla objevit linie Aryvova rodu. Znal jsem osobně jednoho muže, který mi o sobě řekl, že z tohoto rodu pochází a doložil to mimo jiné i *celou* rodovou linií. Sám ale chtěl, aby to zůstalo v tajnosti – nepřipadalo mu, že by právě on měl být vládcem. Dal jsem mu proto své slovo, že to nikdy neprozradím. Ale to se nevztahovalo na jeho tehdy čtyřletou dceru Venu. Když jsem potom toto jméno uslyšel znovu, v souvislosti s onou ženou v Argsbow, jejíž věk dokonale odpovídal dnešnímu věku přítelovy dcery, byl jsem pevně rozhodnut se s ní setkat a zjistit zda jde skutečně o ni, popřípadě ji požádat, aby mi ukázala otcův přívěsek.

Bohužel se zdálo, že ji náš rozhovor rozrušil, protože následující den nebyla k nalezení. V domnění, že snad jela za místovládcem, aby ohlásila svůj nárok na jeho místo, jsem se vrátil do Faderu, ale ani tam jsem ji nenašel. Na další pátrání ovšem nebyl čas, jelikož dorazil místní posel s žádostí, abychom zaútočili na Tardit, jelikož je oslaben.

Jistěže jsem i cestou přemýšlel, kde by bylo nejlepší začít hledat, ale nemohl jsem si své nápady ověřit. Potom jsem potkal Iryna u nějž jsem věřil, že se nevzdá, dokud Venu nenajde, i kdyby musel projít celý Aryvit.“

Tváře všech se upřely na mluvčího zasedající dvanáctice, ale ten jen přikývl a řekl: „Posad'te se. Nyní poprosím mága Iryna, aby vylíčil svou část. Ale buďte prosím stručný.“

Iryn zaťal ruce v pěst a nahradil Gensкера uprostřed pódia. Ze všech sil se přitom snažil nevnímat ohromný prostor nad hlavou, z něž na něj shlížely desetitisíce lidí. „Jistě, pane,“ řekl roztřeseně. „Můj učitel mi kdysi ve zkratce popisoval, o čem jsou Ztracené legendy, a tak, když jsem dostal tento úkol, jsem si říkal, že by to Aryvova potomka mohlo táhnout na místa, jež jsou pro jeho rod historicky významná – dům, v němž Aryv vyrůstal a jeskyně, do níž utekl po smrti svého otce.

Dobře vím, že druhé zmíněné místo je často hledáno, ale vždy bez úspěchu, takže jsem začal hledáním Wasderova domu, jehož umístění se dá přibližně určit, znáte-li aspoň trochu dějiny. Navzdory tomu jej skoro nikdo nehledá, i když je podobně významný jako jeskyně – pokud ta existuje.“

Postřehl netrpělivost v očích mluvčího dvanácti zasedajících, a proto vyprávění rychle uzavřel. „Tam jsem Venu také našel, a když jsem viděl Aryvův symbol, přivedl jsem ji zpět do Argsbow.“

„Děkuji. Teď bych poprosil slečnu Venu, aby předvedla i svou část příběhu. Nežádám vás o stručnost – naopak, velice rád bych si jej vyslechl do posledního detailu,“ řekl, když před ním stanula.

Vena se uklonila a spustila sáhodlouhý příběh o svém setkání s Genskerem – dokonale zapadající do velitelova vlastního podání, což Iryna přivedlo na myšlenky, že se možná i oni dva na něčem domluvili – o cestě do Wasderova domu, o setkání s Irynem a návratu do Argsbow, přičemž neopomněla ani pokus zavraždit ji. Na konci už i zástupce dvanácti zasedajících vypadal, že lituje své žádosti o podrobnosti.

„Děkuji mnohokrát,“ řekl a zhluboka se nadechl. „Prosím, vraťte se na své místo a vyčkejte, než se poradíme.“

Když Vena uposlechla, utvořily se kolem pódia černé, jakoby kouřové stěny, které dvanácti lidem uvnitř poskytly více

soukromí. I kdyby tyto stěny nezadržovaly zvuk, nebylo by v tu chvíli slyšet, o čem je uvnitř řeč, protože zbytek síně naplnil šum tisíců hlasů, které si potřebovaly sdělit své poznatky a dojmy z právě vyslechnutého příběhu a především z Veny samotné.

Iryn měl na jazyku také pár otázek, na něž chtěl znát odpovědi ihned. „Kdy jste se stihli domluvit?“ vypálil na Genskera. „Tohle všechno máš připravené od začátku, že? Proč jsi ji vůbec posílal pryč, když jsi za ní o pár dní později posílal mě a byl sis tak jistý, že ji najdu?“

„Ticho!“ sykl Gensker. „Naše vyprávění jsme stejně jako ty pozměnili z dobrého důvodu, ale nebylo by to k ničemu, kdyby se teď ukázalo, že to nebyla pravda! Tvé jediné štěstí je, že v tom hluku jsem tě neslyšel skoro ani já. Jindy bych tak dobromyslný nebyl, ale protože jsi i ty své vyprávění pozměnil pro Venino dobro, něco málo ti vysvětlit můžu. Jen ne tady.“

Iryn se kousl do jazyku, aby zastavil další příliv otázek. Dostane odpovědi, jen musí počkat.

Ještě chvíli seděli a snažili se ignorovat otravný šum, než stěny konečně opadly a místnost se ponořila do ticha. Muž, jenž byl zvolen za mluvčího, se opět postavil a slavnostním hlasem pronesl: „Slečno Veno, prosím, předstupte.“

Vena mlčky uposlechla.

„Poradil jsem se s ostatními muži a ženami, kteří sem dnes přišli, aby získali moc nad Aryvitem a jednomyslně jsme se shodli, že nemáme právo odporovat Aryvovu potomku. My všichni se vzdáváme moci ve váš prospěch.“ Poklekl před ní na jedno koleno. Ostatní následovali jeho příkladu. „Vzdávám vám hold a při Veratovi přísahám oddanost a poslušnost.“ Zbylé osoby na pódiu jedna po druhé vyslovily tentýž slib.

„A já vám na oplátku slibuji silnou, ale i spravedlivou vládu, která nás přivede k vítězství v naší předlouhé válce,“ odvětila Vena a s hlavou vysoko zdviženou sestoupila z pódia a bez dalších slov vykročila uličkou k točitému schodišti.

Gensker a na jeho důrazné pobídnutí i Iryn ji spěšně následovali.

Vena se zastavila až venku ze síně, kde na ně čekala, aby ji vyvedli z bludiště chodeb. „Zbývá už jen korunovace a Aryvit se začne ubírat tím správným směrem. Měl jsi pravdu, Genskere, šlo to opravdu hladce.“

„Až na ten pokus zavraždit tě.“

„Vena se má dát korunovat?“ podivil se Iryn. „Opravdu chcete zacházet až tak daleko?“

„Proč ne?“ opáčil Gensker. „Není na tom nic špatného. Je Aryvův potomek a proto by měla vládnout stejně jako on. A koneckonců, jde jenom o titul.“

Iryn zmlkl, nicméně Genskerovi nevěřil. Měl pocit, že jako královna bude mít oproti předchozím vládcům větší výhody než jen jako vládce z významného rodu. Bohužel nemohl říct, co přesně tím Vena získá, a nevěděl to zřejmě nikdo jiný než ona a Gensker. Ostatní v tom nic významného neuvidí – budou jako v transu z toho, že se jim vrací legenda, až po pár letech zjistí, že jejich země se změnila.

„Tak,“ obrátil se Gensker zpět k Veně. „Pokud dovolíš, ustanovil bych stráž z bojovníků, jejichž loajalitou k Aryvovi jsem si jist.“

„Netřeba,“ odmítla Vena. „Jen dopadni toho, kdo za tím stojí. Iryn ti jeho jméno řekne.“

Iryn po ní vrhl zlobný pohled. Neřekl jí přece, že to ví s naprostou jistotou a hlavně ji ujistil, že jakmile bude ustanovena panovnicí, nebude jí nic hrozit. Oba lidé, které považoval za možné původce pokusu o vraždu, mu sice byli protivní, ale nešli ani zdaleka tak bezohledně za svými cíli, jako Gensker, a jak se zdálo, i Vena. „Už jsem ti říkal, že ti od nich nic nehrozí,“ namítl.

„Ale pokusili se mě zabít a za to musí být potrestáni.“

„Tak kdo to je?“ zeptal se Gensker.

Iryn si povzdechl. „Když jsem hledal Venu, požádal jsem o pomoc jednoho mága, Krejwena. Kromě něj už nikdo nevěděl, co je mým úkolem.“

„Výborně. Hned ho dám zadržet.“

„Počkej s tím,“ zarazil ho Iryn. „Do Faderu mě doprovázela místní velitelka stráží Kaetra. Je možné, že mě sledovala, aby zjistila, co je mým úkolem. Je také dost ctižádostivá, podobně jako byl její otec, kterým byl Zetar.“

Gensker se zamyslel. „To by tě musela sledovat až k jeskyni a potom se ještě vrátit do města. Kdy jsi našel Venu? Když jsme před týdnem dorazili, Kaetra už tady byla.“

Iryn zavrtěl hlavou. „Pak to nebyla ona. Venu jsem potkal také před sedmi dny.“

„Pak je to jistě Krejwen!“ Zastavil se u dveří, které se ničím nelišily od těch, vedoucích do velkého sálu s pódium. „Tahle místnost se už léta nepoužívá, tak si tu můžeme nerušeně promluvit.“

Proklouzli dovnitř a Iryn jim nad hlavami rozsvítil modrou kouli světla. „Tak! Mé otázky znáš. Mluv!“

„Prvně mi řekni, jak jsi na to přišel.“

„Bije to do očí!“ vykřikl Iryn. „Všechny ty souhry *náhod*! Od začátku je to celé jen divadlo, nemám pravdu?“

„Ano, máš,“ přiznal Gensker „ale ztiš se nebo ti nic neřeknu. Tak tedy dobrá. Je pravdou, že Vena žila v Argsbow odjakživa a já jsem prakticky po celou tu dobu znal jejího otce. Když jsem se s ní sešel, abych ji popohnal k veřejnému výstupu, byl jsem to samozřejmě já, jak jsi správně pochopil, kdo po ní chtěl, aby se na čas ztratila, a to z velmi prostého důvodu – její bezpečí. Sám jsi mi později u Lardu řekl, že bych měl znát Zetara dobře a já jsem ho tak skutečně znal. Potřeboval jsem tě ale nějak pro tento úkol získat.“

Šlo o to, že kdyby se Vena ukázala v době, kdy měl Zetar na dosah vládu, neváhal by nechat ji zabít. Kdyby se o tom dozvěděli ostatní, nějak by dokázal zpochybnit každý náš důkaz, že není podvodnice, a kdyby mu ani to nevyšlo, najal by

si na její zabití nejspíš někoho z Akylu, aby se mu lépe skrývaly stopy. Měl tam překvapivě mnoho styků a Akyl by jistě neváhal uškodit nám.“ Všiml si, jak šokovaně se Iryn u těchto zjištění tváří a nuceně se zasmál. „Ano, Iryne! Pohleď pravdě do očí – Zetar vždy upřednostňoval *své* blaho před blahem země. Už rozumíš, proč jsme se uchýlili k naší malé hře?“

„Rozumím. Ale nejsem si jistý, zda nejste stejní jako Zetar.“

„O tom pochybovat nemůžeš,“ zarazil ho Gensker. „Aryvit *náleží* Aryvovým potomkům, takže my jednáme pro dobro naší vlasti.“

„Ještě jedno mi řekni – poslal jsi Venu na místo, které nemůže objevit nikdo, kdo není Aryvovy krve. Jak jsi mohl vědět, že se mi to povede? Že se ke mně Veratu tak příznivě nakloní...“

Gensker se rozesmál a chvíli mu trvalo, než dokázal odpovědět. „Opravdu dokážeš zapírat skvěle! Nejsem si jistý, jestli už tě ta možnost napadla, ale Vena je tvá sestra. A shodou náhod jsem vaše rodiče navštívil v tom krátkém mezičase, potom co se jim narodil syn a předtím než ho darovali. Znal jsem tak tvé jméno a povedlo se mi dokonce zjistit, jak se jmenují lidé, kteří si tě měli vzít.“

„Proč jsi tedy prvně nešel za mnou, abych se vlády ujal?“

„Protože bys ji stejně nepřijal. Ale především *náleží* prvnímu narozenému dítěti, což je Vena. Ale neboj se, nikomu o tvém původu neřeknu. Přece jen, oslabil bych tím Veninu pozici a to rozhodně nechci.“

„V to doufám,“ odvětil Iryn. „Má paní,“ usmál se nuceně na Venu. „Pokud vám to nevádí, rád bych už odešel.“ Aniž by počkal na její odpověď, zamířil ke dveřím.

„Dobrá,“ řekla, trochu zaskočená, že ji opět zapletli do rozhovoru. Posledních pět minut se nedostala ke slovu. Potom se ale vzpamatovala a než se dveře stihly zavřít, křikla za Irynem: „Zítří před polednem za mnou přijdeš!“

Chodby byly ještě pořád prázdné. Buď se nacházel v nějaké odlehlé části, nebo se v sále jednalo ještě o něčem dalším, i po

jejich odchodu. Ať už to bylo jakkoliv, pro Iryna to znamenalo jen další starosti, protože tu nebyl nikdo, kdo by mu ukázal cestu ven. Naštěstí nebloudil dlouho, než objevil schodiště, po kterém přišli. Nahore na něj čekal Skalv.

„Á, tady jsi,“ zvolal a zvedl se z lavice, aby ho přivítal. „Jsem rád, že jsi naživu. Víš, šířily se tady jistě zvěsti... Ale to není důležité. Pojď, chtěl bych si s tebou promluvit.“

To já taky, pomyslel si Iryn, ale nahlas neřekl nic, jen svého učitele mlčky následoval do sousední místnosti. Na stole byly poházené nejrůznější zprávy o stavu zásob v Argsbow a vedle stála dvojice židlí. Jinak byla místnost prázdná.

Skalv se do jedné židle usadil a změřil si ho zkoumavým pohledem. „O Zetarově smrti už jsi zřejmě slyšel, že?“

Iryn pouze přikývl.

„Bylo to ale zvláštní. Chytili jsme jeho vraha a on se vůbec nesnažil utéct. Zabil ho a zůstal stát nad jeho tělem. A přitom jsme to zjistili až za půl hodiny. Měl na sobě tarditskou uniformu, ale... Něco mi na tom nesedí.“

„Jo, to bude asi tím, že já jsem o Zetarově smrti věděl dřív, než k ní došlo. Celé to byl Genskerův plán.“ Nebál se, že by mu toto prozrazení mohlo přinést potíže. Jejich země by uvítala i skutečnost, když jim vrátila legendu.

Skalv se zamračil. „Proč jsi mi to neřekl?“

„Teď už sám nevím. Ale v první chvíli jsem měl asi na Zetara vztek.“

„Proč by to Gensker dělal?“

„Kvůli Veně. Báł se, že by ji dal zabít.“

„Hm. To je rozhodně zajímavá novinka.“ Dlouze si povzdechl a stočil řeč jinam. „Slyšel jsem, že v rámci hledání Aryvova potomka jsi navštívil archivy pod Faderem.“

Iryn přešel k malému oknu a vyhlédl na prosluněné náměstí venku. Věděl, že je to jen iluze – zdi byly přestavěné na hradby a proto nejnižší skutečná okna byla k nalezení ve třetím patře – ale neměl chuť dívat se na Skalva. „Ty jsi to věděl, že?“

„Co máš na mysli?“ zeptal se starší mág podezřívavě.

Iryn se velice pomalu otočil a stáhl si z krku Aryvův symbol. Odhodil ho na stůl.

Skalvovi se zablesklo v očích. „Takže to vážně nespálili...“ podotkl tiše.

Iryn obrátil zrak zpátky k iluzi okna. „Proč?“ zeptal se odměřeně.

„Na tom nesejde. Měli jsme pro to své důvody.“

Iryn sevřel pěsti, až mu zbělely klouby na rukou. Hlas ale udržel klidný. „A teď? Co bude, když to vím? Musíš mě zabít nebo tak něco?“

Skalv přešel ke dveřím. „Dělej si, co chceš. Jsi Aryvův potomek. Můžeme ti to rozmlouvat, můžeme ti bránit, abys to zjistil, ale nemusíš se bát, že bychom na tebe vztáhli ruku.“ S těmito slovy odešel a práskl za sebou dveřmi.

Iryn zůstal stát jako přimražený. *Můžu vůbec někomu věřit?* ptal se sám sebe. Na mysl mu přišla Tysie a on si povzdechl. Jedinému člověku, který to s ním zřejmě myslel dobře, se odvděčil tím, že mu zabil matku. Otřásl se a zadoufal, že se sem nedostanou detaily jeho včasného zásahu ve Faderu. Se svým svědomím si to už vyřídí, ale Tysie ztratit nechtěl. Ne, když byla poslední osobou, které dokázal věřit.

Otupěle přešel ke dveřím a potom ven z pevnosti. Ani si neuvědomoval, že někam jde, dokud s pocitem úlevy nepostřehl, že stojí před svým domem. Konečně si odpočine!

Sotvaže si ale sedl na postel, ukázalo se, jak moc se mýlil. Ozvalo se klepání na dveře, a když je neochotně otevřel, stál venku malý hlouček lidí, kteří na něj dychtivě hleděli, zatímco rozjařený stařík, který stál nejbliže, ze sebe vychrlil příval otázek. „Vy jste opravdu navštívil Wasderův dům? Jak vypadá? Kde přesně leží? Slyšel jsem, že je to jediné místo v Aryvitu, kam svítí slunce.“

Iryn si povzdechl a co nejstručněji na otázky odpověděl. Potom přibouchl dveře dřív, než stihne někdo další přispěchat s vlastními otázkami. Doufal přitom, že je to jen ojedinělá

návštěva, ale nijak ho nepřekvapilo, když o necelých pět minut později uslyšel nové bušení na dveře.

Když zavřel dveře už za pátou takovou skupinkou (nehledě na to, že mezitím přišlo i několik jednotlivců), pochopil, že takhle to dál nepůjde a pokud si chce odpočinout, pak musí aspoň na chvíli pryč z domu. Co by teď za to dal, bydlet ve Faderu, kde by se ho prostí lidé báli tak, že by se nezmohli ke slovu.

V ten moment se ozvalo nové klepání na dveře, takže Iryn otevřel okno na druhé straně místnosti, které vedlo do pusté, tmavé uličky za domem. Vylezl ven a tiše, ale co nejrychleji běžel k severní bráně. Využíval přitom ty nejužší uličky, aby se vyhnul jakémukoliv setkání s lidmi. Bylo mu jasné, že jakmile by si ho někdo všiml, utvoří se kolem něj neprostopupný kruh posluchačů.

Zastavil se teprve, když přišel k tržové ulici u druhých hradeb, kde to byla jako vždy hlava na hlavě. Tady se neměl lidem jak vyhnout a nezbývalo mu než spoléhat na to, že splyne s davem, takže sklonil hlavu, aby mu tolik nebylo vidět do obličejů, a začal se prodírat davem na druhou stranu. Dával si přitom dobrý pozor, aby někomu nešlápl na nohu nebo do někoho nevrátil příliš silně a nepřinutil ho tak zlostně se po něm ohlédnout.

Pak už se dav rozestoupil a on mohl dál pokračovat na kraj města a potom i ke dvěma propojeným horám, v jejichž nitru by mohl nalézt klid, i kdyby v celé zemi panovala válka. Osvěžil se pár kapkami studené vody z protékajícího potůčku a unavený si lehl do měkké trávy vedle.

Ještě ale ani nezavřel oči a uslyšel z ústí tunelu rychlé kroky. Pohlédl tím směrem, pokoušeje se prohlédnout tmu a spatřit nezvaného hosta. Potom už se ze stínu vyloupila Tysiina drobná postava, krácející odhodlaně přímo k němu.

Iryn se postavil, aby se s ní přivítal, ale pak si všiml, že se jí v očích lesknou slzy a okamžitě se dovtíпил, proč tam jsou. Zdálo se, že zpráva o jeho včasném zásahu proti lupiči ve

Faderu už se sem dostala. A Tysie si ji dokázala spojit se zmizením své matky.

Zavřel oči a zhluboka se nadechl. „Tysie...“

Dál se nedostal, poněvadž jej v tu chvíli zasáhl mocný příval větru a odmrštil ho až daleko za bystřinu. Výkřik, který zaslechl o zlomek vteřiny dříve, mu nedal pochyb o tom, že to bylo dílo jeho žákyně. Na okamžik zůstal ležet, ale potom se znovu postavil.

Tysie mezitím také překročila potůček a na rtech už se jí formovala nová slova.

Iryn kouzlo poznal a ačkoliv moc dobře věděl, jak by se před ním ubránil, neudělal pro to vůbec nic. Jen stál na místě a nechal stovky zmrzlých kapek vody, jež se v tu chvíli vyřítily z bystřiny, aby do něj narazily, potrhaly mu šaty a poškrábaly kůži. Věděl, že si to zaslouží, a doufal, že když si na něm Tysie vybijе zlost a znovu se uklidní, dokáže mu odpustit. S hořkostí v srdci si ovšem uvědomil, že ani on strýci nikdy neodpustil, že mu zabil otce a jistým způsobem i matku.

Iryn cítil, jak mu po pažích začíná stékat krev, ale nepohnul se ani se na ně nepodíval. Byl odhodlaný po celou dobu Tysie nespustit z očí.

Iryново odhodlání však rázem vyprchalo, když se za ním ozval hlasitý řev. Prudce se otočil. Země se tam zvedla až do výšky jeho očí a odpadávaly z ní kusy hlíny. V tu chvíli mu došlo, že hledí do tváře drakovi.

Nebyl to tak krásný výtvar, jako jeho vodní dvojník, jehož Tysie vytvořila při jejich posledním setkání. Byl trochu tlustší, měl větší hlavu, kratší krk a ocas pokrytý stovkami kamenných hrotů. Hřbet pokrytý trávou vypadal poněkud směšně, ale Irynovi v tu chvíli do smíchu nebylo ani trochu. Popravdě při pohledu na děsivý ocas zvažoval, zda by se neměl přece jen začít bránit.

Hmátl po meči u svého pravého boku, ale jeho ruka nenašla nic. Zděšeně tam pohlédl, přemítaje, kde zbraň mohl nechat.

Nepamatoval se, že by ji u sebe doma sundával, ale ještě při příjezdu do města ji určitě měl.

Odpověď mu poskytlo malé blýsknutí na konci drakova ocasu. Jeho konec tvořila černá čepel, zatímco zbytek Arytusu byl obklopený hlinou. Iryn jen nevěřicně sledoval, jak sebou zbraň švihá sem a tam. Jak to, že nic necítil, když se mu odpoutala od pasu?

Ocas sebou mrskl, drak se trochu natočil a čepel přejela Irynovi po hřbetu ruky, kde zanechala dlouhé, ale naštěstí jen mělké škrábnutí.

Drak se k němu natočil zpátky čelem a zařval, až měl Iryn pocit, že mu snad praskne hlava. Málem se mu podlomila kolena, ale přece jen to ustál a pokusil se otočit k Tysie, jenže drak se po něm v tu chvíli ohnal kamennými drápy přední tlapy a odhodil jej padesát stop stranou.

Úder Irynovi nezlomil jediné žebro, ale i tak pro něj bylo další vstávání bolestivé. Přesto stál opět na nohou, čelem k Tysie a čekal, co udělá.

Vzduch kolem něj se prudce rozhořel, ale oheň téměř ihned zhasl. Irynovi způsobil jen lehká popálení. Trochu se mu přitom ulevilo, protože to bral jako znamení, že Tysie mu sice chce ublížit, ale ne nijak trvale. Potom ho uchopily za paže dvě silné drsné ruce. Když se po nich ohlédl, spatřil jen dlouhé větve. Potom už před ním stanul druhý oživlý strom a mrsknul mu po tváři tenkými větévkami, což bylo jako dostat do obličeje pořádnou ránu bičem.

První strom ho odhodil na zem a potom se oba vrátili na svá místa, kde se staly opět neškodnými rostlinami.

Sotvaže Iryn vstal, zasáhl ho drak znovu svým ocasem, tentokrát do pravého boku. Ostrá bolest v paži mu prozradila, že tentokrát už zřejmě zlomenou kost má.

Ztěžka oddechoval, ale přinutil se aspoň kleknout, když už neměl sílu vstát. *Ne*, povzbuzoval sám sebe. *To zvládneš!* S maximálním vypětím sil pod sebe dostal chodidlo, zapřel se a

vstal. Teď už rozostřený zrak znovu upřel na Tysie a vyloudil na tváři bolestný výraz plný lítosti.

Poté se jeskyní znovu rozlehl ohlušující dračí řev a svět pohltila temnota.

Když přišel k vědomí, jeskyně už byla zase prázdná. Zůstal ale ležet a proklínal se za to, co se ve Faderu přihodilo. Kdyby ho tak hned napadlo jít do Wasderova domu a městu se zdaleka vyhnout! Wenks by stále žila a s Tysie by mezi nimi bylo všechno dobré.

Přinutil se vstát. Když jej nic nepraštilo po nohách, uvědomil si, že mu chybí meč, ale ať se rozhlížel, jak chtěl, nebyl nikde vidět. Ostrá bolest v paži mu připomněla, že by měl nejprve vyhledat léčitele a teprve potom si začít lámat hlavu se zbraní. Trochu teď litoval, že se nikdy nenaučil léčivou magii, ale moc dobře věděl, že to byla jeho vlastní volba a rozhodl se dobře. Stejně jako si dobrý kovář vybere cestu kování místo kreslení map, tak i on se raději rozhodl pro bojovou magii než pro léčivou. Asi to nakonec mělo co dělat s Aryvovými geny, ale už od malička v sobě cítil spíše válečníka než muže, který pomáhá druhým k lepšímu životu.

Pokročil k bystřině, aby zjistil, jak na tom vlastně je. V šatech měl spoustu zakrvácených děr od drakových drápů a ocasu a na pravém předloktí byla patrná malá boule v místě, kde byla kost zlomená. Po tváři se mu táhly tři dlouhé a široké šrámy, jak ho svými větvemi zbičoval strom.

„Prej ,umím jen pár jednodušších kouzel‘!“ odfrkl si. Když pomyslel na výrazy lidí, kteří uvidí, jak se tento zjev belhá ulicemi, usmál se. Možná ho ani nepoznají a nebudou ho zahlcovat všemi těmi otázkami o Veně a jeho cestě za ní.

Přeskočil potůček a zamířil k ústí tunelu a potom i k Argsbow, kde by ho snad některý mág mohl ošetřit. Skalv by to sice uměl, ale toho v tu chvíli chtěl vidět snad ještě méně než Genskeru. Koneckonců i on byl zapleten do toho, proč Wenks zemřela.

Iryna potěšilo, když jednoho mága našel hned u brány, ale jeho radost neměla dlouhého trvání. „Hodil jsi na Krejwena ten pokus o vraždu budoucí vladařky!“ odvětil, když ho Iryn požádal o pomoc. „Můžeš být rád, že tě ještě nedorazím.“

Zdálo se, že i přes veškerá omezení, s nimiž nejvyšší mág přišel, ho skutečně všichni chovají v bezmezném úctě. Proto Iryn rychle zapomněl na pomoc mágů a šel za léčiteli, kteří používali rostliny. Léčba potrvá sice mnohem déle, ale uzdraví se.

Bylo až s podivem, jak rychle se může obdiv lidí změnit v nenávisť. Netušil sice jak dlouho byl v bezvědomí, ale domníval se, že to nemůže být více než pár hodin a ti lidé, před jejichž dotěrnými otázkami utekl, se teď na něj dívali přimhouřenýma očima, vráželi do něj a čas od času ho zahrnovali i nějakými urážkami, které ovšem rychle uťal jediným pohledem svých bledě modrých očí. Znamenalo to ale dlouhé bloudění po městě, než našel dům, nad nímž se houpal štít s jasně červenou rukou ohnutou do pravého úhlu s ovázaným předloktím. Kolem ní bylo asi šest listů různého tvaru. To byl znak léčitelů.

Vstoupil dovnitř a okamžitě se setkal s odsuzujícím pohledem všech přítomných. Rychle si je prohlédl, a když neviděl žádného mága, nasadil zuřivý výraz a řekl: „Pokud mi nepomůžete, nebudu váhat použít magii, abych vám ublížil.“

Chvíli bylo ticho a pak se ke slovu odvážil jeden ze starších léčitelů. „My... ehm, my už... už nemáme léčivé byliny! Právě jsme pro ně chtěli jít, ale dnes už vás léčit nemůžeme.“

Iryn tázavě pohlédl na zcela prázdný koš u stolu. „Tak kde máte všechny ty použité byliny? Pokud vím, tak pod obvazy se nechat nesmí, aby nedošlo k nějaké infekci. Ale stejně mi nejde o všechny ty škrábance.“ S bolestivou grimasou zvedl pravou ruku.

Léčitel si povzdechl a ruku si prohlédl. „Hm, zlomená,“ konstatoval prostě.

„Nepovídejte,“ zavrčel Iryn.

Léčitel si ho nevšímal. „Budeme ji muset srovnat a zpevnit.“ Pokynul mu, aby si lehl na stůl. Sám mezitím přešel k jedné z mnoha skříní, které tady byly a vytáhl z ní obvazy a nějakou klenutou bílou desku. Z další skříně pak vzal misku s odporně páchnoucí zelenobílou mastí. Tu Irynovi natřel po celé délce předloktí. „To abyste necítil bolest,“ vysvětlil.

„Po vašem přivítání bych čekal spíš opak.“

Léčitel jen pokrčil rameny a zatáhl mu za ruku, až se ozvalo zřetelné lupnutí, jak do sebe obě části kosti zapadly. Irynovi v ruce trochu zabrnělo, ale jinak mast fungovala, jak měla. Léčitel ji setřel zpět do misky, přiložil mu k ruce klenutou desku a obmotal ji obvazy, aby se ani nehnula. „Prosím, můžete jít.“

Iryn mu poděkoval a i přes všechna ujištění, že on jim platit nemusí, zanechal na stole dvě malé mince.

Vrátil se domů, ztěžka padl na postel, a zatímco hleděl na strop, snažil se přemýšlet. *Někde jsem musel udělat chybu. Od chvíle, kdy jsem začal jednat ryze v zájmu své země, všechno se začalo hroutit.* Na nenávisť lidí byl zvyklý, ale jen v té míře, kdy byla mířena proti magii. Teď ho nenáviděli za to, že mu Gensker s Venou nedali jinou možnost, než prozradit Krejwena. A Tysie, ta ho nenáviděla především proto, že zabil maskovaného lupiče, který kradl „pro zemi nebezpečný svitek“. *Ale proč jsem tam byl? Svým způsobem mi Gensker ani tady nedal na vybranou!*

Rozhodl se, že s tím něco musí udělat. Musí udělat něco proto, aby si udobřil Tysie. A musí zabránit tomu, aby se takováto situace opakovala. Hluboko v mysli uslyšel Egiho hlas, jak mu říká totéž, co už krátce po jeho příjezdu: *Tak to abys způsobil státní převrat.*

Usmál se. Tak se o to tedy pokusí.

Kapitola 16. – Začátky povstání

Irynovu neblahé tušení, že si ho Vena zavolá kvůli úkolu, se bohužel ukázalo jako opodstatněné, ale to ještě netušil, co přesně ho čeká. Skoro se otřásl nechutí a částečně i strachem, když slyšel, že se musí vydat za Arthem. Tento Akylan už mu dokázal, že není hloupý, ba naopak – v jeho plánech snad neexistovaly chybičky, na něž by se nepřipravil a Iryn nepochyboval, že ho při útěku napadla i možnost, že za ním někoho pošlou, třeba i do Akylu. Nicméně Venu, jako svou vladařku musel poslechnout, nehledě na to, že proti jejím argumentům se nedalo nic říct – bylo potřeba zjistit, co všechno Arth v Aryvitu provedl, ale hledání v záznamech dosud nepřineslo žádné výsledky. Jako by ani nebyl vládcem.

Jediné, co mohl Iryn namítnout, bylo: „A proč právě já?“ ale odpověď znal už ve chvíli, kdy tuto otázku položil.

„Protože jsi vždy plnil úkoly dobře a navíc jsi to byl ty, kdo prohlédl všechny jeho triky,“ řekla Vena, která už jistě měla spoustu informací o svých poddaných od Gensкера.

Před svým odjezdem chtěl Iryn stihnout ještě jednu zastávku. Věděl, že by měl raději dát Tysie více času na uklidnění, ale domníval se, že by možná bylo lepší všechno jí vysvětlit, než odejde, aby pak po celý čas mohla přemýšlet o všem, co jí řekne. Proto ihned vyhledal posla, který mu po příjezdu vyřizoval vzkaz od Tysie. Byla to jediná osoba, u níž si byl jistý, že bude vědět, kde dívka bydlí.

„Nejsem si jistý, zda bych vám dokázal popsat cestu, ale za čtyři mince vás tam mohu dovést,“ zněla jeho odpověď.

Čtyři mince za takto jednoduchou službu byly hodně i na posla, ale Iryn mu je bez váhání dal. Nedostatkem peněz stejně nikdy netrpěl a navíc ho ani nenapadala jiná možnost, jak by si mohl s Tysie promluvit. Rozhodně nehodlal čekat, jestli mu třeba jednoho dne sama nezaklepe na dveře. Po tom, jak se na něj zlobila při posledním setkání, pochyboval, že by se toho dne kdy dočkal.

Posel ho doprovodil k mramorovému domu s rozlehlými zahradami, který stál hned za pevností. V průčelí stála dřevěná terasa, zdobená ladnými ornamenty, na níž stála dvě čalouněná křesla a malý stolek. Ve vzduchu voněly narcisy, tulipány a spousta dalších rostlin a vytvářely tak jedinečnou vůni, která v přichozím vyvolávala pocit mládí a svěžesti.

Iryn se zamračil. „Domníval jsem se, že Tysie bydlí ve vnější části města.“

„Hm, zdání často klame. Koneckonců, kdyby nebyla bohatá, řekl bych, že by si neplatila posla v rámci svého města. Ale opravdu dříve žila u vnějších hradeb. Sem se mladá dáma přestěhovala až po smrti své matky.“

Iryn už se dál nevyptával a zaklepal na dveře.

„Možná je dáma v zahradě,“ navrhl posel, když nikdo neotevřel.

„Nebo neslyšela.“ Zaklepal znovu, ale ani tentokrát mu nikdo neodpověděl. Následoval proto posla mezi dvoumetrové živé ploty zahrady. Pozorně se však rozhlížel po možných nástrahách – poslovo pohotově vysvětlení, proč nikdo neotvírá, přišlo podle něj až příliš brzy. Doufal však, že jde jen o jeho paranoidní představu – jsou přece oba z jedné země.

Když ale o pár okamžiků později cestička, po níž kráčeli, vyústila na velké prostranství s kašnou, postava, která tam stála, zahrnala všechny pochybnosti. Tysie to nemohla být ani omylem.

Flent Bilator se k němu otočil a uhladil si plnovous. „Aaa, jaká to milá návštěva! Jste velice laskav, že jste se za mnou zastavil, pane Reckeme. Ale proč vlastně ty formality? Oba jsme teď přece jen prostí občané a známe se také poměrně dlouho. Tak už mi můžeš tykat, teď když jsi mě připravil o město!“ Správcí se ve tváři objevila zlostná grimasa.

„Připravil o město? O čem to mluvíte? Copak jsem mohl vědět, že Vena nebude chtít odjet do Faderu?“

„Nemluv z cesty! Vidím dobře, jak se mě odsud snažíš vyštvať. Nejdřív Zetar, a teď ta ženská z královského rodu. Co ti za to slíbili? Budeš mé město spravovat ty?“

„O nic takového nestojím, to jsme si snad už vyjasnili! Hele, mně Aryvův rod vůbec nechyběl. Gensker mě přinutil ji hledat!“

„To je neuvěřitelné, jak se ti práší od huby! Možná už vidíš, jak rád bych vrátil čas a nikam tě nepustil, tak koukej rychle vytvořit kouzlo, které mi to umožní!“

Iryn se nervózně zasmál. Bylo mu správce skoro líto, přestože věděl, jak egocentrický byl, než přišel o svou pozici. „Takové kouzlo neexistuje! Čas je neměnná sféra. Magií jej ovlivnit nelze.“

„Myslel jsem si, že se mnou nebudeš chtít spolupracovat. Proto jsem tě také dal přivést právě sem.“ Kývl na posla, který přešel k živému plotu vpravo a nohou posunul kámen, který tam ležel na zemi.

Z kašny v tu chvíli začal tryskat stejný barevný kouř, jaký Bilator míval ve své pracovně. Stoupal vysoko nad jejich hlavy, potom se rozšířil, jako by narazil do nějaké stěny a pozvolna se stočil k živým plotům, takže se trojice lidí ocitla pod kouřovou kopulí, která také zatarasila všechny cesty pryč. „Jistě jsi už přemýšlel o kouři v mé pracovně. Tak mi dovol, abych ti to vysvětlil. Krátce po mém zvolení se Orinit pokusil získat toto město, ale tak, že je nejprve rozvrátí zevnitř, takže sem poslali mága, aby na mě nastražil past. V té době jsem ještě našťestí pevnost opouštěl. V době, kdy už byla past nastražena, mě chtěl někdo navštívit. Ani už se nepamatuji kdo, byl to jen nějaký dělník, či co, každopádně zemřel místo mě. Od té doby jsme zavedli potřebná obranná opatření, jako byla stráž přede dveřmi a po několika dnech přišel Krejwen ještě s kouřem, který tě ve vteřině připraví o všechnu magickou energii – ten váš Parf, nebo co.

No a ty se teď můžeš seznámit s novou úpravou – nejen, že na sebe vidíme, ale ty odsud ani nemůžeš utéct! Tak mohu pomstít Krejwena, i sebe.“ Tasil meč.

Iryn nejprve instinktivně sáhl po svém, ale ten byl stále někde v hoře. Vytáhl tedy z boty aspoň malý nůž. Nebyla to bůhvíjak užitečná zbraň, ale rozhodně byla lepší než nic.

Bilator prudce udeřil a Iryn jen stěží stihl uskočit. Rychle se zvedl a sám se pokusil zaútočit, za což málem zaplatil levým zápěstím. Rychle je stáhl a pokusil se znovu bodnout, tentokrát do krku, ale Bilatorův meč mu v tom pohotově zabránil a hned ho zasypal sérií tvrdých úderů, jimž se Iryn vyhýbal jen s vypětím všech sil.

Uskočil co nejvíce zpátky a málem už po nepříteli hodil svůj nůž, ale potom ruku opět stáhl. Neměl by se ho tak rychle zbavovat – raději by měl sice v ruce meč, i kdyby to nebyl Arytus, ale když už měl nůž, měl by využít jeho vlastností, které jsou mu proti meči výhodou.

Opět se na něj řítila čepel a opět jí uhnul. Až moc dobře však věděl, že nemůže takto uskakovat donekonečna – dřív nebo později mu dojdou síly. Musel něco vymyslet.

Věděl, že největší výhoda nože tkví v jeho obratnosti na malém prostoru, takže by se měl Bilatorovi dostat až k tělu, ale neměl ponětí jak na to. Bývalý správce se oháněl zbraní s obdivuhodnou lehkostí.

O krok couvl, aby získal před dalším útokem vteřinku na přemýšlení a řešení se mu v tu chvíli nabídlo samo. Jen metr vpravo od něj stál u plotu nezúčastněně posel. V ruce sice svíral jílec meče, ale jeho čepel stále spočívala v pochvě. Po očku pobaveně sledoval soupeřící dvojici a nijak nepřemýšlel nad tím, že by měl stát možná o kousek dál.

Iryn se otočil a vrhl po něm nůž, který se zabodl hluboko do stehna. Přiskočil ke skučícímu poslu a sebral mu meč.

Flenta Bilatora tento počín nijak nezaskočil a ani vteřinku neváhal s jeho využitím. Vrhel se vpřed, aby svého soupeře bodl někam do hrudi, dokud mu nevěnuje pozornost.

Jen neuvěřitelné štěstí Iryna zachránilo před jistou smrtí, a to když se v tu chvíli přetáčel, aby správci mohl znovu čelit. Před hrudí se mu mihlo ostří, přeřízlo několik vláken košile, ale kůže se ani nedotklo. Bilator už nestihl dobrzdit a tak je oba strhl k zemi, kde se zmítali v propletenoci končetin a snažili se dostat meče mezi svá těla. Teď Iryn poněkud litoval toho, že už u sebe nemá nůž, ale při snaze dostat meč před sebe, se mu nevědomky podařilo zaseknout ostří do správceva pravého zápěstí, jež ihned povolilo stisk a nechalo jílec vyklouznout z ruky.

Iryn sám si svůj čin uvědomil až v momentě, kdy vedle svého ucha uslyšel bolestný výkřik. Dostal pod sebe nohy a odkopl správce co nejdál. Sám potom zadýchaně vstal ze země.

Bilator ležel dva metry před ním a tiskl si zápěstí s tak usedavým pláčem, až ho bylo Irynovi znovu skoro líto. Podle toho kým muž ležící před ním byl, Iryn pochyboval, že by se kdy dostal do středu bitvy a zřejmě ani nikdy nebyl na dosah smrti. Iryn dokonce pochyboval i o tom, že by ho správce skutečně dokázal zabít, přinejmenším, kdyby stejně bezbranně ležel na zemi on. Snad poprvé v životě musel zavřít oči, když se někomu chystal vzít život a ještě několik týdnů poté viděl správcevu tvář ve snech. Ale bylo to tak lepší. Kdyby ho nechal naživu, jistě by něco zkusil znovu. A i kdyby Iryn oznámil, co se zde přihodilo, Bilatorovým trestem by stejně nebylo nic jiného než veřejná poprava.

Otočil se, aby zjistil, kde je posel, a spatřil ho, jak s hlavou v dlaních klečí opodál a třese se strachy. Když uslyšel kroky, vzhlédl a upřel na Iryna prosebný pohled. „Přisahám! Přisahám, že jsem jen plnil rozkazy!“ naříkal. „Najal si mě, abych vás přivedl, já vaši smrt nechtěl!“

Iryn k němu poklekl a přátelsky mu položil ruku na rameno. „Já vím. Řekneš mi teď tedy, kde najdu Tysie?“

„Poblíž východní brány v druhých hradbách. Její dům stojí v první části města. Poznáte ho snadno. Kolem dveří jsou rozvěšené růže a narcisy.“

Iryn se zvedl a přešel mu za záda. „Možná, kdybys mě varoval... Nemůžu ti věřit jen na základě tvých slov. A pokud jsi cítil nenávisť dnes, dřív nebo později se ti vrátí.“

„Ale kdepak! Necítit! Budu vám jen vděčný za život!“

Iryn zavrtěl hlavou. „Jsou to jenom slova,“ zašeptal. Zabodnul meč poslovi do srdce. *A kdybys mi dokázal odpustit teď, honilo se mu přitom hlavou, nemohl bys mi odpustit to, co teprve přijde.*

Když Flent Bilator zemřel, rozplynula se i kouřová clona, takže teď Iryn mohl, přestože s jistými výčitkami svědomí, odejít.

Podle poslových informací našel dům s dveřmi ozdobenými rostlinami, kde měla bydlet Tysie. Ten už se k ní hodil mnohem více, než velké sídlo správce města. Vlastně se krom výzdoby ničím nelišil od domů, které Iryn viděl nalevo i napravo od něj. Bylo to prosté kamenné obydlí s doškovou střechou pokrytou balíky slámy a neprosklenými okny, jež chránily pouze staré dřevěné okenice.

Hlasitě zabušil na dveře a na okamžik nevědomky zadržel dech. Když si to uvědomil, přinutil se několikrát zhluboka nadechnout, aby se uklidnil. Upřeně přitom zíral na kliku, jako by jí mohl pohnout pouhou silou pohledu. Po chvíli ji někdo na druhé straně pozvolna stlačil a pomalu otevřel.

Tysie na něm na okamžik ulpěla pohledem, ale téměř ihned obrátila zrak někam vlevo. Ve tváři se jí přitom zračilo tolik pocitů, že Iryn nevěděl, co si má myslet, a pochyboval, že to může vědět ona sama.

Velice pomalu k ní natáhl ruku a pohladil ji po rameni. Neucukla, ale na okamžik zavřela oči, v nichž se opět zaleskly slzy. „Tysie,“ zašeptal. Hleděl jí do očí a vůbec mu nevadilo, že ona se těm jeho vyhýbá. „Tysie,“ zopakoval. „Já vím, jak strašně málo je omluva, po tom, co se stalo. A ať už mi někdy odpustíš, nebo ne, nebudu mít klid, dokud nebudu vědět, že jsem pro to něco udělal. Chci ti vysvětlit, co se stalo, přestože sám v tom mám ještě trochu zmatek. Nechápu, jak přesně

k tomu došlo. Ale chápu, že jsem udělal chybu a ranil tě. Nerad bych tě ztratil, protože ty jsi jediný člověk na celém světě, kterému můžu věřit.“

Jeho žačka dlouho mlčela, takže Iryn už chtěl začít s vysvětlováním, ale sotva se nadechl, odměřeně mu položila jedinou otázku. „Proč?“

„Co proč?“ nechápal Iryn.

„Proč bych měla být právě já jediným člověkem, na koho by ses mohl obrátit? Jsi v domovské zemi. Znáš tu spoustu lidí. Vládkyně ti vděčí za svou pozici. Kterémukoliv z těchto lidí bys mohl věřit a všichni by ti za to byli vděční. Ale ty jdeš za mnou, i když víš, že tě nechci ani vidět.“ Hlas se jí trásl, a když skončila, musela se několikrát zhluboka nadechnout, než se zase trochu uklidnila.

Iryn stěží ovládl koutky, které mu chtěly při jejich slovech ironicky vystřelit vzhůru. Vzhledem k situaci by mu to asi moc nepomohlo. „Těm lidem bych dříve věřil, to ano, ale ne v této věci. Teď potřebuju někoho, kdo nepatří tady do té sobecké společnosti hrající hru o moc. Chci člověka, který nesleduje své vlastní zájmy, ale všímá si těch, kterým tato hra škodí.“

„Proč?“ zopakovala Tysie svůj strohý dotaz.

„Proč asi? Protože se mi ta hra taky přestává zamlouvat! Teda spíš se mi nikdy nezamlouvala, ale teď bych s ní chtěl něco udělat. Chtěl bych zařídit, aby všichni, co ji chtějí vyhrát, nakonec skončili poražení!“

Tysie si jej přeměřila pohledem. Zřejmě došla k závěru, že jí nelze, protože ustoupila o krok stranou, aby mu uvolnila průchod. „Máš pět minut. Vážně by mě zajímalo, co bys mi chtěl ještě říct k tomu, že jsi mi zabil matku.“

Iryn kolem ní tiše prošel do vkusně zdobeného pokoje s čtveřicí čalouněných křesel v zelené barvě. Stěny pokrývaly i zde nejrůznější popínavé rostliny, nábytek byl už na první pohled vyřezávaný rukou umělce. Celý jeho povrch pokrývaly nejrůznější ornamenty z velmi tenkých linek. Zdálo se, že navzdory prvnímu dojmu si Tysie nežíje nijak špatně. Přesto

Iryn nevěnoval vybavení místnosti více než letmý pohled. Stál tam na kraji místnosti a hleděl na svoji žačku, která kolem něj prošla a usadila se do jednoho z křesel. „Tak řekni, co se vlastně *tehdy* stalo.“

Iryn se posadil na zem u jejích nohou a se zrakem stále upřeným do jejích hnědých očí tiše spustil. Začal tím, proč vlastně musel přerušit její výuku, přestože mu bylo jasné, že už se musela dovtípit, co bylo tím jeho úkolem. Ale on chtěl říct všechno, protože Tysie si zasloužila vědět to. Mluvil o setkání s Genskerem, Bilatorem i Krejwenem, i o tom, jak došli k závěru, že nejlepší bude začít hledat v archivech, až se dostal k smutné souhře náhod, jež zapříčinily smrt Wenks. Potom se mezi nimi rozhostilo ticho.

Upřeně si hleděli do očí – Tysie doufala, že v těch Irynových neuvidí ani náznak lži a on doufal, že v těch jejích uvidí odpuštění.

Tysie se po tváři skoulela jediná slza. „Promiň,“ zašeptala a hlasitě popotáhla. „Ovšemže jsi to neudělal schválně! Omlouvám se za to, co jsem ti včera udělala. Neovládla jsem se, měla jsem na tebe hrozný vztek. Jsem hloupá husa!“

„Ne, byla to naprosto pochopitelná reakce,“ ujišťoval ji Iryn. Zvedl se do podřepu a sevřel její ruce do svých dlaní „Koneckonců, zasloužil jsem si to i tak.“

Smutně se na něj usmála. „Měla jsem ti dát šanci vysvětlit to.“

Iryn zavrtěl hlavou. „Takhle to možná bylo lepší. Když máš zlost, je potřeba si ji vybit.“

„Ale ne na těch, kterých se to netýká!“

„Jenomže mě se to týkalo,“ připomněl jí Iryn důrazně. „Neomlouvěj se mi, protože jsem si to zasloužil. Jsem zodpovědný za smrt tvé matky, i když jsem to neudělal schválně. Včerejšek už nechme být.“ Opatrně k ní vzhledl. „Víš, docela rád bych věděl, co všechno se sem o té události dostalo. Pokud o tom dokážeš mluvit...“

„Že jsi mi zabil matku, protože zradila Aryvit,“ odpověděla pomalu.

„Jeden někoho zabije a oni ho proto oslavují jako hrdinu,“ pronesl Iryn zachmuřeně.

Tysie se krátce zasmála, ale téměř ihned znovu zvažněla. „Víš, proč tam byla?“

Iryn krátce přikývl. Když na něj Tysie napjatě hleděla, pochopil, že ona sama o matčiny plánech zřejmě nic nevěděla. „Paradoxně tam byla právě kvůli mně. Chtěla mi pomoci poznat své předky a taky zjistit, jak Aryvit funguje. I když musím říct, že dokud jsem to nevěděl, byl můj život o dost snazší.“

„Tak proto jsem teď jediná, komu jsi ochotný věřit,“ odhadovala Tysie. „Protože vlastně nejsem z Aryvitu.“

Váhavě přikývl.

„A jak ti matka chtěla pomoci poznat tvé předky? Odkud by je ona mohla znát? A proč by jí to za to stálo?“

„Nevím, odkud to věděla, ale ukradla záznam, který o mně hovoří, jako o... o Aryvovu potomkovi.“ Nasadil kamenný výraz, aby jí nezadal ani nejmenší záminku myslet si, že je to jen žert. Sám nad tím ještě trochu žasnul a bylo mu naprosto jasné, jak nepravděpodobně to musí znít někomu jinému, když o sobě jen tak prohlásí, že je potomkem nejmocnějšího mága všech dob.

Ani to nicméně nepomohlo. Tysie na něj chvíli tupě zírala a potom si odfrkla. „To nebyl právě povedený vtíp. Tomu bych se nesmála, ani kdyby nešlo o mou matku, z jejíž smrti si tu tropíš žerty.“

„Nelžu ti. Jakmile se vrátím, ukážu ti ho.“

„Vrátíš?“

„Vena mě poslala do Akylu. Za Arthem.“

„Proč vlastně bojuješ za svou zemi, když se ti tolik protiví?“

„Protože nevím, jak jí vzdorovat.“

„Tak proč aspoň neodmítáš plnit úkoly. Věčně jsi pryč a těmi úkoly jen způsobuješ stejnou bolest, jako jsi způsobil mně. O to horší to je, že to děláš vědomě. Proč je přijímáš?“

Iryn se nad tím musel dlouze zamyslet. Moc dobře věděl, proč právě tento úkol neodmítl splnit, ale pochyboval, že by odmítl, kdyby dostal jiný úkol, ať by se mu jakkoliv nelíbil. „V první řadě mám s Arthem sám nějaké nevyřízené účty,“ odpověděl. „Ale nikdy jsem ani netvrdil, že bych to dělal rád. Proč to dělám, je to, *jak* to dělám. Všechny své úkoly – až na pár výjimek – jsem plnil, jak se říká, *potichu*. Přišel jsem a splnil úkol, aniž bych zabil jedinou osobu, kterou bych zabít neměl. Ale většina ostatních volí způsob, při němž si prohlédnou město a pak tam jen vtrhnou a zabijí kohokoliv, kdo se jim připlete do cesty. Takže asi proto se těch úkolů ujímám.“

„Takže tam půjdeš?“

Iryn přikývl.

„Rekl jsi ale, že jsi Aryvův potomek. Takže bys neměl dokázat překročit hranici. Nebo je to snad jen legenda a Aryv měl jiný důvod k ústupu, když mohl rozprášit celou původní říši?“

„O tom silně pochybuji. Sám ale nemůžu přijít s nějakým věrohodným řešením. Jediné co mě napadá je, že bych byl natolik vzdálený příbuzný, že by se mě kouzlo už ani nedotýkalo.“

Tysie pokrčila rameny. „To by dávalo smysl.“

Iryn se na ni usmál. „Jsem rád, že jsi mě vyslechla.“

Tysie mu úsměv váhavě oplátila. Potom vstala a na chvíli zmizela ve vedlejší místnosti. Když se vrátila, v rukou držela Arytus. „Myslím, že tohle ti už můžu vrátit. Když jsem ti ho brala, doufala jsem, že by ti třeba mohla taková zbraň chybět natolik, aby mi poskytla aspoň malý pocit zadostiučinění. Neposkytla, ale už ani nemám důvod, abych ti ji nevracela.“

Iryn si zbraň připnul k opasku a kývnutím jí poděkoval.

Vyšli ven, kde se Iryn zastavil, aby se s ní ještě rozloučil. Chvilí váhal, ale potom se předklonil a vtiskl jí na tvář letný polibek. Potom se otočil a odspěchal pryč ulicemi.

Kapitola 17. – Kalvil

Cesta do Akylu Irynovi uběhla poměrně rychle, zvláště proto, že se celou dobu mohl zabývat otázkou, co Arth v Aryvitu provedl a jestli by neměl odhodit stranou nepřítelství a pokusit se s ním třeba spojit, když už chce bojovat proti své zemi. Na druhou z těchto otázek ovšem našel odpověď záhy – Arth proti Aryvitu bojuje, ale jen proto, že hájí zájmy Akylu. A přestože Iryn věděl, že bude muset bojovat proti své zemi, nehodlal ani připustit vítězství Akylu. Vlastně nepřál vítězství žádné z deseti zemí, které znal – zdálo se mu, že jsou všechny stejné, stejně posedlé válkou. Když teď projížděl vesnicemi Nevritu, Orinitu a následně Akylu, viděl jen chudobu a bídu lidí. Ty země se staraly jen o dobytí ostatních a svému vnitřnímu životu zřejmě nevěnovaly žádnou pozornost. A silně pochyboval o tom, že by tomu jinde bylo jinak.

On sám to naštěstí nikdy na vlastní kůži nezažil – vyrůstal ve městě a především znám jako potomek mocného rodu, který v počátcích neměl k Aryvovi daleko. O něj bylo vždy dobře pečováno a nikdy jej nenapadlo uvažovat o tom, zda ostatní lidé jsou na tom stejně. I když si musel přiznat, že i kdyby to věděl, před pár měsíci by to s ním ještě ani nehnulo.

Hlavním městem Akylu byl Kalvil, ležící přesně uprostřed země, která po celou dobu své existence držela hranice víceméně na stejném místě, jen párkrát se posunuly o více než pět mil, ať už v její prospěch či neprospěch. Pro všechny bylo záhadou, jak může nějaká země po tisíciletích války držet svá území a současně nedokázat dobýt nic nového.

Iryn mířil právě do hlavního města, poněvadž odsud jim zvědové hlásili, že Artha zahlédli. Kalvil byl také zřejmě nejvyhledávanější město na celém Nakrylu – obchod zde vzkvátal, což bylo právě tím, že hranice byly desítky mil daleko už po tak dlouho a nikdo nečekal, že by se to mělo v blízké době změnit. Také to bylo největší centrum kultury měsíce Oturu. Po městě bylo roztroušeno několik desítek pomníků tohoto měsíce

(velké rudé koule na podstavcích) a v samotném středu se nacházel chrám s největší knihovnou Nakrylu, v níž se daly najít snad všechny svitky, nebo přinejmenším kopie, ať už šlo o podložená fakta historie, smyšlený příběh o hrdinovi, nebo ničím nepotvrzený text o historii, která zní neuvěřitelně bláznivě a jde nejspíš jen o nějakou formu protestu proti vládě. Něco jako byly pro většinu Aryviťanů Ztracené legendy, přestože Iryn zjišťoval, že je na nich zřejmě víc pravdy než na těch, které zakázané nebyly. Pro svitky přijaté do této knihovny nebyla stanovena žádná pravidla o jejich obsahu.

Kdyby měl víc času, tato knihovna by Iryna jistě lákala, právě kvůli těmto na první pohled nesmyslným svitkům, které by v jiných zemích okamžitě poznaly plameny. Ale teď se nechtěl ničím zdržovat a i přes pozdní večer začal ihned po příjezdu pátrat po Arthovi.

Nebylo nijak těžké zjistit, kde bydlí, ačkoli strážní byli trochu nedůvěřiví, když se jich zeptal. Stačilo jim ovšem říct, že mu Arth napsal, že jsou bratrance přes druhé koleno a jestli by nechtěl přijet do Kalvilu na návštěvu. Na to se začal přehrabovat v sedlových brašnách a tiše bručet, že ten dopis určitě někde má. Strážní pak už jen mávli rukou a ukázali mu patřičný směr.

Arthovi náležel malý pozemek při východní straně města, obehnaný asi metr vysokou kamennou zídkou. Přibližně z poloviny jej tvořila zahrádka, na níž právě klíčily drobné rostlinky, uprostřed potom stál malý domek s doškovou střechou a kamennými zdmi obloženými jasanovým dřevem. Mezi záhonky se klikatila úzká kamenná cestička začínající u branky přímo před Irynem.

Už se natahoval po klice, aby si vrátka otevřel, ale s rukou jen pár centimetrů od ní se náhle zarazil. Dům vypadal tichý, což by s ohledem na denní dobu až tak překvapivé nebylo, ale Arthovi to poskytovalo větší šanci, že nezvaného hosta uslyší. Něco Irynovi napovídalo, že je očekáván, i když neměl tušení, jak by se Arth mohl o jeho příchodu dozvědět s takovým

předstihem, aby si pro něj přichystal uvítání. Nemohl přece probdít každou noc...

Přesto se Iryn rozhodl, že by měl být trochu opatrnější, zvláště s ohledem na to, jak snadno se dostal do města. *Lhal snad Krow, když říkal, že město koná důkladné prohlídky přicházejících jednotlivců?* Obešel pozemek, nahlédl do okolních ulic a několikrát si šeptem zopakoval abecedu, jestli neobjeví nějaká kouzla. Nikde nic nenašel a tak přeskočil zídku a obezřetně přeběhl přes záhon až k nejbližšímu oknu. Opatrně přes ně nahlédl do malé kuchyňky vybavené stolem s jednou židlí a malými kamny, na nichž stál jediný hrnec. Vybavení bylo zdobené a dobře udržované, takže Arth zřejmě chudobou netrpěl, ale bylo ho tak málo, že s ním Iryn začal soucítit. Vždyť kromě Tysie teď vlastně ani on neměl žádné opravdové přátele, ale Arth zjevně neměl ani tu jednu blízkou osobu.

Potřásl hlavou. Arth si za to určitě může sám. Když si vzpomněl na jeho chování a co provedl v Aryvitu, jen se v tomto názoru utvrdil.

Postupně nahlédl i do dalších oken, z nichž jedno vedlo do Arthovy ložnice, ale obyvatel domu nikde nebyl, takže Irynovi naskočila husí kůže. Vzpomněl si na svůj první úkol, při němž si prožil tytéž pocity. Ale proč se to teď děje znovu? Musel si přiznat, že má z Artha trochu strach. Uvědomoval si to, už když mu Vena tento úkol zadávala, ale domníval se, že se mu to jen zdálo, poněvadž cestou sem ho to nijak netrápilo.

Ještě jedenkrát nahlédl do každého okna, ale nezbývalo mu jiné řešení. Stiskl kliku domovních dveří a pomalu vstoupil dovnitř, stále se pečlivě rozhlížeje a pátraje po sebemenším pohybu. Všude bylo naprosté ticho a klid. Dokonce ani vzduch se nehýbal. Iryn udělal další krok a ticho okamžitě prořizlo ostré zakvílení parket, až zlostně stiskl zuby. Chvilí zůstal stát a opět naslouchal okolním zvukům. Když se stále nic neozývalo, pokračoval pomalu dál, i když sebou nervózně škubl při každém zavržení, které jeho kroky doprovázelo.

Vstoupil do kuchyně a na jejím druhém konci se v ten moment rozsvítily dvě červené koule světla ozařující staré oprýskané dveře mezi sebou. Víc už Iryn jako znamení, že je očekáván, nepotřeboval. Zhluboka se nadechl a otevřel je.

Na druhé straně bylo vysoké schodiště z mramoru klesající do pochodněmi ozářené chodby, která zjevně byla někde v podzemí, poněvadž její stěny tvořila jen hlína a kamenní. Opět zkusil najít kouzla, ale i zde byl vzduch po téhle stránce zcela čistý, a tak sestoupal po schodech a pokračoval na druhý konec chodby, kde stanul před masivními železnými dveřmi se zlatou klikou posázenou malými rubíny. Sotvaže se jí dotkl, dveře se samy otevřely dokořán.

Odhálily mu velkou oválnou místnost, do níž ústilo devět dalších dveří, vypadajících do nejmenšího detailu stejně jako ty, jimiž přicházel on. Všechny byly zavřené, ale Iryn nepochyboval o tom, že se to brzy změní. Mezi nimi plály smaragdovým světlem pochodně.

Sotvaže překročil práh, dveře se za ním opět zavřely. Přesně ve stejnou chvíli se otevřely ty protější a z nich vyšel sebejistým krokem Arth, v pravé ruce držel meč se zelenou čepelí, pod levou držel lesklou přílbici zdobenou rudými liniemi. „Už bylo na čase,“ poznamenal.

Iryn sjel rukou k vlastnímu meči a pevně stiskl jeho jílec. Prozatím zbraň ale netasil. „Poslali mě, abych zjistil, co jsi v Aryvitu provedl,“ řekl bez zájmu.

„Ták?“ protáhl Arth. „Tebe samotného to sem tedy netáhlo?“

„To jsem nikdy neřekl. Ale jen kvůli našemu osobnímu... sporu bych sem nešel. Takže proč jsi obětoval takovou dobrou pozici pro můj meč? A vlastně ani pro ten ne. Kdybys mi to neřekl, nikdy bych nic nezjistil. Co jsi tím získal?“

Arthovi se na tváři objevil potměšilý úsměv. „Užírání vás ta nevědomost? Trápí snad celý Aryvit nejistota, co by mu mohl provést jediný muž za necelý rok?“

Irynovi bylo jasné, že je tato myšlenka Arthovi nesmírně příjemná, ale nesměl mu dát najevo, že je má v hrsti. „Pár lidí si s tím láme hlavu,“ přiznal, jako by šlo o problém, který se ho vůbec netýká. „Zatím na nic nepřišli, ale je to nejspíš jen otázka času. Když mi to ovšem řekneš, možná tě nechám žít.“

Arth se rozesmál. „Ty mě možná ano, ale já tě odsud živého odejít nenechám. A věř mi, že na to, co jsem udělal, nikdo nepřijde, pokud mu to já nebo druhá osoba, které se to týká, neřeknu. Žádné záznamy o tom neexistují a neexistuje nic, co bych za dobu své vlády podnikl, abych Aryvitu způsobil škody.“

„Co jsi tedy udělal?!“ rozkřikl se Iryn. Příliš pozdě si připomněl, že se snaží zachovat klid a nezájem. Na celé situaci bylo nejhorsí, že muž, kterého tolik nenáviděl, musel žít ještě tak dlouho, dokud mu neřekne, co ve Faderu provedl.

„Dobrá, řeknu ti to,“ souhlasil konečně Arth. „Protože tak aspoň můžeš umírat s vědomím toho, že ten, komu jsi tolik věřil, je jen arogantní a sebestředný hlupák.“

Iryn začínal mít pocit, že ví o kom je řeč, ale pořád plně nerozuměl tomu, co se stalo. „Takže ty jsi nebyl tím, kdo nám měl uškodit. Jen jsi připravoval pozici pro svého nástupce.“

Artha jeho odhad trochu zaskočil. „Správně. Jsi pozoruhodně bystrý, jen škoda, že na druhé straně války. Ano, Zetar za mnou přišel, protože nějací naši prapředci byli přátelé. Obě naše rodiny to věděly, ačkoli v tomto přátelství dále nepokračovaly. On si ale říkal, že bychom si mohli vzájemně pomoci a přišel za mnou, abych zabil Swama, poněvadž byl v posledních měsících se Zetarem nespokojený a ten se bál, že by mohl přijít o nějakou listinu. Já jsem za to na oplátku získal dočasný přístup ke všem dokumentům ve vaší zemi. Když čas uplynul, muselo se nějak prozradit, co jsem provedl, ale zároveň mi Zetar dobře zajistil útěk. I když jsme tě trochu podcenili, všechno vycházelo, jak mělo – Zetar tímto podvodem získal dočasnou pozici místovládcе, která mu umožňovala zbavit se svých největších konkurentů v kandidatuře. Ty slabší tam

samozřejmě musel nechat, aby nebylo nápadné, že se o pozici vládce uchází jen on.“

Iryn Artha pečlivě sledoval, jestli nezahlédne nějaký náznak lži. Na druhou stranu se ho ale ani nesnažil najít za každou cenu. Bylo nepřehlédnutelné, jak dokonale teď do sebe všechno zapadá. Pokud to byl Zetar, kdo dal Kaetře za úkol ukrást svitek z jeho původem, dávala by smysl dokonce i změna v jeho chování k Irynovi.

„Nevypadáš překvapeně,“ řekl Arth zklamaně.

„Nejsem. V politice už mě zřejmě nic nepřekvapí. Takže, kdybys byl tak hodný a otevřel mi dveře... odejdu a ve své zemi prohlásím, že jsi mrtev. Zapomeneme na to, že jsme se kdy setkali.“

Arth zavrtěl hlavou. „Už jsem ti řekl, že živého tě odsud odejít nenechám.“ Luskal prsty a zbylých osm dveří se otevřelo. Za nimi dvojice lidí držela na řetězu vždy jednoho tvora – buď velkého ohnivého salamandra dlouhého dva metry, symbol a zvíře Akylu, nebo nestvůru s lidským tělem a dračí hlavou, třímající v rukou pokrytých na předloktí šupinami jednohlavé sekery. To byli draegové, tvorové známí dnes jen z legend, jelikož byli vyhubeni před mnoha tisíci lety. Aspoň se to tvrdilo...

Iryn se po nich jen letmo rozhlédl a tasil meč, aby se vrhl na Artha, ale to už byl Akylan ve dveřích, jimiž přišel, a ty se pomalu zavíraly. Hned poté se na nich pohnula malá destička a odsunula se stranou. Zpoza ní jej teď pozorovala dvojice očí patřících Arthovi. „Splatíš mi dluh za smrt mého syna a ještě zajistíš zábavu na večer,“ řekl až překvapivě klidně.

Věznitelé pustili řetězy a urychleně se stáhli do temných koutů svých cel. Nechali rozzuřená zvířata vyběhnout ven a znovu dveře zabouchli.

Hned zpočátku Arthovy plány trochu zkomplikoval nečekaný důsledek zuřivosti netvorů, a sice když se do sebe pustila dvojice draegů a salamandrů. I tak proti Irynovi ale stáli ještě další čtyři netvoři.

Těkal očima od jednoho k druhému a snažil se vymyslet, jak by je mohl porazit. Kouzla bez váhání zamítl – stál proti tvorům, kteří byli sami víceméně stvoření magií (v případě draegů zcela). Ale musel si přiznat, že snažit se překonat čtyři mocná stvoření mečem zní také jako šílenství.

Na další rozmyšlení nezbyval čas, protože v tu chvíli jeden z draegů zařval a vrhl se na něj.

Iryn srazil jednu sekeru stranou a druhé se vyhnul, ale do břicha mu vrazila netvorova hlava a vyrazila mu tak na chvíli dech. Udělal tři kroky dozadu, aby získal trochu času, ale z boku se na něj vrhl salamandr. Rychle se otočil, aby se mu vyhnul, a poslepu se ohnal mečem. Cítil, jak se zbraň zasekla do masa, přestože netušil kde přesně. Rozhlédl se, aby znovu získal přehled o situaci, a uviděl, jak se proti němu znovu rítí draeg.

Vrhl se na stranu v poslední chvíli. Nohou ještě zavadil o probíhajícího draega, takže úskok završil několika kotrmelci a otočkami, než se jeho tělo zastavilo o zeď. Noha ho příšerně bolela, ale znovu se postavil.

Když se rozhlédl, viděl, jak kousek od něj bojuje draeg se dvěma salamandry, tělo jeho druha leželo opodál, hned vedle salamandra, kterého Iryn sekl. Řezné zranění ovšem bylo na noze. Na spodní části těla měl salamandr hlubokou prohlubeň, jak do něj naběhl draeg, kterému se Iryn vyhýbal. Zřejmě nestihl zabrzdit, ale tím na sebe obrátil pozornost druhého salamandra, který se okamžitě ujal msty mrtvého druha. Draegovo tělo už leželo na zemi a ohnivý ještěř z něj hladově hltal zčernalé maso.

Zbýlý draeg k Irynovi pomalu kráčet a z nozder vypouštěl obláčky dýmu. Vzdálenost mezi nimi se zmenšila na méně než metr. Netvor se v tu chvíli napřáhl a vši silou udeřil. Iryn před jeho ránou uskočil stranou, dobře si vědom toho, že nemá šanci takový úder zastavit. I když odkláněl úder prvního draega, způsobilo mu to silné brnění v paži.

O krok couvl, aby se dostal blíž ke stěně – když bude mít trochu štěstí, draeg se rozzuří a vyběhne proti němu. Pak by Irynovi mohlo stačit včas uskočit a nechat netvora, aby se sám

omráčil o stěnu. Jenomže netvor se zatím k rychlému pohybu neměl a opět se k němu jen pomalu šoural.

Iryn se proto rozběhl po obvodu místnosti, aby byl opět od draega o něco dál. Nikdo, ani magický výtvar, přece nemůže mít takovou trpělivost, aby pomalu kráčel za běžícím člověkem tak dlouho, dokud ho nedožene. Ale pokud ano, mohl Iryn jen doufat, že ho něco napadne dřív, než mu nohy vypoví službu.

V přímém útoku mu bránila jedna velmi nepříjemná skutečnost. Draegové měli největší výhodu ve své nadpřirozené rychlosti, kterou měli nejen v nohách, ale v celém těle. Tento jedinec se ho tedy zřejmě snažil obelstít svou rádoby pomalostí a vylákat ho k neuváženému výpadu, aby pak předvedl svou vlastní rychlost a obratnost. Bylo by pro něj hračkou, vyhnout se ráně a místo toho zasadit smrtelný úder. Tvor navíc prokazoval na svůj druh pozoruhodnou inteligenci a nenechal se provokovat k rychlejšímu běhu.

Když to Iryn viděl, pochopil, že musí vymyslet něco jiného, než nechat jej, aby se omráčil sám. Zastavil se a obrátil čelem k draegovi. Netvor na něj cenil zažloutlé zuby a třískal o sebe sekerami v očekávání vítězství.

Iryn pomalu zvedl ruku a už se nadechoval, aby zvolal magická slova a obrátil proti netvorovi před sebou dvojici seker jeho druhů, když v tom se ozvalo zaprskání a draega zahalily plameny. Ohořelé tělo dopadlo na zem a odkrylo tak Irynovi pohled na dvojici salamandrů, kteří je pomalu překročili a pokračovali k němu. Rozdělili se, aby na něj mohli střídavě útočit z opačných stran, ale na to Iryn nemínil čekat. Proti těmto tvorům už mohl využít něco z umění ovládat meč, protože salamandři jsou co se obratnosti i síly týče, daleko za draegy.

Iryn se proti nim rozběhl, naznačil bodnutí vpřed proti jednomu z nich, ale rychlým obloukem přetočil meč a usekl hlavu druhému, který se na něj právě chystal skočit. Potom rychle uskočil stranou a obrátil se ke zbylému salamandrově čelem. Zvíře kolem sebe prskalo jiskry. Bylo ještě zuřivější, kvůli smrti svého druhu. V tom tkvěla největší krása tohoto

druhu – všichni drželi při sobě a vždy byli pevně odhodlaní pomstít smrt druhá smrtí viníka.

Proti Irynovi se vyhrnul proud plamenů z netvorových útrob. Vrhł se na stranu, ale téměř okamžitě se mu před očima zableskly ostré drápy a jen tak, tak stačil na svoji obranu nastavit meč. Proti drápům salamandrový druhé přední tlapy už ale nezmohl nic. Prorazily dlahu na jeho pravé ruce a zabořily se mu do masa.

Iryn vydal skrze zaťaté zuby přidušený výkřik a ztěžka dopadl na zem. Jenomže salamandrový drápy už z dlahy nevyklouzly a jeho mohutné tělo dopadlo na Iryna. Zvíře sebou divoce trhalo, natahovalo se hlavou po Irynově krku a snažilo se do něj zakousnout. Iryn se zpod něj chtěl co nejrychleji dostat, dřív než salamandra napadne použít oheň, ale drápy zaseknuté v jeho ruce mu v tom bránily, takže přetočil levou ruku do bolestivého úhlu a na čtyřikrát se mu podařilo salamandrovu nohu přeseknout. Zvíře při jeho snažení úpělo a ještě urputněji chňapalo po jeho krku. Když ale končetinu zcela ztratilo, zvedlo vysoko hlavu a zavylo jako vlk, čímž Irynovi odkrylo měkkou prsní kůži a Iryn neváhal a probodl ji.

Těžké tělo na něj dopadlo a vyrazilo mu dech. Zapřel se do něj a docílil jednoho krátkého nádechu, ale většího úspěchu nedosáhl. Upustil meč a zkusil to znovu. Dřív než na něj váha zvířete byla příliš, vsunul pod něj Iryn rameno, a tak je ze sebe dokázal nakonec shodit.

Arth k němu pomalu kráčel a potěžkával v ruce meč.

Iryn se pokusil vstát, ale pravá ruka mu neskutečně ztěžkla a držet ji nad zemí ho stálo spoustu sil. Zůstal tedy klečet na kolenou a trhl salamandří tlapou, aby ji dostal ven. Bolestí stiskl zuby a zavřel oči, ale drápy byly pevně zaseknuté. Natáhl se proto po svém meči a usekl, co největší kus končetiny bylo možné, takže mu nakonec z ruky trčela jen trojice drápů spojená kůží a tenkou vrstvou svalů.

Arth vyčkával opodál a čekal, až se Iryn zbaví své zátěže.

Iryn se postavil a několikrát se zhluboka nadechl, než bolest otupěla a on byl opět schopný promluvit. „Kde jsi přišel k draegům? Já myslel, že poslední byl viděn a zabit před čtyřmi tisíci lety!“

„Můj syn nebyl žádný zelenáč. V ovládnání kouzel by jednou předčil i toho vašeho slavného Aryva a nepotřeboval by k tomu trvalý dozor Černé Magie! Můj Arik našel kouzlo, které Aryv dostal od Černé Magie, aby mohl draegy přivolat, a naučil se ho použít. Málem dokázal stvořit i věrnou kopii Černé Magie! Nebyla by sice tak silná jako skutečná, ale přesto... Arik byl největší mág, co kdy žil!“

A proto ho zabil nůž, který mířil na jeho otce, pomyslel si Iryn, nahlas ale řekl něco jiného. „Hovoříš o černé magii, jako by to byla nějaká bytost.“

Arth se zasmál. „Jistě. Omezení Aryviťané!“ Ušklíbl se. „Zvláštní, že ze všeho nejmíň znáte historii takovou, jaká je, když od vás pocházel původce toho všeho a ten kolem koho se to všechno motalo! Ano, Černá Magie je skutečná bytost putující světem daleko větším, než je náš Nakryl, a snažící se nastolit konec válce nad naším chápáním. Válce, která započala dávno před Aryvem, dávno před nejprvnějším člověkem. Válce, proti své sestře – Původní Magii.“

Iryn Artha zaraženě pozoroval. Právě mu poskytl odpověď asi na všechny pochybnosti, které měl vůči Ztraceným Legendám. Ale i tak se mu nechtělo věřit tomu.

„Když spolu ty dvě soupeří, co to má společného s Nakrylem?“

„Copak ve válce nejde o území? Nakryl je jedno z území, která jsou momentálně na pomezí. Nepatří ani jedné, ačkoliv před Aryvem patřil Magii Původní.“ Bez nejmenšího varování se Arth vrhl vpřed a pokusil se Iryna bodnout. Ten jenom uskočil stranou.

„Ale proč nám propůjčují schopnost používat kouzla?“ zeptal se. „Povede to jen k tomu, že se my vyvraždíme a ony nebudou mít komu vládnout.“

„Na tom nesejde. Potřebují sem vstoupit, aby nám mohly vládnout a využít nás proti své sokyni a k tomu potřebují mágy, kteří je povolají. To bylo Aryvovo posláání, ale on zklamal. Soustředil se raději na válku. Proč to nevím, ale pochybuji, že tím Černou Magii potěšil. Každopádně Arik by ji jednoho dne jistě povolal, kdybys ho ty nepřipravil o život!“

Arth se znovu vrhl vpřed, tentokrát s úmyslem useknout mu hlavu. Iryn stačil ještě nastavit před sebe čepel, ale Arth nezůstal jen u jednoho pokusu a zasypával ho dalšími a dalšími ranami, jednou mířil na srdce, jindy zase jen po holeních. Iryn nikdy netušil, kam bude směřovat příští úder a včas jej odvrátit ho vždy stálo nesmírné úsilí a soustředění. Jak začínal pociťovat, že na něj doléhá únava, zdálo se mu, že Arthovi energie spíš přibývá – útočil stále rychleji a silněji a neposkytl Irynovi ani nejmenší prostor k tomu, aby se o něco sám pokusil.

Provedl výpad na levý bok, počkal si na Irynův úskok a změnil pohyb ruky na sekavý. Nepodařilo se mu ho zaskočit, Arytus byl na místě včas, ale Arthův meč se po něm svezl dolů a řízl Iryna do nohy.

Irynovi se téměř podlomila kolena, na chvíli podklesl, ale na nohou se udržel. Zdálo se, že Arth má žraločí instinkty, poněvadž pohled na nepřítelovu krev, jako by ho nutil ještě více přitlačít.

Nedalo se přehlédnout, že Iryn nemůže Artha unavit, ale nedostatek prostoru mu bránil v jakémkoliv přemýšlení nad východiskem z této situace. Jediné, co ho v tom zmatku napadlo, bylo uskočit dozadu, aby získal vteřinku na rozmyšlenou. Potom pohyb zopakoval ještě jednou, ale hned se zase vrhl vpřed, zablokoval Arthův meč a kopl ho kolenem do stehna. Nakonec měl dojem, že to muselo bolet víc jeho, ale dosáhl aspoň toho, že se Arth trochu stáhl a neútočil už tak zběsile.

Iryn toho chtěl využít, aby si vyměnili role, a přešel do rychlého protiútoky, ale velmi brzy se mu to vymstilo, poněvadž při veškeré snaze proniknout Arthovou obranou se

přestal soustředit na tu svou a utržil tak hlubokou ránu na levém boku. Urychleně se stáhl a Arth opět zesílil nátlak, ještě více než prve, aby Irynovi nedopřál ani malou šanci něco vymyslet. Zaútočil mu shora na hlavu, nechal ho vykryt úder, ale praštil ho hruškou jílice do čela. Iryn se zapotácel a málem upadl.

Arth se napřáhl, aby toho využil, ale zarazil se uprostřed pohybu, když se síní rozlehlo zuřivé vrčení. Oba pohlédli k jeho zdroji.

Pomalým krokem k nim uličkou mezi mrtvolami kráčel poslední salamandr, jenž doposud hltal zčernalé maso draega a o dva šermíře se nestaral. Teď, když nasýtil svůj hlad, přece jen vzbudili jeho zájem. A oba muže zaměstnávala jediná otázka: Ke komu se netvor přidá?

Zvíře šklublo hlavou k Irynovi a upřelo na něj oči, v nichž plály zuřivé plamínky hněvu. Ale pak tam Iryn zahlédl ještě něco. *Strach? Ale proč by...* Teprve v té chvíli si uvědomil, že se mu hýbou rty a formují slova, která neznal. Nikdy je neslyšel, nikdy o nich nečetl, ale jedno věděl jistě – spřádá kouzlo. Uvolnil se a poddal osudu. Ať už kouzlo mělo způsobit cokoliv, jen stěží mohl doufat, že by bez něj dokázal utéct.

Salamandr se rozzářil ostrou, oranžovou barvou a vydal ze sebe neskutečný skřek plný bolesti. Jeho tělo na okamžik pohaslo, ale potom se z něj všemi směry vyhnula vlna plamenů. Před Irynem se rozestoupily, obklopily ho, a přestože vydávaly nesnesitelný žár, neshořel mu ani jediný chlup na těle a plameny za chvíli zmizely. Zanechaly za sebou jen ohořelé tělo salamandra a jednoho člověka.

Místnost se otřásla a ze stropu spadlo několik kusů hlíny a kamení. Iryn zalapal po dechu a dopadl na kolena. Spáchat sebevraždu a zahltit okolí plameny byla jedna ze zvláštních schopností salamandrů, ale dosud nikdy neslyšel, že by k tomu někdo dokázal salamandra přinutit kouzlem.

Musím pryč odsud! pomyslel si, když jedna ze sutin dopadla ani ne metr od něj. Jediné dveře, které nekončily slepou uličkou, ale byly stále zavřené. Vyslovil proto magická slova, aby je

otevřel. Ihned ho rozbolela hlava a on pochopil, že salamandří kouzlo z něj vysálo poslední zbytky magické energie. Otřásl se a rozhlédl, ačkoli se mu dělaly mžítka před očima.

K jeho velké úlevě náhradní účinek kouzla prorazil velkou díru nade dveřmi a sesypané sutiny utvořily schod dostatečně vysoký, aby se do otvoru mohl vytáhnout.

Sice s obtížemi, ale nakonec se přece dostal do chodby, již přišel, a co nejrychleji pokračoval do Arthova domu, protože i zde se strop začínal hroutit. Když pak vyběhl ven na čerstvý vzduch, nemohl uvěřit svým očím.

Celé město se hroutilo. Zničení Arthových podzemních prostor muselo narušit veškeré základy. Zdálo se, že se Irynovi salamandří kouzlo vymklo z kontroly, poněvadž se nepamatoval, že by kdy nějaký salamandr svou smrtí způsobil takové škody. Většina domů, které viděl, teď stála buď zešikma nebo byla už z poloviny pod zemí a klesala dál. Z nejvyšších oken vylézali poplašení lidé se všemi věcmi, které dokázali pobrat. Upravené zahrádky už z větší části zmizely pod zemí a kusy hradeb se řítily do města.

Iryn se otřásl. Nechtěl by být v kůži těch lidí. Dál se jimi však nezabýval. Kdyby váhal o něco déle, taky by se mohla zhroutit země kolem něj a on by neměl kudy uniknout. Raději vyskočil do sedla a odjel z města.

Kapitola 18. – Korunovace

„Tak co jsi zjistil? Co Arth provedl?“ zeptal se Gensker, když Iryn přišel jemu a Veně sdělit výsledky svého úkolu. Nacházeli se v prostorné pracovně v druhém patře pevnosti, která teď Veně jako vládkyni Aryvitu náležela.

„Vlastně nic. Ale to ty koneckonců dobře víš!“ Iryn si jej zlostně přeměřil. Stále přitom svíral a rozevíral prsty, poněvadž se mu po zranění salamandřními drápy dosud vracel cit. Alespoň už teď ale v jeho ruce nevězely. Na druhý den se mu jich podařilo zbavit, i když to znamenalo předčasně sundat z ruky dlahu.

„O čem to mluvíš?“ zeptala se Vena. „Proč se tedy vzdal své pozice?“

Iryn dál hleděl na Genskera. „Neříkal jsi mi, že Zetar měl výborné styky s Akylem? Ty jsi věděl, že Arth mu měl jen pomoci získat vládu, a stejně jsi mě tam nechal jít!“ V hlavě mu začínala klíčit nepříjemná myšlenka, že se ho Gensker chce možná zbavit. Že by se nějak dozvěděl o jeho plánu uškodit Veně a Aryvitu? Nebo se bojí, že by Iryn nakonec vystoupil se svými nároky?

Velitel se usmál. „Ještě si stěžuj, že jsem ti dopřál pomstu.“

„Ale proč jsi ho tam posílal?“ podivila se Vena. „Bylo to zbytečně riskantní – schopných mágů moc nemáme.“

„Aby Arth zabil našeho Iryna? Nemyslitelné! Tvému bratru totiž všechno z nějakého nevysvětlitelného důvodu vyjde. Někdy ti musím povědět, jak s pouhou hrstkou vojáků obsadil Lard.“

Iryn cítil, že se mu pomalu začínají červenat tváře. Na ten nápad byl koneckonců náležitě hrdý. Teď ale raději vrátil téma na začátek rozhovoru. „A jaké jsi měl důvody k tomu, abys mi, jak ty říkáš, *dopřál pomstu*?“

„Když někdo odhalí mé tajemství, je pro mě nejjednodušší dát ho zabít, abych byl opět jediný, kdo je zná.“

„Jak můžeš vědět, že mi ho před smrtí neřekl?“

„Protože by to nepovažoval za nutné. Řekl by to jen dalším osobám, kterých se to týká, aby je před soubojem rozhodil, ale ty osoby stejně neznal. Přesto nebylo nic jednoduššího než tam poslat tebe, protože by ho nikdy nenapadlo, že by ti to snad měl říct.“

Iryn k tomu už neměl co dodat, a tak jen pokrčil rameny. Ovšemže ho zajímalo, co Gensker skrývá a jak to Arth dokázal objevit, ale to už by měl jednodušší zjistit to od Artha než od Genskera. Obrátil se k Veně. „Takže? Teď mám volno?“

Vena obešla stůl. „Pojď za mnou.“ Dovedla ho k oknu v protější stěně. „Mám pro tebe ještě jeden, mnohem příjemnější úkol, ale nejprve vytvoř zvětšovací opar, abychom viděli dění před městem.“

Iryn ji poslechl a za chvíli už se před nimi namísto četných ulic města rozkládala velká louka na západ od města. Na ní bylo shromážděných dvacet lidí v dlouhých černých hávech a s tvářemi omotanými, takže nebylo vidět více než krví podlité oči.

„Vybrala jsem výjimečné mágy a vytvořila z nich své spojení s Veratem! Pohleď na Veratovy strážce! Nevolí si je možná měsíc, ale zato jsou mocnější než jeho strážkyně a především je jich víc. Jejich síla si sice vybrala jistou daň, proto jsou tak zahalení, ale jsou působiví, nemyslíš?“

Iryn ztěžka polkl. „Vyslyš mě, prosím!“ obrátil se k Veně. „Nebylo by moudré udělat ze mě jednoho z nich. Užitečnější ti budu na plnění úkolů a ve válce.“

„Čekala bych, že to pro tebe bude čest. A války se budou účastnit i oni. Ale neboj se, ty k nim patřit nebudeš. Jsi přece Aryvův potomek. Ukázala jsem ti je kvůli něčemu jinému. Měli by začít každou chvíli. Zdá se, že už čekají jen na usměrňovatele.“

„Usměrňovatele?“

„Nikdy ses neúčastnil skupinového kouzla?“ zeptala se překvapeně. Když Iryn zavrtěl hlavou, vysvětlila: „Kromě mágů, kteří kouzlo stvoří je u skupinového kouzla zapotřebí

ještě jeden, který je srovná do stejného okamžiku, protože jinak by se kouzlo zhroutilo a sebralo by všem veškerý Tarv. Náhradní účinek kouzla se můžeme jen domýšlet, ale jak to tak zpravidla bývá, bylo by to jistě něco nepěkného. Proto se usměřovatel nesmí kouzla účastnit – musí se zcela soustředit na srovnání všech ostatních. Ale tímto usměřovatelem by klidně mohl být nejhorší mág, jakého najdu, pokud ví, co se musí dělat.“

„Takže to je můj úkol? Mám být ten *usměřovatel*?“

„Ne. Říkala jsem ti, ať se díváš, ne abys šel za nimi. Brzy pochopíš, co po tobě chci. A jsem si jistá, že se budeš cítit poctěn, že jsem zvolila právě tebe.“

V tu chvíli před skupinu předstoupil sotva dvacetiletý mladík. Chvilí se nic nedělo a potom všichni mágové jako v modlitbě zvedli ruce k obloze a vzduchem zazněl jejich sborový hlas. Nad nimi začal poletovat hustý černý kouř, dělal různé smyčky a obraty a potom se rozletěl na západ od města, kde se zhruba po míli a půl rozprskl do stran. Rychle se rozpínal, aniž by řídil, až se ustálil na tvaru podobném krychli o délce zhruba jedné míle a začal se na některých místech shlukovat a na jiných naopak rozestupovat. Strop se tak výrazně snížil s výjimkou jediného místa, kde vyrostla vysoká věž, jejíž vrcholek sahal až nad mraky. Před touto věží se usadil drak s roztaženými křídly. Potom se kouř změnil v hladký černý kámen, jen k městu byla obrácena brána z modré oceli. Zablesklo se a v drakových očích se rozhořely azurové plamínky.

Ale konec ještě nenastal, protože nad mágy už kroužila druhá masa kouře, která se následně rozdělila na dva díly, a ty vytyčily přímou cestu od západní brány města po bránu nově vzniklé budovy. Potom se zformovaly do desetimetrových zdí a pěti patnáctimetrových věží na obou stranách. Z jejich vrcholků na okolí shlíželo po jedné rohaté stvůře s modře zářícím lukem, připravené zabít kohokoliv, kdo by se pokusil zdi překonat. Oni sami přitom nebyli zcela hmotní, aby nemohli být zabiti a mohli tak stavbu chránit po celou dobu, kdy bude

využívána. Potom se spolu s budovou a hradbami změní opět v kouř a rozplynou.

„Veratův korunovační chrám,“ vydechl Iryn. „Neřekl bych, že ho kdy uvidím, natožpak jeho výstavbu.“

„A tvým úkolem bude vést korunovaci.“

Iryn sklonil hlavu. „To je velká čest.“

„Výborně, obřad se bude konat dnes večer, o půlnoci. Dám pro tebe poslat, až bude vše připraveno. Do té doby máš volno.“

Iryn se ještě jednou zlehka poklonil a poté ji a Genskera nechal o samotě. Sám potřeboval docela nutně mluvit s někým jiným. Byl by za Tysie šel hned po příjezdu do města. Bohužel protokol vyžadoval, aby první co udělá, bylo ohlášení výsledků úkolu.

Zaklepal na její dveře a příjemně ho překvapilo, když ho hned po otevření objala. „Iryne, tak povídej, co se stalo?“

Iryn ji následoval dovnitř a usadil se v křesle naproti ní. „Kvůli tomu jsem sice nepřišel, ale dobrá...“ V krátkosti jí vypověděl, co se u Artha stalo.

„Salamandří kouzlo? A mně budeš říkat, ať nepoužívám náročná kouzla!“

„To je jiné. Ty jsi moje žačka a já mám na starost tvé zdraví. Navíc jsem si to ani pořádně neuvědomoval. A v situacích, kdy jde o život je to úplně fuk – stojí za to zkusit tolik kouzel, kolik tě napadne. Situaci tím většinou nezhoršíš.“

„Opravdu byl Arth tak dobrý?“

„Já jen předstíral, že mu nestačím,“ řekl s předstíranou pýchou. Zvážněl. „Ano, Arth byl velmi dobrý. A navíc... kolik mi mohlo asi zbýt sil po souboji se čtyřmi salamandry a čtyřmi draegy? Kdybych byl plný síly, možná by to vypadalo jinak. Kdo ví.“

Tysie se zadívala na jeho pravou ruku, dosud zakrytou obvazy. „Proč jsi ještě nezašel za některým z mágů, aby tě vyléčil?“

Iryn se smutně usmál. „Zašel jsem. Ale protože jsem prozradil Krejwena Genskerovi, odmítli mi pomoci.“

„Tak za někým zajdeme teď. Tehdy třeba jen museli vstřebat vztek, že přišli o Krejwena. Když se za tebe přimluví a ty se omluvíš, určitě ti někdo pomůže.“

Iryn prudce vstal a odvrátil se od ní. „Ne, to neudělám. V první řadě už mám ruku skoro zdravou a za druhé – za co bych se asi omlouval? Odpusťte mi, že mi Gensker nedal jinou možnost? Nebo snad, odpusťte mi, že Krejwen poslal na královnu vraha? V této věci jsem naprosto nevinný a za nic se omlouvat nemusím!“ Pomalu se nadechl, aby se uklidnil, a vrátil se do křesla. „A co tady? Dělo se něco zajímavého?“

Tysie se otřásla. „Ti Veratovi strážci... Vena sice prohlašuje, že jí slouží ke komunikaci s Veratem, ale protože to je jen světlo na obloze, musí mluvit s někým jiným, a po tvém vyprávění mám zlé tušení, že vím s kým. Otázka je, jestli to ví ona.“

„S Černou Magií,“ pochopil Iryn.

Tysie roztřeseně přikývla.

„A co když s nikým nemluví?“ snažil se ji uklidnit. „Třeba je buduje jako mocnou armádu, o které nemá nikdo vědět.“

Zavrtěla hlavou. „Od doby, co se poprvé zavřela v městském chrámě s úmyslem zeptat se Verata na pár rad, pořád něco shání, šest hodin denně tráví v knihovně a něco tam hledá. Po ten čas ji vždy zavřou, aby nikdo nemohl vědět, o co jde.“

Iryn uvažoval o Arthových slovech, že jeho syn skoro dokázal stvořit kopii Černé Magie. Nemohla by se Vena snažit o něco podobného?

Tysie jako by mu četla myšlenky. „Pokud k ní hovořila Černá Magie, jejím cílem by nebylo poskytnout Veně zbraň, ale chtěla by sem sama přijít.“

Iryn si jen hleděl na ruce. „To je nesmysl. Ani všichni mágové světa dohromady by ji nedovedli přivést, pokud by mezi nimi nebyl jeden naprosto jedinečný. Nehledě na to, že ani nevíme, jestli existuje. A pokud jo... podle toho, jak jednal Aryy, hádám, že dokud je válka, tak sem nemůže.“

„To taky není povzbudivé. Zasloužíme si snad něco lepšího, než nekonečnou válku.“

„Ale něco lepšího by nemuselo dlouho trvat,“ připomněl jí. „Pokud skutečně existují, jakmile jedna strana vyhraje, stanou se ti, kdo přežijí jen loutkami v další válce.“

„Ne. Všechny legendy se v tom shodují – a já tomu věřím – že jsme dlouho žili jen s Původní Magií, Černá se objevila až později. A lidé si špatně nežili, takže cíle obou Magií se mohou lišit. Vždyť i ten název o něčem vypovídá – Černá je zlo, Původní musí být na Nakrylu odjakživa.“

Iryn se na ni podíval. „Věříš tomu? I po tom všem, co se ukázalo jako lži?“

„Věřím,“ zašeptala, jako by se bála, že hlasitější slůvko by mohlo její víru zničit. „Nedovedu se smířit s tím, že z této války nevyjdou vítězové a je vlastně to nejlepší, co nás kdy potká.“

Musel jí dát za pravdu. Ale to mu nijak nepomáhalo v rozhodování, co dál. Aryvit nesměl vyhrát a jediný další, kdo měl nějaké šance na výhru, byl Akyl, což byla také země užívající černou magii. Obě strany byly příliš chytré, než aby se vzájemným útokem proti sobě oslabily. „Tak koho podpoříme?“

„Opravdu se k někomu chceš přidat? Neviděla jsem teda takový kus světa jako ty, ale mám dojem, že to všude funguje stejně.“

„Nechci,“ připustil Iryn. „Ale obávám se, že pokud Vena opravdu mluví s nějakou mocnou bytostí, ať už s Černou Magií nebo s něčím jiným, nebude jiná možnost.“

Tysie nad tím chvíli přemýšlela, ale musela mu dát za pravdu. „Máš pravdu. Ale nemůžu ti říct, koho podpořit. Musíme si to oba pořádně promyslet.“

Iryn přikývl a změnil téma. „Viděla jsi už Veratův chrám?“

„Dívala jsem se od brány na jeho výstavbu. Je opravdu krásný. Kdy má dojít ke korunovací?“

„O půlnoci. Ale lidé se budou jistě scházet dříve.“ Rozhlédl se po pokoji, aby našel další námět k rozhovoru. Všude viděl

jen samé rostliny, takže se zeptal: „Proč všechny ty byliny?“ Rozmáchlým gestem ukázal na stěny. „Máš blízko k přírodě?“

Tysie se rozesmála. „Ne. Matka ale tvrdila, že když budu vyrůstat obklopená rostlinami, později v životě je rozeznám, aniž bych je musela zkoumat zblízka. Všechno to jsou léčivé rostliny.“

„Pomáhá to?“

„Ne. Teda, poznala bych nejspíš, že tu či onu rostlinu doma mám, ale neznám jejich názvy a nepoznala bych na jaké zranění je použít. Možná, kdyby mě do toho matka víc nutila... příznávám, že jsem se jejich poznávání moc nevěnovala.“

Iryn značně ztišil hlas, když pokládal další otázku. Nechtěl to zbytečně připomínat, ale nemohl si pomoci ve své zvědavosti. „Jak se ti tu žije po... po tom, co se stalo? Nepřemýšlela jsi třeba o stěhování?“

„Ne!“ odpověděla bez váhání. „Nikdy bych odsud neodešla. Víím, co jsi tou otázkou myslel – jistěže mi tu matku vše připomíná, ale nijak mě to neužírání. Vzpomínám na všechno, co kdy udělala a snažím se to vnímat tak, že už toho udělala víc, než za život stihli i mnozí starší lidé, tak si ji *oni* vzali k sobě.“

Iryn už se chystal zeptat *jací oni, měsíce přece nejsou bytosti*, ale včas se zarazil a zůstal raději potichu. Jediné, čeho by tak docílil, by bylo, že si to uvědomí i Tysie a její smíření s matčinou smrtí zmizí. „A tvůj otec?“

„Toho jsem nikdy neviděla. Víím jen, že zemřel ve válce. Měsíc před mým narozením.“

Teprve teď, když tak probíral s Tysie její rodinu, napadlo Iryna, co se asi stalo s jeho pravými rodiči. Zapřísahal se, že až k tomu bude příležitost, zeptá se Veny. Ona by to snad vědět měla.

„Kdy jste přišly do Aryvitu? Tedy, předpokládám, když tvá matka byla strážkyní Initu, že ses narodila někde v Antrivitu.“

„V Daluritu.“

„Ale ten přece používá původní magii!“

„Ano. Ale strážkyně používají oba druhy magie, takže podle toho si zemi nevybírají. A přišly jsme před rokem a půl.“

„A proč právě sem?“

Tysie si propletla prsty a opřela se o ně. „Kvůli zprávám, že někdo v tvé zemi má velký zájem o jeden dokument. Měl se týkat Aryva a všechny strážkyně takového volání uposlechnou. Je mezi nimi určité spojení, ačkoli dnes už je zřejmě zapomenuto jaké. Všechny strážkyně pátrají po Aryvových stopách, kdykoliv se naskytnou. Možná se tak snaží udržet jeho rod daleko od té moci, co dříve měl. Nebo to může být horší a ony jsou nevědomky jeho služebnice.“ Při té myšlence se otřásla.

„Ten dokument – byl to ten, kde se prohlašuje, že mě rodiče darovali Reckemovým?“

„Nevím, co v něm mělo být. Možné to je.“

„To mi připomíná, že jsem ti slíbil, že ti dokážu, že jsem Aryvův potomek,“ vzpomněl si Iryn.

„Zapomeň na to. Možná máš pravdu, možná se jen vytahuješ, mně je to jedno. Já Aryva nikdy neuctívala a neměla jsem ho za někoho, kdo by si to zasloužil, takže v mých očích bys tím na ceně nezáskal.“

Iryn musel uznat, že na tom něco je, přestože si nadále svého původu cenil. Možná i právě kvůli tomu, že chtěl své kořeny zlomit. Že teď měl co napravovat, měl změnit směr rodinné historie. „Nezjistily jste třeba taky, jak se ten svitek dostal k Hybertovi?“

Zavrtěla hlavou. „Matka mi o tom moc neřekla. Ale přijde mi to skoro, jako kdyby ho tam někdo dal ne proto, aby před tebou utajil tvůj původ, ale aby ho ochránil a on se k tobě mohl jednou dostat.“

Iryn se zamračil. „S fungováním našeho státu bych se spíš nedivil, kdyby ho Hybertovi někdo podstrčil, aby byl důvod poslat mě, abych ho zabil. Začínám mít pocit, že je to skoro na denním pořádku.“

Tysie se rozesmála. „Ano. Aryvitská politika je opravdu vychytralá. Zabij každého, kdo by ti mohl překážet.“

„Nechápu, co ti na tom přijde zábavné. Já spíš čekám, kdy někdo něco podstří mně.“

„Že se takovýto podlí lidé vraždí navzájem, takže tento systém zemi zároveň očisťuje od lidí, kteří ho využívají.“

„Ale pořád je jich dost.“

„To ano.“

Ještě chvíli si spolu povídali, jak jim aryvitská politika ovlivnila životy, než se z venku začal šířit neobvyklý ruch.

Iryn letmo pohlédl na dveře. „Lidé se začínají shromažďovat.“

Společně vyšli na ulici a Tysie zamířila za davem. Když ji Iryn nenásledoval, zastavila se a obrátila k němu čelem. „Děje se něco? Ty tam nejdeš?“

„Ne teď,“ odvětil Iryn. „Doprovázím dovnitř naši budoucí královnu.“

Odměřeně přikývla a otočila se k němu zády.

Iryn počkal, až ji zcela ztratí z dohledu a potom zamířil proti davu k pevnosti uprostřed města.

Vena netrpělivě seděla za svým stolem a co chvíli se nervózně ošila. „To je dost, že jdeš!“ utrhla se na něj, sotvaže zavřel dveře.

„Říkala jsi, že pro mě dáš poslat,“ připomněl jí Iryn. „Stejně máme ještě chvíli čas.“

Nevypadalo to, že by ji svými slovy právě uklidnil, ale s tím si příliš hlavu nelámal. Raději se soustředil na svou vlastní úlohu při korunovaci, aby pak na něco nezapomněl.

Když zbývalo do půlnoci zhruba patnáct minut, usoudil, že už je zřejmě nejvyšší čas vyrazit. Pokynul Veně a pak s ní bok po boku kráčel zpustlými ulicemi. Ani se ale nenadál a už stáli před chrámem, jehož masité dveře teď byly otevřeny dokořán a odhalovaly jim místnost zahalenou v temnotě. Jedinou výjimku tvořilo okolí dveří, nad nímž se vznášela drobná modrá koule, a když Vena vstoupila, vznášela se jí nad hlavou, doprovázela ji

a dodávala jejím vlasům dojem, jakoby v nich byly zapleteny modré drahokamy.

Iryn ji následoval s menším odstupem, tak aby nešel v přímém světle, ale jen v šeru na jeho okrajích. Hlavu při tom měl hluboko skloněnou, stejně jako desetitisíce lidí, kteří seděli na dlouhých lavicích poskládaných dokola kolem trůnu z asi centimetr širokého modrého a černého ocelového vlákna, jež se proplétaly jako dvojice hadů. Právě k němu Vena přišla a usadila se do něj. Světélko nad její hlavou se v tu chvíli rozplynulo, dveře se zavřely. Celý chrám se ponořil do tmy a ticha.

Irynovi přeběhl mráz po zádech. Bylo skoro k nevíře, že v jedné místnosti mohou být tisíce lidí a přesto se neozve ani jediný zvuk. Oni všichni teď ale byli naplněni zbožnou úctou a stejně jako on se neopovažovali ani pohnout. Mnozí z nich dokonce zadržovali dech.

Nastala půlnoc a věží budovy v tu chvíli pronikly modré paprsky měsíce Verata a ozářily Venu, jak sedí, velkolepá na svém trůně. Iryn, který klečel na jednom kolenu opodál, se opět ocitl v šeru, zatímco zbytek přítomných zůstal zahalen tmou. Veně se začaly neslyšně hýbat rty, když Veratovi skládala vlastní slib věrnosti a své poslušnosti k němu. V momentě, kdy jimi přestala pohybovat, rozšířilo se světlo o kousek dál, až odhalilo i Iryna, který tak věděl, že teď je řada na něm, jako zástupci Veniných poddaných, aby se přimluvil za její korunovaci.

„Veratu,“ vykřikl hlasitě a snažil se, aby jeho slova zněla co nejjednodušněji „naš ochránče, jemuž vděčíme za své životy, dovol mi, abych tě i já požádal o uznání této ženy, jako naší právoplatné královny. Bude dělat čest tvému jménu a udělá vždy to, co bude považovat za nejlepší pro naši zemi. Všichni věříme, že si královský titul zaslouží a že ho nijak nezneužije. Za celý Aryvit tě tedy prosím – Dej nám naši královnu!“

Světlo se znovu zúžilo jen na Venu. Potom se zablesklo, trůn na okamžik zmizel v záplavě modrých plamenů, ale za chvíli už

se vrátilo všechno do původního stavu, jen celý sál osvětlovaly stovky malých modrých kuliček.

Vena teď vypadala jinak – na čele se jí vytvořila tenká modrá linka, která se začala kroutit, až se zformovala v Aryvův symbol, na ramenou jí spočíval dlouhý modrý plášť s černými runami a ukazováček pravé ruky jí zdobil zlatý prsten s modrým drahokamem. Ve tváři se jí teď zračila skutečná moc a povýšení nad ostatními. Nevypadala krutě, jen panovačně.

Vena sestoupila z trůnu a rozpráhla ruce. „Mí drazí poddaní! Slibuji teď i vám, že budu jednat ve jménu Verata a napomůžu naší zemi oprostít se od té předlouhé války.“ Vykročila ke dveřím a všichni, které míjela, před ní padali na kolena a šeptali tiché přísliby věrnosti. Teprve, když prošla branou chrámu, zvedli se a hlasitě provolávali: „Královna Vena! Ať žije královna!“ Když jim královnin plášť zcela zmizel z dohledu, začali se i oni pomalým krokem šourat zpět k městu.

Iryn zůstal osamoceně stát na svém místě a prohlížel si linky černého trůnu. Kdyby chtěl, mohl tam dnes usednout on sám. Ale k čemu by to bylo?

Koutkem oka viděl, že k němu jde Tysie, ale náhle se zastavila a širokým obloukem zamířila ke dveřím. Za jeho zády se ozval potlesk a opuštěnou síní zazněl Genskerův hlas. „Výborně. Toto jsi zvládl. Takže teď, když je Vena korunovaná královna, je naše cesta otevřená. Zbývá už jen zařídít pár vnitřních záležitostí, jenomže schůze ve Wixail by naše plány značně zpozdlila, takže tam pošleme tebe.“

„Do Orinitu?“ zachmuřil se Iryn. „Nechceš mě aspoň jednou poslat někam jinam, kde nás nepovažují za nejhorší hosty, jichž se jim mohlo dostat? A vůbec... Vena je královna! Tak proč mě pořád někam posíláš ty?“

Gensker se úlisně usmál a otočil se k odchodu. „V hlavním městě Orinitu tě očekávají do pěti dní, takže bys měl ještě dnes vyrazit. Zbylí zástupci zemí tam už podle našich zpráv jsou. Doufám, že ti nemusím připomínat, že potřebujeme otevřenou

cestu k válce. Ale taky přines co nejvíce novinek z jiných zemí.
Zapamatuj si vše, co ti bude připadat trošku zajímavé!“

Kapitola 19. – Schůze vládců

Wixail, které leželo v samotném srdci Orinitu, na sobě nedávalo prakticky nijak znát, že je hlavním městem, snad kromě malého hradu uprostřed, jež stěží převyšoval nejvyšší budovy města. Nejvíce zarážející však bylo, že navzdory tomu, jak bohatý Orinit byl, místní podmínky tomu vůbec neodpovídaly. Lidé chodili po ulicích v otrhaných šatech a s umazanými tvářemi, na nichž bylo dobře znát, jak zničení jsou svou prací. Ani jejich domy nesvědčily o něčem jiném – zdí byly spíše jen hromady kamení a na nich velká dřevěná deska sloužící jako strop.

Iryn raději stanoval na malé zahrádce bez plodin vedle hradu. Nevěřil totiž, že by se na něj některá z těch budov v noci nezhroutila, a i kdyby ne, děravými zdmi by mu do pokoje nejspíš pronikal ledový vítr a on by stan musel nakonec přinejmenším přes sebe přehodit jako pokrývku.

Ani tak se příliš nevyspal, stejně jako celou cestu do města, poněvadž mu neustále hlavu zatěžoval Gensker a jeho vliv na Venu. Jistě, ani ona by nevládla nejlépe, ale přinejmenším by ho neposílala z místa na místo a on by měl čas proti ní něco vymýšlet. Teď nemohl potlačit vtíravý hlas, který mu našeptával, že Gensker něco ví o jeho plánech.

Před stanem se ozvaly kroky a vzápětí i trochu se třesoucí hlas nervózního mladíka: „Ehm, pane?“

Iryn odhrnul chlopně stanu stranou a vyhlédl ven. Stál tam asi čtrnáctiletý chlapec v dlouhém bílém hávu zdobeném zlatými linkami. Jedno z vládcových pážat, které mělo dohlédnout na hostovo pohodlí po celou dobu návštěvy. „Ano?“ zeptal se chlapec.

„Pane, můj vládce vás žádá, abyste se dostavil do poradního sálu. Prosím, následujte mě.“ Otočil se a vykročil urychleně pryč, aniž by si ověřil, zda jej host opravdu následuje.

Iryn se vysoukal ze stanu a rozběhl se, aby páže dohonil. Nepříjemné myšlenky na Genskera rázem vystřídaly mnohem

zábavnější – proč je páže tolik nervózní? Bojí se ho snad jen proto, že je z Aryvitu? Věděl, že lidé z cizích zemí nemají tu jeho rádi, ale nikdy se nesetkal s tím, že by někdo měl strach jen z jediné osoby, snad jen z Aryva.

Prohnali se několika chodbami hradu a páže mu otevřelo dveře do velké oválné místnosti osvětlené pěticí světel, která svými barvami odpovídala měsícům na obloze. Prakticky celou místnost vyplňoval stůl s deseti židlemi, ale jen čtyři z nich byly obsazené.

Když se za Irynem zavřely dveře, všichni přítomní povstali, aby ho uvítali. Viděl tu mladého otlého muže s černými vlasy a vousy, o němž věděl, že je vládcem nejvýchodnější země, Uritusu, která uctívala měsíc Urit, podle nějž se pojmenovali, a která používala původní magii. Dále vládce Akylu s umazanou tváří, řídkými blondatými vlasy a v otrhaných šatech. Takového si ho Iryn nepamatoval. Vždy to býval spíše hezounek, který se staral ze všeho nejvíce o svůj vzhled. Na druhou stranu se mu nedalo upřít, že země za jeho vlády vzkvétala a sílila. Za temnou severní zemi Kyrbit zde byl muž středního věku, který byl rovněž vládcem své země. Měl hladce oholenou tvář a černými vlasy prokvétaly první pramínky stříbra. Na poslední židli seděl vládce Orinitu, Kirius Hox Goldwer, stoletý stařík se zdravotními problémy, o němž už se delší dobu hovořilo, že ho brzy někdo nahradí. Už se jen čekalo, kdy si pro něj přijde smrt. Za jeho židlí stál v pozoru ramenatý muž s krátkými černými vlasy a tváří místy zčernalou od popálení a pokrytou četnými jizvami. Levá ruka mu spočívala na hrušce jílce. Mohlo mu být něco přes třicet let. Nebýt špinavé tváře a prostého oblečení, předpokládal by Iryn, že půjde o Kiriova nástupce, možná i přímého potomka. Ale zřejmě se jednalo jen o nějakého vládcova přítele, jehož rad si vysoce cenil.

Vládce Orinitu mu pokynul k prázdným místům a potom před sebe na stůl rozložil kus pergamenu. Vedle položil lahvičku s inkoustem, do níž ponořil brk a začal psát. Přitom diktoval nahlas každé slovo. „Začíná tři sta druhá oficiální

schůze vládců, či jejich zástupců, na níž se sešli: Vládce Orinitu, Kirius Hox Goldwer, osobně. Za Aryvit...“

Irynovi chvíli trvalo, než pochopil, že vládce mu svou odmlkou předal slovo. Teprve, když se na něj upřely zraky všech přítomných, nejspíše řekl: „Iryn Reckem, zástupce nově jmenované královny Veny Aryvitské.“

Kirius nejprve tázavě zvedl obočí, než začal zapisovat do pergamentu Irynova slova. Potom k němu znovu vzhlédl. „O tom si velmi rád poslechnu něco více.“ Opět začal něco zapisovat. „Za Akyl...“

Dotyčný zástupce si odkašlal a odpověděl: „Vládce Akylu, Daver Foirt.“

„Za Uritus...“

„Rovněž vládce, Zilven z Uritusu.“

„Za Kyrbit...“

„Vládce, Anir Kiras Vyrbit.“

Kirius všechno zapsal a pokračoval: „Zástupci ostatních zemí přítomni nejsou, podle neověřených zpráv, které mám od svých zvěděů, by však nepřítomnost některých z nich měla vysvětlit vaše vyprávění.“ Ohlédl se přes rameno. „Ach, zapomněl jsem. Pro úplnost doplňuji, kdo je posledním přítomným členem – můj osobní strážce, Malvor. Jistě pochopíte, že ve svém věku už potřebuji pomocníka.“

Oči všech se upřely na osobu za Kiriovými zády. I Iryn si ho zkoumavě prohlížel. Netušil co, ale něco na tom muži ho fascinovalo. Připadalo mu, jako by ho znal, ale věděl také, že ho nikdy neviděl. Přinutil se odtrhnout od něj oči, až když uslyšel své jméno.

„Ano?“ zeptal se.

„Ptal jsem se vás na vaši královnu,“ odvětil Kirius.

„Ach tak.“ Iryn se zamyslel nad tím, co všechno by vlastně chtěli slyšet. „Nedávno se nám podařilo najít opět Aryvovu linii, konkrétně nějakou jeho pravnučkou. Její nároky na trůn všichni uznali, takže asi před týdnem proběhl obřad, při němž Veratu naši královnu schválil.“

Kirius rychle létal brkem z jedné strany pergamenu na druhou. „Co že se někdo objevil po tak dlouhé době? Tolik staletí žijete, aniž byste měli o Aryvově rodu přehled a náhle se objeví jeho potomek. Proč teď?“

Iryn pokrčil rameny. „V její minulosti jsme příliš nepátrali. Vůči královně by to bylo neslušné.“

„Hm, je to opravdu dávno, co jsme na Nakrylu měli tu čest válčit s královstvím,“ podotkl Kirius. Potom se obrátil na Zilvena, toho otlého mladíka zastupujícího Uritus. „Dostaly se ke mně zprávy, že vaše armáda je v pohybu. Prý největší pohyb vašich vojsk za posledních třicet let, což mohlo skončit jedině úspěchem nebo pádem vašeho státu. Protože jste tady, je výsledek zřejmý. Kdo doplatil na vaše plány?“

„No, přiznám se, že jsme se nepředvedli právě jako velcí hrdinové – naším cílem byl Narylus, o kterém jsme věděli, že nebude mít žádnou šanci. Po třetím střetu se vzdal jejich vládce i zbytky armády. Slíbil jsem jejich lidem, že jim ponechám svobodu víry, a předešel tak nepokojům. Tím vám tedy můžu vysvětlit nepřítomnost tamního vládce na této schůzi. Naše armáda se ale stáhla, takže nevím, proč tu nejsou ostatní.“

„Ano, ale o ty se postarali jiní, kteří zde sedí,“ ujistil ho Kirius. „Jen krátce – na začátku měsíce jsme dobyli poslední město Daluritu. A o válce Aryvitu s Tarditem už jste jistě slyšeli všichni. Od jejího konce už nějaký čas uplynul.“

Všichni mlčky přikývli.

Když ticho přetrvávalo, Daver Foirt, vládce Akylu, si odkašlal, aby si vyžádal slovo. „Akyl má zase na starost absenci zástupce země Antrivit. Ještě stále se čas od času drobná skupinka sedláků vzbouří, ale není problém tyto pokusy překazit a stále jich ubývá. Nebojím se prohlásit, že už je Antrivit plně pod naší kontrolou.“

„Myslím, že je tedy zřejmé, proč mezi námi nevidíme vládce Nevritu,“ zamyslel se Kirius nahlas. „Anire? Válka Kyrbitu s Nevritem musela být náročná. Jistě byla mnohem zajímavější než ty naše, nemám pravdu?“

Vládce Kyrbitu se zasmál. „Musím přiznat, že až tak úžasné to nebylo. Nepředpokládám, že by se z toho stala bůhvíjaká legenda, ledaže bychom náš příběh svěřili aryvitským.“ Všichni se rozesmáli, jen Iryn se na mluvčího nechápavě podíval. Anir na něj právě chtěl významně pohlédnout, aby připomněl, že mezi sebou jednoho Aryviřana mají, takže si toho všiml a proto vysvětlil: „To byla narážka na vaše legendy o Aryvovi. Nic se od skutečnosti neliší více.“ Potom se vrátil ke svému vyprávění. „Postupovali jsme ve třech skupinách na jih, abychom pak mohli jejich největší město, Nevrum, sevít ze tří stran. Reagovali na to tak, že celou armádu stáhli do města, čímž však vyvolali četná povstání venkovanů, kteří nás začali podporovat, a my jsme jen počkali pár týdnů u brány, než obráncům došly veškeré zásoby a vzdali se.“

Kirius uctivě přikývl. „Můj otec vždy pravil: *Vyhrát válku je věcí rozumu*. Teď se to jen potvrzuje.“

Všichni mu dali za pravdu.

„Něméně, ani mír není někdy od věci,“ pokračoval. „Podívejte se na naši současnou situaci. Země nás všech trpí kvůli všem těm bitvám. A proč vlastně tato válka je? Její kořeny sahají tisíce let zpátky. Tak daleko, že se vlastně nedotýkají nikoho z nás. Co kdybychom ji ukončili a žili v míru, našich pět zemí?“

V síni se rozhostila další z těch dlouhých chvil ticha, kdy všichni uvažovali o důsledcích svého rozhodnutí. Kirius nedočkavě těkal očima z jednoho na druhého. Bylo vidět, že by opravdu rád dosáhl příměří. A Iryn se tomu nedivil. Po stech letech už mu musela válka lézt krkem.

Jako první se vyjádřil Daver Foirt. „Ano, myslím si, že by nám to všem prospělo. Ta válka nikam nevede.“

Iryn sklonil hlavu a propletl prsty. Potom tiše promluvil. „Válka nám opravdu jen škodí, to nepopírám, a téměř celý Aryvit by na váš návrh přistoupil. Bohužel osoba, kterou tady zastupuji, má plány, do nichž mír vůbec nezapadá. Rád bych tady s vámi odhlasoval, že mír bude, ale nemělo by to žádný

význam. Po návratu by mě popravili a naše královna by stejně vytáhla do války proti vám. Takže já návrh musím odmítnout.“

Kirius si složil hlavu do dlaní. Iryn ho chvíli podezřívával, že kvůli neúspěchu skutečně pláče, ale když vládce opět vzhlédl, tvář měl suchou, jen se v ní zračilo hluboké zklamání „Nu, co se dá dělat. Válka tedy bude pokračovat.“

Na tváři všech přítomných se usadil zkroušený výraz. Jen na Irynově tváři nebyl zcela upřímný, protože musel myslet i na svou tajnou válku proti vlastní zemi, v níž mu rozhodně pomůže, když Aryvit bude muset čelit i jinému nepříteli.

O slovo se přihlásil Zilven. „Inu, já bych byl také pro mír, a jestliže jej Aryvit odmítá, možná by stálo za úvahu, abychom se proti němu spojili. Společnými silami ho jistě porazíme, a tím válka skončí.“

Kirius si promnul bradu. „Ano, to zní logicky. Davere, vy byste se také přidal?“

„Zajisté,“ přikývl vládce Akylu bez váhání.

Irynovi se na tváři začal rodit úsměv. To by překonalo veškerá jeho očekávání. Kdyby se čtveřici podařilo uzavřít příměří, dokázali by zřejmě Aryvitu hodně zkomplikovat situaci. I když nevěřil, že by jej dokázali skutečně ohrozit.

Kirius se zatím otočil k Anirovi, aby se zeptal i jeho, ale vládce Kyrbitu jej promluvit nenechal. „Ani Kyrbit nesouhlasí s mírem, takže s vámi spojenectví uzavírat nebudeme.“

„Dobrá tedy. I tak jsme udělali ohromný pokrok v cestě k míru,“ poznamenal s jistým uspokojením Kirius. „Je zde ještě něco, co byste chtěli projednat?“ Pohlédl každému z nich do očí, a když nikdo nic neříkal, poklepal dlaní na desku stolu. „Pak schůzi prohlašuji za ukončenou. Po sedm dní jste v této zemi hosty, pokud...“ výhružně zvedl prst „pokud se nedopustíte nějakého zločinu. Po uplynutí této doby neručím za to, co vám provedou místní obyvatelé.“

Iryn se zvedl a podal si s ostatními vládci ruku na rozloučenou. Páže ho potom vyvedlo zpět k jeho stanu a

okamžitě odspěchalo pryč, aby se v jeho společnosti nezdržovalo víc, než bylo nezbytně nutné.

Nezabýval se znovu strachem, který jen svou národností vyvolává, a raději si urychleně sbalil všechny věci a naložil je na koně. Potom už jen vystával na dohled od hradu a pozoroval jeho bránu.

Asi po půl hodině se v ní objevila urostlá postava Malvora, Kiriova strážce. Rozhlédl se a vyrazil ulicí pryč. Iryn chvíli vyčkával a potom ho následoval. Docela ho zajímalo, co je ten muž zač a jistější bylo sledovat ho, než snažit se navázat přátelskou konverzaci.

Měl trochu obavy, aby ho Orinit'an neodhalil, protože ulice byly skoro prázdné a zvuk koňských kopyt se rozléhal. Muž se ale ani jedenkrát neohlédl a přivedl Iryna k budově, před níž se pohupovala cedule ve tvaru kovadliny, na níž bylo zlatem vepsáno *Malvorova kovárna*.

Tak kovář, pomyslel si Iryn. To není divu, že byl tak špinavý a popálený.

Uvázal koně k verandě sousedního domu a vstoupil do místnosti, kde už sálal oheň v ohromné peci, v níž se tavilo nejspíš železo, či jiný materiál, který Orinit využíval na své meče. Kovář sám stál u stěny pokryté jeho výrobky, otočený zády ke dveřím a zřejmě hledal kleště vhodné k práci, která ho čekala. Iryn k němu opatrně vykročil.

Ve chvíli, kdy se nadechl, aby ho oslovil, se z pece vyhrnula oblaka páry a zakryla mu výhled. Ozvalo se skřípění, jak ostří meče sklouzlo po kameni a Iryn pochopil, že je očekáván. Tasil vlastní zbraň a naslepo ji nastavil před sebe, aby zmínil riziko zranění. Zároveň udělal krok vpravo, dobře si vzpomínaje na trik, který použil proti Aryvovi. Situace mu připadala až příliš podobná.

Dobře udělal, protože vzápětí se kolem něj mihla ocel. Iryn se v mžiku natáhl po ruce, která ji držela, uchopil ji a přitáhl se k Malvorovi blíž. Loktem jej potom udeřil do břicha a odhodil

několik kroků zpět. Sám tím získal dostatek prostoru, aby vystoupil z oblaku páry.

Malvor se z nečekané situace rychle vzpamatoval a vedl proti němu další úder, tentokrát sečně, shora na hlavu. Iryn proti ráně nastavil meč, odrazil ji, ale dříve než se stačil otřepat, musel čelit ráně, která mu mířila na prsa. Srazil ji stranou a sám sekl po kovářově stehně. Malvor nastavil vlastní čepel a volnou rukou ho uchopil za zápěstí. Trhnul loktem nahoru a vrazil tak zaskočenému Irynovi do čelisti. Využil jeho zavravorání a přetočil mu zápěstí, aby uvolnilo stisk.

Iryn zaskučel a upustil meč. Udělal pár kroků zpět, aby se ztratil v páře. Teď, když neměl zbraň, bylo to pro něj nejlepší řešení. Ztratí se a získá tak čas, aby se mu do ruky vrátil cit. Hned vzápětí ale pára zmizela, rozehnaná velkou vrtulí naproti dveřím, u níž teď Malvor stál. Musela tam být právě proto, aby se kovář mohl rázem zbavit páry, kterou jeho práce nutně vytváří.

Všechny zbraně byly bohužel na zdi za kovářem, takže Irynovi nezbývalo než dát se na útěk, ale dřív než se stačil pohnout, vrhl se na něj Malvor. Iryn před čepelí uskočil dozadu, ale nohou zavadil o nějaký předmět, nejspíš kovadlinu, a upadl na zem. V hlavě mu třeštilo a před očima se mu dělaly mžítky, ale i tak se přinutil zvednout hlavu a najít Malvora. Kovář se nad ním právě rozkročil a napřahoval se k závěrečnému úderu.

Iryn před sebe natáhl ruku v posledním marném pokusu čepel odvrátit.

Malvor se zastavil uprostřed pohybu a zíral na něj se směsicí vzteku a podivu. Iryn si ho ze země překvapeně prohlížel a přemýšlel, proč asi úder nedokončí. Nechce ho snad zabít, protože se bezmocně válí v prachu na zemi? Znechutil se mu snad tím natolik, že ho nechá žít?

Teprve, když si všiml, že se Malvorovi hýbou jen oči, pomalu ruku spustil. Rychle se odplazil stranou a vstal, ale ani teď se kovář nepohnul.

Iryn si zvědavě prohlížel ruku, kterou natahoval proti meči, skoro jako by ani nebyla jeho. Už mu začínalo docházet, co se stalo. Musel nekontrolovaně použít kouzlo. Už dřív slyšel, že se občas někomu, kdo nebyl mág, podařilo použít kouzlo a tohle muselo být něco podobného, přestože zřejmě naprosto jedinečného. Pak si vzpomněl na svou návštěvu Artha. Tam také použil kouzlo, aniž by chtěl, i když tehdy musel vyslovit patřičná slova.

Oprášil se a sebral ze země Arytus. Lehkým švihnutím pak vyrazil meč ze ztuhlé Malvorovy ruky. Aniž by spustil oči z kováře, odkopl meč stranou. S vlastní zbraní si pohrával, aby mu nahnal trochu strach, ale neměl v plánu mu ublížit. Už když ho viděl stát za Kiriovými zády, cítil, že by si s ním měl promluvit. Teď se mu to jen potvrdilo. Nebýt kouzel, jejich souboj by měl jiného vítěze. A kouzla nemusejí vždy stačit...

Provedl protikouzlo a Malvor dopadl na zem. Dřív než stačil vstát, začal Iryn mluvit ve snaze vysvětlit mu všechno, než poběží pro zbraň. „Chtěl bych ti nabídnout spojenectví.“

Malvor se postavil a přeměřil si Iryna rychlým pohledem. Bylo z něj patrné, co si o tom myslí. „Jsi šílenec. I kdyby o to tvá země stála, já se k Aryvitu nikdy nepřidám.“

Iryn se zazubil. „Abych byl upřímný, jinou odpověď jsem ani nečekal. Ale já chci, aby ses spojil *se mnou*.“

„V tom je rozdíl?“

„Ano, protože já nebojuji za vítězství Aryvitu. To jsem snad dal svými slovy na schůzi jasně najevo.“

Malvor na něj dál nedůvěřivě hleděl, ale bylo na něm vidět, že trochu znejistěl. „Proč bych ti měl věřit?“

„Neměl bys. Zatím. To by byla hloupost. Ale budeš vědět, co chci podniknout, takže na mě budeš moci dohlížet a případně mi bránit v něčem, co by se ti nelíbilo.“

Malvor nad jeho slovy dlouho přemýšlel, ale Iryn na něm dobře pozoroval, jak se mu projasňuje tvář, když si uvědomil výhody takového spojenectví, v němž pro něj nespočívala žádná nevýhoda. Váhavě přikývl, ale nepřestával ho ostražitě

sledovat. To ovšem Iryna uspokojilo ještě víc. Přílišná důvěra, by jim mohla i uškodit a znamenala by, že ho Malvor hodlá zradit, nebo je hlupák.

„Proč nabízíš spojenectví mně?“ ptal se dál kovář. Rozhodně neměl v úmyslu se do něčeho pustit bezhlavě. „Co já zmůžu sám ve válce?“

Iryn pokrčil rameny. „Začíná to jedním vojákem. Nakonec by z toho ale mohla být celá armáda. To nikdy nevíš.“

„Víš co?“ rozhodl se Malvor náhle. „Zavedu tě za velitelem! Když na tebe bude někdo dohlížet, určitě tě do svých řad přijme.“

Iryn ho zarazil. „Ne, to nedělej. Nehodlám jen tak zběhnout k jiné zemi, přinejmenším dokud nevím, že neuteču, jak se tak říká, z bláta do louže. Musím si všechno nejdřív promyslet.“

„Tak proč jsi potom za mnou přišel?“

„Protože jsem chtěl vědět, jestli bys byl ochotný do toho jít. Je lépe vědět, v kom můžu očekávat spojence, dřív, než ho budu opravdu potřebovat.“

Malvor zařal ruce v pěst, očividně rozčilený tím, že to celé byla jen jakási hra: *co by, kdyby*. Docela se mu líbila představa, že přivede aryvitského zběha, který jim pomůže vyhrát válku, ale teď se to zdálo být jen ztrátou času. „No prosím, dělej, jak myslíš.“ Odvrátil se od něj, kleštěmi sebral kus hrubě opracované ocele a vložil jej na okraj výhně, do níž pak začal vhnět horký vzduch.

Iryn znamená, že rozhovor skončil, pochopil a otočil se k odchodu. Byl si jistý, že tenhle Malvor bude cenným spojencem. Ale teď ho čekalo jiné rozhodování. Bude ochoten zběhnout na stranu země, kterou dlouhá léta považoval za největšího nepřítele? A pokud ne, jak se mu podaří přesvědčit Malvora, aby se k němu přidal, když to bude znamenat, že zradí svou vlast? Tušil, že kovář raději zůstane na straně, která má relativně velkou armádu, než aby se stal spojencem osamoceneného poutníka.

Potřásl hlavou. Bude to řešit až s Tysie. I ona má právo k tomu něco říci, když ji do toho zatáhl. Odvázal koně a vykročil ulicí na sever. Teď by se měl co nejrychleji vrátit, aby Gensker neměl ani náznak pochybností, že krom schůze mohl stihnout ještě něco jiného.

Kapitola 20. – Černá Magie

Za jeho nepřítomnosti se Argsbow nějak změnilo. Netušil, co za tím stojí, ale ulice byly mnohem pustší a těch pár lidí, co potkal, kráčelo vždy v drobné skupince, ale neprohodili se svým doprovodem ani slovo. Město působilo tím děsivým dojmem, že se přes ně přehnalo strašlivé neštěstí. Iryn napůl doufal, že nějaký atentátník zavraždil Venu a nejlépe i Genskeru, ale příliš tomu nevěřil. Marnou naději zcela uhasil posel se zprávou, že královna na něj čeká ve své nové pracovně. Odvedl ho do nejvyššího patra a zanechal přede dveřmi, na nichž zářil modrým světlem Aryvův symbol. Před nimi stáli dva strážníci, ale nijak Irynovi nebránili, když vzal za kliku a otevřel.

Vstoupil do malé místnosti zdobené modrým kobercem se zlatým lemováním a zdmi pokrytými tapiseriemi s rostlinnými motivy. Za pracovním stolem, který zabíral většinu prostoru, seděla mladá, stěží dospělá dívka s pohublou tváří, na záda jí dopadala záplava zlatavých vlasů. Oblečena byla do přiléhavých zelených šatů a rychle něco zapisovala do pergamenu před sebou. Podle dalších dveří s Aryvovým symbolem za jejími zády bylo Irynovi hned jasné, proč se Vena nechala přestěhovat. Dívka tady musela být od toho, aby rozhodla koho za Venou pustí a koho ne.

Když dopsala větu, vzhledla k němu a přívětivě se na něj usmála. „Přejete si?“

„Jdu za Venou. Iryn Reckem.“

Dívka byla poněkud zaražená tím, že příchozí královnu jmenoval, aniž by uvedl její postavení nebo aspoň titul „paní“, ale zakryla to odkašláním a nejistě se zeptala. „V jaké věci?“

„Zastupoval jsem ji na schůzi vládců. Jsem si jist, že bude chtít vědět, na čem se země dohodly.“

„Je mi líto, ale právě teď je u ní velitel Gensker. Musíte počkat.“ Pokynula mu k prosté židli v rohu, vedle dveří, jimiž přišel.

Iryn se ani nehnul. Zauvažoval, o čem ti dva spolu asi mluví, a říkal si, že by rozhodně nebylo na škodu něco z toho vyslechnout. Třeba by konečně přišel na vysvětlení některým těm podivnostem, které se kolem těch dvou motaly. „Předpokládám, že Gensker to bude chtít slyšet také.“

„Musíte počkat,“ odpověděla neústupně.

„Já mohu, ale domnívám se, že Vena ne,“ odvětil Iryn trochu příkřeji, než zamýšlel.

„Paní Vena mi nedala žádné instrukce, že bych vás měla pustit ihned, za jakýchkoliv okolností. Naopak řekla, abych k ní teď nikoho nepustila.“

„Protože nevěděla, že přijdu tak brzy,“ odsekl Iryn. „Jdu tam.“

„Stůjte!“ zarazila ho dívka. „Nebo zavolám stráže. Je mi jedno, jestli je vaše věc určena uším královny i velitele, ale to o čem jednájí oni, nemusí být určeno pro vás!“

Vypadala, že je na pokraji nervového zhroucení. Iryn ji docela chápal – dělat asistentku Veně muselo být náročné. Omluvně se proto usmál a usadil se na nabízené místo. Na dívce bylo vidět, jak výrazně se jí ulevilo a najednou opět vypadala přátelsky a mile, téměř jako dítě.

Iryn ji dál sledoval, jak něco píše na pergamen a usmál se pokaždé, když sebou nervózně ošila. Nakonec odložila brk a s rukama složenýma v klíně k němu vzhledla. „Nemohl byste se dívat jinak?“ zeptala se, ale spíše pobaveně, než nevlídně. Na jeho tázavě zvednuté obočí dodala: „Znervózňuje mě to a nemůžu se soustředit.“

Iryn se pousmál a letmo přelétl pohledem po místnosti, než se na ni opět zadíval. „Nic tak krásného tady už není.“

Dívka zrudla a přes veškerou snahu se jí nepodařilo zakrýt úsměv. Bylo na ní vidět, jak ji kompliment potěšil, ale rychle sklonila hlavu a začala zkoumat něco na svých rukách schovaných pod stolem. Před dalším rozhovorem ji zachránil Gensker, jenž v tu chvíli otevřel dveře, a když spatřil Iryna,

hlasitě zahalekal: „Iryne! Konečně jsi tady!“ V jeho hlase zaznívalo tolik srdečnosti, že nebylo pochyb o její falešnosti.

Iryn si všiml úžasu ve tváři Veniny asistentky, které to také neuniklo, ale nijak na to nereagoval. Věděl, že dívka nemůže chápat situaci, která tu vyvstala, kde tři osoby sebou naprosto otevřeně opovrhují, ale časem si na to jistě zvykne. Mlčky proto následoval Genskera do královniny nové pracovny.

Vena hleděla do stolu a vzhledla k němu teprve, když Gensker zavřel dveře a její asistentka tak nemohla slyšet ani slovo. „Jsem ráda, že jsi zpátky,“ oznámila tónem, který o ničem takovém nevyprávěl. „Přišel jsi právě včas. Hned zjistíš proč. Ale nejdřív mi pověz, co ses dozvěděl ve Wixail. A chci slyšet podrobnosti.“

„Hlavně se zjišťovaly novinky,“ začal Iryn. „Mě se ptali na tebe, jinak zjišťovali ještě válečná tažení. Poraženy byly země Nevrit, Dalurit, Antrivit a Narylus. Každá ze zbývajících zemí se postarala o jednu. Ale celý ten tyátr byl zřejmě kvůli mírovým jednáním. Uritus, Akyl a Orinit byly pro mír, ale já i vládce Kyrbitu jsme odmítli. Ti tři proto uzavřeli příměří.“ Obrátil se na Genskera, protože tušil, že ten bude odpověď znát spíš než Vena. „Vždycky jsou jednání tak krátká? Čekal jsem, že tam budeme sedět dlouho do večera, možná i několik dní, ale my jsme se rozešli tak po hodině.“

„A o čem bys chtěl asi jednat?“ utrl se na něj Gensker. „Vždy jde jen o shromáždění poznatků o druhých a pokus uzavřít mír, ať už trvalý nebo jen krátký, aby se země vzpamatovaly. O ničem jiném se debatovat nedá. Žádná země ti neotevře obchod pro ty ostatní a společná výuka by při válce byla nesmysl. Nic dalšího už by se snad nedalo propojit ani hypoteticky, pokud vím.“

Vena si jejich dohadů nevěšovala a raději přemýšlela o právě získaných poznacích. „Takže Akyl, Orinit a Uritus vytvořili formální soustátí... Veliteli Genskere, budeme muset přehodnotit naše plány. Orinit by teď nebyl vhodný cíl. Zaútočíme na Kyrbit. Zůstali sami a budou zřejmě mít nejslabší

vojsko. Prozatím budeme předpokládat, že to tak je, ale zatímco budu s Irynem pryč, vyšli zvědy, ať zjistí vojenskou situaci obou nepřátel.“ Gensker už sahal po klice, když ho Vena zarazila. „Počkej ještě. Myslím, že s tvým dosavadním jednáním bude lepší, když ti dám výslovný zákaz Iryna někam posílat, aniž by ses o tom se mnou poradil. Nemůžeš ho posílat všude, kam si zamaneš. Čekají nás ještě náročné úkoly a k některým bude jistě potřeba mít ho při ruce.“

Gensker přikývl a zmizel za dveřmi.

Vena se obrátila k Irynovi. „Veratovy strážce už jsi jednou viděl. Byli nedílnou součástí příprav na mou korunovaci.“

„Vzpomínám si.“

„Samozřejmě. A jistě si také pamatuješ, že jejich úkolem je zařizovat mi určité spojení s vyššími bytostmi. Přesně tomu se věnovali po celou dobu tvé nepřítomnosti a právě dnes jsou si jisti, že se s *někým* dovedou spojit. Ale Veratu to nebude. Myslím, že nemá smysl tajit ti, že je to jen světlo na obloze a nemá žádnou moc.“ Vstala a přešla ke dveřím. „Pojď, doprovodíš mě.“ Otevřela a pokynula mu, aby šel před ní. Ve vedlejší místnosti se ještě obrátila na svou asistentku, aby jí dala pokyny. „Ayen, chvíli teď budu pryč. Nebude to víc než pár hodin, ale přesto kdyby za mnou někdo přišel, zapiš si jeho jméno a důvod, proč se mnou potřebuje mluvit. Pokud to bude nutné, pošlu pro něj později.“

Dívka přikývla, a když si všimla, že ji Iryn pozoruje, nesměle se na něj usmála. Oplatil jí to tím, že na ni mrkl jedním okem, dobře si vědom toho, že ji nejspíš znovu uvede do rozpaků, a pak už pospíchal za Venou, doprovázenou jedním ze strážných. Druhý zůstal na místě, aby hlídal, že dovnitř nepronikne nikdo nevitáný.

Královna se zastavila u své vlastní podobizny v nadživotní velikosti (malíř musel být opravdu zručný, když stihl v tak krátkém čase vytvořit tak věrnou podobu) a tiše jí něco pošeptala. Potom vytáhla klíč a vsunula ho do klíčové dírky, která se v tu chvíli objevila v rozevřené dlani královny na

obraze. Ani jím nemusela otočit a dveře se samy otevřely. Za nimi na ně čekala zvláštní kovová konstrukce pohupující se na řetěze visícím ze stropu. Hluboko pod ní byla jen černočerná tma.

Strážný zůstal stát venku před portrétem, zatímco Vena s Irynem prolezli otvorem na druhou stranu.

„Bylo by velmi namáhavé sestupovat po schodech dolů a za chvíli zase jít nahoru, tak mi mágové vytvořili tento *tahač*.“ Vstoupila do konstrukce a usadila se na železný blok na jejím druhém konci.

„A jak to funguje?“ zajímal se Iryn, zatímco opatrně následoval jejímu příkladu a posadil se vedle ní.

„Jak asi? Je naplněný magií a jezdí sem a tam, podle příkazu, který dostane. Dolů!“ křikla a *tahač* v tu chvíli začal padat níž a níž, div že se Vena a Iryn neodlepili od svých míst. Po necelé půl minutě, ale začal zpomalovat, až nakonec bez nejmenšího hluku dosedl na kamennou podlahu nějaké jeskyně.

„Kde to jsme?“ Iryn zkoumal stěny s takovým zaujetím, jako by snad nikdy předtím neviděl jeskyni.

„Stále v pevnosti v Argsbow,“ odvětila Vena a zakřesala kamínky u jedné z loučí na stěně. Okamžitě se rozhořely i všechny ostatní, po celé délce chodby. „Jsme v sedmém podzemním patře, tedy pokud nepočítáš volební místnost jako osm pater, či kolik jich tam vlastně je.“

„V sedmém? Nemá jich být jen šest?“

„Tak tomu bylo do mého nástupu. Toto patro jsem nechala zbudovat já sama.“

Iryn na ni překvapeně pohlédl. Očividně během jeho výletu do Wixail nijak nezahálela, když stihla nechat vytvořit něco takového. I s pomocí kouzel by to trvalo týdny. Ledaže by s výstavbou začala ještě před korunovací.

Na druhém konci tunelu je čekala místnost snad stejně velká jako ta volební, jen nebyla rozdělená na spousty pater s židlemi a byla dobře osvětlená pomocí stovek malých modrých kuliček visících u stropu. Oni sami stáli vysoko nad podlahou místnosti,

po níž jako pilní mravenci pobíhaly postavy v černých hávech a se zahalenou tváří. Iryn jich napočítal asi třicet, což znamenalo, že Vena řady Veratových strážců od své korunovace ještě rozšířila. Krátce po jejich příchodu všichni zvedli hlavu a pohlédli na Venu. Naprosto ve stejný okamžik se jí hluboce poklonili a pak si stoupli do kruhu po obvodu místnosti s dokonalou přesností, aby mezery mezi nimi byly vždy stejně velké. Potom pozvedli ruce ke stropu a místností se rozezněly jejich hlasy.

„Dnes žádný ten *sjednocovatel*?“ zeptal se Iryn.

„Ne, není potřeba. Náš nejvyšší vládce mágy sjednotí sám.“

Irynovi přeběhl mráz po zádech a co nejrychleji se snažil zaplašit myšlenku, která mu přišla na mysl. Ale nedařilo se mu to. Teprve teď poprvé zcela uvěřil, že je to skutečná bytost.

Začalo se mu těžko dýchat, ale nemohl si dovolit odejít. V první řadě by si Vena mohla všimnout, že z jejího činu nemá radost, ale zároveň nemohl potlačit zvědavost, jak bude bytost vypadat.

Střed místnosti zaplnil hustý černý kouř, který se rychle rozpínal do všech stran. Začal nabývat lidských obrysů, ale také byl mnohem větší, sahal málem až ke stropu. Nejprve se zformovaly ohromné nohy, schopné rozdrtit dům, potom ruce s prsty dlouhými, jako byl sám Iryn, a trup, který byl úměrně její výšce štíhlý, s výraznými ňadry. Její tělo by svými tvary odpovídalo ideálům většiny mužů Nakrylu (pochopitelně v menší velikosti) a také Iryn ji teď nedokázal pokládat za tak zlou, za jakou ji považovala Tysie. Ale potom se zformovala i velká černá hlava s dlouhými přízračnými vlasy, dvěma rudými světélky v místech, kde lidé mají oči, a tváří s krutým, povýšeným výrazem a krása oné bytosti ztratila na své vznešenosti. Byla to krása kruté panovnice, která nestrpí nejmenší odpor a všechny, kdo se jí postaví, ztrestá tvrdě a bez litoosti. Černá Magie vstoupila na Nakryl.

Bytost se naklonila k Veně a pozorně si ji prohlížela. Potom zhluboka nasála vzduch. Vlastně ve skutečnosti vzduch nesála,

protože nemusela dýchat a necítila vůni ani pach, ale věděla, že to zapůsobí na lidské emoce. „Už je to dlouho, co jsem naposled viděla a cítila skutečného člověka. Stýskalo se mi po vás, mé děti,“ řekla jemným, trochu zastřeným hlasem, který připomínal matku vítající své děti po velmi dlouhé době. Zároveň se v něm ale nacházelo tolik svodu, že Iryn ihned pochopil, proč jí Wasder a po něm i jeho syn Aryv tak snadno podlehl. I on teď bojoval se silným nutkáním, prozradit jí *všechno* co ví, jen aby si získal kapku její přízně a pozornosti. Nepochyboval o tom, že by jí podlehl, kdyby o ní neslyšel tolik děsivého a nebyl si jistý, že to všechno byla pravda.

Vena poklekla na jedno koleno a sklonila hlavu. „Má paní. Je pro mě velkou ctí uvítat vás opět na Nakrylu. A přísahám vám svou oddanost, stejně jako oddanost celého Aryvitu.“

„Děkuji ti. Věřím tvým slovům dítě, protože Aryvův rod mi byl vždy věrný.“

Iryn sebou nepatrně trhl, když mu přišlo na mysl, zda Magie ví o jeho smýšlení. Svá slova musela říci jen na oko, protože nebylo pravděpodobné, že by jí unikla skutečnost, že zničil její výtvar. Pochyboval, že by mu do cesty mohl magického Aryva poslat někdo jiný než ona. Ale pokud o něm Černá Magie opravdu ví, proč Veně ještě nic neřekla? Chce jí to říci, až budou o samotě?

S krátkým zpožděním si uvědomil, že se teď Černá Magie obrátila k němu. Věděl, že by před ní měl pokleknout, ale dřív než se stačil pohnout, ona ho zarazila. „Neklekejte přede mnou. Vy dva ne. Snaha vašeho předka pomoci mi, je neocenitelná a já proto od vás žádných poct nežádám.“

Slova úlisná a slizká jako had, připomínal si Iryn neustále. Jen počkej! Tato přívětivá nálada jí dlouho nezůstane. Je to jak sladkost, na kterou láká malé dítě.

Černá Magie, jako by jeho myšlenky vyslyšela. Cukla sebou a stáhla se o krůček dozadu. I když s její velikostí to znamenalo tak o čtyři nebo pět metrů.

„Děje se něco, má paní?“ strchovala se Vena.

„Já...“ začala Černá Magie. Potom se jí ale tvář zkroutila bolestí a chvíli trvalo, než odpověděla. „...já nevím. Jde asi o to, že tu nemůžu být.“

„Ale jak to?“ nechápala Vena. „Vždyť jsme vám uvolnili cestu! Jste tady!“

Bolest ve tváři Černé Magie vystřídalo něco vzdáleně se podobajícího laskavosti. „Kdepak. Nejsem tu. Mohu se vám zjevit, ale nemohu tu...“ Náhle se jakoby zachvěla, vypadala jako rozmazaný obraz a odněkud ze zdola se ozval bolestivý výkřik. A hned po něm druhý. Potom opět nabyla pevných obrysů. „Nemohu tu pobývat příliš dlouho. Tví mágové mě tu musí držet svým Tarvem a ten jim rychle dochází. Jen málokdy se stane něco jiného, než že se ocitnou v mém světě, kde nepřežijí déle než pár minut.“

„A jak ti mohu otevřít cestu trvale?“ žadonila Vena.

„Nakryl musí být pod tvou nadvládou!“ Opět se zavlnil její obraz a ozvaly se další tři bolestné výkřiky, jak Veratovi strážci odcházeli do země Černé Magie. Když se bytost opět srovnala, dodala: „Pospěš, chci u vás být co nejdříve. Chybíte mi!“

Kouř na chvíli výrazně zřídla, doprovázen výkřikem dalšího mága. „Pomoz mi, abych mohla přes Kouzlo! Bude to tak snazší a rychlejší!“ vykřikla Vena a skoro plakala při představě, že je ta bytost opouští.

Černá Magie už byla jen malou kuličkou kouře uprostřed místnosti, když se ozvala její tichá a velmi vzdálená odpověď, z níž Irynovi přeběhl mráz po zádech. „Tvůj bratr zná řešení!“ Potom kouř zcela zmizel, bera s sebou ještě jednoho mága, jemuž už nestačily magické síly. Zbýlých asi dvacet mágů se zhroutilo k zemi, hlasitě sípali a chraptivým hlasem se dožadovali vody.

Vena se o ně však nestarala. V tu chvíli ji zajímala jen jediná věc. „Naše paní má pravdu! Ty neustále překračuješ hranice Kouzla, navzdory tomu, že jsi Aryvův potomek! Vysvětli mi, jak to děláš! Máš nějaké protikouzlo? Nebo talisman?“

„Ne!“ ohradil se Iryn. „Já nevím, proč můžu projít přes Kouzlo. Můžu to odjakživa.“

Vena si ho změřila pohledem. „Pojď!“ přikázala mu a vykročila chodbou zpět k tahači.

Iryn se ohlédl po Veratových strážcích neschopných pohybu. „A co oni? Měli bychom je snad vzít s sebou, ne? Vypadají k smrti vyčerpaně.“

„To je jejich věc. Ty se o to nestarej!“

Iryn jen stiskl zuby nad její bezohledností. Sám k Veratovým strážcům pociťoval silné antipatie, přesto však by je nenechal po tak namáhavém úkolu jen tak být, ať si třeba umřou. Ale Černá Magie právě způsobila až dost potíží jemu samotnému a sám by mágy stejně odnést nedokázal, takže si vzal Veninu radu k srdci a raději si za ní pospíšil. „Proč to děláš? Nebyli to náhodou naši nejlepší mágové? To jsi mi o nich přece prve říkala.“

Vena se povýšeně usmála. „Mohu si vycvičit nové. Ale ti nejlepší tam stejně nebyli. Jen Aryvova krev umí plně využít moc, kterou nám Černá Magie propůjčuje.“

Iryna z toho zamrazilo, ale zároveň mu to poskytlo určitou útěchu. Pokud si Vena tak cení jeho dovedností, rozhodně si ho nebude chtít zneprátnit třeba tím, že by ho mučila, aby z něj dostala, jak se dostane přes hranice Kouzla.

Když ho ale Vena vyvedla po točitých schodech vedle tahače o šest pater výš a potom ho přivedla k celám, poznal, jak moc se zmýlil. Vena ho odvedla k cele, kde se v protějším koutě krčila a trásla zimou drobná dívčí postava.

„Tysie!“ vykřikl a vrhl se k mřížím.

Jeho žačka vzhledla a se slzami v očích se k němu rozběhla. „Iryne! Pomoz mi odsud!“

Vena se chladně zasmála. „Víš moc dobře, že to neudělá. I kdyby byl ochotný porušit zákony a zradit Aryvit, toto vězení má dobrou vojenskou ochranu a je zabezpečeno i magicky. Ale...“ Pohlédla na Iryna. „Možná bychom se mohli nějak domluvit.“ Jedním okem na něj mrkla.

Iryn si povzdechl. „Myslíš...“

Vena na něj zasyčela. „Ššš, tady to rozebírat nebudeme. Pojd' nahoru do mé pracovny.“

„Ne, Iryne! Neposlouchej...“ křičela Tysie.

„Ticho!“ okřikla ji Vena. „Nebo tvůj pobyt tady bude hotové peklo!“

Tysie poslechla a ustrašeně se stáhla zpět do kouta.

Když Vena opět seděla za svým stolem v pracovně, zeptala se: „Tak co řekneš k mému návrhu?“

Iryn odevzdaně přikývl. Měl čas promyslet si snad všechny varianty při cestě z vězení a žádná nebyla schůdnější než vyhovět jí. Nemělo by sebemenší smysl klást jí odpor a nedokázal by se smířit s tím, že by pro Tysie nic neudělal. „Dobrá. Udělám všechno pro to, abych ti umožnil překračovat Kouzlo. Pokud mi dáš slovo, že pak Tysie pustíš.“

„Máš ho mít. Slyšel jsi ale, jak naše paní touží být zase s námi, takže jistě pochopíš, když ti dám čas do konce roku.“

„Cože?!“ zděsil se Iryn.

Ve vedlejší místnosti se ozval hluk, jak Ayen spěšně vstala a běžela ke dveřím, aby se optala, zda je vše v pořádku.

Vena na ni mávla. „Nic se neděje, Ayen. Vrať se ke své práci.“ Když se dveře zavřely, podívala se na Iryna a odměřeně řekla: „Nerada bych, aby ses zbytečně někde zdržoval. Tři a půl měsíce ti jistě bude stačit.“

„To není možné!“ rozčiloval se Iryn. „Já ještě ani nevím, jak to udělat! Za tři měsíce nestihnu přečíst ani tu místní malou knihovnu, natožpak archivy ve Faderu!“

„Ty už na něco přijdeš. A teď běž!“

Iryn sevřel ruce v pěst a otočil se k odchodu.

„Málem bych zapomněla,“ ozvala se ještě Vena. „Věřím, že vězení je zabezpečeno dobře i proti tobě, ale přesto ti tam teď raději zakáži vstup. Aspoň tě ta dívka nenavede k žádné hlouposti a ty dodržíš naši dohodu.“

Iryn raději ani neodpověděl. Znovu vykročil ke dveřím, a když odcházel, pořádně jimi práskl. Na Ayenin tázavý pohled

nijak nereagoval a bez jediného slova ji minul. Cokoliv by se jí pokusil říct, by nakonec stejně nejspíš vyznělo jako urážka.

Kapitola 21. – Pátrání

Trvalo celý týden, než se Iryn uklidnil, a po celou tu dobu jen ležel doma, hleděl na strop a myslel na Tysie, Černou Magii a především na Venu, kterou si teď ze všeho nejvíc přál chytit pod krkem a škrtit, než z ní vytlačí i poslední kapku života. Ale nemohl si dovolit chybu. Královnu určitě napadlo, že by se o něco mohl pokusit a nějak se pojistit, aby se mu to nepovedlo, nebo přinejmenším, aby toho později litoval.

S povzdechem vyšel před dům, aby se po dlouhé době opět nadechl čerstvého vzduchu. Dešťové kapky ho ihned probudily a on se dokázal zase soustředit. Poprvé od chvíle, co opustil Veninu pracovnu začal myslet na úkol, který slíbil, že splní. Za necelé čtyři měsíce jí má umožnit překročit hranice kouzla, které nad jejich rodem viselo.

Neříkal sice Veně celou pravdu – tušil, jak jí to umožnit. Ale i tak měl příliš málo času. Nakryl je velký a on na něm má najít deset malých zatracených kamínků a vrátit je na místa, o nichž neví nic. Jak se jmenují, ani kde přibližně se nacházejí. Musel sehnat někoho, kdo mu pomůže a pochyboval, že by k tomuto úkolu získal Malvora. Bylo by asi lepší, kdyby se o něm kovář ani nedozvěděl.

Na druhou stranu se v této věci mohl spolehnout na jiné lidi, které znal a věděl, že jsou schopní. A někteří z nich pro něj udělají cokoli, jen pokud se o jejich roli v tomto úkolu Vena dozví. A tak teď stál na prahu Kaetřina domova a čekal, až se v odezvě na jeho klepání dveře otevrou. Dost ho překvapilo, když se mu Kaetra srdečně vrhla kolem krku a snažil se předstírat, že má ze setkání stejnou radost.

„Ahoj, Kaetri,“ pozdravil ji, když ho konečně pustila.

Usmívala se a prohlížela si ho svýma zářivýma očima, ve kterých se k Irynově údivu leskly slzy. „Moc ráda tě vidím.“

„Projdeme se?“ navrhl Iryn

Kaetru jeho nabídka potěšila, zavřela dveře a zavěšená do jeho paže vykročila do ulic.

Chvíli kráčeli mlčky, než Kaetra začala rozhovor sama. „Víš, byla jsem docela rozčilená, když jsi mi tehdy ve Faderu utekl, nechal mě tam osamocenou. Ale smířila jsem se s tím, začala hledat, jak jsi mi radil, a pochopila, že ses rozhodl chytře. Trvalo by nám to mnohem déle, kdybychom pátrali oba na stejném místě. Jen jsem zklamaná, že jsme se nerozloučili osobně.“

„Já vím, bylo by to asi lepší,“ odvětil s předstíranou lítostí. „Ale v ten moment jsem měl dojem, že musím spěchat. Promiň.“

„Nevadí mi to,“ ujistila ho spěšně. „Zvlášť, když jsem viděla a slyšela, jak oddaný jsi Aryvitu. Že jsi odhalil velezradu Krejwena a zabil jeho komplice Bilatora. Mrzí mě to, ale musím přiznat, že jsem chvíli pochybovala o tvé věrnosti. Zvlášť po těch událostech ve Faderu.“

Iryn po ní blýskl pohledem. Doufal, že nehodlá znovu rozebírat svitky, o kterých se jí tehdy asi ne příliš moudře zmínil. Raději sám změnil téma. „Asi přemýšlíš, proč jsem tě na tuto procházku vzal. Potřeboval bych od tebe pomoc...“

„Jasně!“ souhlasila Kaetra horlivě.

„Ani nevíš, o co jde,“ připomněl jí se smíchem. Potom ale zvažněl. „Vena chce, abych Aryvit do konce roku zbavil toho kouzla, co ji omezuje v pohybu po Nakrylu a co nad námi drží bouři.“ Skutečnost, že ho vydírá životem Tysie, raději pominul.

„Pomůžu ti, jak jen budu moct,“ ujistila ho znovu. „Víš, co se musí udělat?“

„Doufám,“ přiznal Iryn. „Budeme muset navštívit všechna hlavní města a v každém najít malý kamínek. Začal bych asi v Tarditu. Kdy budeš připravená na cestu do Lardu?“

„Třeba už večer.“

„Dobře. Tak zítra před polednem vyrazíme. Vezmi si jen to, co potřebuješ nutně. Máme málo času, a čím rychleji budeme cestovat, tím lépe. Zásoby na cestu obstarám sám.“

„Tak jo. A dnes?“

„Dnes?“ Iryn se usmál. „Můžeš si dělat, co chceš.“

„Já jsem spíš myslela, jestli by sis nechtěl vyrazit.“

„Promiň, ale nemám čas. Musím připravit všechno na cestu, ověřit svou teorii, jak Kouzlo zrušit a tak podobně.“ Když pak ale viděl prosebný výraz v její tváři, přece jen se uvolil.

Doprovodil ji zpět k jejímu domu a rozloučil se s ní. Sotvaže se za ní zavřely dveře, už litoval svého slibu, že si s ní večer vyjde. Dosud si nebyl jistý, co si o Kaetře vlastně myslí. Na jednu stranu se přátelili od dětství a on by proto čekal její podporu ve všech ohledech, na druhou stranu ale Kaetra vždy cítila na prvním místě povinnost vůči své zemi a mimo to mu zamlčela, že byla v Hobatu s ním.

Když se vrátil do svého vlastního obydlí, cítil se o něco lépe. Na hledání už byli dva. Pokud se mu podaří přesvědčit Malvora nebo sehnat ještě jiného pomocníka, má jistou šanci, že všechny kameny získá včas. Pak už mu bude zbývat jen vyřešit otázku, kam je všechny uložit.

Chvíli se přehraboval pod postelí, kde měl spolu s dalšími svitky i *Svítek pěti měsíců*. Přemýšlel, jestli by si neměl znovu přečíst i Ztracené legendy, ale nakonec usoudil, že by to byla jen ztráta času. Pokud se někde skrývalo řešení jeho problému, byl by to spíš Svítek pěti měsíců, který se soustředil jen na okolnosti okolo kouzla nad Aryvitem. Ve Ztracených legendách bylo i několik dalších příběhů.

Rozložil před sebou Svítek pěti měsíců a pomalu a pečlivě ho začal pročitat. Každou větu si mnohokrát opakoval a snažil se v ní najít skrytou informaci, nejlépe nějaké místo, které by znal. Četl text pozpátku, četl z každého slova jen první písmeno a hledal, jestli není nějaké slovo rozděleno ve dvou jiných, po sobě jdoucích. Ale nenašel nic. Nakonec to vzdal a začal radši připravovat věci na nadcházející cestu.

Po osmé hodině večer, když už měl všechno hotovo, zavřel dveře a chtěl se vydat za Kaetrou, aby ji podle domluvy vyzvedl u ní doma, ale sotva se otočil, zjistil, že ona se mezitím rozhodla zajít pro něj.

Tázavě na ni pohlédl.

Pokrčila rameny. „Myslela jsem si, že jsi možná zapomněl. Už jsem se doma cítila sama.“

„Vždyť sama bydlíš už dlouho,“ odvětil, než si stačil uvědomit, jak ji ta poznámka zasáhne. On byl na samotu celkem zvyklý a hned si neuvědomil, že ona na tom může být jinak. „Promiň, já to tak nemyslel.“

Kaetra potřásla hlavou a nasadila nepřesvědčivý úsměv. „To je v pořádku. Koneckonců, řekl jsi jen pravdu.“

„Ani pravda by se někdy neměla říkat. Zapomeňme na to, prosím, a radši pojďme.“

Kaetra ráda souhlasila a zavěšená na jeho paži vykročila ulicí.

Vybrala jim malou čistou hospůdku *Červená růže*, kde bylo na rozdíl od ostatních hospod zpravidla dost ticho na poklidný rozhovor. Byla to také jediná hospoda ve městě, kde nebyla zcela neobvyklá dámská návštěva, právě kvůli tichu a čistotě, které zde panovaly.

Usadili se u malého kulatého stolku v koutě, odkud zaháněl stíny jen drobný plamínek svíčky. Kaetra poručila oběma víno a pak už jen seděla a hleděla na Iryna očima plnými obdivu. Nemálo mu tím připomněla jeho samotného, když provokoval Veninu asistentku a brzy se i on ošil. Už otvíral ústa, aby aspoň přerušil ticho, ale v tu chvíli se slova ujala Kaetra. „Chtěla bych být jako ty,“ vzdychla. „Neustále máš možnost dokazovat Aryvitu svou věrnost a nikdy neodmítneš! I kdyby ti dali úkol, abys dobyl Nakryl. Věřím, že ty bys necouvnul a zkusil bys, co by bylo ve tvých silách. Život ti dopřál krásnou roli.“

Iryn stěží potlačil odfrknutí. Kdyby jen věděla, jak je to ve skutečnosti! Ale nehodlal jí prozradit, že kdyby měl beztrestně všechny úkoly odmítnout, udělal by to. „Vždyť i ty se časem dočkáš své velké chvíle,“ konejšil ji namísto toho. „Pak dostaneš úkol, proti kterému vše, co jsem udělal já, bude ničím a lidé budou oslavovat jen tebe.“

Vděčně se na něj usmála. „Pověz mi o svých činech! Třeba se něčemu přiučím.“

„Plnění úkolů není o tom, co se naučíš z knih a příběhů. Vždycky musíš využít toho, co ti jde nejlíp. A upřímně, mé úkoly nejsou žádné zázraky. Úspěch vychází z dobrého načasování, pak už stačí jen splnit cíl, ať už něco ukrást, nebo někoho zabít.“

„I tak. Chci to slyšet. Když se dostanu do podobné situace, nechám se inspirovat. Prosím.“

Iryn sklonil hlavu a dlouho přemýšlel, co jí má povědět. Nakonec vybral úkol, na nějž byl hrdý ze všech nejméně, ale věděl, že jí se bude líbit. Našel v něm také jisté poučení do pozdějších let, takže pokud teď měl poučit Kaetru, nebylo vhodnějšího příběhu.

„Tak tedy dobrá,“ uvolil se. Dlouze se napil vína a začal vyprávět. „Byl to jeden z mých prvních úkolů. Nebyl sice úplně první, ale ještě jsem neměl skoro žádné zkušenosti. Byl to jeden z těch úkolů, k jehož splnění není potřeba prolévat krev. Ale já jsem se tomu vyhnout nedokázal. Měl jsem tehdy ukrást z Orinitu předmět, u něhož jsem nikdy nepochopil, k čemu ho Swam chtěl. Já to považoval za pouhou cetku – byl to takový zlatý přívěsek.“

Po pět dní jsem si prohlížel Wixail a snažil se zapamatovat si každý kout, odbočku a strážní stanoviště. Když jsem zrovna nezkoumal ulice, zjišťoval jsem si informace o místě, kde předmět leží. Začít jsem samozřejmě musel právě tím, kde ho najdu. To je velmi jednoduché – jednomu namluvíš, že jsi obchodník, na druhého vyrukuješ s nějakým mýtem, který údajně předmět obestírá. Vždy je ale lepší, snažit se zdroj informací zbavit vzpomínek na setkání nebo aspoň vyvolat pochybnosti, zda vůbec proběhlo, tak jak si je pamatuje. Na to je pochopitelně nejlepší alkohol. Zvláště při milém vystupování, protože to člověka často zbaví zábran, které před tebou má. V té době jsem to ale bohužel nevěděl.“

Odmlčel se, aby si promyslel jak pokračovat. Než opět promluvil, svlažil si hrdlo dalším douškem vína. „Nebylo pro mě překvapením, když jsem zjistil, že předmět, který hledám,

je ukrytý na hradu. Orinitický hrad je ale rozlehlý a pátrat v něm jen tak, na vlastní pěst, by neslo vysoké riziko, že mě odhalí. Přesvědčil jsem proto jedno páže, aby mi řeklo, kde přívěsek najdu. Jenže jsem to udělal způsobem, který páže nenechal na pochybách, že dobré úmysly nemám.“ Povzdechl si. „Kdybych byl opatrnější, nemusel jsem ho zabít. Ale to nebyla největší krvavá stopa mého úkolu.

Jak už jsem řekl, v té době mě ještě ani nenapadlo využívat alkohol, abych druhým zatemnil mysl. Jednomu z mých zdrojů informací pak došlo, že jsem ho obelhal příjemným vystupováním a vhodnými slovy. V té době už jsem věděl, kam v hradu jít i kde mě budou čekat strážé a jak je obejít. Potřeboval jsem domyslet jen pár detailů, ale vojáci na mě přišli a já jsem musel utéct.

Měli za to, že překazili mé plány a chvíli ode mě mají klid, ale já jsem úkol nevzdal. Nenapadlo mě nic lepšího, než pod rouškou noci vpadnout do města, zabít všechny, koho zahlédnu a vloupat se do hradu. Asi si mysleli, že mým vyhnáním chvíli zamezí i jiným zločinům, protože nebyli nijak ostražiti. Vypadali ještě sebejistější než před mým příchodem. Nikdo neměl čas na varovný výkřik. Řekl bych, že se o mém vpádu dozvěděli až ráno a nikdo pak netušil, kolik vlastně útočníků bylo. Věřím, že dalších pár nocí se obyvatelé Wixail příliš nevyspali a strážé byly výrazně pozornější.“

Kaetra na něj hleděla s ještě větší úctou než předtím. „To bylo úžasné!“

„Díky,“ zamumlal Iryn, přestože on sám si to nemyslel. Tehdy ano. Byl pyšný na to, jak situaci zvládl, ale dnes už věděl, že to šlo i lépe.

„A pro Venu už jsi nějaký úkol plnil? Samozřejmě krom korunovace.“

„No, měl jsem zabít Artha. Ale to nestojí za zmínku. Jen jsem ho musel zabít. Do města jsem se dostal díky historce, že jsem jeho bratranec. Pak už to byl jen souboj muže proti muži.“

„Pamatuji se na Artha. Jednou jsem s ním jednala, ale nepůsobil na mě jako zvěd. Role vládce mu nedělala sebemenší problémy. Asi vládl i u nich, že?“

Iryn zavrtěl hlavou. „Kdepak. Nevím, co u nich zastával za pozici, ale tamní lidé si ho moc nevážili. Má prázdný dům. Podle všeho ho nikdo nenavštěvuje. Bylo až s neuvěřením, jak se lišil jeho život tady a jeho skutečný život v Akylu.“

„Žiji sama, ale *prázdný dům* si představit nedokážu. Popiš mi to.“

„Prostě prázdný dům,“ usmál se Iryn. Pak se snažil rozpomenout, proč tak na něj působil. „Šlo o tu výbavu. Jeden stůl, jedna židle, jediný hrnec. Holé zdi a všudypřítomné ticho. Všechno, co tam bylo, by si mohl dovolit jen bohatý muž, ale bylo tam toho tak málo, až to bylo skoro k pláči. Svým nepřátelům sice spíláme a proklínáme je, ale těch nejlepších si přitom i vážíme a vědět, že přes všechno, co dokážou, takhle trpí, jedním otřese.“

„Teď mluvíš jako prošedivělý stařec. Moudře, ale tak květnatě, že ti skoro nerozumím.“

Iryn se zasmál. „Promiň, snažím se vžít do role učitele. Asi až příliš.“

Kaetra se také zasmála, ale pak zvažněla. „Říkáš, že všechno měl jednou... ale vždyť měl syna, ne? Nemohl ses jen špatně podívat?“

„Ne. Řekl bych, že všeho, co patřilo Arikovi, se zbavil. Třeba mu ho to až příliš připomínalo.“

Kaetra sklopila zrak. „To já bych nedokázala. Já jsem si naopak nechala všechny otcovy věci a každé ráno si ho připomínám. Všechno, co pro naši zemi dokázal.“

„Arth na Arika taky nezapomněl. A ani se o to nijak nesnažil. Docela ho chápu, víš – vidět jak všechna místa, kde sedával, lehával a kdovíco ještě, zůstávají prázdná a pomalu se na ně snáší prach... To by mě přivádělo k šílenství.“

Kaetra nad tím jen zavrtěla hlavou. „*Vždycky* si musíš nechat památku,“ trvala na svém.

„V tom s tebou samozřejmě souhlasím, ale nemělo by to být něco, co ti neustále přichází na oči a připomíná, že ten někdo už tady není. A už toto téma opusťme. Hovořit o smrti by se jen tak z dlouhé chvíle nemělo.“

Ale Kaetře se téma nechtělo hned opustit. „Co by sis tedy nechal ty?“

„Nevím. Nějakou maličkost.“

„Bud' konkrétnější!“

Iryn už se chystal zlostně odseknout, že teď by sotva našel člověka, na kterého by si chtěl nechat nějakou památku, ale včas se zarazil a nedůvěřivě pohlédl na číši ve své ruce. *Měl bych být opatrnější. Hlavně míš pít!* Raději se zamyslel nad tím, co si asi nechal Arth jako památku na Arika. „Arth si třeba nechal synovy magické plameny.“

„Jsi si tím jistý? Jak asi rozeznáš normální oheň od magického?“

„Když ovládáš magii, vždycky se dají stopy kouzla najít.“

„Ale jak víš, že to nebylo kouzlo jiného mága?“

„Protože plameny byly zelené. A zelené plameny dnes už nedokáže vytvořit nikdo. Ale z toho, co vím o Arikových schopnostech, on by to asi dovedl. Zdá se, že v něm ožila spousta dávno ztracených magických sil.“

Kaetru z jeho odpovědi zaujalo zřejmě jediné. „Zelené plameny? Nikdy jsem o ničem takovém neslyšela.“

„A přesto existují. Nebo spíše *existovaly*.“

„Proč se zapomnělo, jak je založit?“

Iryn se usmál, vděčný, že Kaetra opustila téma smrti. „Někdy ti budu muset povědět celý jejich příběh. Ale zelené plameny jsou dílem magie a ztratit kouzlo je velmi jednoduché.“

V tichosti dopili zbytky vína a opustili hostinec.

Venku byla černočerná noc, ani pochodně dnes v ulicích nesvítily. Přestože už byl Iryn hodně unavený, musel Kaetru doprovodit domů, protože se jí motaly nohy a kličkovala z jedné strany ulice na druhou. Napůl ji dovedl, napůl donesl k domu,

k němuž ho navedla. Otvíral právě dveře, když si ho náhle přitáhla blíž a dlouze ho políbila.

Neodtáhl se hned, ale když trochu povolila, jemně ji odstrčil. „To bylo dřív,“ řekl tiše. „Jsi pořád krásná, ale já už tě nechci. A ty jsi teď stejně tak opilá, že si na to ráno stěží vzpomeneš.“

Odpovědí mu bylo jen hlasité zamručení. Kaetra mezitím usnula. S povzdechem ji zvedl do náručí a odnesl do domu.

Sám se potom vrátil do svého obydlí. Už teď mu bylo jasné, že před polednem se jim vyrazit určitě nepodaří. Bude zázrak, když se do té doby aspoň probudí.

Jeho obavy se však nenaplnily a oni opustili město dokonce už v časných ranních hodinách.

Za celé ráno s ním Kaetra neprohodila jedině slůvko. Mlčky se skloněnou hlavou chystala svého koně a odmítala se na něj třeba jen podívat. Nic se nezměnilo, ani když vyrazili.

Iryn to zpočátku toleroval, ale když se po celou cestu držela mermomocí za ním, rozhodl se to změnit. „Tak co se děje?“ Otočil koně čelem k ní.

Kaetra dlouho mlčela a dál nepřítomně zírala na koňskou šíji, jako by se jí otázka ani netýkala. Když ale stále odmítal pokračovat, s velkým vypětím sil na něj pohlédla. „Omlouvám se za ten včerejšek,“ odvětila a opět pohlédla na koňskou šíji.

Iryna poněkud zaskočilo, že si vůbec něco pamatuje, ale její odpověď mu nestačila. „To že jsi vůbec nevěděla, co děláš, ještě není důvod, abys cestovala jak hromádka neštěstí! Pokud se ti nechce cestovat, nikam nejezdi, nutit tě nechci.“ Chvilí přemítal, zda má vyslovit i další myšlenku, poněvadž mu připadala arogantní. Ale pokud se někde hledělo na to, kdo je arogantní a kdo ne, Aryvit to rozhodně nebyl. „Mrzí tě snad, že jsem tě odmítl?“

„Ne! To vůbec,“ ohradila se. „Já jsem ti spíš vděčná, že jsi to udělal. Ale taky mě to zaráží. Nepodobáš se tomu Irynovi, který ublížil druhému klukovi, jen aby mě mohl mít pro sebe. Nevěřím, že ten by situace nevyužil, zvláště, kdyby se sám později mohl také vymlouvat na víno.“

Iryn si odfrkl a opět otočil koně čelem na západ. „Taky nejsi ta malá holka, které, když si postavila hlavu, nikdo nedokázal odporovat. Každý se mění. A neznamená to, že by měnil i stranu ve válce, pokud dobře chápu, na co tím narážíš. Myslel jsem si, že už mi věříš.“

Kaetra pokývala hlavou. „Máš pravdu, promiň.“

Iryn pobídl koně a pomalu vyjel. Spoléhal na to, že ho bude následovat. Potřebovala chvíli čas, než se zklidní a přehodnotí svůj názor na něj, ale to neznamenalo, že nemohla jet. Spokojeně se usmál. Ještě stále se mu dařilo dobře skrývat své skutečné pocity vůči Aryvitu a jeho lidem, přestože Kaetra prokazovala obdivuhodnou pozornost a především vytrvalou snahu nachytat ho. *Nebyl nakonec celý ten včerejší večer jen nějakou její zkouškou?* napadlo ho.

Kaetra se ze své strnulosti probírala, až když večer zastavili, aby se utábořili. „Tak jak přesně hodláš najít ten kamínek v tak velkém a nepřehledném prostoru, jakým je bývalý Tardit?“ zeptala se, zatímco k ohni pokládala dvě zelené bobule aryvitského chleba.

„Kameny mají být ukryté v hlavních městech, v tomto případě tedy v Lardu. Jistě ale nebude jen tak někde pohozený, takže bych ho hledal nejspíš v nějaké velkolepé nebo starobylé stavbě, hlídaný strážemi či kouzlem. Rozdělíme si město, a když jeden z nás uspěje, sejdeme se a vymyslíme plán. Nesnaž se ho získat, ani kdyby se ti zdálo, že ho nestřeží. Mohlo by tam být nějaké kouzlo a to nenajdeš.“

Kaetra mlčky přikývla a hodila mu jednu z bobulí, které mezitím nabyly tmavě hnědý odstín. „A správný kámen poznáme jak?“

Iryn hned neodpověděl, protože sám si lámal hlavu s podobnými otázkami. Co tehdejší lidé považovali za výjimečné kameny? Nebudou vypadat jako tisíce jiných? A jak potom poznají, že mají opravdu ten pravý? Na chvíli se přestal věnovat ořezávání slupky z chleba a zamyšleně hleděl do ohně. „Ten kámen by měl být pro Tardit něčím důležitý. Proto u něj taky

čekám nějakou ochranu. Nezbude nám než věřit, že jiné vzácné kameny tam už nestřeží.“

„A až ho budeme mít?“

„Budeme hledat zbylých devět.“

Kaetra zmlkla a chvíli žvýkali v tichosti. Potom jí ale došlo, co právě Iryn řekl. „To je nesmysl,“ namítla. „Nemyslím si, že by Aryv sám dal k dispozici kámen, aby byl uvězněn.“

„To by samozřejmě byla hloupost,“ přitakal Iryn. „Desátý kámen by měl pocházet ze země, která existovala jen chvíli a v okolí města Argsbow. Bilator mi kdysi říkal o zemi Grawder, která se prý hned po seslání kouzla od Aryvitu odtrhla. Zasáhlo je, ale zároveň asi měli možnost přispět k Aryvovu uvěznění dřív, než je dobyt zpět.“

„Nikdy jsem o té zemi neslyšela.“

„Dokud mi to Bilator neřekl, tak já taky ne. Nevím, nakolik si můžeme být jisti jeho slovy, ale rozhodně bychom měli počítat s touto možností. I když hledat kámen v Argsbow až tak těžké asi nebude. Mohlo by se rozhlásit, že královna hledá jedinečný kámen a my bychom ho pak vybrali z těch, co by jí přinesli.“

„A co budeme dělat, až budeme mít u sebe všechny? Postačí, když se všechny dostanou k sobě? Nebo je naše královna bude muset nosit přes hranice s sebou?“

„Ještě přesně nevím. Uvidíme.“

Oheň pomalu dohasínal, a tak se uchýlili do svých stanů.

Ráno druhého dne je probudil prudký déšť dopadající na plachty jejich stanů. Pršelo tak hustě, že viděli stěží na pár metrů kolem sebe, ale i tak sbalili tábor a pokračovali v cestě. Déšť jim byl sice nepříjemný, ale byli na něj zvyklí a dávno smíření s tím, že když někam cestují, pravděpodobně budou putovat i za vytrvalého lijáku.

„Slíbil jsi mi příběh o tom, jak se vytratilo umění zakládat zelené plameny,“ připomněla po chvíli Kaetra, aby si aspoň trochu zpříjemnila ponuré ráno.

„Asi ano,“ připustil Iryn. „Koneckonců, aspoň si trochu zkrátíme čas. Povím ti ale celý příběh, včetně toho odkud se vzaly.

Zelený oheň je vlastně ten nejpůvodnější, jaký lidé pamatují od dob, co se naučili psát. Možná ještě někdy dříve existoval jiný oheň, ale v tom případě se informace o něm do dnešních časů nedochovaly. Přinejmenším o ničem takovém nevím.

Spousty tisíciletí zpátky, dokonce ještě dříve, než se narodil Aryv, se nežilo ani zdaleka tak dobře jako dnes. Kolují dokonce zvěsti, že jsme žili v jeskyních, ale spíš bych řekl, že jen v nějakých jednoduchých domečcích ze dřeva a slámy. Ale to je jedno. Důležité je, že lidé postupně vymírali, protože jakékoliv větší ochlazení si zpravidla vyžádalo několik desítek obětí. Mohlo se vlastně stát, že by celý náš druh vyhynul a my bychom si tady dnes nepovídali.

Ti lidé samozřejmě hledali něco, co by je před smrtí mrazem uchránilo. Ale nic je nenapadlo. Všechny jejich myšlenky se motaly kolem toho, jak k sobě přitáhnout blíže slunce nebo jak zastavit vítr.

Až jednoho dne při lovu našli teplou prohlubeň vystlanou slámou. Byli aspoň dost chytrí, aby jim došlo, že je to něčí pelech, takže se tam dlouho nezdržovali. Hrstka odvážných se tam vrátila až v noci, zvědavá, co se tam může ukládat k spánku. Spatřili tam velkého zeleného draka, jak tam v poklidu dřímá a z nozder mu stoupá kouř. V té chvíli je napadlo, že pelech je tak zahřátý od drakových šupin, takže vzali to, co tehdy nazývali nožem a pokusili se drakovu kůži odřezat. Šupinami by ale ani dnešní nože neprošly tak snadno jako kůži, takže není divu, že se jim to nedařilo.

Až jednoho z nich rozčílila jeho marná snaha – kterou završil tím, že se sám pořezal – natolik, že vzal nůž a plnou silou jím udeřil do dalšího místa, které si náhodně vybral. Nikdo dnes netuší, kam zasáhl, protože nikdo neví, kde měli zelení draci zeslabené šupiny. Nůž ale prošel skrz a zařízl se drakovi do masa.

Drak se probudil a bolestně zařval. Byl zmatený, neměl tušení, kde nepřátelé jsou, a tak nazdařbůh vychrlil plameny, odrazil se od země a uletěl pryč.

Okolní vzduch se ale rychle ohříval, až si lidé uvědomili, že za to může podivná zelená zář obalující korunu nedalekého stromu. Plamenům nerozuměli. Nevěděli co to je, viděli jen, jak vyšlehly z drakových útrob a měli za to, že to musí být jeho kus. Asi nějaká duše. Samozřejmě se báli odplaty za svůj troufalý čin, ale měli i bojového ducha a tak do plamenů začali bodat svými kopími, za která tehdy považovali větev se zašpičatělým koncem.

Brzy oheň na některá kopí přeskočil a setřást ho se jim nedařilo, až si nakonec uvědomili, že se k nim vůbec nechová nepřátelsky a odnesli ho do osady, kde svá kopí zabořili do země u každého domu.

Jenomže jak čas plynul, kopí se zkracovala a lidi nějak pochopili, že budou potřebovat více dřeva a začali je sbírat po lesích. Všechna kopí nechali vyhasnout, jen z jednoho včas nechali přeskočit oheň na novou větev, a když i ta začala dohořívát, tak zase na další.

Takto se dlouhá léta starali o ten jediný plamínek, až jednoho dne přišel cizinec, který dokázal mnohé, čemu oni nerozuměli a plameny jim jediným mávnutím ruky zhasil. Než se na něj ale stačili vrhnout, řekl nějaká nesmyslná slova a oheň se rozhořel znovu, jasněji než předtím. A tak byly zelené plameny spoutány do kouzla a přečkaly tak i časy, během nichž všichni jejich oprávnění původci vymřeli.

Postupem času mágové začali být příliš pyšní na to, že umí toto kouzlo a odmítali se o ně podělit. Dokonce si nechali za zakládání ohně platit. Lidé ale krátce na to objevili i rudé plameny, které se dokonce naučili rozdělovat i bez pomoci kouzel, a tak brzy zemřel poslední mág, který toto kouzlo znal.“

„Jak byly objeveny normální plameny?“ vyzvíдалa Kaetra dál.

„To jsou právě ty rudé. Nikdo to neví jistě. Asi nějaký člověk náhodou udeřil dvěma kameny o sebe a vzniklá jiskra zapálila suchou trávu.“

„Ale jak mohl Arthův syn znovu přijít na to, jak zelený oheň založit? Pokud všichni mágové zemřeli...“

„Napadají mě hned dvě možnosti. Buď mohlo být zapsáno na nějakém pergamenu a Arik jej našel, nebo úplnou náhodou. Většina kouzel už není objevována intuitivními slovy, jako tomu bývalo dříve. Dnes mágové vyslovují nejrůznější nesmyslná slova a čekají, zda něco způsobí. Arik vůbec nemusel chtít přímo stvořit zelené plameny, ale jen zkoušet objevit jakékoliv nové kouzlo nebo probudit staré.“

„Ty jsi někdy zkoušel něco takového?“

Zavrtěl hlavou.

„Já, být mágem, bych rozhodně neodolala. Musí to být nádherné, objevit nějaké zapomenuté kouzlo a pak vidět, jak se ho celý svět učí.“

Iryn si odfrkl. „To bys byla asi jediný mág, který by něco takového udělal. Většina, když něco objeví, tak si to nechá pro sebe, pokud by jim to mohlo přinést nějaký užitek. Ostatní se jim pak kouzlo snaží ukrást, tím že je sledují a poslouchají, co říkají. Ale hlavně takové objevování kouzla je přímá cesta do náruče smrti. Pravděpodobnost, že se trefíš do kouzla, které tě svými účinky nezabije, je asi stejná, jako že ve zbylých zemích začnou zpívat oslavné ódy na Aryvit. A některé způsoby smrti jsou zvláště odstrašující.“

Den se přehoupl v odpoledne, ale oni jeli dál bez přestávky. Krajina kolem nich byla stále divočejší a rostliny vyšší. Většina porostu už jim sahala až po kotníky, takže se zdálo, že koně trávou spíše plavou, než běží. To ale značilo, že už se blíží k lesu, jenž kdysi vytyčoval území Tarditu.

Na večer, když přestalo pršet, už les v dáli opravdu zahlédli, přestože jen jako temnou nerovnost na horizontu. Zastavili a rozložili tábor.

Kaetra seděla u ohně a se zaujetím sledovala temná oblaka nad svou hlavou. „Bude to nezvyk, až odsud ta bouře zmizí,“ řekla tiše.

Iryn k obloze také letmo vzhlédl. „Já si na to zvyknou docela rád,“ zamručel.

„To jistě, ale musíš připustit, že většina z nás žila jen v těchto podmínkách a slunce viděla nanejvýš párkrát. A co děti nebo naše královna? Ti slunce uvidí poprvé v životě. Kdoví, jestli o něm vůbec kdy slyšeli.“

„S tím bych si moc hlavu nelámala. Stejně to nepomůže.“

Kaetra na to nic neřekla a dál fascinovaně hleděla na mraky, jako kdyby skrze ně chtěla prohlédnout a spatřit sluneční svit.

Dočkala se jej až v poledne příštího dne a to pouze skrze koruny prvních tarditských stromů, pod nimiž teď ujížděli po úzké pěšince dál. Zpočátku se jim postupovalo lehce a měli také dost světla, ale jak ujížděli hloub a hloub, stezka zmizela, podrost byl stále hustší a koruny stromů je zahalovaly do stále větší tmy.

Iryn s pobavením pozoroval vepředu jedoucí Kaetru, jak se neustále nervózně rozhlíží z jedné strany na druhou, ale zároveň si musel přiznat, že i on se cítil bezpečněji, když tudy před měsíci projížděl s armádou.

Po dalších třech dnech putování dorazili do Lardu, nejvýchoďnějšího města Nakrylu a největšího náboženského střediska. Sem se totiž sjížděli právě lidé, kteří více než měsíce, uctívali řadu bezejmenných bohů, kteří podle nich zasedali v nebeské radě a společně se domlouvali, co se světem udělají.

Kaetra nad tím žasla, když jí to Iryn vyprávěl. „Jak k tomu přišli? Proč myslí, že existuje nějaká rada, či co? Navíc je nesmysl, aby tento svět ovládali lidé!“

„A proč by nemohli? Většina lidí věří v měsíce, ale nikdy v životě neviděla žádný důkaz toho, že náš svět opravdu ovládají. Třeba jsou místní lidé pravdě nejbliž.“

Kaetra na něj s úšklebkem pohlédla. „To nemůžeš myslet vážně.“

Iryn jen pokrčil rameny a věnoval se spíš cestě před sebou, aby koně opatrně provedl mezi lidmi, kteří pobíhali po ulici sem a tam. Na dalším rozcestí se zastavil. „Tady se rozdělíme a začneme pátrat každý zvlášť. Ty navštívíš západní knihovnu a ohradu s vlky, která je kus za městem. Já si vezmu východní knihovnu, chrám, a když zbude čas, pro jistotu nahlédnu i na trhy, pokud nějaké najdu. Třeba nám bude přát štěstí a někdo tu bude prodávat kořist z jiné země, mezi níž bude i jejich kámen. Nebo možná něco co ukradli, když byl Tardit poražen.“

„Kde se potom sejdeme?“

Iryn se zamyslel a rozhlédl. „U vrat do chrámu. Asi ještě budu uvnitř, až přijdeš, tak na mě počkej.“ Potom pobídl svého koně a vyrazil zpátky k bráně, již projeli, a která mimo jiné také střežila vchod do vysoké věže, v níž se nacházely některé cenné předměty, které město vlastnilo.

Kapitola 22. – Nebeské peklo

Východní knihovna bylo dosti nepřesné pojmenování východní věže, protože ať už Iryn pohlédl na cokoliv, knihu či svitek to ani v nejmenším nepřipomínalo. Byly tam především staré zdobené štíty s erby dávno zaniklých rodů, drahokamy ze zničených magických holí, které dříve používali kouzelníci učedníci, zlomené nebo zrezivělé meče, s nimiž už by se nedalo bojovat, nebo naopak tak pokryté zlatem, že by jich pro boj byla škoda. To všechno bylo rozvěšené po stěnách ze dřeva, do nichž bylo níže vyryto jméno hrdiny, jemuž ony předměty za života patřily. Krom toho zde byly vystavené také mnohé starší mince, jichž se na Nakrylu dříve užívalo. Byly sice z kamene, ale tak obyčejné, že Iryn po nich sotva přelétl pohledem.

Zato každou zbraň a štít si pečlivě prohlédl, pro případ, že by snad hledaný kámen byl jejich součástí. Koneckonců výstroje hrdinů měly být většinou něčím zvláštní nebo zdobené. Ale ani tak neobjevil žádný kámen, o němž by byl jen jediný okamžik zauvažoval, že by mohl být kamenem Kouzla.

Přesto se po knihovně prošel ještě jednou, aby si prohlédl jména hrdinů. *Kdybych svou válku dovedl do úspěšného konce, možná by se tady mohlo objevit i mé jméno a nějaký kus výstroje, i když nejsem Tardi'an*, napadlo ho. Zastavil se u jedné větší mezery, a pocítil nenadálé nutkání vyrýt tam své jméno.

Potřásl hlavou. Chová se směšně. Ti lidé jsou hrdiny, protože umřeli za ostatní. Ale k čemu by mu bylo vítězství, kdyby je nemohl vychutnat?

Opustil východní knihovnu a vydal se raději do chrámu, aby dál pátral po kameni. Když už měl na dohled jeho bránu, vyšel mu v ústrety starší holohlavý muž s krátkým plnovousem a unavenýma očima. Přes ohnutá záda mu k zemi spadl dlouhý zelenobílý háv.

Iryn se zamračil. Nebyl to tentýž muž, který byl vládcem v době jejich útoku na město. Na druhou stranu, ten už mohl

zemřít z vysokého věku. Nebo chtěl Zetar ve městě člověka, jehož oddaností si byl jist.

„Vítám vás, *dobyvateli*,“ oslovil ho nový kněží Lardu. Poslední slovo vyslovil s takovým odporem, že se Iryn podivil, když si kněží neodplivl. To ale znamenalo, že se musí mít na pozoru.

„Potřebuji se poohlédnout v chrámě.“

Kněží se mu poklonil a ukázal na otevřenou bránu chrámu. Udělal to však tak, aby Iryna ujistil, že je to ryze formální gesto.

Zatracení kněží, s jejich nebeským peklem! pomyslel si Iryn, když kolem něj procházel. *At' se v něm smažíš v nejžhavějším plameni na věčná léta!* Náhle se zarazil a obrátil se ke kněžímu. „Jak se jmenuje to vaše nebeské peklo?“

„Tard,“ odvětil kněží zaraženě. „Nevím, ale co by Aryviťan...“

Irynovi zazářily oči, když pochopil, kde kámen bude. „Jako nejvyšší kněží jistě znáš cestu do něj.“

Kněz překvapeně zamrkal. „Jak to víte? Jak víte, že do něj lze vstoupit?“

„Vím zkrátka, že tam něco najdu a proto to musí jít.“

Kněží se zachechtal. „Každý, kdo tam jde, něco najde a většina je s tím smířená. Pokud vím, jediné, co se tam dá najít, je smrt. I když to není moc přesné.“ Mávnul nad tím rukou. „To bych vám jen těžko vysvětloval a uším nezasvěcených to navíc není určeno.“

Iryn se zamyslel, co by se s ním tak mohlo stát, ale rychle všechny představy zapudil. Pokud měl přestat žít a přesto úplně nezemřít, nemohlo to být nic pěkného. „Odved' mě tam!“

Nejvyšší kněží se znovu formálně uklonil a odvedl ho malými dvířky za oltářem a po dlouhých točitých schodech do podzemí, kde byla prostorná síň s kopulovitým stropem. V jejím středu byly na zemi nakreslené plameny do tvaru čtyřcípé hvězdy. Všude okolo stály nejrůznější sochy zobrazující na první pohled obyčejné lidi. Kněz mu ale vysvětlil, že jde o nebeskou radu. Do každé špičky plamene pak položil zapálenou

svíci a bez jediného slova vystoupal po schodišti zpět do chrámu.

Iryn odolal nutkání zhluboka se nadechnout a bez dalšího váhání vkročil mezi svíčky, takže stanul uprostřed obrazce. Chvíli se nic nedělo, pak náhle svíce zahořely nepřírozně vysoko a plameny ho uzavřely jako pouzdro. Nevydávaly žádný žár a téměř ihned opadly.

Stál teď na nekonečné louce, kterou tu a tam pokrývaly plameny, zatímco na jiných místech rostla svěží tráva ozářená příjemným ranním sluncem. Na celou krajinu dopadal jakoby odnikud lehký deštík, po němž nezůstalo na zemi ani stopy. Byla suchá a vyprahlá, takže se sotva dalo věřit, že v ní roste všechna ta okolní zeleň. Bylo to nebeské peklo, přívětivé a přece nehostinné.

Ze země před ním se vynořil vlk, větší než Iryn, a postavil se na zadní. Výhrůžně zařval a pročísl vzduch svými dlouhými drápy.

Iryn ale zůstal v klidu stát a čekal, co se bude dít. Stejně by nemohl porazit zvíře, které už je mrtvé. Vlk znejistěl. Dopadl na všechny čtyři a začal si ho prohlížet jedním ze svých očí, v nichž zuřily plameny pekelné. Nakolik se Iryn odvažoval hádat jeho výraz, vypadalo zvíře překvapeně a nechápavě. Nakonec k němu čichlo a jako polekaný pes odběhlo zpátky do země.

Vzduch se zatetelil a v mžiku před Irynem stál dlouhý stůl, za nímž na stejně dlouhé lavici seděl nespočet nejrůznějších lidí od chudého sedláka v otrhaných šatech až po důstojného krále obtěžkaného šperky. Ti všichni si teď příchozího prohlíželi se směsicí zvědavosti a úcty.

Iryn se uvolnil. Dokázal to – vstoupil do nebeského pekla a přežil. Pousmál se nad tou ironií, že jediné, co musel udělat, bylo zůstat klidný, když klid byl vlastností tolik typickou pro mrtvé.

„Vítej, cizince,“ promluvila tichým a něžným hlasem překrásná dvorní dáma sedící králi po pravici. „Je tomu velmi

dávno, co mezi nás zavítal někdo živý. Tak dávno. Naposled zde byl ale také muž tvé země. Zdá se, že nás vyhledáváte více, než země, která v nás věří.“

Iryn se jí poklonil. „Děkuji za vřelé přivítání. Musím však přiznat, že bych zde nebyl, kdyby to okolnosti nevyžadovaly. Přesto musím také pochválit krásu a podivuhodné kouzlo tohoto místa,“ řekl a myslel to zcela vážně, poněvadž výjimečnost Tardu v něm zaháněla všechnu hrůzu, kterou by mohl vyvolávat.

Ozvalo se chřestění brnění, jak se urostlý voják naklonil blíž k němu. „Okolnosti? Co tě k nám přivádí? Hrome, mluv k věci. Nemám rád zdlouhavé rozhovory, tady si jich užijí víc než dost, i když nemáme mnoho návštěv.“

„Omlouvám se, že zdržuji...“ začal Iryn.

„Neomlouvej se a mluv!“ okřikl ho voják.

„Když vás navštívil ten muž z mé země,“ začal Iryn znovu a neunikl mu znechucený pohled vojáka „nenechal zde nějaký kámen? Potřeboval bych ho získat, ať už bude cena za něj jakákoliv.“

Kovář zachmuřeně poklepal na dýmku ve svých ústech. „Bylo to dávno, jak říkala lady, velmi dávno.“

„Ano, pokud donesl ten kámen, mělo by to být asi pět tisíc let,“ souhlasil Iryn.

Kovář ale jen máchl rukou. „Ve tvém světě možná, ale tady je čas jiný. Ale nic to nemění na tom, že už se sotva pamatuji, že nás navštívil, a zda nám něco dal, to už z mé paměti vyprchalo. Vzhledem k době, která u vás uběhla, bys to asi mohl pochopit.“

Iryn se smutnou tváří zdvořile poděkoval.

„Alé,“ vykřikl náhle sedlák a zvonivě se zasmál. Vytáhl z kapsy ruku a ukázal jim malý zelený kamínek tvaru listu. „Omlouvám se. Po těch letech jsem zapomněl, že jsem něco dostal. Šťastná náhoda teď vedla mou ruku do kapsy, vidíte?“ Hodil kámen Irynovi.

Iryn si jej chvíli mlčky prohlížel. Povrch, jako by měl jemné chloupky jako listy rostlin. Skutečně se nedalo pochybovat o tom, že jde o kámen Tarditu. *Tak tímhle budou kameny výjimečné!* pomyslel si. *Budou nějak připomínat konkrétní zemi!* Pevně kámen sevřel.

„Mnohokrát vám děkuji, vážená rado Tardu,“ řekl a zhluboka se poklonil. „Jak se vám kdy odvděčím?“

Sedlák předstíral zamyšlení. „Hod' mi ten kámen, co máš u nohy.“ Zasmál se. „Ne. Pro mě je to jen kámen a nemá žádnou cenu. Přesto, kdybys o nás roznesl zprávy po Tarditu, aby si lidé vzpomněli, byli bychom rádi. Je smutné, že na nás zapomíná i ta jediná země, která v nás kdy věřila.“

„To udělám,“ slíbil Iryn. Potom ho opět zahalily plameny, a když opadly, stál zase v Lardu, v místnosti pod chrámem.

Kapitola 23. – Svitek pěti měsíců

Ačkoliv kámen Tarditu už měl, rozhodl se Iryn navštívit ještě trhy, jak měl původně v plánu. S trochou štěstí by tam mohl najít některý ze zbylých devíti kamenů a ušetřil by si tak cestu do příslušné země. Nijak ho ale nepřekvapilo, když se tato domněnka ukázala mylná.

Vrátil se zpátky před chrám, kde už na něj čekala Kaetra. Chvilu na něj překvapeně hleděla. „Měl jsi být uvnitř, ne?“

Iryn na to nic neřekl, jen vytáhl z kapsy zelený kamínek a podal jí ho.

„To je on?“ zeptala se zklamaně, ale brala si jej opatrně, jako by měl pálit.

Ušklíbl se. Něco mu říkalo, že ona bude čekat spíše nádherné broušené drahokamy, jejichž krása se nic nevyrovná. „Jo. To je on.“ Vyskočil do sedla.

Kaetra uschovala kámen do sedlových brašen vlastního koně a urychleně ho následovala k východní městské bráně. Tam ji Iryn nechal jet kus napřed, pamatuje na slib, který učinil v Tardu. Nemohl odjet, dokud pro ně neudělá aspoň tuto službu, přestože pochyboval, zda to nebyla jen kouzelná vidina.

Přijel k jednomu z vojáků, kteří tam střežili, a zeptal se: „V co věříš? Popravdě!“

Muž zatěkal pohledem ke svému druhovi na druhé straně brány, jako by žádal o pomoc, ale nakonec odměřeně přikývl a s pohledem opět upřeným na lesní stěnu v dáli, odpověděl: „V Urit, pane.“

Iryn tasil meč a přiložil ho vojákovi ke krku. Druhý strážce tasil vlastní meč a rozběhl se mu na pomoc, ale Iryn ho gestem zastavil a nechal ruku trochu zajiskřit magií. Potom promluvil hlasem tak zlověstným, že jemu samotnému naskočila husí kůže. „Urit vás nechal padnout. Až tudy budu projíždět příště, najdu si tě. A ten tvůj *Urit* tě chraň, pokud nebudeš věřit v Tard! A všichni tady! To on vás stvořil a hlídá vaše životy. Tak na to

pamatuj.“ Stáhl obě ruce zpátky a s úsměvem na rtech odjel za Kaetrou. Nepochyboval o tom, že tímto svůj slib Tardu dodržel.

Kaetru dohnal jen kousek za okrajem lesa. Čekala na něj, ale k jeho velkému údivu vůbec nevyzvíдалa, co dělal. Buď mu už opravdu začala důvěřovat, nebo si chtěla vyhlédnout nestřežený okamžik. Skryl znepokojení nad touto změnou v jejím chování a ujal se vedení.

Nyní jejich cesta směřovala do Orinitu, ale mezi stromy by se snadno ztratili, takže jeli raději prve na východ, ven z lesa.

Podruhé v krátkém čase se tak Iryn musel prodírat podrostem, ale mohl se aspoň těšit z vyhlídky, že do konce roku už se sem zřejmě vracet nebude. Vena by měla být dost rozumná, aby mu nezkracovala tu trochu času, kterou mu na tento úkol poskytla.

Přesto se nemohl zbavit pocitu, že Vena právě to udělá, pokud se bude zdát, že by svůj úkol mohl stihnout. Když pak večer zastavili a on měl trochu více klidu na přemýšlení, napadlo ho, že Vena možná objevila Tysiin původ, nebo ještě hůř – objevila, že oni dva spolu něco chystají. Přes Venin včasný zásah mu nedělalo potíže domyslet si, co mu jeho žačka chtěla říct, než byla zastrašena: *Neposlouchej ji. Ona slovo nedodrží.* Ale copak mohl královně nevyhovět, i kdyby existovala jen mizivá šance, že tím Tysie zachrání? Ať už byla uvězněna za cokoliv, mohla by ji Vena nakonec pustit, obměkčena tím, že je Černá Magie *volná*.

Všiml si, že ho Kaetra pozoruje přes plameny, které si v nočním chladu rozdělali, a jen čekal, kdy se začne ptát na jeho zdržení u brány. Ale namísto toho řekla: „Nebyl jsi první, kdo za mnou přišel pro pomoc v tomto úkolu.“

Iryn překvapeně zamrkal.

„Asi o týden dřív za mnou přišla sama královna a řekla mi o tvém úkolu i o okolnostech, kvůli kterým jsi jej přijal. Trochu jsem nad tím přemýšlela a došla jsem k závěru, že pokud se chceš stavět proti nám, je to jen tvá věc, protože jsi na to sám. Veně jsem proto o tvém chování, které mě k této myšlence

vedlo, neřekla nic. Ona by to tak nenechala. Ale řekla mi, ať tě hlídám a zastavím, pokud se pokusíš pomoci té holce ve vězení. Nechtěla bych to dělat. Kvůli tobě. Ale dokázala bych to a tak tě prosím, abys mi nedal ani nejmenší záminku.“

Iryn na ni zůstal ohromeně zírat. Ze všeho, co by mu mohla říct, tohle čekal nejméně. Poprvé si uvědomil, jak moc se změnila. Už před ním neseděla malá holka, lačnicí po uznání, jakou viděl ještě poslední večer v Argsbow, ale žena, která musí vést boj mezi oddaností k Aryvitu a láskou k příteli z dětství.

A přesto to podle něj byla změna k horšímu, protože jednou nejspíš stanou proti sobě a pak bude o to těžší s ní bojovat, když ho teď chrání před Venou.

Nezúčastněně pokrčil rameny. „Vena tě poslala zbytečně. Pokud je šance, že svou žačku osvobodím bez vraždění našich lidí, využiji ji. Řekla ti aspoň, proč ji dala zajmout?“

„Za co ji zajala, to nevím. Ale chtěla někoho tobě blízkého uvěznit, aby měla stoprocentní jistotu, že se ujmeš úkolu, který ti dá. I když tehdy ještě asi nevěděla, co to bude.“

Iryn sklonil hlavu. „Takže ta holka trpí kvůli mně. Zajímalo by mě, co by Vena dělala, kdybych přijal, aniž by mi stihla vyhrožovat. Asi by ji hned tak nepustila, ale skrýt její zmizení by se jí přede mnou sotva povedlo.“

„To ti může být jedno. Stejně se to nikdy nedozvíš.“

Iryn se v tichosti uchýlil do svého stanu. Věděl, že má Kaetra pravdu, ale přiznat jí to nechtěl. Mimo to mu myslí bouřily i temné myšlenky budící v něm stále větší odpor ke královně a říkající, že se to možná přece jen někdy dozví. Co když Vena nezůstane jen u tohoto úkolu? Bude ho Tysiiným životem vydírat tak dlouho, dokud nějaký úkol nebude nad jeho síly nebo dokud mu nedojde trpělivost a nepokusí se Tysie zachránit násilím?

Příštího dne byli oba zamlklí. Kaetra uvažovala, jestli nebyla chyba, když byla k Irynovi předešlého večera tak otevřená (chvillemi svůj čin chápala dokonce jako vlastizradu) a Iryna tížily myšlenky na Tysie, sedící schoulenou v rohu své cely, kde

ji nemůže ani navštívit. *Kdoví, co krutého jí tam provádí?* Na sklonku dne došel k závěru, že už by se neměl nechat Venou dál takhle omezovat. Půjde za ní a ohlásí jí, že odmítá dál plnit úkol, dokud neuvidí, že je jeho žačka živá a zdravá!

Oba se značně uvolnili, když stromy konečně skončily, i když to znamenalo, že opět vstoupili do deštivého Aryvitu. Jako by rozhovor nechali v lesích za sebou a teď už nic neznamenal. Umožňovalo jim to také rychlejší jízdu a po pěti dnech se před nimi vynořilo město Wixail, v celé své zašlé slávě.

Teď, když u sebe měli kámen Tarditu, podle něhož mohli posuzovat další, věřil Iryn, že v hlavním městě Orinitu nestráví více než tři dny. Nad nejpravděpodobnějším úkrytem orinitského kamene dlouho přemýšlet nemuseli. Oba se shodli, že nemůže být jinde než na hradě. Ale ten byl velký, protkaný stovkami chodeb a místností, a především bez povolení vládcy nepřístupný i místním.

Pokud to jen trochu šlo, chtěli se hradu vyhnout a tak první den pátrali jen po dalších místech, kde by se kámen mohl nacházet. Procházeli město a čas od času se ptali i kolemjdoucích. Ale ti, pokud jim odpověděli, řekli vždy totéž. „Všechny drahocennosti jsou na hradě, ale tam vám určitě jen tak nepovolí prohlédnout si je.“

A tak si na konci dne pronajali pokoj v malém hostinci. Přestože Iryn ani tentokrát nevěřil, že zdi ustojí celou noc, Kaetra trvala na tom, že už si potřebuje odpočinout v pohodlí.

Druhý den Iryn nechal Kaetru v hostinci a šel do ulic sám. Mohlo by se totiž stát, že se budou oba vyptávat stejného člověka a probudí v něm podezření. Během celého dopoledne tak chodil městem a opatrně se vyptával lidí na orinitskou sbírku na hradě. Zpravidla se při tom vydával za velmi zbožného muže, jenž si dal v životě za úkol spatřit všechny Veratovy symboly a předměty. Málokdo ale sbírku navštívil, a když se mu to poštěstilo, zřejmě nepovažoval za nutné zmiňovat nějaký kámen. Až opožděně si Iryn uvědomil, že asi jen on ví o souvislosti, která by mezi kameny a měsíci měla existovat.

Pozdě odpoledne se mu začalo zdát, že má v zádech neustále cizí oči. Nicméně když se rozhlížel, neviděl nikoho, kdo by ho sledoval. Zapadl do postranní uličky a z ní odbočil do ještě užší, kde nebyla ani noha. Sotvaže se zastavil, aby se ohlédl, ucítil na krku ostří a ze stínu před ním se vynořila rozčilená Malvorova tvář.

„Porušil jsi naši dohodu,“ zavrčel. „Řekni mi, proč bych tě hned teď neměl zabít?“

„O čem to mluvíš?“ nechápal Iryn.

„Ty víš! Slyšel jsem tě ptát se po našich sbírkách, ale slyšel jsem i jiné spolehlivé zprávy. Snažíš se osvobodit Aryvova potomka z dávného kouzla, které ho drží ve spánku, nebo tak něco.“

„Přehodnot' jejich spolehlivost. Aryvův potomek nespí. Sám jsi přece na schůzi vládců slyšel, že se ujal vlády.“

„Nic to nemění na tom, že chystáš nějakou neplechu!“ Pustil ho. „Nechám tě jít, ale naše dohoda padla!“ Odplivl si a dřív než Iryn stačil cokoliv říct, byl pryč.

Iryn se zamračil. Byla škoda, že mu Malvor nechtěl pomoci, ale tím se teď nesměl zatěžovat. V Orinitu chvíli nebude bezpečno. Kovář sice řekl, že ho nechá jít, ale určitě mu nedovolí něco ukrást, zvláště když ví, kde úder čekat. Navíc jeho slova nevyklučovala ani možnost, že na něj brzy pošle stráž.

Urychleně se vrátil do hostince, aby vyzvedl Kaetru a mohli pokračovat na jih do Daluritu.

Kaetra ho ale zarazila dřív, než stačil cokoliv říct. „Přišel rozkaz, abychom se vrátili do Argsbow.“

Iryn si ji podezřívavě přeměřil. „Jak by se asi tak rychle dozvěděli, že tady jsme?“

„Nevím. Třeba Vena poslala posly do všech hlavních měst.“

„Jenomže já jsem jí neřekl, co přesně musíme udělat.“

„Ale já ano,“ odsekla Kaetra. „Sbal se! Za pět minut jsem zpátky i s koňmi.“

Irynovi nezbývalo než se podvolit a doufat, že má Vena aspoň dobrý důvod, proč ho povolává. Rozhodně za to ale bude požadovat aspoň pár dní navíc.

Za celou dobu, co spolu putovali, se Kaetra nikam nehnala tak, jako teď, když ji povolala její královna. Nepochybně od toho očekávala nějaký skvělý úkol, stokrát nebezpečnější než hledání pár zakutálených kamínků. Iryn, který se mohl soustředit jen na to, aby s ní udržel tempo, se ani nenadál a už stáli ve Venině pracovně. Cesta jim nemohla trvat déle než tři dny, ale koně teď taky byli na pokraji sil.

Zato Kaetra div neběhala po pracovně dokola a neskákala vysoko do vzduchu, jak byla rozdychtěná a nadšená svými představami. Vena si toho nevšímala a dlouho ťukala prsty do opěrky svého křesla. Přestala, až když přišel Gensker.

„Všechno je potvrzeno,“ řekl jen.

„Výborně!“ zaradovala se Vena a na její tváři se objevil úsměv. „Takže abyste vy dva rozuměli, proč jsem vás povolala: právě byly potvrzeny všechny naše zjištěné informace o Kyrbitu, které nemohou být lepší. Povedeme-li jediný silný úder proti jejich hlavnímu městu, budou prakticky zničeni. Je tam největší část jejich vojska, a přece není nijak silná. Zbytek je rozprostřen po dalších větších městech, ale nanejvýš pět set mužů v každém z nich. Tento úder povede Gensker, ale ty Kaetro budeš jeho zástupkyní. Věříme, že máš něco z vlastností svého otce a chceme ti dát příležitost to dokázat.“

Kaetra stěží potlačovala nadšení. Hluboce se poklonila. „Mnohokrát vám děkuji, paní.“

„Proč jsi volala i mě?“ přerušil je Iryn. „Mohl jsem dál pokračovat ve svém úkolu. Proč mě zdržuješ?“

„Vím o tvém hledání téměř všechno a Gensker ti později řekne, jak marně bys hledal, ale hlavně potřebujeme tvé nápady. Zítřka mi předložíš vlastní plán obléhání. Bitvy se samozřejmě zúčastníš – stejně potřebuješ do Vyrbitu, nemám pravdu?“

Iryn odevzdaně přikývl.

„Teď můžete jít,“ řekla Vena.

Všichni tři se otočili a vyšli na chodbu.

„Teď si promluvíme o tom tvém úkolu,“ řekl Gensker. „Pojďte za mnou. Oba.“ Odvedl je do malé prázdné místnosti jen kousek od Veniny pracovny. Když za nimi zavřel dveře, pohrdlivě se na Iryna podíval. „Čekal bych, že budeš chytřejší. Když jsem se dozvěděl od našich zvěděů, co přesně chceš pro Veninu svobodu udělat, první místo, kde jsem tě očekával, byly Faderské archivy. Ale pak se dozvím, že je to zvěd z tarditských lesů!“

Iryn blýskl pohledem po Kaetře. Zjevně Genskerovi nehodlala říct, že se přiznala a nemusí si tedy vymýšlet žádné tajné zvědy z míst, kde by podle něj ani neměli smysl. Tardit přece měli dávno pod kontrolou. Ale rozhodl se nezasahovat a nechat velitele, ať v tom dále pokračuje. Navíc by se tím Kaetře za její otevřenost neodvděčil právě nejlépe.

„Ještě více mě překvapila tvá hloupost, když jsem zjistil, že jeden z těch kamenů jsi ukradl ty sám. Naštěstí se vám ... chci říct: Vyplatila se vám ta cesta aspoň?“

Iryn chvíli nebyl schopen slova a uvažoval, kdy kradl nějaký kámen. Kaetra tedy odpověděla za něj. „Ano, pane. Kámen Tarditu máme a také naše cesta do Orinitu přinesla jistý úspěch.“ Sáhla do kapsy, a když ruku rozevřela, ležel na ní zelený kámen Tarditu a vedle něj žlutý kámen, který vypadal jako hrouda písku, pečlivě zaoblená do kuličky. Kámen Daluritu.

Iryn si jej vzal do ruky a pevně jej stiskl mezi palcem a ukazováčkem. Ani jediné zrníčko neodpadlo a povrch byl dokonale hladký. Fascinovaně na něj hleděl. „Jak?“ dostal ze sebe jen.

„Když jsi druhý den ve Wixail vyzvídala, kde je jejich kámen, šla jsem se podívat na trh, tak jako jsi chtěl v Tarditu ty. U jednoho stánku jsem si ho všimla.“

„Výborně,“ pochválil ji Gensker. „Ale tvůj podíl na tomto úkolu tím končí. Jakmile padne Kyrbit, prokážeš-li přitom

vůdcovské vlastnosti, začneme společně připravovat válku s Koalicí Orinitu. Iryn to zvládne sám.“

„To už nemůžete myslet vážně?!“ vybuchl v ten moment Iryn. „Nejdřív mi dáte málo času! Dobře! Pak mi ho ještě zkracujete tím, že mě povoláváte do války ještě předtím, než se začne chystat armáda! Budiž! Ale teď mi ještě vezmete pomocníci?!“

„My jsme tě nenutili vzít si za pomocníka právě ji,“ odvětil Gensker klidně. „Mimo to situace je pro tebe podstatně lepší, než by se mohlo zdát. Jak už jsem říkal, ukradl jsi kámen Orinitu a ani jsi o tom nevěděl. Modrý. Trochu jako by se stácel ve spirálách. Jako kouzlo, kterého jsou orinitští asi největší příčinou.“

„Ten zlatý přívěsek!“ pochopil Iryn. „Takže je pořád ve Faderu?“

„Ne. Poslal jsem pro něj, stejně jako pro kámen Uritusu, který byl ukraden ještě dříve. Zdá se, že někteří vladaři měli snahu Aryvova potomka osvobodit. Mezi nimi i Swam.“ Podal mu dva kameny – jeden byl modrý, druhý černý, pokrytý jemnými chloupky a vystupovalo z něj osm dlouhých a dvě krátké nožky, takže připomínal pavouka, jenž byl tvorem země Uritus.

Iryn nemohl uvěřit svému štěstí, které se k němu tak náhle přiklonilo. A přece mu ještě nebyl konec.

„Teď ti doporučím pečlivě si prohlédnout svůj meč. Protože, i když víš jen o čtyřech kamenech, máš u sebe hned pět. Říká se, že Aryv tímto mečem vládl v mnoha bitvách, ale ve skutečnosti jej sám nevedl ani do jediné. Ten meč byl totiž vytvořen až po seslání kouzla a dobytí země Grawder. Tamní obyvatelé kámen Kouzla schovali do hrušky meče, který Aryvovi darovali ‚jako poctu jeho moci‘. Nikdy nepřišel na to, jak to bylo doopravdy.“

Iryn pomalu zvedl Arytus a spočinul zrakem na černém kameni v jílci, kterým jakoby proudil kouř. Opravdu to přesně

odpovídalo mrakům, které i v tuto chvíli chránily město před slunečními paprsky.

„Myslel jsem, že Arytus vytvořil sám Aryv,“ podivil se.

„Aryv mu dal jeho moc. Ale dávní kováři z tohoto města mu dali jeho vzhled.“

Iryn se s odpovědí spokojil a pro jednou se přemohl a přes veškerou nenávisť se Genskerovi vděčně poklonil. „Děkuji.“

„Ulehčil jsem ti dlouhé hledání, které by k ničemu nevedlo, tak si toho važ. A teď běž,“ propustil ho Gensker.

Iryn poděkoval i Kaetře, slovy za pomoc a očima za otevřenost, kterou po cestě projevila. Teď, když byli opět v Argsbow, u Genskera a Veny, vážil si tohoto jejího činu ještě víc.

Vyběhl z pevnosti a běžel co nejrychleji domů. Když teď měl pět kamenů, nemohl už plýtvat časem – musel přijít na to, co si s nimi počne. Zbývaly mu sice stále plné tři měsíce, ale vrácení kamenů na jejich místa mu může zabrat i dva měsíce nebo víc. Když k tomu přidal válku, Veninu a Genskerovu zvrácenost a možnost nečekaných potíží, nebylo až tak nepravděpodobné, že by se ještě ocitl v časové tísní. Rozložil si na ruce všechny čtyři kameny a prohlížel si je. Ty od Genskera se zvláštní pečlivostí. Ale opravdu svým způsobem nějak vystihovaly příslušnou zemi. Rozhodně byly výjimečné, takže věřil, že i ty od Genskera jsou opravdu spojeny s kouzlem nad Aryvitem.

Ve svém domě vyhledal *Svitek pěti měsíců* a opět se nad ním sklonil při světle svíčky. Stále mu zbývaly některé nápady, s jejichž pomocí doufal, že najde skrytou informaci, a tak teď vyslovil magické slovo, přidržel si pergamen skoro až na nose a zkoumal písmeno za písmenem, jestli některé z nich není podsvícené nebo jinak zvýrazněné. Když takto došel až nakonec, zkusil jiné kouzlo a začal od začátku.

Byla to nudná a pro oči namáhavá práce, ale on se zařekl, že dokud nevyzkouší všechno, co ho napadne, oči už nezavře. Tysie kvůli němu trpí v žaláři, tak by si měl pospíšit.

Zkoušel jedno kouzlo za druhým, ale nepodařilo se mu nic najít. Až pozdě v noci ho stihla únava a hlava mu dopadla na desku stolu. Pergamen se zvolna svezl na podlahu, svíčka zhasla.

Během chvilky se opět s trhnutím probudil a s nadávkami si promnul bolavé čelo. Zatápal kolem sebe po nové svíčce, ale převrhl ji a ona se skutálela ze stolu. Bylo slyšet jemné zašustění, jak dopadla na pergamen.

Znovu zaklel a vytvořil před sebou malou modrou kuličku světla, aby něco viděl, než znovu zapálí svíčku. Shýbl se pro ni, aby ji postavil zpátky na stůl, zůstal však jako zkamenělý, s dvěma prsty položenými na vosku. Jen kousek od nich se modře leskla tenoučká zakřivená linka. Rychle chňapl po pergamenu, a když si ho letmo prohlédl, radostně se rozesmál. „Svítek *pěti měsíců!*“ vykřikl a cítil, jak mu slzy skoro tečou z očí.

V tomhle tedy tkvělo celé to *tajemství* jeho úkolu a kouzla nad Aryvitem. Žádná informace skrytá pod desítkami kouzel, jež nedokáže prolomit snad žádný kouzelník, žádná složitá šifra, jež by se pod textem skrývala. Pouze jediný jednoduchý klíč, o kterém mluví už sám název svitku. Neotálel a vyvolal i Kalur a Urit, k jejichž vytvoření znal potřebná slova.

Na pergamenu teď zářila tři jména míst, z nichž o jednom věděl se stoprocentní jistotou, kde je najde. Modře zářícím písmem byla do svitku vepsána dvě slova: Aryvova jeskyně.

Spokojeně zhasl všechny tři malé měsíce a ulehl na lůžko s pocitem, jako by už úkol dokončil. Musel si přiznat, že celou dobu největší zdržení očekával od luštění toho, kam má kameny vrátit. Teď se napomínal, že ho čeká ještě spousta práce a rozhodně ještě není na místě slavit úspěch. Ani tak se ještě dlouho poté nedokázal zbavit úsměvu ve své tváři.

Druhého dne šel navštívit Venu v její pracovně, přestože ještě neměl vymyšlený žádný plán, jak dobydou Vyrbit. V první místnosti našel jako vždy Ayen, ale dnes se mu zdála poněkud zamlklá a odměřená. Ukázala na židli a řekla: „Musíte počkat.“

a víc z ní už Iryn nedostal. Skoro ho potěšilo, když se otevřely dveře a Vena mu pokynula, ať jde dál.

„Co se děje s tvou asistentkou?“ zajímal se, když se posadil do křesla naproti královně.

„Něco se s ní děje?“ podivila se Vena. „Ničeho jsem si nevšimla.“

„Chová se jinak. Dřív se se mnou bavila, ale dnes působí tak nějak... nepřístupně.“

Vena pokrčila rameny. „Povinnosti plní tak jako každý jiný den.“

„Pak se asi změnila jen vůči mně.“

„Dost už řečí. Jsi tu přece kvůli válce.“

„Nejsem.“

Vena překvapeně zamrkala. „Ne? Měl jsi mi přece přinést návrh, jak město Vyrbit dobudeme rychle a bezpečně.“

Iryn ji obdařil neupřímným úsměvem. „Zajisté pochopíš, že při vši snaze pomoci ti přivést sem *naši paní*, jsem neměl čas studovat ještě informace o Vyrbitu a vymýšlet taktiku, na niž máš jiné lidi. Já jsem přišel naopak o něco požádat. Dovol mi vidět mou žačku. Chci se přesvědčit, že je naživu. Taky by mě zajímalo, za co byla uvězněna.“

„Po tom ti nic není. A co se týče tvé žádosti, důvody, proč ji odmítám, už ti jsou známy.“

„Ty vylučují pouze možnost, aby ona viděla mě. Stačí mi jen chvíli stát tiše ve stínu, můžeš se mnou někoho poslat, aby na to dohlédl. Tysie mi nic neřekne a nenavede mě tak k žádné hlouposti.“

„A tvůj úkol?“

„Nesplním ho, pokud mi nevyhovíš.“

Vena se chvíli nezmohla ke slovu, zaskočená, že se někdo opovážil takto jí vzdorovat. Nakonec ale svolila. „Nuže dobrá. Předlož mi návrh na dobytí Vyrbitu, který ti schválím, a vyhovím ti. Máš-li dost času, abys ji navštívil, máš ho dost i k tomu, abys vykonal druhý úkol, kterým jsem tě pověřila. Dám

ti čas ještě do zítřka, ale samozřejmě čím dřív ho splníš, tím dřív uvidíš tu holku.“

Iryn se nepatrně uklonil, přičemž se velmi snažil, aby si Vena všimla, že je to z jeho strany pouze formalita, a odešel. Ve vedlejší místnosti ještě pohlédl na Ayen, ale ta ho dál zarytě ignorovala.

Seběhl o patro níž, kde byly místnosti určené k válečným tažením. V jedné z nich vyhledal mapu města Vyrbit a v jiné, zcela prázdné, se usadil, aby mohl nerušeně přemýšlet. K plánu bitvy se popravdě příliš často jeho mysl neobracela. Snažil se přijít na to, čím mohla Vena Ayen zkazit, když se k němu chová tak chladně, a třásl se při pomyslení, že by se jí mohlo totéž podařit i s Tysie.

O dvě hodiny později už ale zase otevíral dveře k Ayenině pracovně. Královnina asistentka tentokrát nefekla už ani slovo, jen ukázala na židli. Ale Irynovi v tu chvíli došlo, že Vena v tom zřejmě bude tentokrát nevinně. Přinejmenším měl na Ayenině postoji k němu on sám daleko větší podíl. Netušil, proč ho to napadlo tak náhle, ale měl dojem, že Ayen zaslechla něco o jeho činnosti předtím, než přišel do Argsbow. Zvykl si, že je obecně mezi lidmi v Aryvitu považován současně za hrdinu i postrach, ale Ayen se od nich lišila. Připadala mu jako dítě. Válka skoro jako by se jí netýkala a nemohla tak jeho činy považovat za *dobré*. Vždyť to byly jen samé vraždy a krádeže...

Zastyděl se sám za sebe a po zbytek času seděl s hlavou skloněnou. Pak konečně z vedlejší místnosti vyšel malý obtloustlý muž s velkým knírkem oblečený do zlatem prošíváných šatů a Iryn ho mohl vystřídat ve Venině pracovně.

„Výborně, Iryne,“ zvolala Vena, když ho viděla vcházet. „Tak co jsi vymyslel?“

„Projdu do města dřív, než zjistí, že se vůbec chystá nějaké tažení, a až přijde armáda, otevřu bránu na opačné straně. Část armády přitáhne se zpožděním právě k té druhé bráně a dobydou město.“

Vena si přejela prstem po rtech, jak nad jeho nápadem přemýšlela. „Budeš muset vymyslet něco jiného,“ řekla nakonec. „Anir by poznal úskok, kdybychom přitáhli s výrazně menší armádou.“

„Tak mu nějak podstrč falešné zprávy,“ vyzval ji Iryn. „Neříkej mi, že se ti nelíbí plán, který víceméně z boje vyřadí jejich hradby.“

Povzdechla si. „Nezáleží na tom, co se mi líbí a co ne. Armáda musí být po bitvě dost silná, aby Orinitu, Akylu a Uritusu nedala ani nejmenší šanci. Nicméně pokud dáme Kyrbitu špatné informace, mohlo by to vyjít. Ale musíme být rychlí, protože se to donese i ke Koalici a ti budou chtít příležitosti využít. Bude-li většina armády ve Vyrbitu, budeme moct po úderu polovinu našich vojáků stáhnout zpátky sem.“

Iryn si znatelně oddechl, když Vena jeho návrh přijala. „Teď tvá část dohody,“ připomněl jí. „Chci vidět Tysie.“

„Ne tak rychle,“ zarazila ho. „Dohoda zněla, že vymyslíš plán, ale k tomu pořád chybí, co bych měla podle tebe vyhlásit za zavádějící zprávu.“

„To už si snad můžeš domyslet sama! Třeba, že zároveň válčíme i s Orinitem, nebo že při jejich útoku naše řady výrazně prořídly.“

Vena přikývla. „Samozřejmě jsem to mohla vymyslet sama, ale ty bys taky určitě nechtěl, abych nesplnila nějaký detail tvé návštěvy u ní.“ Zvýšila hlas. „Ayen!“

„Snad se mnou nechceš poslat ji?“

„Proč ne? Je mi věrná a říkal jsi, že k tobě je poslední dobou nevlídná.“ Dveře se otevřely a vstoupila Venina asistentka. „Nemám nejmenší důvod nevěřit jí, a myslet si, že neuposlechne mých pokynů.“ Obrátila se přímo k ní. „Ayen, doprovodíš pana Iryna do vězení, kde smí z dálky vidět jednu vězenkyni, ale ona o něm nesmí vědět. Nezůstane tam déle než minutu a vrátí se přímo sem.“

Ayen se uklonila a spěšně odešla. Iryn si pospíšil za ní.

Sešli do vězení, kde je uvítal starý žalárník, zpočátku nedůvěřivý k Irynovu příchodu. Když mu ale vysvětlili situaci, uvolil se pustit je, jestliže na ně osobně dohlédne. Odvedl je do temného kouta naproti Tysiině cele, ale dál je nepustil.

Iryn přes něj vyhlížel do šera před sebou a tiše pozoroval Tysie, jak se tam krčí v rohu, schoulená do klubíčka a třese se. Na sobě měla jen otrhané cáry špinavého oblečení.

Po tváři se Irynovi skutálela jediná slza, ale nechal ji být. Měl co dělat, aby rozum vyhrál jeho vnitřní boj, který v něm vyburcoval pohled na jeho zuboženou žačku. Nejradši by v ten moment pustil z řetězu všechnu svou magickou sílu a zničil všechno v okolí. Věřil, že by tím celé to místo změnil k nepoznání, ale on a Tysie by za to zaplatili životem, stejně jako všichni ostatní vězni, Ayen i žalárník.

Nakonec ho voják poplácal po rameni a jemně zatáhl. Iryn vrhl poslední pohled plný bolesti a zoufalství po Tysie a neochotně odešel. Když byli z doslechu, zachraptěl: „Nemohli byste jí aspoň dát nějaké nové ošacení?“

Voják zavrtěl hlavou. „Je mi líto, ale je to vězeň jako každý jiný. I když ani nevím, proč ji tu držíme.“

„Něco jí přinesu,“ ozvala se za jejich zády Ayen. „S královnou už to nějak domluvím.“

Iryn na ni překvapeně pohlédl. Všechna netečnost jí z tváře zmizela. Místo toho na něj hleděla se soucitem. „Díky,“ dostal ze sebe.

Povzbudivě se na něj usmála.

Žalárník se poškrábal na hlavě a nakonec pokrčil rameny. „To je vaše věc, ale nic dobrého vám to nepřinese. Na druhou stranu, abyste mě neměl za nelidu bez srdce, tak jí můžu aspoň říct, že jste za ní přišel. Řekl bych, že ji to potěší. Žádné návštěvy nemá.“

„Víš aspoň, že mi to Vena zakázala?“

„To ano. Královna má sice někdy tvrdé způsoby, ale bez srdce není. Netrápila by ji tím, že za ní ani manžel nechce přijít.“

„Cože? Ne, to není má žena. Jen... nejlepší přítelkyně.“

Muž znovu pokrčil rameny. „Prostě jde vidět, že pro vás hodně znamená. Ale sám jsem slyšel naši paní, jak jí říkala, ať vás nečeká, že vás za ní nepustí.“

Když vyšli z vězení, Iryn žalárníkovi poděkoval a následoval Ayen po schodech nahoru.

„Kdo je ta dívka?“ zeptala se Ayen, sotvaže osaměli. Vypadalo to, že je znovu ochotná s ním mluvit. „Co provedla?“

Iryn by byl radši, kdyby měli jiné téma k rozhovoru, ale odpověděl jí. „Je to žačka, kterou mi přidělili, abych učil magii. Ale vzhledem k tomu, jak blízcí si jsme věkem... no, výuka nabrala spíš směr přátelství. Už si ani nevzpomenu, kdy jsme se naposled sešli kvůli magii.“

„A za co ji drží pod zámkem?“

„Nevím. Před Venou se o tom radši nezmiňuj,“ dodal, když se přiblížili ke dveřím označeným Aryvovým symbolem.

„Spokojen?“ zeptala se Vena, když vstoupil.

Iryn po ní vrhl zlobný pohled. „Mohli byste se o ni starat i líp. Ale žije a to mi stačí, abych chtěl dokončit úkol, který jsi mi zadala.“

„Výborně, tak to aby ses dal do jeho plnění. Chvilí potrvá, než se armáda připraví, takže tvůj návrat očekávám za čtyřicet dní.“

Iryn to bral jako propuštění, otočil se a odešel pryč. Ještě téhož dne sebral doma čtyři kameny a *svitek pěti měsíců* a odjel na severozápad, do míst, kde si pamatoval Aryvovu jeskyni.

Kapitola 24. – Zlomek pravdy

Po sedmi dnech stanul Iryn u hromady kamení, pod níž se ukrýval dávný Aryvův úkryt. Jak tam tak stál uprostřed větru a deště, uvažoval, co tam vlastně dělá. Jak by bylo možné, aby kameny patřily sem, když to místo nemohl najít nikdo jiný než Aryvův potomek? Možná při umístování kouzla do kamenů stačilo vyslovit název místa, kam mají být vráceny a nemusely se k němu ani přiblížit. Ale pak by se muselo počítat s tím, že kouzlo bude chtít zrušit Aryvův potomek. Ne, že by pro to někdo jiný měl důvod, ale Iryn nedokázal pochopit, proč by dávní mágové zvolili právě toto místo.

Vytáhl z kapsy modrý kámen Orinitu a tasil meč Arytus. Má je tu jen tak pohodit do hromady před sebou?

Něco mu však říkalo, že by to nestačilo, a tak se protáhl otvorem a prošel až do míst, kde před časem našel Venu a vlastně jen díky tomu si převrátil celý život naruby. Ale i tady měl pocit, že nebude stačit kameny jen tak odhodit. Vydal se proto po obvodu místnosti, hledaje ve zdech nějakou díрку, kam by kameny dokonale zapadly, nebo třeba i obrázek, který by mu nějak napověděl.

Ve stínu jednoho rohu tak objevil ostrou zatačku, jež z místnosti nebyla vidět, a která vedla do další, mnohem menší místnosti. Skrze strop tam pronikalo modré světlo měsíce Verata a dopadalo na vysoký hladký kámen z lesklého černého onyxu. V něm jako dva prázdné oční důlky zely kulaté dířky, jedna halena stínem, druhá uprostřed modré záře.

Bez přemýšlení dal Iryn do světlejší dířky kámen, který před lety ukradl v Orinitu, ale s druhým kamenem váhal. Hleděl na svůj meč a v myšlenkách mu dával poslední sbohem. Té zbraně si nesmírně cenil, a i když ji nevladil dlouho, cítil se s ní spjat. Nakonec jej položil na podstavec tak, aby kámen v jílci byl přesně nad tmavou jamkou. Přiložil na něj obě ruce a chystal se říct kouzelná slova, jimiž doufal, že kámen vytlačí. Nestačil ještě ale říct ani první z nich, když podstavec pod jeho rukama

začal odrážet Veratovo světlo stále víc a víc, až ho dočista oslepilo. Zavřel oči, aby se před ním chránil, ale nepomáhalo to. Pořád viděl to jasně modré světlo před sebou. Pak si náhle uvědomil, že už pod rukama nic nemá a překvapeně zamrkal. Na bolestivé světlo v tu chvíli nepomyslel.

Ale ono bylo pryč. I jeskyně zmizela. Stál teď na matně povědomém místě. Po chvíli v něm poznal místnost, kde se zúčastnil schůze vládců. Ale nevypadala úplně stejně. Pečlivě se rozhlédl a všiml si, že na trojnohých stoličkách kolem stolu sedí nějaké osazenstvo. Napočítal jich patnáct, ale ani jednoho z nich nepoznával. Byli to všechno muži se stejnými bílými plnovousy, zjizvenými tvářemi a podmračenými výrazy, ale vládce Orinitu, Kirius, mezi nimi nebyl.

Nikdo nedával najevo, že by ho překvapovala Irynova přítomnost, a tak zadoufal, že si ho ještě nevšimli a stáhnul se do temného kouta, aby to tak i zůstalo. Počká, až všichni odejdou a pak se opatrně vyplíží i on. Netušil, co za lidi před ním je, ale Orinit'anům by těžko vysvětloval, jak se tam tak náhle zjevil.

Pohlédl na kruh starců a napjal uši.

Ozvalo se zaklepání a voják v omšelé staré uniformě, na níž bylo vyobrazeno všech pět měsíců, otevřel. Dovnitř vstoupilo pět nádherných žen, každá oděná do šatů a čelenky v barvě jednoho z měsíců. Nebylo pochyb, že to jsou jejich strážkyně. Za nimi vstoupila postava zahalená v černém plášti.

„Á, konečně,“ vykřikl jeden ze starců. Podle četných prstenů, které se mu leskly na prstech Iryn usuzoval, že je to nějaký jejich představený.

Strážkyně právě stanuly u stolu a uklonily se směrem k zahalené osobě. V té pozici zůstaly, dokud mezi nimi neprošla a nevystoupila – zřejmě po nějakých schůdcích, na něž Iryn ze svého úkrytu neviděl – na stůl. Zastavila se v samotném středu a znehybněla jako socha.

Představený této společnosti se k ní naklonil blíž a zašeptal: „Je to pravda? Pomůžete nám?“

Odpověděl mu hluboký mužský hlas. „Rád bych. Ale slyšel jsem, že ne všem se ta představa líbí.“

Iryn se zachvěl a pokusil se pohledem prorazit stíny kápě. Ten hlas poznával, navzdory tomu, že teď zněl mnohem příjemněji, než když se setkali v horách. Byl to další pokus Černé Magie podmanit si je? Mohl se pod tou kápí skrývat Aryv?

„A vy se divíte? Má nám pomoci muž, který proti nám vede válku. Ale naše rozhodnutí tolerovat budou a my vás podpoříme. Jen doufám, že neděláme chybu.“

Muž se zasmál, ale byl to srdečný smích, ne ten děsivý a bez citu, který Iryn u Aryva slyšel dříve. Znovu proto zapochyboval o tom, že před ním může stát přímo on, ačkoliv rozhovor by to mohl nasvědčovat. „Těžko se poznávají úmysly spojence, který zběhl,“ souhlasil. „Ale věřte, že chybu neděláte vy, ale Černá Magie, když nás podceňuje.“

„Proč se vůbec rovnou nepostavíte na naši stranu? Vaše vojska bychom s vaší pomocí hravě zničili. Nebo by se možná i oni přidali na naši stranu.“

„Ne. Černá Magie se do nich dostala příliš hluboko a oni nenásledují mě – jen moc. A zmasakrovat je na vaší straně? Dopadli bychom stejně, jako když vyhraje Aryvit. Má daleko větší moc, než si myslíte. Když někdo začne vraždit a pronásledovat své nepřátele, vydá se jí do rukou. A jinak než takto byste se všech mých mágů nezbavili a pokud jediný unikne, Magie ho najde a vycvičí do stejné síly jako mě. Všechno by začalo nanovo.“

„Chcete tím říct, že výhra není možná?“

„Je, ale musíme Černou Magii ukolébat k spánku. To znamená aspoň tisíc let udržet vaši zemi. Aspoň jednu.“

To Irynovi stačilo, aby zmizely všechny jeho pochybnosti. Skutečně stál před Aryvem, ale tentokrát se on dostal do minulosti.

„Tisíc let války! Vždyť to úplně zničí naši zemi! A k čemu to vlastně bude?“

Aryv chvíli stál mlčky, asi si promýšlel odpověď. „Přestane se nám věnovat. Ubude magie, ubude mágů. Ve válkách nebudou hrát takovou roli a může se stát, že padnou, aniž by byli lstivě zavražděni.“

Představený si povzdechl. „Tisíc let,“ šeptal znova a znova.

„Tisíc let,“ přítakal Aryv.

„Jak? Neubráníme se vám už ani rok, natož tisíc!“

„Proto jsem tady. Je potřeba uvěznit můj rod. Potřebné kouzlo mám a s pomocí strážkyň jsem promyslel každý detail.“ Ukázal na pěti ženy.

„Ach, zajímalo mě, koho jste to přivedl. Ale co vlastně znamená, že jsou strážkyně? Co střeží?“

„Jsou to strážkyně měsíců, jediné ženy, které mají nadání magie, a jejich úkolem bude zajistit, aby se jednoho dne někdo pokusil válku ukončit.“

Představenému se rozšířily oči údivem. „To jsou elfky?“

Aryv se rozesmál. „Kdepak. Elfové jsou jen v pohádkách. Jsou to normální lidské ženy.“

„Pak ale nemohou za tisíc let udělat nic. Podlehnou stáří a zemřou.“

„Ano, ale strážkyněmi se po nich stanou jiné ženy. Taková je vůle měsíců. Ale pro případ, že by něco selhalo, sepíší zde před vašimi zraky tyto události do kouzelného svitku. A teď k tomu kouzlu...“

Všichni umlkli, a když Iryn mrkl, byl opět v Aryvově jeskyni.

Chvíli jen stál a nepřítomně zíral na protější stěnu. *Takže to byl Aryv, ten aryvitský zrádce, který poskytl Orinitu kouzlo ke svému spoutání?* Bylo to neuvěřitelné. Samozřejmě to aspoň vysvětlovalo, proč kameny vracel právě sem, ale i tak. A proč vůbec Aryv nechtěl, aby se o tom vědělo? Potřásl hlavou, aby si ji pročistil, ale nedokázal přijít na žádné rozumné vysvětlení.

Uvědomil si, že jeho ruce spočívají na meči a shlédl na něj. Arytus to nebyl. Jílec byl sice černý, ale obtáčely se kolem něj dva tenké modré proužky, na dotek naprosto neznatelné.

V hrušce se pak mísil kámen z poloviny kouřově černý, z poloviny modrý. Čepel byla asi o půl stopy delší, ale dosud spočívala v pochvě. Iryn si zbraň připjal místo prázdné pochvy na Arytus a tasil.

Čepel byla podobně provedená jako jílec – celá černá, ale dva modré proužky nebyly souběžně, nýbrž se křížily a končily ve špičce, každý na jedné ploše ostří. Zkusmo zbraní máchl a spokojeně ji zasunul do pochvy. Byla nepatrně těžší než Arytus, ale to mu vyhovovalo a přišla mu naprosto dokonalá.

Vylezl ven a odjel ještě asi míli na východ, než se utábořil.

Druhého dne se stočil na jihovýchod, aby směřoval k nejbližší osadě, o níž v této oblasti věděl. Doufal, že by v Taeru mohl najít někoho, kdo by mu poradil, kde hledat místo pro kameny Tarditu a Uritusu, což byla jediná kompletní dvojice, kterou v tuto chvíli měl.

Taer tvořilo jen pár domků obehnaných dřevěnou palisádou, ale i tak měl malý hostinec, kde Iryn sehnal ubytování na další noc. Do města dorazil až před večerem a toho dne by už o mnoho dál nedojel, i kdyby někoho, kdo mu poradí, našel ihned.

Ustájil koně a usadil se v jídelně, kde byl v tu chvíli jediným hostem. Doufal ale, že by v průběhu večera ještě někdo mohl přijít. Teď už nechtěl obyvatelům klepat na dveře a obtěžovat je záležitostmi, které oni budou považovat za malicherné.

K jídlu si poručil jen krajíc chleba. Peněz měl dost, ale věděl, že v této oblasti na tom jsou špatně a sami mají málo masa, tak je o ně nechtěl obírat ještě on. Určitě by chtěli být zdvořilí a obětovat se z posledního. Když všechno snědl, zapil to ještě douškem zvětralého piva, naposled se rozhlédl a zklamaně zaznamenal, že je tam pořád jen on a hostinský. Nechal na stole ležet víc mincí, než kolik činila jeho útrata, jako poděkování, a uchýlil se do svého pokoje.

Vleže s rukama pod hlavou se pak ještě jednou zamyslel nad vidinou, kterou měl v jeskyni. Aryv se zřejmě nějak vymanil z vlivu Černé Magie a chtěl ji zastavit. Stejně jako Iryn. Mohlo to být víc než jen náhoda? Potom si ale vynadal. *Hlupáku!*

Copak tys byl někdy pod vlivem Černé Magie? Jen jsi vedl válku v jejím jméne, ale uvažoval jsi svobodně!

Nic to ale neměnilo na tom, že jim Aryv dal zřejmě všem šanci na záchranu. Možná to byl přece jen nakonec hrdina, ale proč nikdo nevěděl, že to udělal, to Iryn nechápal. Začínal být ovšem pyšný na svou příbuznost s ním. Sáhl pod košili a vytáhl přívěsek s Aryvovým symbolem.

Jak si ho tak prohlížel, najednou se rozesmál. Celá léta si lidé lámali hlavu s tím, proč je to takový patvar, ale Iryn to teď viděl úplně jasně. Písmeno A bylo z pěti mečů a ty nerovnosti vznikly díky vytvarovaným jílcům. Už předtím tušil, že meč u jeho boku nebude jediná zbraň, kterou plněním Venina úkolu získá, a teď byly všechny pochyby zažehnány. Bude to pět mečů. Soudě podle toho, který měl právě u sebe, pět nádherných mečů.

Vrátil symbol pod oděv, zhasl lampu a oddal se spánku.

Ráno bylo deštivé, jak už dlouho ne, dokonce i kroupy padaly, takže Iryn své výzvědy odložil a den strávil nad mapou ve svém pokoji, kde se snažil odhadnout přibližnou polohu místa, které hledal: *Pavoučí skála*. Jistě věděl jen dvě věci – najde je v Uritusu, protože pavouci byli jejich tvorové, a zaručeně tam na ně narazí. To mu příliš nepomohlo, ale domníval se, že skálu najde někde na severu, kde byla země méně osídlená, nebo naopak úplně na jihu, kde bylo rozlehlé pohoří, v němž byly jen silné pevnosti, které by tak aspoň mohly na pavouky dohlížet. Zeptal se na to i hostinského, ale ten jen pokrčil rameny a dál se věnoval své práci.

Třetího dne se počasí nad Taerem konečně trochu uklidnilo a Iryn se vydal navštívit těch pár obyvatel, co tu žili. Tušil sice, že tady jsou od okolního světa natolik odtrženi, že sotva najde někoho, kdo mu pomůže, ale když už tudy projížděl, tak to za zkoušku rozhodně stálo.

Předpoklad se ukázal jako správný velmi rychle. Většina místních nikdy nebyla dál než v nejbližším městě, někteří ani tam, takže vrtěli hlavami, sotva jim Iryn řekl název místa, které hledal. Jen pár lidí mu bylo schopno říct aspoň, ať s hledáním

začne v Uritusu. Vždy jim zdvořile poděkoval a pokračoval dál, ale když se asi po dvaceti minutách vrátil do hostince, nevěděl nic nového.

Zaplatil hostinskému, nechal si přivést koně a pokračoval na východ. Doufal, že po cestě narazí na další osady či města a bude se moci poptat tam, ale kdyby ne, nejpozději v Uritusu by mu někdo měl dokázat poradit. Jen se obával, že možná budou nedůvěřiví a budou si myslet, že jde pavouky zabít. Sám by to sice mohl sotva dokázat, ale strach nemá hranic. Obzvlášť to platilo o strachu, který v lidech vzbuzoval Aryvit.

Kapitola 25. – Pavoučí skála

Protože putoval co nejpřímějším směrem na východ, nenarazil nakonec ani v bývalém Nevritu na jediné město. Občas nějaké v dáli na jihu zahlédl, ale bylo příliš daleko, než aby si tam zajížděl. V těch pár osadách, kterými projel, nenašel nikoho, kdo by mu dokázal pomoci, až nakonec zastavil před *Stříbrnou řekou*, která tvořila hranici mezi Kyrbitem a Uritusem. Klenul se přes ni vratký provazový most, přes který by koně rozhodně nevedl. Musel se tedy kousek vrátit, aby prodal koně v nejbližší osadě. S trochou štěstí ho prodá za tolik, aby si na druhé straně řeky mohl koupit nového za přibližně stejný obnos.

Vzhledem k pozdní večerní hodině už ve vesničce zůstal. Usadil se u jednoho stolu v místním hostinci nad džbánkem piva a poslouchal okolní rozhovory. Zajímalo ho, co se asi děje jinde, pokud se sem ty zprávy dostanou, a zda už Vena vyslala tu falešnou zprávu o oslabení jejich vojsk, popřípadě co přesně vyslala. Ideální by samozřejmě bylo, kdyby zaslechl někoho, jak mluví o své cestě Uritusem, protože pak by se ho šel zeptat na Pavoučí skálu, ale nikdo takový se tady nenašel.

Překvapeně pohlédl na dva mladé kluky, kteří si k němu v tu chvíli přisedli. Mohlo jim být sotva deset, oba byli stejně vysokí, měli tytéž černé vlasy a na tváři tentýž lišácký úsměv. Byli si tak podobní, že to sotva nemohli být bratři.

„Dobrý večer,“ pozdravili ho. „Vsadili jsme se s bratrem. On tvrdí, že už vás někde viděl, ale já říkám, že ani nejste zdejší. Řekl bych, že budete Kyrbit’an.“ Jeho bratr jen souhlasně přikývl.

„Copak tohle není Kyrbit? Mohl bych být zdejší a přece Kyrbit’an.“

Druhý z nich si pohrdlivě odfrkl. „To si vážně myslíte, že se některý z *nich* obtěžoval stěhovat sem? Ne, a pro obě strany je to jen dobře. My je tu nechcem!“

„Tak buďte rádi, že nejsem Kyrbit'an. Tohle bych asi neslyšel rád.“

Dítě sebou trhlo, když si uvědomilo svou troufalost. Potom si ale všimlo úšklebku na Irynově tváři a nesměle se usmálo. Obrátilo se k bratrovi. „Dlužíš mi příští kapesné!“ Jeho bratr zklamaně svěsil hlavu.

„Ale já jsem neřekl ani, že jsem místní,“ připomněl Iryn.

Bratři se spolu v tu chvíli začali hádat. „Vidíš! Dlužíš ty mně!“

„Ne, tys říkal, že bude z Kyrbitu a to není!“

„Ale prve jsem říkal jen to, že není odsud!“

„No a co? To bys měl výhodu! Počítá se jen Kyrbit!“

Iryn je na chvíli přestal poslouchat a porozhlédl se po plném hostinci, jestli nepřišel někdo nový, koho by stálo za to chvíli poslouchat, jestli nebyl v Uritusu, ale nenašel žádnou novou tvář. Vrátil se tedy pohledem k chlapcům, kteří si ho teď zkoumavě prohlíželi.

„Haló, pane!“ volal jeden z nich.

„Ano?“

„Ptal jsem se, odkud tedy jste?“

Iryn popřemýšlel, jak nejlépe odpovědět. Rozhodně nechtěl prozrazovat, že je z Aryvitu. „Z daleka,“ řekl nakonec.

„No jak myslíte. Když nám to nechcete říct... A tady jste proč?“

„Jen projíždím. Takhle se běžně bavíte s cizími?“

„V jednom kuse,“ přitakali. „Kam jedete?“

„Do Uritusu.“

„Tam?“ Vytřeštili na něj oči a udělali krok zpět. „Tak to at' vás provází Kalur. Jste odvážný, když se vydáváte k těm kanibalům.“

Iryn se srdečně zasmál. „Kanibalům?“ Dětem zjevně rodiče říkali nějaké děsivé příběhy, aby je odradili od toulání se na východ, kde byla hranice nebezpečně blízko.

Bratři na něj udiveně hleděli. „Copak to nevíte? V Uritusu se lidé vzájemně pojídají.“

Pokrčil rameny. „Aspoň jich tam nebude tolik a snáz se jim vyhnu.“ Vyhlédl oknem ven, kde už padla hluboká tma. „Neměli byste jít domů? Rodiče budou mít strach.“

„Ale my jsme doma.“ Zazubili se na něj. „Tady to patří rodičům.“

Irynovi zacukaly koutky. „No, ale já už bych měl jít spát,“ ukončil rozhovor. Dopil zbytek piva a odešel do pokoje, který si pronajal.

Za hranicemi Uritusu zvolil náhodný směr, poněvadž o své poloze ani o rozestavení měst v této zemi neměl nejmenší ponětí. Po čase ale naštěstí narazil na skupinu místních, která nejenže mu řekla, kde je, ale dokázala ho i nasměrovat k Pavoučí skále. Navzdory všem Irynovým pochybám se ani nezdáli nijak zneklidnění tím, že to místo hledá. Zeptal se jich na to.

„Proč bychom se toho měli bát? To místo není nic. Nemáme z něj žádný užitek.“

„A co pavouci? Copak tam nežijí?“

„Jen jeden. Sice ohromný, ale starý a slepý. Ale pokud tam opravdu hodláte vstoupit, uděláte líp, když se mu vyhnete. Pořád dokáže zatoulané tvory najít po čichu. Když budete rychlý a popřeje vám štěstí, nevšimne si vás dřív, než odejdete.“

Iryn jim za varování poděkoval, ale netušil, zda jejich radu vůbec využije. Nevěděl, kolik času uplynulo během jeho vidiny v Aryvově jeskyni a nelíbila se mu představa, že se ponoří do další takové a za zády přitom bude mít velkého hladového pavouka. Rozhodl se tento problém odložit do chvíle, kdy před ním bude stát. Zatím se vydal ukazovaným směrem, stále pěšky, protože dosud neměl příležitost koupit nového koně.

Po pěti dnech namáhavého putování tak krátce před polednem zahlédl na východním obzoru vysokou spirálovitou věž. V údolí pod ní se rozkládalo město s mnoha vysokými černými věžemi a mohutnými hradbami, po jejichž ochozech přecházeli ostražití vojáci, někteří s luky, jiní s kopími, ale

všichni s neústupným a přísným výrazem. K němu teď Iryn zamířil. Pokud by ho v Pavoučí skále měl čekat boj s pavoukem, bude lepší, když si předtím odpočine.

Strážní byli na hradbách zřejmě jen pro případ příchodu celé armády nebo na odstrašení příchozích se špatnými úmysly, protože brána byla otevřená dokořán a nestál u ní nikdo, kdo by chtěl návštěvníka zastavit a prověřovat ho nebo mu odebrat zbraně.

Iryn prošel pod vysokým obloukem a ocitl se na pusté ulici dlážděné mramorem. Rozhlédl se po honosných domech s terasami a malými zahradami, ale vše vypadalo opuštěně. Zdálo se, jako by jedinými obyvateli byli vojáci na stráži. Potom si ale všiml, jak mu jde v ústrety vznešený muž s tenkou zlatou čelenkou na krátkých šedých vlasech. Byl vysoký, kráčel vyrovnaně a oblečen byl do černé tuniky protkané stříbrnými nitěmi. Zhluboka se před ním uklonil. Iryn mu posunek zdráhavě opětoval.

„Dovolte, abych se představil. Jsem Tóminh XII., vládce Pouště.“

„Pouště?“ podivil se Iryn. Pak si uvědomil svou nezdvořilost a představil se také: „Těší mě, mé jméno je Iryn Reckem.“

„*Poušť*“ dřív bývala mocné království mého prapředka Tóminha II. a tehdy se jmenovalo po něm – Tóminhlan. Potom je ale ovládl Uritus a většina rodin odešla do větších a krásnějších měst. Proto náš kraj pojmenovali Poušť, protože už tady skoro nikdo nežije. Zbyli tu jen ti, kteří svůj domov nechtěli opouštět a teď se o něj starají sami. Teď dovolte, abych vás pozval na šálek čaje a na oplátku vám sám položil pár otázek. Návštěvy tu často nemáme.“

Iryn se nechal odvést do asi největšího z domů ve městě, který stál uprostřed a očividně náležel právě Tóminhovi XII. Tam byl usazen na měkké polštáře na podlaze. Tóminh se posadil naproti němu. Mezi nimi ležel nízký dřevěný stolec. „Chvilí strpení, než má žena donese čaj.“

„Kde vůbec všichni jsou? Neviděl jsem nikoho, krom vás a vojáků na hradbách. Musím přiznat, že z těch jsem měl trochu i strach.“

„Ano. Jsou působiví, že? Ale krom nich tu žijí už jen jejich rodiny a ty jsou po většinu času zaneprázdněny prací. Nejčastěji je najdete v nějaké zahradě, protože tam je vždycky nejvíc práce.“

V tu chvíli do místnosti vstoupila spoře oděná žena s kudrnatými havraními vlasy a nahnědlou kůží. V rukou pokrytých několika zlatými náramky jim přinášela dva šálky čaje. Položila je před ně a odešla, zřejmě za další prací.

„Tak, pane – Reckeme? – odkud přicházíte a co pohledáváte v našem kraji?“

Iryn krátce zaváhal, ale nakonec se rozhodl říct pravdu. Koneckonců neměl v plánu nic špatného. „Pocházím z Aryvitu.“ Neuniklo mu, jak Tóminh zpozorněl, ale také si všiml, že rukama ani necukl ke zlatem vykládané dýce, kterou měl u opasku, což ho trochu povzbudilo. „K moci se tam dostala nějaká Aryvova pravnučka a dala mi za úkol, abych zrušil kouzlo, kterým byl před lety Aryv spoután.“

„Neříkáte to právě nadšeně,“ podotkl Tóminh.

„To opravdu ne. Sám o naši královnu moc nestojím a tento úkol jsem musel přijmout pod pohrůzkou, že zabije mou přítelkyni.“

„To je mi líto.“ A opravdu – soucit v jeho hlase byl patrný.

Iryn se nuceně usmál. „No, mrtvá ještě není,“ snažil se zlehčit situaci.

„Vy věříte, že ji vaše královna pustí? Možná jsou to jen mé předsudky vůči Aryvitu, ale spíš bych věřil, že skončíte v cele nebo mrtvý i vy. Vždyť po tom, co provedla, nemůže očekávat vaši loajalitu.“

„Já vím. Taky mě to už napadlo, ale říkám si, že dokud je tu možnost vysvobodit ji, aniž bych ohrozil její život, musím to zkusit.“

„Víte už tedy aspoň, kde začít? Nebo hledáte odpověď v Uritusu?“

„Vím. A právě tento úkol mě sem přivedl. Musím navštívit Pavoučí skálu.“

Tóminh se krátce zamyslel a pak přikývl. „To nebude problém. Předpokládám, že víte, že je to ta věž na východ od města.“

„Tuším to.“

„Chcete vyrazit hned? Nechci vás zdržovat.“

„Ne. S vaším dovolením bych tu rád načerpal síly. V posledních dnech jsem musel jít pěšky. Koně jsem nechal u řeky na hranicích.“

„Odpočinout si samozřejmě můžete a nějakého koně vám také seženu. Jen vám pro příště radím zajet si podél řeky více k jihu. Hádám, že koně jste nechal u některého z těch provazových mostů na severu.“ Když Iryn přikývl, pokračoval: „Přes jižní polovinu řeky u nevritských hranic vedou pevné, kamenné mosty.“

„Děkuji za radu. Určitě na ni budu příště pamatovat.“

Tóminh spokojeně přikývl. „A jak to vůbec vypadá ve starém Nevritu? Vždy to pro mě byla nejkrásnější země. Nejméně se sami sobě totiž odcizili. Zůstali věrni Kaluru. Ten ve svém čase uctíval i Tóminhlan.“

Iryn potřásl hlavou. „Nevrit padl. Není tomu ani rok, co podlehl Kyrbitu.“

Tóminh si povzdechl. „To je velká škoda. Jen u nich se ještě dalo hovořit o nějakém dobru. Že nejdou za vládou po krvavých cestíčkách.“

„Říkáte, že taková... bezohlednost je obvyklá všude?“

„Všude.“

„Tady ne.“

Tóminh se smutně usmál. „Jen protože tu není nikdo, kdo by takový byl. Jsme jen jedno opuštěné městečko. I když z mého pohledu byl Tóminhlan samozřejmě také takovou zemí jako

Nevrit. Jen naši mágové – a těch jsme moc neměli – užívali černou magii. Ale jak na nás pohlíželi druzí, to nevím.“

„A kdybych vám dal možnost napravit to?“ vyhrkl náhle Iryn.

„Myslím, že přidat se k Aryvitu by nebylo o nic lepší než být součástí Uritusu.“

„Nemyslel jsem přidat se k Aryvitu, ale k někomu novému. Zorganizovat vzpouru proti vítězi války.“

„Ne. Bude to stejné, jen se prolíje o mnoho litrů krve víc.“

„Nebude. Já totiž nebudu bojovat proto, abych se ujal vlády, ale abych způsobil převrat. Přestože mně samotnému jde jen o to, potrestat královnu za její chování vůči mně, ten zbytek by si přála ta dívka, která je teď uvězněna pod hlavním městem Aryvitu.“

„Zní to pěkně, ale já a mí muži už jsme dobojovali. Postavíme se jen těm, kdo se pokusí získat naše domovy.“

Iryn odevzdaně přikývl. Vůbec se Tóminhovi nedivil, že to odmítl. Měli tu krásný a spořádaný domov a válka se jich prakticky netknula. „No, můžu vám aspoň slíbit, že pokud postavím nějakou armádu na odpor, vaše město necháme být. Jen já se možná přijdu podívat, jak si žijete, ale neproliju ani kapku vaší krve.“

„Budete vítán,“ řekl Tóminh s úklonou. „Dál už vás nebudu obtěžovat. Můžete si tady zdřímnout a na další cestu se vydat až sám budete chtít.“ Jedním douškem vyprázdnil svůj šálek čaje a nechal ho o samotě.

Iryn ještě chvíli zůstal sedět a pomalu upíjel vlastní čaj. Uvažoval, zda má důvěřovat Tóminhovým dobrým úmyslům. Bylo přece jen zvláštní, že ubytuje cizího člověka ve vlastním domě. Nakonec ale usoudil, že tento muž takový opravdu bude. Ať už se totiž bavili o čemkoliv, působil dobrosrdečně a nezdálo se, že by se přetvařoval. Iryn se položil do měkkých polštářů a během chvíle usnul.

Vzbudil se, až když už byla venku tma. Vstal a po paměti se snažil najít cestu z domu. Když otevřel dveře, o nichž se

domníval, že vedou ven, vynořilo se před ním světlo olejové lampy a v něm zahlédl Tóminhovu přívětivou tvář. „Jdete tedy už?“

„Mám docela naspěch,“ přiznal Iryn.

Tóminh chápavě přikývl a gestem mu naznačil, aby ho následoval. Potom ho vedl ztemnělými ulicemi zpátky k bráně, kudy přišel. „Město má bohužel jen jeden vstup, takže je budete muset celé obejít. A nerad bych k té zrudě posílal koně, bude tu na vás čekat až při zpáteční cestě.“

U brány se zastavili. Její vrata byla stejně jako ve dne i teď otevřena dokořán, ale možná to bylo jen na přání vládce Pouště.

Tóminh mu podal velký železný klíč pokrytý rzí. „Až budete odcházet, tak prosím skálu znovu zamkněte. Nebylo by pěkné, kdyby nám po okolí začal běhat velký slepý pavouk. A tady...“ podal mu malý lehký váček. „Pomůže vám to, aby nemohl čichat vaši stopu. Pokud se k němu dostanete moc blízko, ucítí vás, ale pokud ne, pomůže vám to. U vchodu udělejte do váčku nejmenší díрку, jakou dokážete, a prášek vevnitř bude kryt vaši stopu, dokud tam nějaký bude.“

Iryn s díky převzal nabízené předměty a vydal se podél hradeb na východ. Když se otočil, zahlédl před bránou matnou zář Tóminhovy lampy. Zdálo se, že vládce Pouště na něj hodlá čekat, dokud se nevrátí. Otočil se zpátky k cíli své cesty. Pavoučí skálu nebylo ve tmě skoro vidět, jen její vrcholek, tyčící se vysoko proti oranžovému měsíci Uritu.

Asi půl míle za městem začínala kamenitá cestička vedoucí přímo až k masivní bráně střežící vchod do Pavoučí skály. Vrata byla posetá mnoha obrázky listů a jednoduchých černých pavouků. Jak tak před nimi Iryn stál, zdálo se mu, že se celý svět zastavil a napjatě čeká, co se bude dít. Neozval se jediný zvuk, ani vítr už se neproháněl krajinou. Pomalu natáhl ruku a vsunul klíč do dířky. Sotvaže jím lehce pootočil, začala se vrata s hlasitým praskáním a skřipěním otevírat. Z temných útrob tunelu, který odkryla, se vyvalil zatuchlý vzduch a Iryn

mimoděk udělal krok zpět. Pomalu se nadechl toho odporného vzduchu, doufaje, že se nepozvrací, a vkročil do temnoty.

Na samém okraji se ještě jednou zastavil a podle Tóminhovy rady nařízl váček zavěšený u pasu. Okamžitě se z něj začal tenkým proudem sypat stříbrný prášek. Rozsvítil před sebou malou modrou kuličku a vykročil.

Stěny pokrývala silná vrstva slizu, v níž se světlo matně odráželo. Po zemi se tu a tam válela drobná kost, ale žádná nevypadala jako lidská. Sem se asi jen málokdo odvážil. Iryn si dával pozor, aby na nic nešlápl. Byl si jist, že temnotou by se každý zvuk nesl na míle hluboko a pavouk by zbystřil.

O tvář se mu něco lehce otřelo, a když se otočil, spatřil tenkou pavučinku a drobného pavoučka, jak prchá do stínů. Nevšiml si ho a pokračoval dál. Brzy se cesta větvila do dvou stejných chodeb, obou zahrazených hustou pavučinou ze silných vláken. Chvilí zvažoval, kterou se dát.

Zvolil levou, protože směrem k ní se mu zdálo, že podlaha lehce stoupá, takže se dalo očekávat, že bude stoupat i nadále. Rozum mu říkal, že pavoukovo doupě bude spíš dole a úložiště kamenů naopak nahoře. Doufal, že se tyto odhady ukážou jako správné.

Prosekl pavučinu a vykročil chodbou dál. Tady se kosti začaly hromadit a ze stropu místy visely malé chuchvalce pavučiny, z nichž čas od času čouhal kousek netopýřího křídla.

Z dalšího rozcestí už stoupaly všechny chodby přibližně stejně a rozhodl se proto znovu důvěřovat levé straně. Žádná navíc nebyla zahrazena pavučinou, takže v Irynovi narostla naděje, že by se pavouk v této části nepohyboval. Moc dobře ale věděl, že to je jen chabá útěcha a muselo by při něm stát nesmírné štěstí, aby tomu tak bylo.

Slizu na stěnách přibývalo a vzduch byl snad ještě zatuchlejší, než když vstoupil. Vyplňoval ho teď odporný puch mršin a ještě něčeho nasládlého, Iryn odhadoval, že to bude pavoučí jed. Ústa mu začala plnit odporná pachut' vyvolaná zápachem a znechuceně vyplivl. Okamžitě si uvědomil, že to

byla chyba. Tohle asi prášek nezakryje. Otřásl se a pokračoval hlouběji.

Začalo se oteplovat a vzduch se stal ještě nedýchatelnějším. Iryn musel na chvíli zastavit, aby ovládl kašel, který se už už dral ven. Povedlo se mu to, ale měl pocit, že se asi brzy pozvrací.

Světlo náhle dopadlo na hladkou černou stěnu, z níž vystupovaly tupé ostny. Iryn se opatrně přiblížil, ale nebylo pochyb o tom, co cestu před ním blokuje.

Pavouk k němu byl otočený hřbetem, ale ani se nepohnul. Buď tak lákal kořist, nebo spal.

Iryn u těla chvíli zůstal stát. Přemýšlel, jestli ostré světlo nemůže pavouka probudit, i když je slepý. Co když mu zůstala v očích nějaká citlivost? Nikdy nemluvil s někým slepým, takže netušil, zda dokáže vnímat světlo. Po krátké úvaze, ale usoudil, že pravděpodobnost něčeho takového je menší, než že ho uslyší při zašeptání magických slov, když byl teď tak blízko. A bez světla by se mu asi sotva podařilo jít tiše, takže by pavouka taky probudil. Nechal tedy modrou kuličku, aby mu dál ukazovala cestu a ještě obezřetněji než doposud začal pavouka obcházet.

U levé stěny naštěstí neležel přitisknutý, ačkoli byl velmi blízko. Iryn zatajil dech a pomalu se tudy protáhl. Světlo dopadlo na ošklivou, oproti tělu neuvěřitelně malou hlavu s dvojicí mohutných kusadel a osmi vybledlýma očima, ale pavouk ležel dál nehybně. Iryn tedy pomalu pokračoval chodbou dál, ale co chvíli se nervózně otáčel.

Chodba se teď stáčela a začala prudce spirálovitě stoupat. Stěny se zužovaly a Iryn zadoufal, že by mohl mít od pavouka na chvíli pokoj. Potom se ale jen kousek za ním ozvalo hlasité zacvakání kusadel, až leknutím nadskočil. Tasil meč, vrhl se ke stěně a hleděl do temnoty za sebou. Tóminh přece říkal, že ten prášek pavoukovi zabrání, aby ho stopoval. Rychlým pohledem váček překontroloval, ale prášek se stále sypal. A tunel vypadal na pavouka opravdu příliš těsný.

Musela to být ozvěna, která zvuk donesla tak daleko a v takové síle. Trochu se uklidnil a pokračoval v cestě. Další zacvakání znělo o něco dál, takže pavouk sice zřejmě byl vzhůru, ale přinejmenším nevěděl, kde vetřelec je. Iryn se proto rozhodl méně soustředit na hluk, který vyvolá, a přidat do kroku. Když pominulo nebezpečí pavouka, věřil, že už to nemůže být daleko.

Stoupal ale ještě hodně dlouho a teprve, když se ocitl v samém vrcholku hory, došlo mu, že velký pavouk tady asi sotva bude žít pět tisíc let. Zřejmě byla jen náhoda, že střeží právě tak významné místo.

Zhluboka se nadechl a překvapeně zaregistroval, že je tady opět dýchatelně, skoro stejně jako venku. Někde tu musely být otvory. Chvilí si ten čerstvý vzduch užíval se zavřenýma očima a blaženým výrazem ve tváři. Byla to příjemná změna oproti odpornému puchu v pavoukově okolí.

Zamrkal a znovu otevřel oči. Kousek před ním tmu tunelu narušovalo jasné oranžové světlo. Rychle k němu vykročil – teď už zcela ignoroval hluk, který tím vyvolával.

Ocitl se v podobné místnosti, jaká byla i na konci Aryvovy jeskyně, jen tentokrát mělo kamení listnatý vzor a světlo, které sem pronikalo, mělo oranžovou barvu měsíce Uritu. V dychtivém očekávání, co uvidí tentokrát, vložil kameny do jamek. Jen doufal, že si nebude muset znovu shlédnout tutéž scénu o Aryvovi. To aby radši nepřišla žádná vidina.

Ale vidina přišla a nebyla to ta stejná jako prve. K Irynovu zklamání se zdálo, že na první vidinu ani nebude navazovat. Doufal, že by se tak mohl dozvědět víc informací o svém předkovi.

Teď ale stál ve velké jeskyni. Zdi byly hliněné a ozařovaly je zelené plameny tisíců pochodní. Strop byl v nedohlednu, stejně jako protější stěna. Věděl jistě, že toto místo nezná, ale věděl taky, co před ním stojí. S obrovskou ženou z černého kouře už se jednou setkal a nepřineslo mu to nic dobrého.

Zdálo se ale, že Černá Magie o něm neví. Stála k němu bokem, zvedala ruce nad hlavu a dupala nohama. Každý její pohyb vyvolal odpadnutí dalšího kusu skály. Vydávala přitom hluboký hrdelní řev. Nebylo pochyb o tom, že zuří, ale proč, to Iryn netušil.

Že by jí tak vadilo, jak dlouho mi to trvá? Nebo někde jinde došlo k události, která jí kazí plány? Třeba utekla Tysie a ona teď neví, jestli budu ochotný pokračovat ve svém úkolu.

Vidina skončila a on stál opět v Pavoučí skále. „Anebo to byl opět úkaz z minulosti,“ připomněl si. Ze všeho nejvíc by to podle něj odpovídalo situaci, kdy bylo sesláno kouzlo na Aryvit.

Pohlédl na podstavec. I tentokrát na něm našel meč, víceméně stejný jako ten, který už se mu houpal u pasu. Byl ale vyveden převážně v zelené barvě s několika malými černými pavoučky, a proužky, které se kolem něj obtáčely, měly barvu oranžovou. V hrušce jílce byl černý pavouk objímající zelený kámen Tarditu.

Jak tak na novou zbraň hleděl, přišlo mu na mysl, jestli tím bude jeho úkol pro Venu končit. Nebude třeba ještě nutné někam dostat meče? A jak potom zjistí kam? Otrásl se při myšlence, že všechno to, co už udělal a ještě udělá, by přišlo vniveč. Ale teď, když nad tím přemýšlel, napadlo ho, že jinak to ani dopadnout nemůže. Tóminh měl pravdu – Vena své slovo nikdy nedodrží.

Nicméně vzdát svůj úkol nehodlal. Když teď viděl dva meče, které tím získal, měl dojem, že musí mít i zbylé tři. Netušil proč, možná protože takových pět mečů zkrátka musí být ve válce užitečných. A hlavně z nějakého důvodu na těch místech ukryty být musely.

Neměl jak připnout zelený meč k opasku tak ho vzal do jedné ruky a pochvu do druhé. Stejně ho asi bude brzy potřebovat. Prohmatal váček u svého pasu. Nezbyvalo v něm víc než čtvrtina. Co nejtíšeji se rozběhl chodbou nazpět. Prstem taky ucpal díрку, aby prášek pošetřil na chvíli, kdy půjde po pavoukových stezkách. V momentě, kdy se chodba rozšířila,

znovu díрку uvolnil a zpomalil. Napínal uši, jestli nezaslechne nějaký zvuk, který by mu napověděl něco o pavoukově pohybu, ale všude panovalo tísnivé ticho. Sotva slyšitelně zašeptal pár slov, aby zesílil světlo před sebou a lépe viděl.

Úzkostlivě se držel přesně stejné cesty, jakou šel nahoru, doufaje, že prášek, který vysypal po cestě tam, by mohl skrýt i jeho nové stopy. Většina takovýchto prášků bohužel dokázala zahladit jen jednou, že jejich nositel prošel.

Pavouk už na svém místě nebyl. Iryn mohl jen doufat, že si třeba našel k spánku nějaké jiné místo, ale příliš tomu nevěřil. Spíš teď už někde pobíhá a hledá ho.

Prudce se otočil a snažil se prohlédnout stíny, jimiž přišel. Měl pocit, že ho někdo sleduje. Věděl, že to bude spíš strachem, než že by ho někdo opravdu sledoval, ale nemohl si pomoci. Tichý hlas mu našeptával: *Co když tam opravdu je? Chceš, aby tě napadl zezadu, když se nebudeš dívat? Jedinrát tě kousne a vícekrát se odsud nedostaneš.*

Pomalu se otočil zase zpátky a dál pokračoval ještě obezřetněji. Čas od času se nečekaně zastavil a naslouchal, jestli za sebou neuslyší kradmé kroky. Slyšel ale jen svůj vlastní zrychlený dech. Vynadal si, že tak jen ztrácí čas. Jaký by asi pavouk měl důvod se za ním plížit? Ten by zaútočil hned, dřív než si ho oběť všimne nebo mu uteče.

V tu chvíli zaslechl tiché zacvakání kusadel. Zatím muselo být daleko, ale i tak by si měl pospíšet.

Znovu přidal do kroku a trochu se mu ulevilo, když dorazil na rozcestí. Obě, přes která šel na vrcholek, byla celkem blízko vchodu. Opatrně nahlédl do dvou cest, které nepoužil, aby se mu potom pavouk nevynořil hned za zády, a vydal se cestou, jíž přišel.

Po chvíli si uvědomil, že se oteplilo a věřil, že každou chvíli před sebou spatří světlem ozářené zápraží věže. Když ale světlo dopadlo na další rozcestí, zalil ho ledový pot. To teplo nemohlo přicházet z venku. Pohlédl na váček u svého pasu. Nic se z něj nesypalo. Pavouk už se ho snažil vyčenichat.

Nedbal už na tichost a rozběhl se co nejrychleji tunelem ven. Nevěděl, jak rychlý pavouk může být, ale doufal, že ne tolik, aby před ním nestihl zamknout dveře. Ale v tom viděl druhý problém. Jak se mu podaří pohnout s těmi velkými kusy kamene?

Ohlédl se, a přestože slyšel nadšené cvakání kusadel velmi blízko, jeho světlo zatím neodkrylo ani kousek chlupatého těla. Zatočil a kousek před sebou rozeznal slabé denní světlo. Blížil se rozbřesk. Vyběhl ven a otočil se zpátky, s mečem napřaženým před sebe s nadějí, že se na něj netvor sám napíchne. Ale ještě ho ani neviděl, a teď, když se nemohl řídit po zvuku, možná zase trochu zpomalil.

Iryn se vrhl k pravému křídlu brány a opřel se do něj plnou vahou. Zavrával, ale neupadl. Sotvaže se dveří dotkl, začala se obě křídla sama pomalu zavírat. V odpověď na jejich praskání se z hloubi věže ozval strašlivý skřek a hlasité dupání nohou.

Iryn rychle přiskočil k teď už zavřené bráně, otočil klíčem a vytáhl ho z klíčové dírky. Ve stejnou chvíli se zevnitř ozvala dutá rána, jak do nich zřejmě slepý pavouk narazil. Iryn si ztěžka oddechl, otřel pot z čela a začal sestupovat k Tóminhlanu. Měl při tom pocit, že nohy, po kterých kráčí, nejsou jeho, tak se třásl.

Kapitola 26. – Zloděj

Cesta zpátky do Aryvitu byla výrazně rychlejší než z něj. Když vyšel z Pavoučí skály, našel Tóminha, jak vsedě spí zády opřený o bránu. Sotvaže se ale přiblížil, byl vládce Tóminhlanu vzhůru a běžel mu pro koně. Vzal si zpět klíč od věže a ještě jednou se s ním rozloučil.

Kůň, kterého od něj Iryn dostal darem, se ukázal velmi rychlý a vytrvalý, po ránech dokonce Iryna budil tím, že mu hlavou drcal do ramene, aby už zase jeli. Irynovi se brzy začalo po Poušti stýskat. Bylo až s podivem, že někde mohou žít lidé, jakými jsou tamní obyvatelé. *Takhle by to mělo vypadat všude*, řekl si s bodnutím lítosti. Nebýt Tysie, asi už by tam zůstal.

Přestože kůň jel rychle, nebylo to dost na to, aby Iryn mohl dodržet čas, který mu Vena na návrat vyhradila. Pokud dobře počítal, přijel do města asi o dvacet dní později. Vůbec ho nepřekvapilo, že se zamračila, když ho viděla vcházet do své pracovny.

„Jdeš pozdě,“ utrhla se na něj. „Řekla jsem ti snad jasně, že do čtyřiceti dnů se vrátíš. A ty ses nevrátil ani po tom zatraceném měsíci!“

Iryn se neobtěžoval s žádným vysvětlováním a raději se zeptal: „Takže armáda už odešla?“

Vena se trochu uklidnila. „Ne. Teprve dnes vyrazí muži, co jí zevnitř otevrou bránu.“

„Myslel jsem, že to je můj úkol.“

„Taky stále je. Ale nemáme jistotu, že u druhé brány kyrbitští někoho nenechají nebo že si nás nevšimnou dřív, než budeme dost blízko, aby ji nestihli zavřít. Takže s tebou pošlu pár dalších lidí.“

„Kolik?“

„Třicet.“

„Třicet?! To si myslíš, že nikomu nebude nápadné, když se najednou zaplní celý hostinec?“

„Ty bys jich teda poslal kolik?“

„Ne víc než deset. Včetně mě.“

Vena nad tím chvíli přemýšlela. „Půjde jich dvacet. S tebou dvacet jedna. A ubytování si vyřídíte, jak chcete. Pokud ti přeplněný hostinec připadá nápadný, tak třeba zapadni do nějaké temné uličky a hraj si na žebráka.“

Iryn strojeně přikývl a otočil se k odchodu. Ayen ve vedlejší místnosti se na něj povzbudivě usmála, ale on jí to dokázal oplatit jen ironickým šklebem. Věděl, že Venina asistentka myslí na to, jak se asi trápí kvůli Tysie, ale to mu v tom nijak ulehčit nemohlo. Jen aby už ta noční můra byla za ním.

Před severní bránou města už se začínali shromažďovat první lidé, kteří s ním měli putovat do Kyrbitu. Byli to všechno vojáci, ale neměli žádnou zbroj, helmu ani nic podobného. Jen meč připnutý k opasku kalhot. Zatím jich bylo jen pět, ale jak se den přehoupl přes poledne, začali se scházet další a další. Jakmile se dopočítal patnáctého člověka, dal Iryn povel k odchodu. Ostatní je zřejmě časem doženou, ale kdyby ne, vůbec by mu to nevadilo. Už teď jich bylo víc než dost.

Vojáci ho sice častovali pochybovačnými pohledy, neboť byli informováni, že jich bude třicet, ale neodmlouvali a následovali ho. Koneckonců jim královna řekla, že ho mají spíše doprovázet a zasáhnout jen pokud sám neuspěje.

Cestovali pěšky, především aby koně mohlo využít co nejvíce vojáků, kteří pak budou na město útočit z venku a rychlost budou potřebovat. Navíc do měst v rámci jedné země jen málokdo putoval na koni, takže náhlý nárůst takovýchto návštěvníků by mohl vyvolat nechtěnou pozornost. Nikdo si ale na pomalý a namáhavý postup nestěžoval. Byli jen rádi, že ještě chvíli nemusí myslet na úkol, který je před nimi. Nervozita na nich byla jasně patrná, takže se Iryn začal obávat, zda někteří z nich dokážou projít dovnitř. Byli to vojáci, zvyklí města dobývat silou, ne do nich přicházet nepozorovaně.

Když o několik dní později v dáli před sebou zahlédli vížky hlavního kyrbitského města, Vyrbitu, koupající se v záři poledního slunce, dal Iryn pokyn, aby se kousek vrátili a ještě

si odpočinuli. Zatímco vojáci seděli na prosluněné louce, Iryn je obcházel a přiřazoval jim role, pod nimiž měli do města přijet. Potěšilo ho, když teď vypadali mnohem vyrovnaněji a klidněji, jako by to ani nebyli ti samí vojáci, které sem přivedl.

Jediné co nevěděl, bylo jak si poradit s meči. Do města je s nimi asi nepustí, ale oni je budou potřebovat pro případ, že by došlo k nějakým komplikacím. Řešení se však brzy nabídlo samo.

K jejich táboru se od jihu přiblížil povoz nic netušících obchodníků s kořením. Nebyl čas zahladit všechny stopy pobytu zde, takže je aryvětší přepadli a pobili. Pět z nich potom s povozem vyrazilo k městu. Zbraně na něj byly pečlivě přivázané pod kabinu a na kola a pár zastrkaných pod pytle se zbožím, aby je nebylo vidět. Museli jen doufat, že strážným postačí nahlédnout do některého z pytlů a nechají „obchodníky“ pokračovat.

Zbylých deset vojáků a Iryn už po zbytek dne i noci zůstali na louce a do města chtěli vyrazit až v průběhu příštího dne. Beze zbraní se ale všichni cítili zranitelní a jen málokdo dokázal myslet na spánek. Když je Iryn ráno viděl, jak jsou zmožení, musel uznat, že jim to může jen prospět. Aspoň teď vypadali víc jako sedláci, kteří se po celý život lopotili od rána do večera a teď jdou nakoupit to, co sami nedokázali vypěstovat nebo vytvořit.

Asi s dvouhodinovými odstupy vyrazily tři skupinky k městu a zanechaly tak Iryna nakonec samotného. On měl jít jako poslední. Chvilí jen seděl v trávě a hleděl na jihozápad, jestli uvidí pětici vojáků, kteří je měli doprovázet, ale nestihli včas přijít. Nikde nikdo. Věna se zřejmě rozhodla, že těch pět mužů využije jinde, když on o jejich pomoc nestál.

Vstal a vykročil směrem k městu. Jeho tři vysoké modré věže shlížely z výšky na východ, západ a jih. Tisíce doškových střech byly tak naměstnané k sobě, že z dálky vypadaly jako jediná střecha stínící celé město. Kolem něj se tyčily dvacet stop vysoké hradby, po nichž čas od času přešel strážný v červené

tunice, ozbrojený dlouhým kopím se špicí pokrytou malými trny. V mohutné zdi samotné pak byly v pravidelných odstupech kulaté díry o průměru asi čtvrt metru, které tajily chodbu, z níž mohli chránění lučištníci ostřelovat nepřátelské vojsko. V dálce za městem krajina končila, nahrazená nekonečnou modří oceánu. Od východu i západu se k městu táhla široká prašná cesta, po níž cestovalo několik roztroušených skupinek tam i zpět.

Iryn si zvolil západní bránu, ale než stačil projít obloukem v hradbách, cestu mu zahradila kopí. Stála před ním dvojice vojáků ve stejných červených tunikách, jaké měli i muži na hradbách. Pod ní byly jasně patrné rysy chráničů předloktí i kroužkové zbroje, z níž bylo nad horním okrajem oděvu také kousek vidět. U pasu se oběma houpal dlouhý obouruční meč.

„Jméno, původ, důvod návštěvy!“ křikl na něj jeden z vojáků a zamračeně si ho prohlížel.

„Iryn, z Aryvitu,“ odpověděl bez okolků.

„Ty zmetku nevychovej, o takových věcech se nežertuje!“

Iryn pokrčil rameny. „Já o nich taky nežertuji. Jsem Iryn Reckem z Aryvitu.“

„Jo, jasně. A já jsem obláček na obloze,“ ušklíbl se strážný.

Jeho kolega rázně zvedl ruku, aby umlčel další nesmyslné připomínky. „Tohle nikam nevede. Když tak trvá na tom, že je Aryviťan, tak ho odvedeme před vládce.“

„Zbláznil ses? Co když ho chce zabít? Máme ho tam sami odvést?!“

„Naši mágové se o vládcovo bezpečí postarají. Drží jich kolem sebe na svou ochranu dost, tak aspoň dostanou šanci dokázat, že za něco stojí.“

Iryn tázavě pozvedl obočí. „Tak co se mnou bude? Mám jít dál sám?“ Natáhl se po jednom kopí, jako by je chtěl odtlačit. Okamžitě mu jeho hrot mířil na hrudník.

„Pane, půjdete s námi,“ oznámil mu konečně jeden z vojáků. Druhý k němu ostražitě přistoupil, sebral mu tlumok, zběžně ho prohledal, jestli u sebe nemá nějakou zbraň, a svázal mu ruce za

zády. Byl to ale tak nedbalý uzel, že by ho Iryn dokázal za minutku rozvázat i bez kouzel. Nechal to ale být a s jedním vojákem před sebou a s druhým za sebou vykročil ulicí. Když se ohlédl, viděl, že je u brány okamžitě zastoupila druhá dvojice vojáků.

Zamířili do západní věže, odkud vedlo točité schodiště na její vrcholek, ale také klesalo do nižších pater. Právě dolů ho odvedli. Byly tam vlhké chodby, jen místy osvětlené slabým svitem pochodní, které mnoha dveřmi ústily do jiných místností, ale vojáci kráčeli cílevědomě dál, aniž by byť jen na jediné pohlédli. Nakonec zastavili před takovými, které po okrajích zdobily dvě opakovaně se proplétající linky ze zlata.

Voják vpředu třikrát zaklepal zlatým klepadlem a na pokyn zevnitř otevřel. „Ty počkáš tady!“ přikázal ještě Irynovi a pak za sebou zavřel. Během pár vteřin se ale dveře znovu otevřely a Iryn na pobídku tupým koncem kopí do zad prošel dovnitř.

Ocitl se v kruhové místnosti, v jejímž středu stál vysoký zlatý trůn zdobený rubíny a na něm seděl postarší muž s šedými vlasy, oblečený do zlatorudé tuniky. Vypadal mnohem starší, než jak si ho Iryn pamatoval ze schůze vládců, která se nekonala až tak dávno. Jinak už v místnosti nic ani nikdo nebyl, i když mágové, které voják zmiňoval, museli být určitě někde ukryti.

Anir Kiras Vyrbit stáhl své husté obočí a přichozího si pečlivě prohlédl. Když mu ohlásili, že přišel muž z Aryvitu a ani to není posel, myslel, že si jen někdo utahuje z jeho stráží, ale muže před sebou poznával a teď věděl, že nelže. O to nevypočitatelnější byl a to, že ho přijal k audienci, se nyní jevilo daleko nebezpečnější.

„Vítám vás v mém městě, Iryne! Jestliže přinášíte poselství od své královny, měl byste to ohlásit u brány. Omlouvám se za chování svých vojáků.“ Snažil se nasadit přátelský tón, ale příliš upřímně to neznělo.

Iryn se nad strojenou zdvořilostí a omluvou usmál. Nebylo těžké odhadovat Anirovy myšlenky. Takové musely napadat každého, když neozbrojený nepřítel přijde do města a veřejně

ohlásí svůj původ. „Vaše myšlenky jsou stejně daleko od pravdy jako vaše slova. Nepřišel jsem vás zabít, ale ani tady nejsem ve službách naší královny. Přinejmenším ne s poselstvím.“

Anir si opřel bradu do pravé dlaně a přemýšlel nad významem těch slov. „Pak by asi bylo příhodné, kdybyste mi řekl, proč tady jste. Obávám se, že z vaší první odpovědi jsem skoro stejně zmatený jako z příchodu, který jste zvolil.“

„Pokud jde o ten příchod, nepřišel mi rozdíl v tom, jestli řeknu, kdo jsem, už u brány, nebo mě poznáte až vy tady. Snad jen v tom, že bych musel zjišťovat, kde vás najdu.“

„Neozbrojený?“

Teprve teď si Iryn uvědomil, jak by to při cestě přes půl Kyrbitu znělo nesmyslně, ale zareagoval pohotově. „Jsem mág.“

„Ach ano, zapomněl jsem,“ přiznal Anir, ale dál si ho podezřívavě prohlížel.

Iryn uvažoval, kdy se před Anirem zmínil o tom, že je mág, ale pak si vzpomněl, že nebylo třeba. Jeho oči mluvily za vše.

„Proč tady jste?“ zopakoval Anir svou otázku.

„Protože bych si s vámi rád promluvil.“

„Tak prosím. Právě máte příležitost.“

„Nejlépe o samotě, a kdybyste mě nechal nejprve si odpočinout po dlouhé cestě, byl bych vám vděčný.“

Jestliže Anir dosud myslel, že by Iryn mohl mít čestné úmysly, ten okamžik právě pominul. Když odpovídal, mluvil odměřeně a bez nejmenší špetky slitování. „Odpočinek vám dopřeji, ale jedině v cele, z jaké ani mág nedokáže uniknout. Tam také zůstanete, dokud se neuráčíte vysvětlit mi, proč jste přišel.“

Vojáci Iryna odvedli zpátky do chodby, a pak jinými dveřmi do kobek, kde mu udělili nejvzdálenější celu. „Je hlídána magickou aurou a jakýkoliv pokus odstranit ji ti nepřinese nic než smrt,“ prozradil mu voják s neskrývaným potěšením, když

dveře cely zavíral. Zřejmě se domníval, že Iryn chce v noci utéct a zpusťošit město.

Iryn ale nic takového neplánoval. Přišel sem, aby zjistil, kde je kámen Kyrbitu, tak zatím nemělo smysl utíkat. Doufal, že nic takového ani nebude potřeba. Natáhl se na nepohodlnou dřevěnou lavici a čekal.

Za celý den ho navštívili jen dva strážní – jeden přinesl ztuhlé maso a starý chléb k obědu, druhý donesl krajíc chleba se sýrem – ale Anir se ani neukázal. Přesto Iryn věřil, že ve vládci převládne zvědavost, co by mu mohl chtít říct. A na druhý den pro něj skutečně dal poslat.

Stráž ho tedy zase odvedla k trůnu. Anir na sobě tentokrát měl kroužkovou zbroj opásanou koženým páskem, na němž se houpal krátký meč. Stál na druhé straně místnosti a tvářil se odhodlaně. V rukou zakrytých olivově zelenými rukavicemi držel druhý meč, stejný jako byl ten u jeho pasu.

Sotvaže se zavřely dveře, hodil ho Irynovi k nohám. „Chceš mě zabít? Tak prosím, ale utkáme se v souboji.“

Iryn těkal pohledem mezi zbraní u svých nohou a vládcem Kyrbitu. „Je to od vás nepochybně odvážné rozhodnutí. Vládce Kyrbitu bojuje o život se zajatcem z Aryvitu.“ Zavrtěl hlavou. „Ale já jsem řekl, že si s vámi chci promluvit a na tom trvám. Dal jsem vám snad na schůzi vládců záminku myslet si, že vás chci obelstít?“

„Ne. Ale můj synovec mi o tobě řekl dost.“

„Synovec? O kom mluvíte?“

„Nevím, jestli si ho pamatuješ – setkali jste se jen krátce – ale on na tvůj podraz nezapomněl nikdy. Jmenuje se Reiv.“

„Reiv? Reiv Gair Vyrbit?“ užasl Iryn. Nebylo možné zapomenout na toho mladíka, který mu asi před rokem ukradl Arytus, i když to bylo na příkaz Artha. Tehdy mu způsobil velké potíže a připravil ho o spoustu času. Dokázal ho najít jen díky nevraživosti mezi kyrbitskými rody. Zastihl Reiva uprostřed noci, ale zbraň u něj nenašel. Reiv mu slíbil informace, které ho dovedou k tomu, kdo ho najal, pokud ho *on* nezabije. Souhlasil,

ale nevěřil mu a měl na něj vztek, proto ho sežral drak. Nebo aspoň měl. „Jak se mu podařilo přežít?“

Anir nechával ruku na jílci meče v očekávání nějaké pasti, ale její sevření znatelně ochablo a z hlasu se mu vytratila panovačnost. „Byl to pro něj příšerný zážitek. Dlouho potom nedokázal nic vnímat, mysleli jsme, že ztratil na svých cestách rozum, ale nakonec nám řekl, k čemu se dal najmout a jak to dopadlo. Z vyprávění o tajemném mágovi, který ho tak děsivě přelstil, mi naskakovala husí kůže. Ale jméno jsem neznal. Po schůzi ve Wixail jsem o jejím průběhu mluvil s Reivem a on si vzpomněl na tvé jméno.“

„A ten drak? Jak mu unikl?“

„Měl příliš velkou tlamu, takže se Reiv dokázal udržet z dosahu zubů, než věřil, že jsi dostatečně daleko a kouzlem stvořenou čepelí mu prosekl horní patro. Nemohl vydat ani hlásku. Ano, je to mág a zatraceně dobrý. Jen pořád příliš mladý.“

Iryn se posadil na zem a zády se opřel o chladnou zeď. Pro větší pohodlí si setřásl z rukou volná pouta. „Tehdy jsem takový byl. A kdo může říct, že někdy ve svém životě nebojoval za svou zemi bezohledně? Z oddanosti. Pro slávu. Nevěřil bych, kdyby mi někdo jiný řekl, že v mládí nebyl takový idealistický hlupák. Mnohým to navíc přetrvává i do pozdějších let. Tvůj synovec mi ukradl zbraň, právě když jsem ji chtěl získat zpět a snažil se mě vodit za nos. Musel jsem mu ukázat, že možná není tak chytrý, jak si myslí.“

Anir se konečně úplně uvolnil. I meč pustil. „Takže dnes tě tu mám proč?“

„Hledám kámen, který by měl být pro tvou zemi výjimečný. Někde v tomhle městě.“

„To není právě nejlepší popis.“

„S tím, co o Kyrbitu vím, bych čekal, že bude rudý. Možná i se vzorem plamenů.“

Anir se kouzl do rtu, když pochopil. „Aryvovo kouzlo,“ pronesl zachmuřeně.

„Cože?“

„Tedy, jeho samozřejmě není, ale my tak říkáme kouzlu, které ho má věznit. Deset kamenů a do nich spoutány síly deseti mágů, kteří založili své země. Tohle hledáš, že?“

„Jak víš, čím to kouzlo zrušit?“ podivil se Iryn.

Anir se chápavě usmál. „Když jsem vládce země, asi bych měl vědět o kameni, který je v ní ukrytý, a co pro nás znamená. Krom aryvitského by to měli vědět asi všichni vládci. Ale proto ti ho taky nedám, ani neporadím, kde hledat.“

Iryn sklopil zrak. Anirova pomoc by mu vážně přišla vhod, takhle totiž bude muset propátrat každičký kout města, aby kámen našel. Kdoví, kolik času tím ztratí. Znovu mu přišla na mysl Tysie a utrpení, kterým si dívka musí projít. Od světa bylo kruté, že nechává trpět dívku, která jej činila lepším. „Tady nejde o Aryvit,“ řekl tiše. Ani ta slova nesměřoval k Anirovi, spíše sám k sobě. Když si ale všiml, že ho Anir zvědavě pozoruje, uvědomil si, že to řekl nahlas. Nemělo smysl to nevysvětlit. „Před pár měsíci si mě královna zavolala, že mi chce něco ukázat. Její mágové jí umožnili promluvit si s cizí mocnou bytostí, která by chtěla proniknout do tohoto světa, ale z nějakého důvodu nemůže, dokud přetrvává válka. A tak, aby se jí mohla účastnit i královna, mi řekla, ať zruším to *Aryvovo kouzlo*, jinak zabije mladou dívku, kterou jsem dostal, abych ji vyučil magii. No, stali se z nás dobří přátelé.“ Spatřil před sebou Tysie, jak se krčí ve své cele, pořád stejně, jako když ji viděl naposledy, a v očích ucítil slzy. Možná o tom nakonec neměl mluvit. Jen to připomínalo tu bolest...

Ucítil na rameni cizí ruku, a když vzlédl, setkal se s Anirovým soucitným pohledem. „A když to splníš, ona ji nechá být?“

Jen pokrčil rameny.

Anir ho poklepal po zádech a kousek podešel. „Vyrbit nebyl vždy střediskem této země. Podle původního hlavního města se jmenuje. Tady ztrácíš čas.“

Iryn na něj ohromeně zíral. „Díky,“ zašeptal.

Anir se usmál. „No, jestli to, cos předvedl, bylo divadlo, budu toho litovat. Ale nemyslím si to. A hlavně tě stále čeká to nejtěžší. Pod Kyrbitem je stará nefunkční kanalizace, která vede do doupěte nejstaršího žijícího fénixe. Aspoň tak mi to bylo kdysi řečeno. V jeho srdci je to, co hledáš.“

„Přidej se ke mně,“ vyhrkl Iryn najednou, ani si nestačil uvědomit, co říká. Ale když o tom teď přemýšlel, zdálo se mu to jako dobrý nápad. Stál před ním zkušený a statečný muž, který mu právě neuvěřitelně pomohl. Cítil, že mu za to dluží nabídku podílet se na porážce Aryvitu, když jeho zemi čeká zkáza.

„Hledat kameny?“

„Ne. Chci vytvořit novou zemi, která by se Aryvitu postavila a porazila ho.“

Anir na něj zvědavě pohlédl a tiše se zasmál. „No, jsem to ale starý blázen!“ řekl. Znělo to skoro šťastně. „Dřív bych ti řekl ne, i kdybys mi to bůhvíjak krásně a podrobně vylíčil, ale teď to bude naopak.“ Úsměv na tváři mu strnul. „Nemusíš přede mnou skrývat, že k městu míří aryvitská armáda, proti které nemáme šanci. Čekám to už dlouho, ale ostatní města se bojí, aby cestou neplenila právě u nich, a vojáky sem nepošlou. Nemám jim to za zlé. Ale Kyrbit padne. A i kdyby vyhrál, bude to už Reivova výhra, protože se za tři dny ujímá mého místa. Jsem asi trochu dětinský, ale láká mě ta představa, že bych před svou smrtí udělal ještě něco velkého. Něco, po čem na mě lidé budou vzpomínat víc, než na jiné vládce.“

„Takže do toho jdeš?“ ujist'oval se Iryn.

„Počítej se mnou. Ale zajímalo by mě, co máš vlastně v plánu.“

Iryn rozhodil rukama. „Sám nevím. A záleží na tom? Mým jediným cílem je momentálně osvobodit Tysie.“

„Tak co bys chtěl po mně, než se ti to podaří?“

Iryn chvíli přemýšlel, ale odpovědi si byl ihned jistý. „Abys přemluvil orinitského kováře Malvora. V jednu chvíli už vypadal ochotný přidat se ke mně, ale pak slyšel, že se snažím

pomocť Aryvovu potomkovi a odmítl se mnou mít cokoliv společného. Je možné, že už se nevrátí, ale byl bych rád, kdybys mu aspoň vysvětlil důvod, proč jsem ho ‚zradil‘.“

„A pak?“

„Kdybys našel zbylé kameny, ušetřil bys mi spoustu potíží,“ navrhl.

„Ostatní kameny... to znamená kolik? A které?“

„Tři. Antrivitský, akylský a naryluský.“

„A co bych s nimi měl dělat pak?“

„Musí být uloženy na určité místo. Na jaké, to najdeš mezi mými věcmi. Mám tam pergamen, který to přesně říká. Kdybys ho mohl nechat donést, pochopil bys to líp. A bylo by dobré, kdyby donesli i žlutý kámen. To je daluritský.“

Anir bez námitek zaklepal na dveře a zavolal, ať přinesou zajatcovy věci. „A kolik na to mám času?“

Iryn rychle spočítal, kolik zbývá dní do konce roku. „Osmašedesát dní.“

„Na tři kameny?“ Anir nad tím chvíli popřemýšlel. „To nezní tak složitě. A co potom, to teda ještě nevíš, jo? Asi bychom měli shánět vojáky, nebo ne?“

„To asi jo, ale zatím bych se tím nezabýval. Čím větší armády budou stát proti Aryvitu teď, tím slabší potom bude. Vojáky potom pobereme z menších vesnic a kočovných táborů. Předpokládám, že tam bude dost mužů toužících po nějaké změně svých životních podmínek. Ale říkám – na to je ještě čas. Stačí, když se domluvíme, že se sejdeme...“ Zauvažoval nad nějakým známým místem, kde by mohl s Tysie strávit v bezpečí pár dní, než dorazí Anir a snad i Malvor.

„Wasderův dům?“ navrhl Anir.

Iryn potlačil kyselý škleb, když si vzpomněl na odporný zápach, který to místo prostupoval, ale musel souhlasit. Přestože to i pro Venu bylo důležité místo, určitě nebude první, kde ho bude hledat. A Anir zjevně věděl, kde dům najde.

Dveře se pootevřely a voják dovnitř vhodil vak s Irynovými věcmi. Iryn k nim poklekl a vylovil svitek pěti měsíců a žlutý

kámen Daluritu. Nic jiného ve vaku ani nebylo. Pozvedl pergamen. „Tady je napsáno, kam kameny vrátit, ale musíš nejdřív vyhledat mága, který bude umět vytvořit Initovo a Oturovo světlo. I když by možná stačilo i skutečné světlo měsíců. To jsem nezkoušel.“ Rozložil svitek a vyvolal nad ním modrou a bílou kuličku, aby svá slova dokázal. Nápís *Aryvova jeskyně* vyvstal modrým písmem, a ačkoliv to bylo těžko čitelné, našli i bílý nápis: *Zapadlý důl*.

Iryn na něj ukázal prstem. „Nevíš, kde to najdu? Budu tam muset odnést kámen Kyrbitu a Nevritu.“

„Zhruba uprostřed Kyrbitského pohoří, na bývalých hranicích s Nevritem. Nemůžu tě navést přesněji, ale hledá se docela lehce. Je to jeskyně a její vchod je vysoký asi jako tato místnost. Pokud se dobře pamatují, směřuje na jih.“

„Díky. Opravdu jsi mi teď v mnohém pomohl.“ Podal mu kámen a pergamen. „Ale teď bys měl co nejdříve odejít, protože aryvitská armáda tady bude co nevidět.“

„Možná riskuji, ale pochop, že já neodejdu dřív, než za tři dny. Pořád jsem ještě vládcem Kyrbitu a ten si nemůže jen tak zmizet, když mu na hradby lezou nepřátelé.“

„Asi by tě za to rádi neměli,“ souhlasil Iryn. „Ale armádě by snad cesta mohla trvat déle. Když jsem z města odcházel, ještě ani nebyla připravená.“

„Tak ti doporučím jít jim naproti. Až bude Reiv vědět s jistotou, že se k nám blíží armáda – zatím má jen mé domněnky – bude vyvražďovat návštěvníky hostinců, a i kdyby je jen vyháněl, tvou krví by svůj meč rozhodně potřísnit chtěl.“

Iryn neochotně přikývl a následoval Anira ven. Skoro se rozesmál, když viděl nevěřičný výraz ve tváři vojáků čekajících u dveří poté, co jim jejich vládce řekl, aby ho nechali svobodně odejít. Bez pout i dozoru.

Ani Anir už s ním dál nešel. Stíkl mu ruku na rozloučenou. „Doufám, že se brzy zase uvidíme.“

Iryn přikývl. „Já taky. Děkuji za tvou pomoc.“

Vojákům při tom pohledu div neupadla čelist. Nemohli pochopit, že se jejich vládce takhle přátelí s Aryvit'anem.

Iryn si jich dál nevšímal a zamířil chodbou na druhý konec, kde, pokud si pamatoval, byly schody vedoucí z podzemí.

Ale neřídil se Anirovou radou a město neopustil. Koupil si ubytování v hostinci na jednu noc, dopřál si teplou stravu a pohodlný odpočinek a na druhý den si vylezl na střechu se zásobou jídla, která by mu měla vystačit na týden. Bude to tam sice nepohodlné, ale Reiv ho tam nikdy hledat nebude a on tak bude moci splnit svůj úkol ve válce.

Ze všeho nejhorší byly noci, kdy se třásl v chladném větru a nemohl dělat nic, než se zachumlat do příkrývky. V takových chvílích se mu často nedařilo usnout a se spánkem musel počkat až na teplé paprsky za rozbřesku.

Po pěti nekonečných dnech ulice naplnil shon a ruch. Všude se ozývaly výkřiky a čas od času i řinčení mečů. Zdálo se, že se Anirova předpověď vyplnila a Reiv začal hledat možné nepřátele uvnitř svých hradeb. To ale znamenalo, že se armáda Aryvitu blíží a Iryn se odvážil naklonit přes okraj střechy a chvíli sledovat dění pod sebou.

I z tohoto hostince vyběhlo několik mužů i žen a v patách za nimi vojáci v červených uniformách. Chvíli se zdálo, že by uprchlíci mohli uniknout, ale pak jim cestu zahradila skupina vojáků s kopími a odřízla jim cestu. Někteří se pokusili prorazit jejich řady a zaplatili za to životem, ostatní se zastavili a vzdali. Vojáci je svázali a odvěkli. Mrtvá těla nechali být.

Zato Iryn napínal zrak, aby si je prohlédl. Ve třech z nich poznal své druhy, zbylé dva nepoznával. Ze dveří hostince po chvíli vyšlo ještě dalších deset vojáků, každý z nich vedl jednoho vězně, ale tady Iryn nepoznal nikoho. Ani nepočítal s tím, že by někoho z jeho lidí zajali. Brali svůj úkol vážně a budou chtít utéct, aby mohli přinejmenším Aryvit varovat, že plán neuspěje.

Odplazil se zpátky ke středu střechy, kde byl lépe chráněný před zraky kolemjdoucích a pokusil se znovu usnout.

Tu noc na Kyrbit udeřila silná bouře a Iryn děkoval možným bohům za to, že byl na podobné podmínky zvyklý a oblečení měl kvůli nim nepromokavé. Když pak konečně přišlo temné ráno, sotva postřehnutelné přes hustá mračna, déšť i vítr utichly a město se ponořilo do hrobového ticha. Vzduchem se nenesl jediný zvuk a na ulici se ani smítko prachu nepohnulo.

Nemělo to však dlouhého trvání. Brzy ticho protrhlo táhlé zadunění, jak stráže svolávaly armádu. Aryvitské vojsko čekalo před branami. Iryn se chvíli rozhlížel, ale zahlédl jen pár vojáků, kteří k bráně spěšně mířili. Doufal, že to značí, že většina už jich tam je. Pokud špatně odhadl obrannou taktiku Kyrbitu, vyvstanou ještě nejspíš nějaké potíže.

Sešplhal na zem a protáhl si ztuhlé končetiny. Co nejtíšeji se rozběhl ulicí na východ. Cítil, jak mu srdce buší v hrudi a zalitoval, že u sebe nemá meč, který by mohl sevřít pro pocit jistoty. Kouzla mu poskytovala jen malou útěchu.

Došel až na roh ulice a zůstal stát. Zdálo se mu, že hned vedle zaslechl kroky a zatajil dech. Nebylo nic slyšet. Nejspíš se mu to jen zdálo. Potom ale zpoza rohu opatrně vyhlédla špinavá rozčuchaná hlava. Rychle se k ní přitáhl a přetočil se, aby muži přelomil vaz dřív, než stihne vykřiknout.

Nebyl dost rychlý, ale nakonec za to byl ještě rád.

„Pane Iryne, počkejte! My jsme s vámi!“

Iryn se zarazil a prohlédl si pět mužů, kteří před ním stáli. Když si odmyslel špinu, poznal v nich vojáky, kteří ho sem doprovázeli. „Vy jste přežili?“ podivil se.

Muž, kterého se pokusil zabít, si promnul krk. „Jo. Utekli jsme jim a našli nějaký starý opuštěný dům. Tedy, spíš jen jeho zbytky. Ale na těch pár hodin nám to postačilo.“ Podali mu jeho meč. „Sice jsme trochu riskovali, ale v noci jsme šli hledat naše zbraně.“

Iryn jim kývnutím poděkoval a společně se dál plížili ulicí k východní bráně.

„Přežil ještě někdo?“ zeptal se Iryn tiše, když se ocitli v dlouhé ulici bez odboček, takže je nemohl vyslechnout opozdílý voják spěchající k bitvě, kterého by si nevšimli.

Muž vedle něj zavrtěl hlavou. „Bohužel ne. Viděli jsme smrt pěti, o dalších pěti jsme se pak doslechli z rozhovoru stráží.“

„Jak jste věděli, že jsem přežil zrovna já?“ Pozvedl meč, který mu přinesli.

„Nevěděli. Věděli jsme, že by mohl přežít ještě jeden z nás a vzali jsme proto s sebou jeden meč navíc. Ostatní byly obyčejné, železné. Snadno se vyrobí znovu. Ale tady ten... žádnou takovou zbraň jsem v životě neviděl. Kde jste k němu přišel?“

„Vyměnil,“ odpověděl stručně a s dostatkem hořkosti v hlase, aby se voják nedožadoval detailů.

Když míjeli další odbočku, pocítil lehké šimrání na krku a prudce trhl hlavou nalevo. Zastavil se. Viděl vysokou kamennou stavbu s třemi vížkami. Zdobila ji barevná mozaiková okna, na nichž bílý měsíc ozařoval hlavu muže s dlouhými rudými vlasy a plnovousem. K velkým proskleným dveřím stoupala po schodech osoba, která se tomuto obrazu podobala hned ve dvou rysech – svými vlasy, jen je měla kratší, a zlatem lemovaným pláštěm.

„Počkejte!“ sykl voják, který doposud běžel vedle Iryna. Byli už o značný kus ulice dál, aniž by si všimli, že jim někdo chybí. „Pan Iryn se zastavil.“

Vrátili se k němu a nervózně čekali, co se bude dít.

Iryn odtrhl oči od Kalurova chrámu. „Pokračujte v poslání, které vám Vena dala. Pět lidí na to bude muset stačit. Mám tu jeden nevyřízený účet.“ S těmito slovy se vrhl za Reivem Gairem Vyrbitem.

Nový vládce Kyrbitu pokorně klečel před rudým oltářem, nad nímž byl vyobrazen jeho dávný předchůdce, a příchozího si zřejmě nevšiml.

Iryn procházel mezi řadami lavic, nad hlavou se mu klenula průzračná kupole skýtající pohled na zataženou oblohu, na

zdech se jeho zrak snažily upoutat podivné znaky, napsané jakoby krví. Ale on se dovedl soustředit jen na mladého muže před sebou.

„Zloději,“ zasyčel Iryn a ozvěna jeho slova donesla do všech koutů chrámu.

Reiv s trhnutím zvedl hlavu a otevřel oči, které při modlitbě ze zvyku zavíral. Vstal a otočil se k přichozímu čelem. Nevypadal překvapeně.

Chvíli tak stáli bez hnutí. Pozorovali se. Hodnotili se. Vzpomínali...

Reiv zaútočil jako první. V jediném okamžiku pozvedl ruku a vykřikl slova, kterým ani Iryn nerozuměl. Ale viděl jejich účinek – vyhrnula se proti němu ohnivá mračna, která spalovala vše, co se jim dostalo do cesty. Bez přemýšlení proti nim vyslal roj ledových úlomků. Zničily je a pokračovaly skrz, jako desítky ostrých šipek, ke svému cíli.

V odpověď se na Iryna vyřítila ohromná masa větru a úlomky ledu nesla s sebou. Z dlaně mu vystřelil blesk a proťal stěnu vzduchu, která se okamžitě zastavila. Úlomky ledu neškodně dopadly na zem a během chvilky roztály. Reiv proti útoku nasadil také blesk, takže proti Irynovi teď mířily hned dva. Takhle by si je mohli posílat a zesilovat je tak dlouho, než by jednomu z nich nestačil Tarv na jejich odražení a proměnil by se v popel. Ale riziko, že by to vyšlo právě na něj, bylo pro Iryna příliš vysoké. Srazil proto oba blesky stranou, kde udělaly ve zdi širokou díru, z níž stoupal kouř. Kameny v okolí byly černé jako uhel.

To už ale na Iryna letělo jedno z mnoha kopí, která byla rozvěšena na zdi za oltářem. Letělo rychle a přímo, jelikož bylo poháněno kouzlem, ale i tak mu dokázal Iryn včas uskočit z cesty. V tu chvíli mu přišly na mysl chodby, které křížovaly zemi pod městem a k čemu vedl podobný systém v Akylu při jeho souboji s Arthem. Okamžitě se té myšlenky chytil a kouzlem prolomil podlahu pod Reivovým nohama.

Vládce Kyrbitu vydal krátký překvapený výkřik, který ale rychle utichl v hluku hroutícího se dřeva a kamení.

Iryn přeběhl k díře v zemi a snažil se prohlédnout hustý prach. Ten ale ne a ne opadnout, takže Irynovi nezbylo než slepě seskočit dolů. Rozhodně nehodlal Reivovi dopřát dost času na vzpomínání.

Prach ho štípal v očích a nedopřával mu vzduchu. Slepě se potácel dopředu, aby mu unikl. Okolí se projasnilo a on viděl Reiva, jak mizí za rohem. Jemu ale v pronásledování bránili dva vojáci. V roztrásených rukou drželi kopí a v očích jim viděl strach.

Ohnal se mečem a srazil jedno kopí na jednu stranu a druhé na opačnou. Když byla v rukou těchto chlapců, nebylo nic snazšího. Potom je udeřil hruškou meče do hlavy, takže se bezvládně sesuli k zemi. Rozběhl se za Reivem, ale za rohem z chodby vedly patery dveře. Vládce Kyrbitu mohl utíkat chodbou dál, aby varoval vojáky a ti ho mohli chránit, ale Iryn pochyboval, že by to udělal. Daleko spíš by se skryl v jedné z pěti místností, aby se mu pak dostal do zad a mohl ho zabít osobně.

Přistoupil k prvním dveřím a pomalu je otevřel. Zahlédl vysoké regály se svitky a dveře zase zavřel. Bylo tam příliš mnoho úkrytů, takže kdyby se Reivovi vyhnul, sám by si pak na něj mohl počíhat a bodnout ho do zad. Zloděj, jako byl Reiv, by nic takového určitě neriskoval.

Přešel k protější dveřím, a když je otevřel, vypadalo to slibněji. Byl tam jen stůl a pár červených čalouněných křesel. Vrhla se dovnitř a rozrazil dveře. Slepě zaútočil po čemkoliv, co by snad za křesly mohlo být, ale prořal jen vzduch. Rychle vyběhl ven a zahlédl, jak se jedny dveře spěšně zavírají. Reiv mu musel chtít vpadnout do zad, ale on byl moc rychlý. Nebo to byla nějaká Reivova pastička.

Opatrně se ke dveřím přiblížil a pootevřel je. Vyslal do místnosti malého Verata, aby ji osvětlil.

Byla úplně prázdná, až na velkou zlacenou sochu vyobrazující fénixe. Táhla se ale ještě kus vlevo, kam mu zeď nedovolila nahlédnout. Opět rozrazil dveře a vrhl se dovnitř, čelem ke koutům, kam předtím neviděl. Ale dveře o zeď nepráskly. Rána byla něčím ztlumená. Otočil se právě včas, aby se postavil Reivovi, který byl rudý vzteky a z nosu mu tekli pramínek krve.

„A dost!“ vyštěkl na něj.

Iryn se ušklíbl. „Hodný Reiv právě končí?“ posmíval se. Vyslovil další kouzlo a ze stropu nad Reivem se uvolnily sutiny.

Ale rozletěly se na něj! V poslední chvíli přes ně na Reiva poslal modré plameny, které ho okamžitě pohltily.

Do zad Iryna udeřila mohutná síla a vrhla jím proti zdi. Prorazil ji a na druhé straně zůstal ležet v prachu a kamení. Reiv musel využít toho, že na něj nemohl vidět, a zhmotnil se mu za zády. Slova asi zanikla v tom hluku. Slyšel, jak se drolí kameny, když za ním Reiv přicházel.

Dobře! pomyslel si rozčileně. *Chceš být zákeřný? Tak já budu taky!*

Ležel tváří k zemi a neměl tak přehled o tom, kolik prachu nad ním visí, ale s trochou štěstí ho mohlo být dost, aby ho skryl. Pomalu se zvedl a udělal krok stranou. Dal si přitom dobře záležet, aby dělal kroky jen ve stejnou chvíli jako jeho nepřítel. Zpočátku se orientoval jen podle zvuku, ale po chvíli už zahlédl i matný obrys proti Veratovu světlu a přikrčil se. Zatajil dech a vyčkával, dokud Reiv nepřišel na jeho dosah.

V jediný okamžik vyskočil a bodl do stínu. Těžké zalapání po dechu pro něj bylo jako zvon ohlašující pád vládce Kyrbitu. Vytlačil ho z prachu zpátky na světlo a pohlédl do dosud živých očí Reiva, který oběma rukama držel čepel meče v místě, kde mu pronikala do těla.

V očích ale neměl strach ze smrti, jaký Iryn u někoho tak mladého očekával, ale spíš smutek. Smutek, že je právě tím panovníkem, za nějž Kyrbit definitivně zanikne. A lidé ho ani nestihnou spatřit v poslední bitvě...

Přesto si Iryn neodpustil poslední pichlavou poznámku, když si vzpomněl, co si kvůli němu vytrpěl. „Nesnáším zloděje!“ zašeptal mu do ucha. Potom trhnutím uvolnil svůj meč a nechal bezvládné tělo dopadnout na podlahu.

Chvíli bloudil podzemím, hledaje výstup na povrch, ale nenarazil na žádného nepřítele a nakonec se vynořil z východní věže. Brána byla dokořán a hlídkovala před ní celá pětice, kterou sem poslal. Na zemi u jejich nohou leželi v kaluži krve dva vojáci v kyrbitské uniformě.

Aryviťané na něj kývli, jako by ani nečekali něco jiného, než že se tady zase setkají. Iryna to na chvíli zmátlo. Přemýšlel, jestli mají vážně tak vysoké mínění o jeho schopnostech. Nebýt toho, že ho Reiv zřejmě chtěl zabít pomalu a vychutnat si to, nedostal by se odtamtud nikdy živý. Až později si uvědomil, že vojáci vlastně neměli nejmenší tušení, kam zmizel, a očekávali, že to nebude nic nebezpečného, když s sebou nevzal ani jednoho z nich, přestože mohl.

Posadil se k bráně a čekal, až bitva skončí. O jejím výsledku nemohlo být pochyb.

Aryvit bitvu skutečně vyhrál a bylo nadmíru jasné, že dlouhá válka se schyluje ke konci. Poté, co jejich armáda obsadí i prakticky nechráněný zbytek Kyrbitu, zůstanou jen dvě poslední strany a za čas se zřejmě skutečně vyplní Aryvova slova. Nakryl padne do spárů jeho rodu. Poslední překážkou v této cestě, byla jižní koalice Uritusu, Akylu a Orinitu.

Kapitola 27. – Pod věží mágů

Polovina vojska Aryvitu se z Vyrbitu stáhla hned následující den. Museli posílit obranu Argsbow pro případ, útoku Koalice a měli také rozkazy přivést všechny kyrbitské vojáky, kteří zůstanou naživu. Ke svému zklamání tento oddíl musela vést Kaetra. Doufala, že by mohla dál dobývat Kyrbit, ale Gensker to odmítl. Ujistil ji, že si vedla výborně, ale na další bitvu si bude muset nějaký čas počkat. Když jí řekl, že v Argsbow potřebuje mít někoho schopného, kdo je dovede bránit, nadmula se pýchou a všechny její stížnosti rázem umlkly.

Zbytek armády se ve Vyrbitu pár dní zdržel, aby si odpočinul, a pak se ve dvou skupinách vydal dál dobývat na východ i na západ. Pro Iryna bylo příjemné zjištění, že Genkser nevede skupinu mířící na západ, kde leželo město Kyrbit. Jejich část, která čítala něco přes dva tisíce mužů, vedl postarší plešatý muž, jehož Iryn nikdy dřív neviděl. Ani teď se o něj nijak nezajímal – jeli rychle, a to bylo vše, co požadoval.

Město Kyrbit leželo téměř na hranicích Aryvitu. Nebylo nijak velké, na ochranu mělo jen dřevěnou palisádu. Nejimpozantnější na něm byla vysoká rudá věž uprostřed. Nechali si ji zbudovat místní kněží, prý ve snaze přiblížit se měsícům. Všechny obřady proto také probíhaly až na samotném vrcholku.

Armáda zůstala stát v dostatečném odstupu od palisády, dopředu vyjel jen jejich velitel, dále muž s aryvitskou zástavou, na níž byl vyobrazen oheň chrlící černý drak a Aryvův symbol, a ještě jeden voják, který za sebou vlekl vězně z Vyrbitu. Z města jim v ústrety vyjžděl velitel obránců v doprovodu dvou vojáků.

Iryn jejich jednání neslyšel, ale ani nepotřeboval. Věděl, co se bude dít, otázkou bylo jen, jak to skončí. Velitel nejprve vyzve obránce, aby se vzdali, otevřeli jim brány do města a vyhlásili věrnost královně Aryvitu. Obránci nebudou věřit jejich slovům, a tak je vězeň ujistí, že hlavní město padlo.

Někteří vojáci znali tajná hesla pro takové případy, aby nebylo možné obránce podvést, a oni měli to štěstí, že se jim tento muž sám přihlásil. Možná ze strachu o svůj život. Ale i když hlavní město padlo, pořád někteří mohli chtít válčit, a tak by jim nezbylo než město obsadit násilím.

Velitelé obou stran se obrátili a vraceli se ke svým vojskům, která je po celou dobu netrpělivě pozorovala.

„Město Kyrbit bylo poraženo!“ vykřikl aryvitský velitel a vojáci propukli v nadšený jásot, bušili zbraněmi do štítů a čas od času někdo zadul na roh.

Brána města byla otevřena a pár aryvitských vojáků bylo vysláno, aby sehnali nějaké zásoby na další cestu. Armáda zůstala utábořena venku, aby se obyvatelé města necítili utlačováni.

Iryn se do města vydal také, ale na rozdíl od vojáků mířil k vysoké věži, aby se poptal někoho, kdo město řídí, na vstup do staré kanalizace, o které mluvil Anir.

Ve věži žili jen mágové, nejvyšším představitelem města byl jejich představený, který vlastnil ohromnou komnatu až téměř pod vrcholkem věže. Když Iryn vstupoval, očekával, nějakou pracovnu, ale ocitl se v pokoji, jaký běžně slouží k životu. Velká postel se zlatými sloupky a sametovými závěsy, police plné magických artefaktů a amuletů, dvě pohodlná křesla a malý kulatý stůl u krbu a otevřený šatník plný rudých rób.

Sám mág měl dlouhý rudý plnovous a na holé hlavě vytetovaný široký černý pruh magických symbolů, které pro ty, kdo v nich dovedli číst, vypovídaly o jeho postavení. Uvítal návštěvníka lehkou úklonou, ruce držel sepnuté před sebou. „Vítám vás, mladý pane z Aryvitu. Čím by vám mohl pomoci mág, srdcem i duší oddaný Kaluru?“

Iryn mu rozpačitě opětoval úklonou. „Hledám cestu do kanalizace, která prý kdysi pod vaším městem vedla.“

„Vede dodnes, ale hádám, že asi nemyslíte tu zatopenou, kterou používáme, ale tu, jež už před lety vyschla. Bohužel ale,

mi bylo řečeno, že skrývá tajemství, k němuž bych neměl nikoho pouštět.“

„Ale vy teď patříte k Aryvitu. To znamená, že pokud vám naše královna přikáže, abyste mi poradil v této věci, musíte to udělat.“

„Anebo se smířit se smrtí, což bych v takovém případě také udělal. Slib Kalurových kněží je závazný.“

Iryn se tedy ještě jednou uklonil a vrátil se zpátky do přízemí. Každého, koho potkal, se zeptal na vstup do staré kanalizace, ale jak předpokládal, nikdo mu nedokázal (nebo možná jen nechtěl) poradit. Někteří dokonce ani netušili, že by pod městem měla být ještě nějaká druhá kanalizace.

Pokud tedy někde mohl najít odpověď na svou otázku, zbývala mu jen místní knihovna. Jednoho kolemjdoucího se proto zeptal i na ni. O vstupu do kanalizace opět nevěděl nic, ale řekl mu, že ve městě žádná knihovna není. Všechny svitky byly už před staletími odvezeny do Vyrbitu, stejně jako z ostatních původních kyrbitských měst. Odkázal ho ale na podivínského starce, který jich prý několik set odkoupil pro sebe, a dovedl ho k rozpadající se dřevěné chatrči. Přes špinavá okna bylo uvnitř vidět plápolavé světlo ohně.

Iryn zaklepal na dveře. Stěží držely v pantech a bez odporu se zhouply dovnitř. Vstoupil tedy bez vyzvání. Vedle svícnu, který už viděl skrze okno, se nad malým stolkem skláněl vrásčitý muž se špinavými šedými vlasy a vousy. Bílýma očima studoval řádky před sebou a přichozího si zřejmě ani nevšiml.

„Promiňte,“ ozval se Iryn, ale bez odezvy a zkusil to proto hlasitěji.

Stařec zvedl hlavu a vytřeštil na něj oči. „Opatrně!“ vykřikl příšerně skřehotavým hlasem. „Hlavně se nedotýkejte těch svitků. Ještě jsem je nestihl přepsat!“

Iryn zůstal stát na místě, aby starce ujistil, že jeho svitky jsou v bezpečí. „Omlouvám se, že vás vyrušuji, ale potřeboval bych vědět, kudy se dostanu do staré kanalizace. Doufal jsem, že by to mohlo být v některém z těchto svitků.“ Rozmáchlým gestem

ukázal na místnost, jež byla doslova zahlcena stovkami pergamenů.

Stařec si zamyšleně klepal prstem na bradu a šeptem opakoval: „Stará kanalizace? Stará kanalizace! Kde jsem to četl?“ Potom se mu tvář rozzářila úsměvem. „Ale ano, už vím! Tajemství Kyrbitu nebo Zapomenuté stezky! V těch dvou ji zmiňovali. Ale byl tam i její vchod?“ Začal se přehrabovat hromadou svitků, ale každého se dotýkal jemně, jako by se mu mohl v rukou rozpadnout. Dva z nich vytáhl a položil na stůl. „Máte pergamen?“ zeptal se.

Iryna trochu zaskočilo, že stařec znovu promluvil na něj, a chvíli si to neuvědomoval. „Ne, nemám,“ odpověděl nakonec.

„Hm. Pak doufám, že máte dobrou paměť, protože žádný z těch svitků vám nedám. Stejně byste asi staré kyrbitské písmo nerozluštil.“ Rozložil první svitek a ponořil se do jeho textu, až se špičkou nosu skoro dotýkal pergamenu. Po čase ho s tichým *hm, hm* zase odložil a začal studovat ten druhý.

Opřel se zády o skříň a zavřel oči, takže se okamžik zdálo, že usnul.

„Cesta vychází z vysoké věže uprostřed města, je ukrytá mezi obrazy Waerima II. Zakladatele a Morbina Dětského. Otevře se pohlazením fénixe na rámu obou obrazů a vyslovením modlitby Kalurovi pronesené v původním kyrbitsém jazyce. Na druhém konci kanalizace však číhá ohnivě zlo, staré téměř jako naše země.“ Otevřel oči a smutně se na něj zadíval. „Přeji vám hodně štěstí, mladý pane, ale je zřejmé, že budete potřebovat víc než to.“

Iryn stál chvíli v tichosti na místě. Opakoval si veškeré pokyny, aby si je zapamatoval. Když se na starce znovu podíval, věnoval se už zase svému svitku a návštěvy si nevšímal. Iryn proto mlčky vyšel ven a narovnal dveře, aby vypadaly jako zavřené.

Bez dalšího zdržování vyrazil zpátky k věži a našel v ní mága, který přiznal, že modlitbu v původním jazyce zná.

Nevěděl naštěstí nic o cestě, kterou tím otevřou, ani o kameni na jejím druhém konci, takže se uvolil pomoci mu.

Společně vyhledali dva portréty. Každý z nich pohladil jednoho fénixe na rámu a Iryn dal knězi znamení, ať začne s modlitbou. Nerozuměl mu ani slovo, jen nevěřičně kroutil hlavou nad myslí Kyrbit'ana, která si dokázala zapamatovat tak složitý text, a nad jeho jazykem, který dokázal slova utvářet. On sám by to nikdy nedokázal. Pokud dobře poslouchal, nebyla tam ani jediná samohláska a přesto kněží celou modlitbu odříkal plynule, ani jednou se nezadrhl.

Kouzlo opadlo a před ním teď zel vysoký úzký oblouk a na jeho druhém konci zatuchlá, vlhká stoka. Rozhodně se nezdálo, že by tudy voda netekla už tisíce let.

Kyrbitský mág na otvor užasle zíral. „Páni!“ vzdychl. „Kam to vede?“

„Sám nevím,“ zamručel Iryn a protáhl se otvorem na druhou stranu. „Ale budu rád, když o tom nikomu neřeknete.“

„Nemám jít s vámi?“

„Není třeba.“ Další dohady už ani nebyly možné, poněvadž v tu chvíli se zed' zase objevila.

Iryn se od ní odvrátil a začal sestupovat prudce se svažující jeskyní. Za chvíli voda zcela zmizela a on tak postupoval mnohem rychleji, neboť se nemusel bát uklouznutí. Nebylo těžké poznat, co tu změnu mohlo způsobit. Stále více se oteplovalo, což koneckonců bylo pochopitelné, když se blížil k doupěti tvora, kterého tvoří víceméně jen plameny.

Brzy přišel na místo, kde byla ve zdi velká trhlina a její stěny byly ozářeny oranžovým světlem. Z ní vycházel do okolních tunelů horký vzduch a s ním i podivné tiché bručení.

Iryn se jí protáhl a ocitl se na úzké skalní římsě nad hlubokým srázem, na jejímž dně zahlédl lávu a plameny. Instinktivně se přitiskl ke zdi a prsty pevně stiskl vyčnívající kusy kamene. Přinutil se nemyslet na nekonečný pád, který by ho tam čekal a rozhlédl se.

Kus vlevo se římsa rozšiřovala a začínala klesat po přírodních schodech níž. Vydal se po ní. Končila asi o sto metrů níž, když prudce uhýbala od skalní stěny a vybíhala úzkým můstkem, jehož druhý konec volně visel ve vzduchu nad lávovým jezírkem. Iryn přistoupil až na samotný kraj, poklekl a opatrně vyhlédl dolů.

Byl tam. To co z výšky vypadalo jen jako plameny pobíhající po hladině lávy, teď byl zcela jasně ohromný ohnivý tvor stočený do klubka, a i tak zabral skoro celý prostor. Fénixové totiž byli mimořádní i mezi kouzelnými tvory a rostli po celý svůj nekonečný život. A tomuhle mělo být přes pět tisíc let! Bohužel Irynovy znalosti těchto tvorů končily tím, že mají být vzdálení příbuzní draků. O tom, jak by je měl zabít, nebo zda by se s nimi dalo třeba dohodnout, neměl nejmenší zdání. Přinejlepším si dokázal ještě domyslet, že sebelepší meč tady nic nezmuže.

Tvor pod ním se pohnul a vydal hluboké zavrčení. Dřív, než se Iryn stačil pohnout, vědoucne trhl hlavou vzhůru a upřel na něj své zlověstné, rudé oči. *Dobrá, tak dohoda nepřipadá v úvahu.*

Fénix roztáhl svá nepřirozená křídla, až se zdi otráslly, jak do nich narazila. Zvedl se a vzlétl. Pohyboval se s naprostou ladností a vzhledem ke své velikosti až neuvěřitelnou obratností. Vylétl do výšky můstku a zůstal tam viset, zkoumavý pohled upřený na vetřelce.

Iryn zůstal stát jako zkamenělý. Zvažoval své šance na boj i útěk, ale ani jedno nevypadalo dobře. Jakýkoliv nevhodný pohyb a ohnivý tvor ho bez zaváhání spálí na uhel. Navíc, pokud se dá na útěk, bude netvorovi hodnou chvíli na očích, než se dostane k puklině, a ani za ní by asi ještě nebyl v bezpečí, vzhledem k netvorově síle. Zůstal proto stát na místě a sám si také prohlížel svého nepřítel.

Fénix náhle trhl hlavou dozadu a vydal zasyčení, které znělo zlostně i výhružně zároveň.

Iryn další varování nepotřeboval. Rozběhl se ke stěně a cestou před sebou utvářel kouzlo, které by plameny srazilo stranou. Když se otočil, dlouhé jazyky ohně už se po něm natahovaly, ale žádný se ho nedotkl.

Fénix zlostně zařval a vychrlil na něj další proud ohně, mnohem žhavější a vytrvalejší, ale ani tentokrát to nepřineslo žádný výsledek, a proto se proti němu sám vrhl.

Iryn uskočil stranou a přihrčil se na nejtmaším místě, které dokázal najít. Snad mu poskytne aspoň vteřinku navíc, aby stihl něco vymyslet. Bezmyšlenkovitě strhl ze zad luk a vsadil do něj šíp. Tvor sice byl sám o sobě oheň, ale přesto to byl stále nejlepší způsob, jak bojovat s létajícím tvorem. Kouzla proti kouzelným tvorům zpravidla nepůsobila, a kdyby chtěl použít meč, uhořel by dřív, než by stihl způsobit nějaké zranění, ať už by se proti žáru chránil jakkoliv.

Fénix se kus vznesl. Buď vetřelce opravdu ztratil z dohledu, nebo se jen na něj chtěl rozletět z výšky a větší rychlostí.

Od té neblahé události ve Faderu, kdy smrtelně poranil Wenks, Iryn nedržel luk v ruce ani jednou, ale když pak táhli na město Kyrbit, uvolil se vypůjčit si jeden, protože v bitvě nebylo tolik pravděpodobné, že by se pod nepřátelskou maskou skrýval přítel. Teď si musel připustit, že i když mu používání luku tehdy přineslo spoustu bolesti, občas to byla zbraň nepostradatelná. Pozvedl luk a namířil šípem na černou skvrnu, fénixovo srdce. Neuniklo mu totiž, že asi jako jediná část netvorova těla není z ohně.

Pak ale ruce zase sklonil. I kdyby zamířil s naprostou přesností, nemohl by šíp k cíli nikdy doletět, než by shořel. Chvilí hleděl na hrot šípu a uvažoval, jak ho ochránit. Kdyby ho chtěl obestříť vodou, vyžadovalo by to její nesmírné množství. Potom ho ale napadlo, že některé směsi kovu vydrží větší žár než jiné. Využil proto času, který mu fénix poskytoval a pomocí kouzla pokryl hrot tenkou vrstvou všech kovů, na které si v ten moment dokázal vzpomenout. Nedůvěřivě pohlédl na šíp, který mu během pouhých pár okamžiků v ruce ztěžkl o dobrých pár

set gramů. Založil ho však bez dalšího zdržování do zářezu a znovu pečlivě namířil na stvůru. Opakoval si přitom slova, jimiž mohl šípů dodat rychlost potřebnou k doletu do fénixovy výšky. Potom je vyslovil a pustil tětivu.

Sledoval šíp, jak bez nejmenšího zakřivení letí vzhůru a proráží ohnivou masu. Pak už po něm nebylo ani stopy.

Fénix zařval. Nebyl to ale řev plný bolesti. Netvor zuřil a jeho oči Iryna okamžitě našly a probodávaly ho nenávistí. Šíp zřejmě srdce minul.

Navzdory nebezpečí, které mu opět hrozilo, Iryn chvíli jen stál a žasnul nad tím, že netvor pocítil bolest v těle, které bylo nehmotné. Fénix se naštěstí chvíli také jen vznášel na místě. Už si nebyl tak jistý svou převahou a nerad by vetřelce znovu podcenil. Po tisících let už skoro nevěděl, co je to smrtelnost, ale matná vzpomínka dosud někde hluboko v mysli přebývala.

Iryn už pomalu mířil rukou k šípům, aby zkusil své štěstí podruhé, ale jen kousek od toulce se zarazil a překvapeně hleděl na kamenný strop nad fénixovou hlavou. Zahlédl tam něco malého, třpytivého, co se pomalu rozrůstalo. Nějaký kus látky? Závoj? Ale kde by se tam vzal?

Pak mu to začalo připadat spíš jako mlha nebo obláček. A jak to klesalo, bylo stále patrnější i stříbrné vlákénko nad tím a Iryn si uvědomil, že je to pramínek vody, který se v horkém vzduchu kolem fénixe odpařuje a přesto se k němu zvolna blíží.

Ohnivý tvor se právě chystal vrhnout na svou kořist, když mu první krůpěje páry utkvěly na plamenném pokryvu a on pocítil bolest, s jakou se za celý svůj dlouhý život nesetkal. Nechápal, čím to může být a agónie mu ani nedovolila zamyslet se nad tím. Zklamaly i instinkty, které by mu řekly, ať se pohne jinam. Neměl nejmenší zdání, co by si měl počít. Dokázal jen řvát bolestí a pomalu klesat, jak mu ubývalo sil.

Záře kolem jeho těla pohasínala a jeho tělo se zmenšovalo, až nebyl větší než drak. Jeho řev slábl a stále častěji ustával. Už se nezmohl ani na poslední nenávistný pohled po tvorů, jenž jej vyrušil ze spánku a zahubil. V jediný okamžik všechny plameny

zmizely, jako by je někdo odsál. Po ohnivém tvoru nebylo ani památky.

Potom si ale Iryn všiml velikého zčernalého kamene, který padal dolů. Dopadl na můstek, kde se roztrhl na menší kusy. Iryn se k němu vrhl a sebral ze země mezi zbytky fénixova srdce červený kámen, který v ohnivém světle jeskyně jakoby hořel. Uložil ho do kapsy a vydal se zpátky cestou k trhlíně.

Jeskyně se plnila hustými oblaky páry, jak dovnitř proudila další a další voda z funkční kanalizace, a brzy nebylo vidět na krok. Spáru ve stěně už Iryn hledal skoro po slepu. Pak se vydal starou kanalizací dál.

Kapitola 28. – Nevinné město

Po dlouhém putování temnými tunely se Iryn vynořil na úpatí nějaké skály. Okolí nepoznával, ale odhadoval, že by měl být někde v Kyrbitsko-Nevritském pohoří. Mnohem horší, než že nevěděl, kde je, ale byla skutečnost, že s sebou nemá nic než meč a luk – žádného koně, žádný stan ani žádné jídlo.

Proto byl směr jeho cesty zřejmý, když si všiml, že v dále stoupá k nebi kouř. Jen doufal, že to není z nějaké vypálené vesnice. Bylo to kus na jih, takže pokud dobře odhadoval svou pozici, aspoň by mu tam měli poradit, kde hledat kámen Nevritu. Když o tom teď přemýšlel, nikdy vlastně nezjistil, které město je jejich hlavním. V Nevritu ho vždy zajímal jen Hobat, kde žil jeho strýc, kterého nenáviděl z celého srdce.

Tečka na obzoru se postupně zvětšovala, až dostala podobu vísky obehnané palisádou. Vypadala skoro idylicky – malé dřevěné chaloupky z hladkého a lesklého dřeva, ze slaměných střech vyrůstaly kamenné komíny, hned vedle domku bylo malé rozorané políčko nebo rozkvetlá zahrádka. Od dveří vedla úzká kamenitá cestička k dlážděné silnici protínající město. Tu a tam bylo vidět i malou stodůlku a povoz vystlaný slámou. Ale pak tu byla i vysoká kamenná zeď uprostřed města, střežená železnou bránou a dvěma vojáky a jedním mágem. U samotného vstupu do vesnice pak také stála dvojice vojáků, která se sice přívětivě usmívala, ale pevně svírala kopí a nově přichozího si obezřetně prohlížela.

„Vítej poutníku, můžeme ti být nějak nápomocni?“ zeptal se jeden z nich přátelsky. Kdyby ho Iryn neviděl, nikdy by neřekl, že se ho ptal voják ve službě.

„No, tak trochu netuším, kde jsem a nemám žádné zásoby ani koně.“

„A kampak putuješ? A jak zní tvé ctěné jméno?“

„Hledám hlavní město Nevritu, ale bohužel ani nevím, které to je. A jsem Iryn Reckem.“

Strážný se smutně usmál. „Už jsme o tobě slyšeli, mocný Iryne. Bohužel jen v souvislosti se smrtí tvého strýce a dovnitř tebe vpustit nemůžeme.“

„To ani nežádám. Chci jen vědět kudy pokračovat.“

„Obávám se, že ani v tom ti nemůžeme pomoci. Nevrit už dávno není v našich rukou. Nejprve jej získal Kyrbit a pak...“

„Aryvit, já vím,“ přerušil ho Iryn. „Ale předtím jste nějaké hlavní město mít museli, ne?“

„Ano, ale měnilo se tolikrát, že nemohu říci, které hledáš.“

Iryn si povzdechl. „Škoda. Tak mi aspoň řekněte, kde jsem. Abych se trochu zorientoval.“

„Tři míle na jih od Kyrbitsko-Nevritského pohoří a šedesát na severovýchod od Hobatu. Tedy toho, co z něj zbylo.“

„To mi nemůžete prostě říct, jak se tahle vesnice jmenuje?“

„Dobrá tedy. Stojíte na prahu města Nevrit, ale obávám se, že vám to nijak nepomůže. Není zakresleno v žádných mapách.“

Ale Irynovi to pomohlo. Pokud mohl usuzovat po zkušenostech z Tarditu a Kyrbitu, tak když právě bylo nějaké místo, podle nějž země dostala své jméno, byl kámen uložen tam. Usmál se na strážce. „A přece jste mi tím pomohl víc, než vůbec tušíte. Právě toto město totiž hledám.“

„Pak je mi líto, k jakému hořkému konci jste se dopracoval. Jak už jsem řekl, dovnitř vás pustit nemůžeme.“ Na důkaz toho, že to myslí vážně, vojáci v ten moment zkřížili kopí.

Iryn se ale nenechal hned rozčílit. Sám žasnul nad tím, že necítí vztek ani zklamání. Byl skoro šťastný, ale s rozhovorem to podle něj nemělo nic společného. „Mohu vědět proč?“ zeptal se, jako by se ho to ani netýkalo, jen byl zvědavý.

„Nevrit je městem, kam se mohou uchýlit všichni dobří Nevritané, mají-li už dost války. Zde v poklidu dožijí zbytek svého života. A právě proto sem nemůžeme pustit nikoho, o kom víme, že není čistokrevný Nevritan nebo že spáchal nějaký neoprávněný zločin. I kdyby jen v dětství ukradl rodičům minci,

aby si mohl koupit sladkost nebo hračku. A ty jsi jak Aryviťan, tak i vrah a zloděj.“

„Pak spěte klidně,“ řekl Iryn. Udělal rychlé gesto rukou, zamumlal magická slova a oběma vojákům rázem klesla víčka. Na tváři se jim usadil spokojený úsměv, jak jim mysl vyplnily nádherné sny.

Iryn kolem nich prošel do města a rozhlížel se po komkoliv, kdo by mohl vyhlásit poplach. Nedopadlo by dobře, kdyby se na něj vrhlo celé město. Jen nerad by někoho zranil – ta poklidná atmosféra Nevritu ho naplňovala a on byl rozhodnutý respektovat nevinnost města.

Jedinými lidmi na ulici ale byla dvojice vojáků a za nimi stojící mág, kterým zřejmě ještě nedošlo, že jejich kolegové u palisády spí a Iryn by se do města dostat neměl. Teprve když se víc přiblížil, vojáci na něj pohlédli a trochu se zachvěli. Byli zvyklí, že lidé se od brány za jejich zády drží dál.

„Dobrý večer,“ pozdravili ho, když bylo zřejmé, že jde opravdu k nim. „Můžeme vám nějak pomoci?“

Iryn přelétl pohledem mezi nimi a bránou. „Potřeboval bych jít dovnitř.“

„Vy jste tady nový? Copak nevíte, jaké nebezpečí vevnitř číhá?“

„Ne. Co tam je?“

„To přesně nevím. Sám jsem se tam nikdy neodvážil a vám bych to také nedoporučoval. Má tam být strašlivý démon, který zabije každého, kdo se tam opováží vstoupit.“

„Já už si s ním snad nějak poradím.“ Iryn udělal krok vpřed, ale cestu mu zahradila kopí vojáků.

„Ale vy tam nemůžete. Bylo nám nakázáno chránit občany města. Nesmíme tam nikoho pustit.“

„I kdybyste ho měli zabít?“ navrhl Iryn.

Urychleně upustili svá kopí a udělali od nich krok zpět, jako by to bylo něco odporného.

„Tak,“ řekl spokojeně. „Myslím, že tím je problém vyřešen, protože jinak mi v tom nezabráníte. Já tam prostě půjdu.“ Prošel mezi dvojicí vojáků, kteří teď stáli jako sochy.

Potom ale narazil, jakoby do zdi, zavrával a upadl. Zvedl se a natáhl před sebe ruku. Prsty narazil na odpor, ale ať se díval, jak se díval, neviděl nic. Musela to být práce mága. Ten tu dál stál bez hnutí, oči zavřené a ve tváři nečitelný výraz. Když ho ale vojáci nehlídali, mohl si s ním Iryn poradit hravě. Přikročil k němu.

Chvíli zvažoval, jak ho vyrušit ze soustředění, až mu nakonec podkopl nohy. Dřív, než se nevritský mág stačil vzpamatovat, Iryn si bránu otevřel kouzlem a zmizel na její druhé straně. Rychle ji přibouchl – s trochou štěstí se mág ani nedozví, kde útočník zmizel. Něco mu totiž říkalo, že s ním by nebyla tak snadná domluva jako s vojáky. Mágové koneckonců měli i jiné než smrtící prostředky k zastavení druhých.

Před Irynem teď stála malá dřevěná chatrč bez oken. Do ní vedly jediné malé dveře, které byly zdobeny dvěma bílými draky. Nevrit draky pod svou kontrolou nikdy neměl, ale věřil, že draci jsou nejposvátnější tvorové, jen je Aryv svými temnými kouzly pokřivil. Proto je vyobrazovali v bílé, aby zdůraznili jejich dřívější čistotu a nevinost.

Za dveřmi našel povědomou kovovou konstrukci houpající se nad nicotou. Iryn se rozhlédl, ale zdálo se to jako nejpravděpodobnější varianta pro úkryt kamene, takže do přístroje vstoupil. Dřív, než stačil říct jakýkoliv pokyn, rozjel se tahač sám od sebe a Iryn se mohl jen domýšlet, co ho bude čekat na druhém konci. Podle vojákových slov by to odhadoval na nějaké draegy, i když místní by mohli za démona považovat třeba i salamandra.

Hluboko pod ním se vynořilo malé světélko. Zvětšovalo se a rozdělovalo, až nabralo podobu dvou pochodní zavěšených na hrubě otesaných stěnách nějakého tunelu. Mezi nimi se táhla písečná cestička, ale brzy mizela za rohem. Pak okolí vyplnilo podivné cinkání doprovázené řevem dvou chraptivých hlasů.

Udílely rozkazy a vzápětí Iryn poznal i ten zvláštní zvuk. *Oni tu kopou! Ale co?*

„Tak hněte sebou! Máte před sebou ještě spoustu práce!“ ozval se jeden z hlasů a následovalo švihnutí biče a potom i několik ustrašených výkřiků, ale žádný bolestný.

Chvíli bylo ticho, než vzduch prořízlo ostré zaklení. „Ty zatracený trpaslíku! Asi tě seznámím s mým bičem...“

Trpaslíci! Iryn překvapeně zamrkal. Slýchával o nich v pohádkách, ale myslel si, že jsou to jen výmysly pro děti. Teď se zdálo, že se s některými setká. Ale zbylé dva hlasy byly předzvěstí potíží, takže raději tasil meč a přikrčil se.

Tahač dorazil až na dno a dal o sobě vědět hlasitým „buch“. Hluk v tunelu okamžitě utichl.

„Kopejte dál vy malí zmetci!“ rozčilil se jeden z hlídačů. Ozvala se tlumená rána, jak kopl do něčeho měkkého, zřejmě do těla některého trpaslíka. „Jdou nějak brzy,“ dodal o poznání klidněji.

„Ještě si stěžuj,“ odbyl ho druhý. Bylo slyšet jejich kroky, jak se blížili k tahači. „Já jsem rád, že odsud zase na chvíli vypadneme. Těch nedorostů mám už po krk. Tváří se, že kopou, ale nezdá se mi, že bychom pokročili.“

Vynořili se zpoza rohu a udělali několik kroků, než si všimli, že přijel Iryn. Zastavili se a zmateně si ho prohlíželi. „To si myslí, že na ně nedokážeme dohlédnout ve dvojicích?“ zavrčel jeden z nich. Nebylo poznat, kdo mluví. Oba byli zahaleni do dlouhých černých pláštů a kolem tváří měly omotané šátky, takže jim byly vidět jen oči. Zpod rukávů čouhaly kousky lesklých předloketních chráničů, pod lemem pláštů zas byly vidět chrániče holení.

„Tak co jsi zač?“ utrhli se na něj. „A proč na sobě nemáš uniformu? Co když tě takhle uvidí nevěřící?“

Iryn pozvedl meč a muži v tu chvíli pochopili, že to není spojenec. Pustili z rukou černé biče a sáhli k opasku po vlastních zbraních. Bylo to něco mezi dýkou a mečem a špička čepele se zvolna stáčela.

Hlídači byli obezřetní a neodvažovali se pohnout. Ale mohli to být taky jen strach. V černých očích se nedalo nic vyčíst.

Iryn letmo pohlédl na zdi, aby se ujistil, že je bezpečné používat kouzla. Nakonec si to ale rozmyslel. Dokud nebude v koncích, nemělo by to smysl. Jeho protivníci jsou jen dva – to není výrazná přesila. Vrhł se vpřed a ohnal se jim po hlavách. Jeden mu uhnul a druhý nastavil meč, ale po úderu zavrával dozadu. Než Iryn stihl využít jeho pádu, druhý hlídač ho udeřil pěstí do břicha.

Iryn s heknutím ustoupil a držel se volnou rukou za břicho. Zaťal zuby a zasypal hlídače sérií tvrdých ran, které jeho soupeř vykryl jen s největšími obtížemi. Potom jednu namířil přímo proti jeho napřáženému meči a vyrazil mu ho z ruky.

Nad hlavou mu prolétla čepel, když se druhý hlídač vzpamatoval a využil jeho zaneprázdnění. Doplzil se k biči, s nímž byl zvyklejší zacházet, a hodil po něm svůj meč.

Iryn to ignoroval a zabořil bezbrannému hlídači vlastní meč hluboko do břicha. Otočil se právě včas, aby viděl dlouhý kožený popruh, jak se k němu řítí vzduchem. Uskočil do strany a ohnal se mečem, aby bič zkrátil.

Zajiskřilo se. Vyšlehl oslnivý plamen a Iryna odmrštila neviditelná síla až ke zdi. Chvilí viděl dvojmo, ale když párkrát zamrkal, zlepšilo se to.

Hlídač stál pořád na stejném místě, ale ani se nepohnul. Šokovaně zíral na pomalu se zkracující kožený popruh, který sžíraly bílé plameny. Iryn rychle zkontroloval svůj meč, ale nebylo na něm ani stopy po střetu s bičem. Ačkoli zřejmě oba měli zbraň obestřenou nebo přímo stvořenou kouzly, ta jeho dopadla lépe. Ztěžka vstal a belhal se ke klečícímu hlídači. Než se ho ale stihl na cokoliv zeptat, plameny se dostaly až k mužově ruce a během chvilky zaplavily celé jeho tělo. Jakoby ani necítil bolest, pomalu si lehl, zavřel oči a odevzdaně čekal na smrt.

Tělo dohořelo a místo se najednou zdálo temné, i když je dosud osvětlovaly dvě pochodně. Zvuky zpoza kamenných zdí utichly, jak vězni čekali, co se bude dít.

Iryn odhodil, co zbylo z luku po jeho nárazu na zeď. Jen krátce zalitoval, že se ho musí zbavit, protože netušil, co ho ještě čeká na cestě ke kameni Nevritu. Prošel mezi dvojicí mrtvých a pokračoval tunelem dál. Byl už docela zvědavý na ty trpaslíky a co tu vlastně kopou.

Nebyli přesně takoví, jak si je Iryn vždycky představoval – rozhodně nebylo ani stopy po nějakém dlouhém plnovousu. Když už, tak někteří měli aspoň knírek, ale většina z nich neměla více než krátké strniště, i když to také mohla být jen špína z dolu. Nikdo z nich také rozhodně neměřil pouze tři stopy, do Irynovy výšky některým nechyběly víc než čtyři palce. Jediné, co odpovídalo pohádkám, byla pleš a krumpáče v silných rukou. Všichni byli oblečeni do špinavých šedých hadrů a na nohou spoutáni okovy s vedle stojícími druhy

Když spatřili Iryna, trochu se uvolnili, ale nadále zůstávali ostražití.

„Hej!“ ozvalo se za ním syknutí a on se pohledem střetl s o stopu nižším trpaslíkem, jemuž pod nosem vyrůstal dlouhý rudý knír. „Mladej, mohl bys nám pomoci? Držej nás tu a využívaj, a proti tomu ty určitě seš.“

Iryn se ušklíbl. „To zrovna nejsem. Na druhou stranu, když už jsem vyřídil ty dva... Nemělo by asi smysl nechávat vás tu.“ Chytil řetěz, který je poutal a zašeptal několik magických slov. K úžasu trpaslíků sebou potom řetězy škubly a okovy na jejich nohou pukly. Poklonili se mu, až se skoro dotkli čelem špiček prstů na nohou.

„Jsme vám zavázáni,“ řekl trpaslík, který na Iryna prve promluvil.

„To mi můžete vynahradit hned. Předpokládám, že někde tady má být zvláštní kámen, který by měl asi nějak charakterizovat zemi nad námi. Někdy se mu říká kámen Nevritu. Neslyšeli jste o něm něco od strážných?“

Trpaslík před ním rázně zavrtěl hlavou, ale z opačné strany tunelu k nim dolehl jiný hlas a před Iryna předstoupil druhý trpaslík, tentokrát bez kníru. Byl z nich asi nejvyšší a také nejhubenější. Tělo držel hrdě vzpřímené a ve špinavé tváři bylo vidět odhodlání. „No tak, Kravere. Zachránil nás, tak jemu to snad říct můžeme.“ Obrátil se přímo k Irynovi. „Abyste rozuměl, když jsme poznali, jak nehostinní jsou tady lidé, rozhodli jsme se chovat se k nim podobně a domluvili jsme se, že jejich otázky budeme brát doslovně, nebo jim neodpovíme, když se zeptají přesně.

Kraver vám nelže. *Od strážných* jsme o kameni Nevritu neslyšeli ani slovo. Oni jen dohlíželi na to, abychom kopali, ale co hledáme, nám řekl nějaký mág, který jim velí, a který nás zajal. On nám řekl, ať mu ho vykopeme ze zdi. A tak jsme kopali, i když jsme ho hned po příchodu našli ležet na zemi.“

Trpaslík, kterému říkali Kraver, na něj nesouhlasně pohlédl, ale nakonec vytáhl z kapsy tak čistě bílý kámen, až se zdálo, že svítí. Iryn ho dlouho sledoval hladovýma očima, ale neodvážil se po něm natáhnout. Aspoň zatím jim ho nechťel brát násilím. „Ale proč? Kdybyste jim ho dali, ušetřili byste si spoustu námahy a bolesti. To pro vás bylo cennější vodit lidi za nos?“

„Jak se jednou k něčemu zavážeme, trvá dlouho, než jsme ochotni to porušit. Proto je na mě Kraver našťvaný – domnívá se, že jsem vám o kameni řekl neuváženě. A teď už si ho vezměte, dřív než začne pochybovat o mé přičetnosti a řídit se vlastním rozumem.“

Iryn si kámen s díky vzal. „Ale pokud je tu nějaký mág, který o vás ví, tak snad abychom urychleně zmizeli,“ navrhl. Když ale zamířil zpět k tahači, chytila ho trpaslíkova silná ruka za zápěstí a donutila ho zastavit.

Trpaslíkovi se ve tváři objevilo zděšení z vlastní troufalosti a urychleně se uklonil. „Prosím za odpuštění. Ale odsud vede ještě jedna cesta. Právě odtamtud sem přicházeli noví strážní, přes přístroj přicházeli jen ti, co přes něj předtím odešli. A nad přístrojem jich ještě několik je.“

Irynovi zacukaly koutky. Ti trpaslíci ho brali skoro jako nějakého krále, nebo možná jako ještě nějakou vyšší bytost. Buď kvůli tomu, že je zachránil, nebo protože ovládá magii. Jistě věděl jen to, že za to nevděčí své rase, protože jejich opovrhování lidmi bylo nepřehlédnutelné.

Následoval tedy trpaslíky cestou, kterou vybrali oni a držel se co nejbližší u toho, který k němu byl až doposud vstřícný. „Odkud jste se tady vůbec vzali? Nikdy jsem nevěřil, že trpaslíci existují.“

Pár trpaslíků před ním se pobouřeně ohlédlo a i ten, kterému otázku směřoval, se zatvářil pohoršeně. „Ššš,“ syknul. „Hele, jestli si vážíš svého života, tak před námi slovo trpaslík nikdy nevyslovuj!“ řekl, aniž by si uvědomil, že přešel k tykání. „Dost jsme si podobných urážek užili od těch strážných, ale my nejsme ti malí pidimužikové z pohádek. Jsme normální lidé, jen ne tak vysocí. Možná ti někdy povím víc, ale zkrátka nám už nikdy neříkej tím slovem na té.“

Iryn se zastyděl za své neuvážené přirovnání těchto lidí k pohádkovým tvorům. „Omlouvám se. Slyšel jsem strážné, jak vám tak říkají a tak jsem si to jméno s vámi ihned spojil, jako by to ani nemohlo být jinak.“

Malý človíček se neradostně usmál. „Jen se mi nesnaž tvrdit, že bez nich by tě to nikdy nenapadlo. I tak bys nám říkal jako těm pohádkovým bytostem.“

Chvíli bylo ticho, než se Iryn odvážil znovu zeptat na svou otázku. „A odkud jste se teda vzali?“

„Ze země za velkou vodou. Vy o ní nemáte v knihovnách ani jedinou zmínku.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Protože jsme na výzvědách na tomto ostrově už asi pět tisíc dní. A ne celou dobu jsme byli v zajetí.“

„Pět tisíc dní?! To jste tady dvacet let?“

„Dvacet? Asi ano. Nejsem si jistý těmi přepočty. Vím co je to rok, ale u nás nic takového není. Den je den a těch dvě stě padesát dní, nebo kolik, je prostě jen dvě stě padesát dní.“

„A to se v tom neztratíte? Co budete dělat za několik tisíc let?“

Malý človíček se usmál. „Bez obav. S čísly jste daleko za námi. Dovedeme uvažovat i o vyšších číslech než tisících. To by sis ale asi nedokázal představit.“

Iryn se mu to nesnažil vyvrátit. Místo toho změnil téma. „Kam půjdete teď? Budete naši zemi dál zkoumat?“

„Ještě pár míst. Pak se konečně vrátíme domů.“

Putovali tak asi ještě hodinu, než se chodba rozestoupila a oni vyšli do hor. Bylo teplo, ale proháněl se tudy studený vítr. Na nebi svítily hvězdy a Kalur s Veratem. Po mracích nebylo ani památky, takže v Aryvitu být nemohli. Nejspíš tedy byli stále v Nevritu.

Někteří z malých lidí se třásli zimou a nedočkavě se ohlíželi po svém vůdci, kdy už půjdou.

„Kde to jsme?“ zeptal se Iryn.

Mužík se po něm zvědavě ohlédl. „Čekal bych, že se tu vyznáš. Je to přece tvá zem. Jsme na sever od toho městečka, pod nímž nás drželi. Kudy pokračuješ?“

„Těmito horami. Kus na východ.“

„Pak už mi nezbývá než říct, jak jsem rád, že nám tě bohové přihráli do cesty, ale tady se zase rozdělíme. My pokračujeme na jih. Ale kdybys někdy narazil na skupinu lidí, kteří jsou nám podobní, rozhodně se ptej po Tourenovi.“

„Rád jsem tě poznal,“ rozloučil se Iryn. Pak bez dalšího zdržování zmizel mezi skalami.

Kapitola 29. – Na pokraji války

Najít jeskyni, kterou Anir popisoval, skutečně nebylo nijak těžké. Po čase se mezi horami objevila malá stezka, a když se jí Iryn držel, dovedla ho k vysokému oblouku z hladkého čediče, bez jediné spáry. Označoval temný vchod, kam stezka zabíhala.

Chvíli zůstal stát na prahu, přemýšleje, co ho tam asi čeká. To místo nestřežilo žádné kouzlo, jako Aryvovu jeskyni, takže by tady očekával zase nějakého netvora, jako v Pavoučí skále. Tasil meč a rozsvítil před sebou drobnou modrou kuličku, napodobeninu měsíce Verata. Odhodlaně vykročil do temných útrob hory, ale uši i oči měl nastražené, aby mu nic neuniklo.

Všude bylo ticho, narušované jen rytmickým odkapáváním vody, které sílilo, jak postupoval stále hlouběji. Někde tady muselo být podzemní jezírko. Zvuk mu ale narušoval soustředění a brzy ho začal rozčilovat. Co chvíli se přistihl, jak se do něj zaposlouchal a úplně přestal pátrat po jiných zvucích.

Zato jeho zrak mu na klidu dodával – nikde nebyla ani jediná díra ve zdi, kterou by se mu něco mohlo dostat do zad. Pokud tady byl nějaký netvor, byl dosud před ním.

Kapání vody ještě zesílilo a tunel se rozestoupil ve velkou jeskyni. Modré Veratovo světlo se odráželo od vodní hladiny a vytvářelo na stropě pohyblivé obrazce. Na druhou stranu, kam světlo nedosáhlo, vedla jediná úzká cestička.

Iryn přelétl pohledem po klidné vodní hladině. Nepochyboval o tom, že právě pod ní bude ta nestvůra, co má místo hlídat. Ale jak by se kolem ní měl dostat? Přeběhnout a doufat, že si ho nevšimne včas? Nebo se opatrně proplížit, aby nevydal ani ten nejmenší zvuk?

První možnost mu zněla rozumněji, takže chvíli zhluboka dýchal a pak se prudce odrazil od stěny a rozběhl se. Slyšel, jak se zvuky od jeho nohou nesou ke krajům místnosti, tam se odrážejí a vracejí zpátky k němu. Nespouštěl ale oči z cestičky, aby nešlápl vedle a nesklouzl do vody.

Na okamžik se odvážil zvednout hlavu, ale světlo mu dosud ukazovalo jen cestičku a dvě klidné hladiny jezírka po stranách. Zavrával, jak došlápl na uvolněný kámen a obrátil proto pozornost zpět k cestičce pod svýma nohama.

Potom se najednou cestička rozšířila, jak končila vodní hladina a on se opět odvážil vzhlednout. Modré světlo mu teď odhalovalo ústí dalšího tunelu. Zpomalil a doběhl i zbylých pár metrů, načež se opřel o chladnou stěnu jeskyně, aby popadl dech. Ohlédl se.

Hladina vody byla dál klidná a nehybná, jako zrcadlo. Pokud tam dole dosud žilo to, co ho mělo zastavit, muselo to být hluché. Ale možná tam ani nic nežilo. Možná nemusela být místa pro kameny střežena kouzly nebo zlými netvory. To byla jen jeho vlastní domněnka.

Ještě chvíli na jezírko hleděl a přemýšlel, zda v něm něco žije nebo žilo. Nakonec došel k závěru, že dříve asi ano, ale dnes už ne. Vykročil tunelem dál.

Brzy v dálce zahlédl ohnivé světlo, nejprve jen jako nejasný bod, potom už rozpoznal dvojici pochodní ozařující prázdný rám dveří a za ním spatřil tolik známou místnost s podstavcem pro kameny, jen byla tentokrát barevně rozdělena v polovině na dvě části. Vlevo, směrem na sever, měly zdi, podlaha i podstavec ohnivé vzory, kdežto vpravo, směrem k jihu, byly čistě bílé. Nepronikalo sem žádné měsíční světlo, místnost osvětlovaly samotné její zdi.

Iryn přikročil k podstavci a vložil do něj dva kameny.

V jediný moment se okolí změnilo. Všechno teď mělo tmavě šedý odstín – rozpraskaná zem pod jeho nohama i obloha nad jeho hlavou. Vzduchem se převaloval řídký kouř bez zápachu. Vítr se ani nepohnul. Po Irynově pravici byli vysocí lidé s hrdým držením těla. Zalévalo je čistě bílé světlo, v rukou drželi zářivé meče. Proti nim na druhé straně od Iryna, stály nejrůznější bestie, které na ně cenily zuby. Byli tu draegové, ale i další příšery, o nichž Iryn nikdy neslyšel. Z nich mu připadali nejzajímavější tvorové podobající se drakům. Měli dlouhá těla

a křídla, ale všechno bylo pokryto velkými ostny. Z hlavy trčely vedle očí čtyři velké rohy a kolem krku měli démoni ohnivou hřívu. Léтали nízko nad svou armádou a vydávali hrůzostrašný řev, po němž se v zemi objevovaly další trhliny.

Daleko za armádami stála na každé straně jedna obří přízračná žena. Jedna byla čistě bílá, druhá naopak černá. Potom se ale svět proměnil a Iryn stál opět v bílo-ohnivé jeskyni a před ním ležel tentýž meč, jako už dvakrát předtím, jen tentokrát měly jílec a pochva ohnivý vzor a čepel byla bílá.

Otočil se k odchodu. *Zbytek už je na Anirovi...*

Kapitola 30. – Vzpoura

Bouře nad Aryvitem nabývala každým dnem na síle a země temněla stále více. Brzy nebylo poznat, co je den a co noc. Iryn věřil, že je to důkaz konce kouzla, protože nic takového se dosud nikdy nestalo, ale jak o tom přesvědčit Venu, to neměl ani zdání. Ona bude určitě čekat, až mraky zmizí.

Pár dní čekal i on, jestli se to stane, ale nic tomu nenavědčovalo a tak se rozhodl, že nejlepší bude navštívit Venu a nějak ji zkusit přesvědčit. Nakonec to však byla ona, kdo navštívil jeho.

Zdála se mu nějaká jiná. Jako by skrze ni konečně začala promlouvat silná a mocná královna, které se nesmí nic postavit do cesty. Kráčela vznešeně, ve tváři neutrální výraz a každý její pohyb byl dokonale ladný. Přišla do jeho domu sama, bez stráží i bez Gensкера.

„Zrušil jsi kouzlo,“ konstatovala prostě.

Iryn zaraženě přikývl, překvapený tím, jak jistá si je.

„Aby sis nemyslel, že já své slovo nedržím, tvá žačka je volná, ale do tohoto města už nikdy nesmí vkročit.“

„Díky. Klaním se před tvým milosrdenstvím,“ řekl, ale jinak se nepohnul.

„To bys měl, protože je nabízím i tobě. Řekni si, co bys chtěl, abys nechal své marné vzpoury a stál za mnou, podporoval mě, jako správný bratr? Řekni cokoliv, ani ty nemůžeš vědět, co všechno spolu dokážeme.“

Iryn na ni hleděl a nepatrně se chvěl strachem. Ona to ví – ví, že proti ní něco chystá. Ale její nabídka zněla krásně. Koneckonců celý ten nesmysl začal jen proto, aby nestál tam, kam ho právě postaví někdo výše postavený.

Jenomže on už slíbil pomoc Tysie, Anirovi a Malvorovi. I když jen svou žačku znal déle, oblíbil si i zbylé dva a nemohl je zradit. A dá se vůbec aryvitské královně v něčem věřit? Měl by ji zabít teď, když k tomu má možnost, a utéct pryč.

Náhle se mu zhoupl žaludek a cítil, jak ho něco táhne nahoru. Zalapal po dechu.

Vznesl se od svého těla a zůstal viset asi metr nad ním. Zasmál se té volnosti. Pustil z hlavy válku i všechny ostatní starosti. Vždyť už se s tím natrápil dost, tak proč by si chvíli nemohl užít zábavy. Jediné, oč by se měl starat, je, co asi vyvede jeho tělo. A i to je vedlejší, hlavně pokud se bude moci už navždy vznášet tady nahoře.

Vena jeho tělo podmračeně pozorovala. „Prozradil tě tvůj výraz, bratříčku,“ řekla. „Nemohu si dovolit nechat tě pobíhat po tomto kraji, i když už jsem silnější. Co s tebou bude dál, rozhodnu, až se vrátím. Naše paní říká, že bychom si měli pospíšit se zničením Orinitu, než nám znovu překazí plány.“ Otočila se k odchodu.

Iryn slyšel každé její slovo, ale jejich význam mu momentálně unikal. A bylo mu to jedno. Udělal si ve vzduchu kotrmelec a sám se tomu zasmál a zatleskal.

Hodiny mījely a on stále nebyl unavený ani nabažený toho krásného pocitu. Pořád se něčemu smál, ať už to bylo vyhasnutí svíčky na stole, klapot koňských kopyt na ulici, nějaký jeho vlastní kousek nebo když se jeho tělo posadilo na postel.

Po nějakém čase se dveře jeho domu znovu otevřely a vstoupila Kaetra. Měla na sobě kroužkovou košili a přes ni přehozenou černou tuniku, na níž se opět osamostatnil Aryvův symbol. Drakova hlava chyběla. Pod paži si nesla prilbu se zlacenými okraji a u pasu se jí houpal dlouhý meč. Všechna její výzbroj byla lesklá a zcela nová. Velením u Vyrbitu si ve společenském postavení a především ve Venině přízni výrazně polepšila. Ve tváři se jí zračila pýcha, ale i lítost.

„Ahoj, Iryne,“ pozdravila. „Já vím, že mi teď moc nerozumíš, ale časem zase budeš. Chtěla jsem ti jen říct, že mě mrzí, jak to končí. Já jsem Veně opravdu nic neřikala, o tvé zradě musí vědět odjinud. Možná mi nevěříš, ale byla bych ráda, kdyby ano. Nechci, aby mezi námi byla nějaká zlá krev. Já teď

budu odjíždět s armádou, jak sis jistě všiml. Doufám, ale že se potom ještě uvidíme. Sbohem.“

Odešla a zanechala ho tak opět o samotě.

Další návštěvu měl až následující den. Bylo to pět vojáků a dva z nich se mezi sebou hádali. Zbylí tři jen přihlíželi.

„Naposled říkám, nedělejme to!“ říkal ten první.

„Bude to tak bezpečnější. Chceš snad, aby byl volný, jestli se probudí?“

„Ne, to nechci, ale to kouzlo přece stvořila sama královna a ona je z Aryvova rodu! Z její moci se sám nedostane.“

„To nemíním riskovat! Využijeme toho, že nás teď musí poslouchat a pošleme ho dolů do cely.“

„A jak asi vysvětlíš královně, že je tam a ne tady?“

„Vymykal se nám zpod kontroly a bylo to nutné...“

„Ne, já královně lhát nebudu!“

Voják, který toužil Iryna odvést do cely, se krátce zamyslel. „Asi máš pravdu.“ Tasil meč a zabořil ho svému odpůrci do břicha. „Aspoň máme důkaz, že se ten mág z kontroly vymykal. Zabil nám společníka. Přátelé, budeme pro něj truchlit, ale nejprve odvedeme viníka tohoto zločinu do cely.“ Ukázal na Iryna.

Na tvářích jeho přátel se objevil úšklebek. Mrtvého vojáka patrně příliš v lásce neměli.

„Zvedej se,“ přikázal jeden z nich Irynovu tělu a to jej poslechlo. Jeho duch se tomu kousku zasmál a ocenil je dlouhým potleskem. „Doprovodíš nás! Drž se mezi námi.“

Čtyři vojáci se rozestavěli do kosočtverce kolem Irynova těla a vyšli na ulici. Iryn začal plavat jako ve vodě a pospíšil si za nimi, aby mu neunikl žádný zábavný kousek jeho těla. Znovu se zasmál při představě, jak teď asi musí vypadat, když se snaží plavat jen tak ve vzduchu.

Odvedli ho do pevnosti a potom po schodech dolů do žaláře, kde míjeli jednu celu za druhou, aniž by na ně pohlédli. Směřovali k jedné konkrétní, která byla určena pro lidi vládnuocí magií.

Z náhlého popudu dokázal Iryn odtrhnout oči od svého těla a pohlédl na jednu celu. Okamžitě ji poznal. Tam drželi jeho žačku.

Zůstal viset na místě, své tělo úplně pustil z hlavy. Mohl myslet jen na Tysie. *Ona to sama nezvládne, připomněl si. Musím jí pomoci. Ať je tohle sebekrásnější pocit, nemám čas si ho užít. Mám ještě svůj úkol!*

Na krátký okamžik jeho hlavu zalilo teplo a on si tak uvědomil, že ji má. Znovu byl ve svém těle a vytrvale kráčet mezi čtveřicí vojáků, kteří si zatím nebyli svého nebezpečí vědomi.

Otočil se, vytasil meč vojáka za sebou a odkopl ho dozadu. Dřív než se stačili zbylí tři vzpamatovat, jednoho z nich probodl a druhého odzbrojil, sotvaže tasil. Rychlým výpadem mu pak zabořil meč do břicha. Zbraň tam uvízla, a tak se vrhnul po meči, který mrtvému vyrazil.

O totéž se pokusil i druhý bezbranný voják, ale Iryn byl rychlejší, přetočil zbraň a nechal vojáka, aby se svou setrvačností sám nabodl.

Zbylý strážný na něj zaútočil, ale Iryn jeho ránu zablokoval a podrazil mu nohy. Oba se zvedli a chvíli si toho druhého měřili pohledem.

Strážný zaútočil první. Pokusil se ho seknout do boku, ale Iryn k němu přiskočil blíž, srazil čepel stranou a sám ho bodl vysoko do hrudníku. Z vojákových úst se vydral tichý sten a jeho tělo zvláčnělo.

Iryn upustil jílec a nechal meč i tělo dopadnout na podlahu. V jeho očích plály nesmiřitelné plameny odhodlání. Konečně nadešel čas jeho odplaty...

KONEC PRVNÍHO DÍLU
NÁSLEDOVAT BUDE DÍL 2.
S NÁZVEM VÁLKA O NAKRYL

Poděkování

Tak jsem dokončil svou první opravdovou knihu. Byla to předlouhá cesta... Uplynulo krásných více než šest let od chvíle, kdy se Iryn probudil k životu, ještě sám stejně zvrácený jako celý Aryvit. Šest let, které by pro někoho byly prací na knize pro mě byly jen a pouze zábavou, ale to hlavně zásluhou mé rodiny a přátel. A tímto bych Vám chtěl moc poděkovat.

Nejvíce mé sestře, která má hlavní podíl na tom, že jsem vůbec kdy vzal do ruky propisku a zkusil si vymyslet příběh. Po celou dobu mě podporovala a pomáhala mi zlepšovat se. Neobešel bych se ale ani bez věrného kritika Jindřicha Martínka, jehož neúnavné připomínky a chyby ve vlastních příbězích mě posouvaly stále dál a dál v úrovni mého psaní. A díky patří i všem ostatním, kdo mi větší či menší měrou poskytli zpětnou vazbu na mou knihu, do čehož bych měl také zahrnout nakladatele Beletris a Epoque, kteří mě povzbudili v kroku vydat knihu zdarma, a mohu je autorům jen doporučit, poněvadž se mnou jednali vstřícně a zodpovědně. Dále děkuji nakladatelství Nová Forma, které umožnilo tisk této knihy. No a nesmím pochopitelně zapomenout ani na mou ilustrátorku Petru Karlíkovou, jíž vděčíme za tu nádhernou obálku, která tuto knihu zdobí.

To jsou lidé, kteří na této knize odvedli kus práce, ale pomohl mi každý, kdo o této knize věděl, ať už ji četl nebo ani vůbec nevěděl, o čem byla, poněvadž mě neodrazovali od mého dětského snu a naopak mě povzbuzovali k vydání.

A na závěr vzdávám díky i Tobě čtenáři, že jsi knize věnoval svůj čas, a vyzývám Tě, aby ses se mnou podělil o jakékoliv připomínky a postřehy, které ke knize máš. Budou vřele vítány.

O autorovi

Martin Vavruša se narodil 12. června 1995. V jedenácti letech se nechal inspirovat knihou Eragon od Christophera Paoliniho k napsání vlastního fantastického příběhu. Ač první námět byl jen napodobeninou zmíněného díla, nedal se odradit a o pouhé dva roky později se pouští do tvorby první verze Ztracených Legend. Odmítnutí prvního nakladatele v prosinci 2011 ho donutilo k zamyšlení, zda knihu nepřepracovat, a tak začal v létě 2012 psát příběh zcela od začátku. V roce 2015 byly dokončeny poslední úpravy a kniha byla připravena spatřit světlo světa. V současné době píše Martin třetí díl trilogie Ztracené Legendy s názvem Aryvův odkaz a provádí poslední úpravy na díle druhém (Válka o Nakryl).